

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

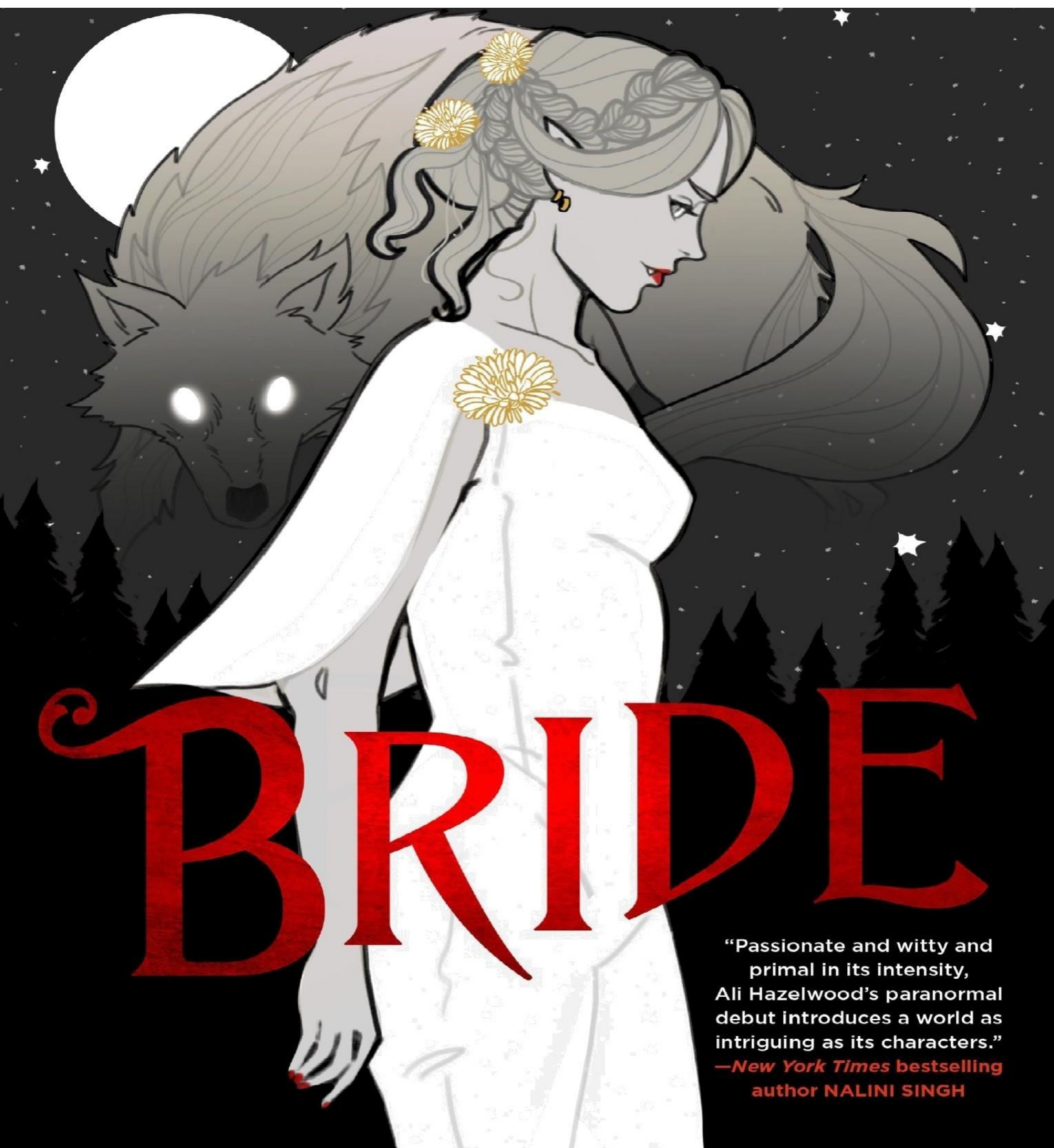
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Passionate and witty and primal in its intensity, Ali Hazelwood's paranormal debut introduces a world as intriguing as its characters."
—*New York Times* bestselling author NALINI SINGH

BRIDE

ALHAZELWOOD

BERKLEYROMANCE
NEWYORK

PROLOJE

*Bu evlilik, bir sorun olacak.
O bir sorun olacak.*

TBİZİM SAVAŞIMIZ, VAMPIRLER VE Weres, başladı birkaç yüzyıllar önce ile acımasız tırmanışlar şiddet, akan rengarenk kan selleri arasında doruğa ulaştı ve kocamla tanıştığım gün tereyağlı kekin iniltisiyle sona erdi.

ilk kez.

Tesadüfe bakın ki o gün aynı zamanda düğün günümüzdü.

Çocukluk hayallerimdeki gibi değil. Yine de ben hayalperest değilim. Evliliği sadece bir kez, çocukluğumun kasvetli günlerinde düşünmüştüm. Çok ağır birkaç cezanın ve kötü bir suikast girişiminin ardından, Serena ve ben büyük bir kaçış planı yaptık; bu plan piroteknik temelli oyalanmaları, matematik öğretmenimizin arabasını çalmayı ve dikiz aynasından bakıcılarımızı terslemeyi içerecekti.

"Hayvan barınağına uğrayıp şu tüylü köpeklerden birini sahipleneceğiz. Benim için bir Slurpee, senin için de biraz kan alırız. İnsan topraklarında sonsuza dek kayboluruz."

"İnsan değilsem beni içeri alırlar mı?" Planımızın en küçük kusuru bu olsa da sordum. İkimiz de on bir yaşındaydık. İkimiz de araba kullanamıyorduk. Güneybatı bölgesindeki türler arası barış, kelimenin tam anlamıyla, benim olduğum yerde kalmama bağlıydı.

"Sana kefil olurum."

"Bu yeterli olacak mı?"

"Seninle evleneceğim! Senin İnsan olduğuna inanacaklar - benim İnsan karım."

Tekliflere bakılırsa, sağlam görünüyordu. Ben de ciddiyetle başımı salladım ve "Kabul ediyorum." dedim.

Bu on dört yıl önceydi ve Serena benimle hiç evlenmedi. Aslında, o çoktan gitti. Burada tek başımayım, damatla aramdaki aşk, genetik uyum ve hatta tanışıklık eksikliğini görmezden gelmeleri için konukları kandırmayı umduğum devasa bir yığın pahalı düğün hediyesiyle.

Bir buluşma ayarlamaya çalıştım. Adamlarıma, *onun* adamlarına törenden bir hafta önce öğle yemeği yiyebileceğimizi önermelerini önerdim. Önceki gün kahve. Tören sabahı bir bardak musluk suyu... Nikah memurunun önünde "Nasılsınız?" sorusuyla karşılaşmamak için her şeyi yaptım. Talebim Vampir konseyine iletildi ve üyelerden birinin yardımcısından bir telefon almamla sonuçlandı. Ses tonu kibar olmayı başarırken, ağır bir şekilde benim kaçık bir kaçık kuşu olduğumu ima ediyordu. "O bir Were. Çok güçlü ve tehlikeli bir Were. Böyle bir toplantı için güvenlik sağlamanın lojistiği bile

-"

"Bu *tehlikeli* Were ile evleneceğim," dedim ve utangaç bir boğaz temizlendi.

"O bir Alfa, Bayan Lark. Tanışmak için çok meşgul." "Meşgul mü? "

"Onun sürüsü, Bayan Lark."

Onu evindeki spor salonunda yorulmak bilmeden karın kasları üzerinde çalışırken hayal ettim ve omuz silkdim.

On gün geçti ve ben henüz damadım ile tanışmadım. Bunun yerine, evlenilebilir görünmek için disiplinler arası bir ekibin ortak çabasını gerektiren *bir proje* haline geldim. Bir manikürcü tırnaklarımı pembe ovaler haline getiriyor. Bir yüz uzmanı yanaklarıma zevkle şaplak atıyor. Bir kuaför sivri kulaklarımı sihirli bir şekilde koyu sarı örgülerin altına gizliyor ve bir makyaj uzmanı benimkinin üzerine farklı bir yüz boyuyor, ilginç, sofistike ve zigomatik bir şey.

"Bu sanat," diyorum ona, aynada konturları incelerken. "Sen bir Guggenheim üyesi olmalısın."

"Biliyorum. Ve daha işim *bitmedi*," diye azarladıktan sonra başparmağını koyu yeşil bir leke kabına daldırıp bileklerimin iç kısımlarında gezdirdi. Boğazımın her iki yanını. Ensem.

"Bu nedir?"

"Sadece biraz

renk." "Ne için?"

Bir homurtu. "Torpiller yaptım ve Were geleneklerini araştırdım. Kocanın hoşuna gidecek." Beni beş tuhaf işaret ve yeni keşfedilmiş bir kemik yapısıyla baş başa bırakarak vınlayarak uzaklaşıyor. Stilistin tulum dememem için bana yalvardığı gelin tulumunun içine sıkışıyorum ve sonra ikiz kardeşim beni almaya geliyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor Owen güvensiz bir ifadeyle, sahte bir on dolarlık banknotmuşum gibi gözlerini kısarak bana bakarak.

"Bu bir ekip çalışmasıydı."

Onu takip etmem için eliyle işaret etti. "Umarım bu arada sana kuduz aşısı da yapmışlardır."

Törenin bir barış sembolü olması gerekiyordu. Bu nedenle, babam iç açıcı bir güven gösterisiyle, tören için tamamen Vampirlerden oluşan silahlı bir güvenlik ekibi talep etti. Wereler bunu reddedince haftalarca süren pazarlıklar yapıldı, nişan bozulmak üzereydi ve sonunda herkesi eşit derecede mutsuz edebilecek tek çözüm bulundu: Törene İnsanların katılması.

Gergin bir atmosfer var ve bir de *bu var*. Bir mekan, üç tür, beş yüzyıllık çatışma ve sıfır iyi niyet. Owen ve bana eşlik eden siyah takım elbiseliler bizi korumakla, sırf bu işi bitirmek için kendileri öldürmek arasında kalmış gibiler. İçeride güneş gözlüğü takıyorlar ve kollarının içine eğlenceli bir şekilde kötü kodlar mırıldanıyorlar. *Yarasa tören salonuna uçuyor. Tekrar ediyorum, Yarasa elimizde.*

Damat, yaratıcı olmayan bir şekilde, *Wolf*.

"Müstakbel kocanın seni ne zaman öldürmeye çalışacağını düşünüyorsun?" Owen dümdüz önüne bakarak sohbet edercesine soruyor.

"Yarın mı? Gelecek hafta mı?"

"Kim bilebilir ki?"

"Bir ay içinde, kesinlikle."

"Elbette."

"İnsan merak ediyor, acaba Wereler cesedinizi gömecek mi yoksa sadece, bilirsiniz. Yiyecek mi?"

"Biri yapmak zorunda."

"Ama biraz daha uzun yaşamak istiyorsanız, sizi hırpalamaya başladığında bir sopa fırlatmayı deneyin. Getirmeyi sevdiklerini duydum-"

Aniden duruyorum ve ajanlar arasında hafif bir kargaşaya neden oluyorum. "Owen," diyorum kardeşime dönerek.

"Evet, Misery?" Gözleri gözlerimi tutuyor. Birdenbire kayıtsız, hakaret komedisi maskesi düşüyor ve o artık babamın sığ varisi değil, ne zaman kâbus görsem benimle yatağa giren, beni İnsanların zalimliğinden ve Werelerin kana susamışlığından koruyacağına yemin eden ağabeyim oluyor.

Onlarca yıl oldu.

"Vampirler ve Wereler bunu en son denediğinde neler olduğunu biliyorsun," diyor Dil'e geçerek.

Eminim öyledir. Aster, çok farklı yorumlarla da olsa her ders kitabında yer alır. Kanımızın moru ile Kurtadamların yeşilinin birlikte aktığı gün, katliamın adını aldığı açan çiçek kadar parlak ve güzeldi. *"Bundan sonra kim siyasi çıkar evliliği yapar ki?"*

"Görünüşe göre ben."

"Kurtların arasında yaşayacaksın. Tek başına."

"Doğru. Rehine değiş tokuşu böyle olur." Etrafımızdaki takım elbiseliler aceleyle saatlerini kontrol ediyor. *"Gitmeliyiz-"*

"Katledilmek için yalnız." Owen'ın çenesi gıcırıyor. Her zamanki umursamaz haline hiç benzemiyor, kaşlarımı çatıyorum.

"Ne zamandan beri

umursuyorsun?" "Bunu neden

yapıyorsun?"

"Çünkü Werelarla ittifak, onların hayatta kalması için gerekli-"

"Bunlar babamın sözleri. Bunu yapmayı kabul etmenizin nedeni bu değil."

Değil ama bunu itiraf edecek değilim. *"Belki de babamın ikna kabiliyetini küçümsüyorsun."*

Sesi fısıltıya dönüşür. *"Bunu yapmayın. Bu bir ölüm cezası. Fikrini değiştirdiğini söyle, bana altı hafta ver."*

"Altı hafta içinde ne değişmiş olacak?"

Tereddüt ediyor. *"Bir ay. I-"*

"Bir terslik mi var?" İkimiz de babamın keskin ses tonuyla sıçradık. Bir anlığına yine çocuk olduk, yine var olduğumuz için azarlandık. Her zamanki gibi, Owen daha çabuk toparlanıyor.

"Hayır." Dudaklarında yine o boş gülümseme. "Sadece Misery'ye birkaç ipucu veriyordum."

Babam güvenlik görevlilerinin arasından sıyrılıyor ve sanki son fiziksel temasımızın üzerinden on yıl geçmemiş gibi elimi kolaylıkla dirseğinin içine sokuyor. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hazır mısın, Misery?"

Başımı eğiyorum. Sert yüzünü inceledim. Çoğunlukla meraktan soruyorum, "Fark eder mi?"

Olmamalı, çünkü soru kabul edilmedi. Owen ifadesiz bir şekilde gidişimizi izliyor, sonra arkamızdan bağıyor, *"Umarım yanınıza tiftik silindiri almışsınızdır. Tüy döktüğünü duydum."*

Ajanlardan biri bizi avluya açılan çift kapının önünde durdurdu. "Meclis Üyesi Lark, Bayan Lark, bir dakika. Sizin için tam olarak hazır değiller." Bir avuç rahatsız edici an boyunca yan yana bekledik, sonra babam bana döndü. Stilistim tarafından zorunlu kılınan topuklu ayakkabılarımla neredeyse onun boyuna ulaşıyorum ve gözleri kolayca benimkileri yakalıyor.

"Gülümsemelisin," diye emrediyor Dil'de. *"İnsanlara göre düğün, bir gelinin hayatının en güzel günüdür."*

Dudaklarım seğiriyor. Tüm bunlarda acayip derecede komik bir şeyler var. "Peki ya gelinin babası?"

İç çekiyor. *"Her zaman gereksiz yere meydan okuyordun."*

Başarısızlıklarım ön planda değil.

"Bunun geri dönüşü yok, Misery," diye ekliyor, kırıncı olmadan. *"El düğünü tamamlandığında, onun karısı olacaksın."*

"Biliyorum." Yatıştırılmaya ya da cesaretlendirilmeye ihtiyacım yok. Bu birlikteliğe olan bağlılığımda tereddütsüz olmaktan başka bir şey yapmadım. Paniğe, korkuya ya da son dakikada fikir değiştirmeye meyilli değilim. *"Bunu daha önce de yaptım, hatırladın mı?"*

Hayatımdan geriye kalanlara kapılar açılana kadar birkaç dakika beni inceliyor.

Açık havada bir tören için mükemmel bir gece: telli ışıklar, yumuşak esinti, göz kırpan yıldızlar. Derin bir nefes alıyorum, içimde tutuyorum ve Mendelssohn'un marşını, yaylı çalgılar dörtlüsünün yorumunu dinliyorum. Telefonumu tıklamadığım linklerle dolduran neşeli düğün planlayıcısına göre viyola çalan kişi İnsan Filarmoni'nin bir üyesi. *Dünyada ilk üçte, diye* mesaj attı ve ardından doğduğumdan beri yazılı iletişimlerimde kullandığımdan daha fazla ünlem işareti kullandı. Kabul etmeliyim ki kulağa hoş geliyor. Konuklar, çok çalışan bir personel ayağa kalkmalarını işaret edene kadar nasıl devam edeceklerini bilemeden şaşkın şaşkın etrafa baksalar bile.

Bu onların suçu değil. Düğün törenleri, yaklaşık bir asır öncesine kadar, yalnızca İnsanlara özgü bir şeydi. Vampir toplumu tek eşliliği aştı ve Wereler . . . Kurtların ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok, çünkü daha önce bir kurtla hiç karşılaşmadım.

Öyle olsaydı, hayatta olmazdım.

"Haydi." Babam dirseğimi tuttu ve koridordan aşağı inmeye başladık.

Gelinin misafirleri tanıdık, ama sadece belli belirsiz. Söğüt gibi figürlerden oluşan bir deniz, kırpışmayan lila gözler, sivri kulaklar. Dudaklar dişlerin üzerine kapanmış ve yarı acıyan, çoğunlukla iğrenmiş bakışlar. Babamın yakın çevresinden birkaç kişi görüyorum; çocukluğumdan beri tanışmadığım konsey üyeleri; çoğu Owen'a yaltaklanan ve biz çocukken bana küçük birer pislik gibi davranan güçlü aileler ve onların soyundan gelenler. Buradaki hiç kimse uzaktan bile arkadaş olarak nitelendirilemez, ancak konuk listesini kim hazırladıysa, anlamlı ilişkilerimin olmaması koltukları doldurmayı biraz zorlaştırmış olmalı.

Bir de damat tarafı var. Yabancı bir sıcaklık yayan taraf. Ölmemi isteyen taraf.

Werelerin kanı daha hızlı ve daha yüksek sesle atıyor; kokuları bakırımsı ve yabancı. Vampirlerden daha uzunlar, Vampirlerden daha güçlüler, Vampirlerden daha hızlılar ve hiçbiri Alfa'larının bizden biriyle evlenmesi fikrinden özellikle heyecanlanmış görünmüyor. Bana bakarken dudakları kıvrılıyor, meydan okurcasına, kızgın. Nefretleri o kadar yoğun ki damağımın çatısında tadını alıyorum.

Onları suçlamıyorum. Burada olmak istemedikleri için kimseyi suçlamıyorum. Fısıltıları, sinsi yorumları ya da buradaki konukların yarısının sesin boktan daha uzağa taşındığını hiç öğrenmemiş olmalarını bile suçlamıyorum.

" . on yıl boyunca İnsanların teminatıydı, şimdi de bu mu?"

"Bahse girerim ilgiden

hoşlanıyordur ... " "-bıçak kulaklı

sülük-"

"Ona iki hafta veriyorum."

"Daha çok iki saat gibi, eğer o hayvanlar-"

" . ya bölgeyi sonsuza dek istikrara kavuşturacak ya da yeniden topyekün savaşa neden olacak-"

"-Sence bu gece gerçekten sikişecekler mi?"

Sol tarafta hiç dostum yok, sağ tarafta ise sadece düşmanlarım var. Bu yüzden kendimi yere bırakıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Müstakbel kocama.

Yolun sonunda duruyor, bana arkasını dönmüş, birinin kulağına fısıldadıklarını dinliyor - belki de sağdıcı. Yüzünü tam olarak göremiyorum ama haftalar önce bana verilen resimden ne beklemem gerektiğini biliyorum: yakışıklı, çarpıcı, gülümsemeyen. Saçları kısa, koyu kahverengi, küt kesilmiş; takım elbisesi siyah, geniş omuzlarına tam oturuyor. Odada kravat takmayan tek adam o, ama yine de zarif görünmeyi başarıyor.

Belki aynı stilisti paylaşıyoruzdur. Sanırım evlilik için iyi bir başlangıç noktası.

"Ona dikkat edin," diye fısıldıyor Peder, dudakları zar zor kıpırdıyor. "O çok tehlikeli. Ona karşı gelmeyin."

Her kızın mihraba on adım kala duymak istediği şey, özellikle de damadının omuzlarındaki sert çizgi şimdiden küskün görünüyorsa. Sabırsız. Sinirli. Sanki önemsizmişim gibi, sanki vaktini harcayacağı daha iyi şeyler varmış gibi bana doğru bakma zahmetine girmiyor. Sağdıcın kulağına ne fısıldadığını merak ediyorum. Belki de benim aldığım uyarıların bir kopyasıdır.

Misery Lark? Dikkatli olmanıza gerek yok. O çok tehlikeli değil, bu yüzden onu geçmekten çekinmeyin. Ne yapacak ki? Tiftik rulosunu sana mı fırlatacak?

Yumuşak bir kahkaha attım ve bu bir hataydı. Çünkü müstakbel kocam bunu duyuyor ve sonunda bana dönüyor.

Midem bulanıyor.

Adımlarım titriyor.

Mırıltılar sustu.

Bana gösterilen fotoğrafta damadın gözleri sıradan, şaşırtıcı olmayan bir maviye benziyordu. Ama benimkilerle buluştuklarında iki şeyi fark ettim.

Birincisi yanıldığımı ve bakışlarının aslında beyaza yakın tuhaf bir soluk yeşil olduğunu. İkincisi ise babam haklıydı: Bu adam çok ama *çok* tehlikeli.

Gözleri yüzümde geziniyor ve hemen kendisine fotoğraf verilmemiş olduğundan şüpheleniyorum. Ya da belki de gelini hakkında onları kontrol edecek kadar meraklı değildi? Her iki durumda da benden memnun değil ve bu çok açık. Ne yazık ki insanları hayal kırıklığına uğratmak için dişlerimi sıktım ve şimdi umursamaya başlamayacağım. Gördükleri hoşuna gitmiyorsa bu onun suçu.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Aramızda küçük bir mesafe var ve ben mesafeyi kapatırken gözlerimi onunkilere dikeyorum, böylece her şeyi gerçek zamanlı olarak görebiliyorum.

Gözbebekleri

genişliyor.

Kaşlar çatılıyor.

Burun delikleri

açılıyor.

Beni kurtçuklardan yapılmış bir şeymişim gibi izliyor ve yavaşça derin bir nefes alıyor. Sonra bir tane daha, keskin, sunağa götürüldüğüm anda. İfadesi bir an için anlaşılmaz bir şekilde sarsılmış gibi bir şeye dönüşüyor ve bunu biliyordum, Werelerin Vampirleri sevmediğini *biliyordum*, ama bu onun ötesinde bir his. Saf, sert, kişisel bir aşağılama gibi geliyor.

Zor iş dostum, diye düşünüyorum, çenemi kaldırarak. Tekrar öne doğru bir adım atıyorum, ta ki birbirimizin önünde durana kadar, çok yakın olmanın bu tarafında.

Daha yeni tanışmış iki yabancı. Eylenmek üzere.

Müzik azalır. Konuklar oturuyor. Kalbim durgun bir davul gibi, normalden bile yavaş, çünkü damat üzerime doğru geliyor. Öne doğru eğilip beni soyut bir resimmişim gibi inceliyor. Göğsünün kabarışını izliyorum.

Açlıkla, sanki beni *içine* çekecekmiş gibi. Sonra geri çekiliyor, dudaklarını yalıyor ve bakıyor.

Bakıyor, bakıyor ve *bakıyor*.

Sessizlik uzar. Nikâh memuru boğazını temizler. Avluda yavaş yavaş yapışkan, tanıdık bir sürtünmeye dönüşen şaşkın mırıldanmalar duyuluyor. Sağdıcin pençelerini açtığını fark ediyorum. Arkamda, babamın muhafızlarının başı Vania dişlerini gösteriyor. Ve tabii ki İnsanlar da silahlarına uzanıyorlar.

Tüm bunlar olurken müstakbel kocam hala bakıyordu.

Bu yüzden bir adım daha yaklaştım ve mırıldandım, "Bundan ne kadar az hoşlandığın umurumda değil ama ikinci bir Aster'den kaçınmak istiyorsan-"

Eli yıldırım hızıyla kalkıp kolumun üst kısmına dolanıyor ve teninin sıcaklığı kolumun kumaşından bile sistemime şok etkisi yapıyor. Gözbebekleri farklı bir şeye, *hayvani bir* şeye dönüşüyor. İçgüdüsel olarak kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum ve ... bu bir hata.

Topuğum bir kaldırım taşına takılıyor ve dengemi kaybediyorum. Damat belime doladığı bir kolla düşüşümü durduruyor ve yerçekimi ile kararlılığının birleşimi beni onunla mihrap arasına sıkıştırıyor, ön tarafı benimkine bastırıyor. Beni kafesliyor, sabitliyor ve sanki nerede olduğunu unutmuş ve ben tüketilecek bir şeymişim gibi bana bakıyor.

Avmışım gibi.

Damat ona doğru homurdandığında nikâh memuru "Bu son derece-*Aman Tanrım*," diye soluk soluğa kalıyor. Arkamda Dil ve İngiliz paniğini, çığlıkları, kaosu, sağdıcin ve babamın hırıltılarını, insanların tehditler savurduğunu, birinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duyuyorum. Sanırım bir *Aster daha doğuyor*. Ve gerçekten bir şeyler yapmalıyım, bunu durdurmak için bir şeyler yapacağım ama.

Damadın kokusu burun deliklerime çarpıyor. Her şey geri çekiliyor.

İyi kan, diye tıslıyor arka beynim, saçma sapan. *Çok iyi bir kan olurdu*.

Arka arkaya birkaç kez nefes alıyor, ciğerlerini dolduruyor ve beni içine çekiyor. Eli kolumdan boğazımın alt kısmına doğru ilerliyor ve işaretlerimden birine bastırıyor. Gırtlığından bir ses yükseliyor.

Dizlerimi güçsüzleştiriyor. Sonra ağzını açıyor ve biliyorum ki beni parçalara ayıracak, beni parçalayacak, beni *yyip* bitirecek-

"Sen," diyor, sesi derin, neredeyse duyulamayacak kadar alçak. "Nasıl böyle kokabiliyorsun?"

On dakikadan kısa bir süre sonra parmağıma bir yüzük taktı ve ölene kadar birbirimizi seveceğimize yemin ettik.

CHAPTER 1

Big Bend grubunun lideriyle yaptığı toplantıdan nihayet döndüğünde üç gündür fırtına vardı. İki yardımcısı çoktan evine girmiş, temkinli ifadelerle onu beklemektedir.

"Vampir kadın geri çekildi."

Yüzünü silerken homurdanıyor. Onun akıllıca davrandığını düşünüyor. "Ama yerine birini buldular," diye ekliyor Cal.

Tezgâhın üzerindeki manila klasörü. "Her şey burada. Sizin onayınızı alıp almadığını bilmek istiyorlar."

"Planlandığı gibi devam ediyoruz."

Cal bir kahkaha atar. Flor kaşlarını çatar. "Bakmak istemiyor musun-"

"Hayır. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Zaten hepsi aynı.

Törenden altı hafta önce

S ERKEN BİR SAATTE ÇALIŞTIĞIM ŞİRKETE GELDİ.

Perşembe akşamı, güneş çoktan batmışken ve tüm yedek kulübesi ağır bedensel zarar vermeyi düşünürken.

Bana karşı.

Bu düzeyde bir nefreti hak ettiğimden şüpheliyim ama bunu anlıyorum. İşte bu yüzden müdürümle yaptığım kısa bir toplantının ardından masama döndüğümde zımbamın durumunu fark ettiğimde yaygara koparmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Zamanın yüzde 90'ında evden çalışıyorum ve nadiren bir şeyler yazdırıyorum. Biri üzerine kuş pisliği bulaştırmışsa kimin umurunda?

"Bunu kişisel algılama, Missy." Pierce odamızın bölmesine yaslanıyor. Gülümsemesi *endişeli bir arkadaştan* çok yalaka bir ikinci el *araba satıcısına benziyor*; kanı bile yağlı kokuyor.

"Yapmayacağım." Diğer insanların onayı güçlü bir uyuşturucudur. Şanslıyım ki bağımlılık geliştirme şansım hiç olmadı. Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da akranlarımla beni hor görmesini rasyonalize etmektir. Piyano dahileri gibi çalışıyorum: yorulmadan ve erken çocukluktan beri.

"Terlemeye gerek yok."

"Değilim." Gerçekten. Gerekli bezlere zar zor sahibim.

"Ve Walker'ı dinleme. Düşündüğünüz şeyi söylemedi."

Konferans salonunun öbür ucundan bağırdığı şeyin "lezzetli şeftali" değil de "pis kaltak" olduğundan eminim ama kim bilir?

"Bu işin doğasında var. Birisi haftalardır üzerinde çalıştığınız güvenlik duvarına sızma testi yapsa ve bir saat içinde aşsa siz de kızardınız değil mi?"

Belki de bunun üçte b i r i y d i , hatta sistemi ne kadar hızlı tükettiğimi fark ettikten sonra verdiğim arayı da sayarsak. Parayı internetten yeni bir çamaşır sepeti almak için harcadım çünkü ne zaman çamaşır yıkamam gerekse Serena'nın lanet kedisi eski sepetimin içinde uyuyor. Ona fişin fotoğrafını ve ardından "*Sen ve kedinin bana on altı dolar borcu var*" diye mesaj attım. Sonra oturdum ve her zaman yaptığım gibi cevap bekledim.

Gelmedi. Gelmesini de beklemiyordum.

"İnsanlar bunu atlatacaktır," diye devam ediyor. "Ve hey, sen asla öğle yemeği getirmezsın, bu yüzden birinin Tupperware'ine tüküreceğinden endişelenmene gerek yok." Bir kahkaha patlattı. Sakinleşeceğini umarak bilgisayar monitörüne dönüyorum. Yanılmışım. "Dürüst olmak gerekirse, bu biraz da senin suçun. Eğer daha fazla kaynaşmaya çalışsaydın. Şahsen ben senin yalnız, gizemli, sessiz havanı anlıyorum. Ama bazıları seni soğuk, bizden daha iyi olduğunu düşünüyormuşsun gibi algılıyor. Eğer biraz çaba gösterseydin
_"

"Sefalet."

Adımın -*gerçek* adımın- söylendiğini duyduğumda, son derece aptalca bir an için bu konuşmanın biteceğine dair bir rahatlama yaşıyorum. Sonra boynumu eğiyorum ve diğer tarafta duran kadını fark ediyorum.

bölücü. Yüzü uzaktan tanıdık geliyor, siyah saçları da öyle, ama kalp atışlarına odaklanana kadar onu tanımayı başaramıyorum. Sadece bir Vampir'in olabileceği kadar yavaş ve ...

Pekal

a.

Kahr

etsin.

"Vania?"

"Seni bulmak zor," diyor bana, melodik ve alçak bir sesle. Kısa bir süre kafamı klavyeye vurmayı düşünüyorum. Sonra sakince cevap vermeye karar veriyorum:

"Bu tasarım

gereği."

"Anlamıştım."

Şakağıma masaj yapıyorum. Ne gündü ama. Ne lanet bir gün. "Ve yine de, buradasın."

"Ama yine de buradayım."

"Neden, merhaba." Pierce Vania'ya bakarken gülümsemesi bir kademe daha sinsileşiyor. Gözleri yüksek topuklu ayakkabılarından başlıyor, koyu renk pantolonunun düz hatlarında geziniyor ve dolgun göğüslerinde duruyor. Akıl okuyamıyorum ama o kadar çok *MILF* düşünüyor ki, neredeyse duyabiliyorum. "Missy'nin arkadaşı mısın?"

"Öyle de denebilir, evet. Çocukluğundan beri."

"Aman Tanrım. Söylesene, bebek Missy nasıldı?"

Vania'nın dudaklarının kenarı seğiriyor. "Tuhaf ve zor biriydi. Çoğu zaman yararlı olsa da."

"Bekle, siz ikiniz akraba mısınız?"

"Hayır. Ben babasının Sağ Koluyum, Muhafızlarının Başıyım," diyor bana bakarak. "Ve o çağrıldı."

Sandalyemde doğruldum. "Nerede?"

"Yuva'da."

Bu nadir değil, eşi benzeri görülmemiş bir durum. Ara sıra yaptığım telefon görüşmeleri ve Owen'la daha da ara sıra yaptığım görüşmeler dışında, yıllardır başka bir Vampirle konuşmadım. Çünkü kimse bana ulaşmadı.

Vania'ya siktirip gitmesini söylemeliyim. Artık aptalca bir işe saplanıp kalmış bir çocuk değilim: Babamın ve halkımın geri kalanının tam bir pislik olmayacağına dair herhangi bir beklentiyle babama geri dönmek boşuna bir egzersiz ve ben de

bunun farkındayım. Ama görünüşe göre bu yarım yamalak uvertür bana unutturuyor, çünkü kendimi "Neden?" diye sorarken duyuyorum.

"Gelip öğrenmen gerekecek." Vania'nın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Sanki cevap yüzüne dövme yapılmış gibi gözlerimi kısıyorum. Bu arada Pierce bize talihsiz varlığını hatırlatıyor.

"Bayanlar. Sağ el? Çağırarak mı?" Yüksek sesle ve gıcıklanarak gülüyor. Alnına bir fiske vurup canını acıtmak istiyorum ama bu aptal için endişelenmeye başlıyorum. "Siz LARP mı yapıyorsunuz yoksa ..."

Sonunda susar. Çünkü Vania ona döndüğünde, hiçbir ışık hilesi gözlerinin mor tonunu gizleyemezdi. Ne de elektrik ışıkları altında parıldayan uzun, kusursuz beyaz dişlerini.

"Sen. . ." Pierce birkaç saniye aramıza bakıyor ve tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

İşte o zaman Vania hayatımı mahvetmeye karar veriyor ve dişlerini ona geçiriyor. Burnumun kenarını sıkarak iç çektim.

Pierce topuklarının üzerinde dönerek odamın önünden hızla geçiyor ve saksıdaki Benjamin incirini eziyor. "Vampyre! Bir Vampyre bize *saldırıyor*, biri *Büro'yu arasın*, biri-"

Vania üzerinde İnsan-Vampir İlişkileri Bürosu logosu olan ve İnsan topraklarında diplomatik dokunulmazlık sağlayan lamine bir kart çıkarıyor. Ama karta bakacak kimse yok: İçeride küçük bir panik havası esiyor ve iş arkadaşlarımdan çoğu çılgık çılgıca acil durum merdivenlerinin yarısına kadar inmiş durumda. İnsanlar en yakın çıkışa ulaşmak için birbirlerini eziyorlar. Walker'ın tuvaletten çıktığını görüyorum, pantolonundan bir şerit tuvalet kağıdı sarkıyor ve omuzlarımdan çöktüğünü hissediyorum.

"Bu işi sevdim," diyorum Vania'ya, Serena'yla çektiğimiz çerçeveli Polaroid'i kaptığım gibi çantama tıktırıyorum. "Kolaydı. Sirkadiyen ritim bozukluğu bahanemi yuttular ve geceleri gelmeme izin verdiler."

"Özür dilerim," diyor. Özür dilemeden. "Benimle gel."

Ona siktirip gitmesini söylemeliyim ve söyleyeceğim de. Bu arada merakıma yenik düşüp onu takip ediyorum ve çıkarken zavallı Benjamin incirini düzeltiyorum.

YUVA HALA ŞEHRİN KUZEYİNDEKİ EN YÜKSEK BINA VE

Belki de en belirgin olanı: Gün batımında canlanan ve sabahın erken saatlerinde uykuya dalan aynalı bir gökdelenin tepesinde, yerin altında yüzlerce metre boyunca uzanan kan kırmızısı bir podyum.

Bir keresinde Serena'yı buraya getirmiştım, Vampir bölgesinin kalbinin nasıl bir yer olduğunu görmek istediğinde, ağzı açık bakakalmış, şık çizgiler ve ultramodern tasarım karşısında sarsılmıştı. Şamdanlar, öldürücü güneşi engelleyen ağır kadife perdeler ve tavandan sarkan, damarlarındaki kanın son damlasına kadar sağılmış düşmanlarımızın cesetlerini bekliyordu. Kanatlı, kiropter atalarımızın şerefine yarasa resimleri. Tabutlar, sırf bu yüzden.

"Güzelmiş. Sadece daha ... metal olacağını düşünmüştüm?" diye düşündü, Vampirlerle dolu bir asansördeki tek İnsan olma fikri hiç de gözünü korkutmamıştı. Bu anı yıllar sonra beni hâlâ gülümsetiyor.

Esnek alanlar, otomatik sistemler, entegre araçlar - Nest işte budur. Sadece bölgemizin baş tacı değil, aynı zamanda topluluğumuzun da merkezi. Mağazalar, ofisler ve ayak işleri için bir yer; acil olmayan sağlık hizmetlerinden imar iznine ve beş litre AB pozitif'e kadar ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyin kolayca elde edilebileceği bir yer. En üst katlarda ise inşaatçılar, bazıları toplumumuzdaki en nüfuzlu aileler tarafından satın alınan bazı özel daireler için yer açılır.

Çoğunlukla ailem.

Kapılar açıldığında Vania "Beni takip edin," diyor ve ben de ediyorum, yanımda kesinlikle beni *korumak* için burada olmayan iki üniformalı konsey muhafızı var. Doğduğum yerde bana davetsiz misafir muamelesi yapılması biraz rahatsız edici, özellikle de atalarımın portreleriyle sıvanmış bir duvara paralel yürürken. Yüzyıllar içinde yağlı boyadan akriliğe, griden Kodachrome'a, oradan da dijitale dönüşmüşler. Aynı kalan şey ise ifadeler: mesafeli, kibirli ve açıkçası mutsuz. Sağlıklı bir şey değil, güç.

Kişisel deneyimlerimden tanıdığım tek Lark, babamın ofisine en yakın olanı. Owen ve ben doğduğumuzda büyükbabam çoktan yaşlanmış ve biraz da delirmişti ve onunla ilgili en canlı anım, gecenin bir yarısı uyandığımda onu yatak odamda bulduğum, titreyen elleriyle beni işaret ettiği ve Dilde, kaderimde korkunç bir ölüm olduğuna dair bir şeyler bağırdığı andır.

Doğrusu, haksız da sayılmazdı.

Vania kapıyı hafifçe tıklatarak, "İçeride," dedi. "Meclis üyesi sizi bekliyor."

Yüzünü tarıyorum. Vampirler ölümsüz değildir; diğer tüm türler gibi yaşlanırsınız, ama ... kahretsin. Teminat takas töreninde bana eşlik ettiğinden beri bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyor. On yedi yıl önce.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır." Döndüm ve kapı koluna uzandım. Tereddüt ettim. "Hasta mı?" Vania eğlenmiş görünüyor. "Bunun için *seni* buraya çağıracağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. Beni görmek istemesi için başka bir neden düşünemiyorum.

"Ne için? Üzülmek için mi? Ya da evlat sevginizle teselli bulmak için mi? İnsanlar arasında çok uzun zamandır bulunuyorsun."

"Ben daha çok böbreğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum."

"Bizler Vampiriz, Misery. Çoğunluğun iyiliği için hareket ederiz ya da hiç etmeyiz."

Gözlerimi deviremeden ya da ona söylemek istediğim "siktir git "i söyleyemeden gitti. İçimi çekiyorum, arkasında bıraktığı taş suratlı muhafızlara bakıyorum ve sonra babamın ofisine giriyorum.

İlk fark ettiğim şey iki duvar penceresi, ki bu tam da babamın istediği şey. Konuştuğum her İnsan Vampirlerin ışıktan nefret ettiğini ve karanlıktan zevk aldığını varsayıyor, ama daha fazla yanılamazlardı. Güneş bizim için yasak, her zaman zehirli ve büyük miktarlarda ölümcül olabilir, ama tam da bu yüzden ona bu kadar yoğun bir şekilde imreniyoruz. Pencere bir lüktür, çünkü bize zarar verebilecek her şeyi filtreleyen saçma sapan pahalı malzemelerle işlenmeleri gerekir. Ve bu kadar büyük pencereler

Hanedan gücünün ve müstehcen zenginliğin tam bir göstergesi olarak statü sembollerinin bombardımanı. Ve onların ötesinde.

Şehri Kuzey ve Güney -biz ve onlar- olarak ikiye ayıran nehir. Yuva'yı Were bölgesinden sadece birkaç yüz metre ayırıyor, ancak nehir kıyısı yedi gün yirmi dört saat boyunca yoğun bir şekilde izlenen gözetleme kuleleri, kontrol noktaları ve nöbetçi kulübeleriyle dolu. Tek bir köprü var ama ona erişim her iki yönde de sıkı bir şekilde denetleniyor ve bildiğim kadarıyla ben doğmadan çok öncesinden beri hiçbir araç bu köprüden geçmedi. Bunun ötesinde, birkaç güvenlik alanı ve güneye doğru kilometrelerce uzanan meşe ormanının derin yeşili var.

Güneybatı'daki en kanlı sınırlardan birinin yanına sivil yerleşimler inşa etmemelerinin her zaman akıllıca olduğunu düşünmüşümdür. Owen ve ben çocukken, ben gönderilmeden önce, babam Vampir karargâhının neden en ölümcül düşmanlarımızın bu kadar yakınına yerleştirildiğini merak ederek yanımıza gelmişti. "Hatırlamak için," diye açıkladı. "Ve hatırlatmak için."

Bilemiyorum. Yirmi yıl sonra, bana hala oldukça berbat görünüyor. "Sefalet." Babam dokunmatik ekrana dokunmayı bitirdi ve ayağa kalktı. Lüks maun masasından gülümsemeden kalktı ama soğuk değildi. "Sizi tekrar burada görmek güzel."

"Bu kesinlikle bir şey." Son birkaç yıl Henry Lark'a çok iyi geldi. Uzun boyunu, üçgen yüzünü ve iri gözlerini incelediğimde ona ne kadar çok benzediğimi hatırlıyorum. Sarı saçları biraz daha grileşmiş ama yine de mükemmel bir şekilde geriye taranmış. Babamı daha önce hiç bu kadar kusursuz giyinmiş görmemiştim. Bu gece beyaz gömleğinin kolları geriye kıvrılmış olabilir, ama titizlikle. Bunun sıradan bir toplantı olduğunu düşünmem için beni kandırmak istiyorlarsa, başarısız oldular.

İşte bu yüzden, masasının önündeki deri koltuğu gösterip "Otur" dediğinde, kapıya yaslanmaya karar verdim.

"Vania ölmediğini söylüyor." Kaba olmayı hedefliyorum. Ne yazık ki, sanırım sadece meraklı görünüyorum.

"Sizin de sağlıklı olduğunuza inanıyorum." Belli belirsiz gülümsüyor. "Son yedi yıl sana nasıl davrandı?"

Başının arkasında güzel bir eski saat var. "Harika" demeden önce sekiz saniyelik tik taklarını izliyorum.

"Evet?" Bana bir göz attı. "Onları çıkarsan iyi olur, Misery. Biri sizi İnsan sanabilir."

Kahverengi lenslerimden bahsediyor. Zahmet etmemeye karar vermeden önce arabada çıkarmayı düşündüm. Sorun şu ki, İnsanlar arasında yaşadığıma dair pek çok başka işaret var ve bunların çoğu o kadar da çabuk geri döndürülebilir değil. Örneğin her hafta köreltmek için tıraş ettiğim dişlerimin onun dikkatinden kaçması pek olası değil. "İsteydim."

"Ah, evet. Vania bir işiniz olduğundan bahsetmişti. Bilgisayarlarla ilgili bir şey, seni tanıyor muyum?"

"Onun gibi bir şey."

Başını sallıyor. "Peki küçük arkadaşın nasıl? Bir kez daha güvende ve sağlam olduğuna inanıyorum."

Sertleştim. "Nereden biliyorsun onun-"

"Oh, Misery. Owen ile iletişiminin izlenmediğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Yumruklarımı arkamda sıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıp eve dönmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Ama beni buraya getirmesinin bir nedeni olmalı ve bunu bilmem gerekiyor. Bu yüzden cebimden telefonumu çıkardım ve babamın karşısına oturduğumda masasının üzerine koydum.

Zamanlayıcı uygulamasına dokunuyorum, tam on dakikaya ayarlıyorum ve ona doğru çeviriyorum. Sonra sandalyede arkama yaslanıyorum. "Neden buradayım?"

"Tek kızımı en son gördüğümde beri yıllar geçti." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Dokuz dakika kırk üç saniye kaldı."

"Sefalet. Çocuğum." Dil. "Neden bana kırgınsın?"

Kaşımı kaldırıyorum.

"Öfke değil, gurur duymalısınız. Doğru seçim, en fazla sayıda insanın mutluluğunu sağlayan seçimdir. Ve siz bu seçim için bir araçtınız."

Onu sakince inceliyorum. Bu saçmalığa gerçekten inandığından eminim. İyi bir adam olduğunu düşünüyor. "Dokuz dakika yirmi iki saniye."

Kısa bir süre, gerçekten üzgün görünüyor. Sonra "Bir düğün olacak." diyor.

Başımı geriye atıyorum. "Düğün mü? İnsanların yaptığı gibi mi?"

"Bir evlilik töreni. Vampirlerin eskiden yaptığı gibi."

"Kimin? Senin mi? Yapacak mısın ..." Cümleyi bitirme zahmetine katlanmıyorum; bu düşünce bile gülünç. Yüzlerce yıl önce modası geçmiş olan sadece *düğünler* değil, uzun süreli ilişki fikrinin tamamıdır. Görünüşe göre, türünüz çocuk üretme konusunda berbat olduğunda, cinsel gezintileri teşvik etmek ve üreme açısından uyumlu eşler aramak romantizmden daha öncelikli hale geliyor. Zaten Vampirlerin romantik olduklarından da şüpheliyim. "Kimin?"

Babam iç çekti. "Henüz karar verilmedi."

Bundan hoşlanmıyorum, hiçbirinden ama nedenini henüz bilmiyorum. Kulağıma bir şey çalınıyor, hemen buradan gitmem gerektiğine dair bir fısıltı, ama tam ayağa kalkacakken Babam, "İnsanların arasında yaşamayı seçtiğine göre, onların haberlerini takip ediyor olmalısın," diyor.

"Bir kısmı," diye yalan söylüyorum. Avrasya ile savaşta olabilirdik ve tek boynuzlu at klonlamanın eşiğinde olabilirdik ve benim hiçbir fikrim olmazdı. Çok meşguldüm. Araştırıyordum. Araştırıyordum. "Neden?"

"İnsanlar yakın zamanda bir seçim geçirdi."

Hiçbir fikrim yoktu ama başımı salladım. "Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." Üyeliği bir avuç aile ile sınırlı, yontulmuş bir porselen takımı gibi nesilden nesile aktarılan, ulaşılmaz bir konsey olmayan bir liderlik yapısı.

"İdeal değil. Arthur Davenport yeniden seçilmediği için."

"Vali Davenport?" Şehir yerel Were sürüsü ve Vampirler arasında bölünmüş durumda, ancak Güneybatı bölgesinin geri kalanı neredeyse tamamen İnsanlardan oluşuyor. Ve son birkaç on yıldır kendilerini temsil etmesi için Arthur Davenport'u seçtiler - hatırlayabildiğim kadarıyla, çok az tereddütle. Şu pislik. "Yeni adam kim?"

"Bir kadın. Maddie Garcia seçilmiş vali ve görev süresi birkaç ay içinde başlayacak."

"Ve senin ona bakış açın ?" Bir tane olmalı. Babamın Vali Davenport ile yaptığı işbirliği, iki halk arasındaki dostane ilişkinin arkasındaki itici güçtür.

Pekala. *Dostane* çok güçlü bir kelime olabilir. Ortalama bir İnsan hala sığırlarını kurutmak ve sevdiklerinin zihinlerini karıştırmak için can attığımızı düşünüyor; ortalama bir Vampir hala İnsanların kurnaz ama beceriksiz olduğunu ve asıl yeteneklerinin üremek ve evreni daha fazla İnsanla doldurmak olduğunu düşünüyor. Türlerimiz çok sınırlı, son derece yapay diplomatik etkinlikler dışında pek takılmıyor. Ama bir süredir birbirimizi alenen soğukkanlılıkla öldürmüyoruz ve Werelere karşı müttefikiz. Kazanmak kazanmaktır, değil mi?

"Hiçbir fikrim yok," diyor bana, vurdumduymaz bir tavırla. "Bayan Garcia tüm görüşme taleplerimi reddettiği için yakında bir görüş oluşturma fırsatım da olmayacak."

"Ah." Bayan Garcia benden daha bilge olmalı.

"Ancak yine de halkımın güvenliğini sağlamakla görevliyim. Ve Vali Davenport gittiğinde, güney sınırında sürekli karşı karşıya kaldığımız tehdide ek olarak, kuzeyde de bir tehdit olabilir. İnsanlardan."

"Bela istediğinden şüpheliyim, baba." Ojelerimi karıştırıyorum. "Muhtemelen mevcut ittifakı olduğu gibi bırakacak ve törensel saçmalıkları azaltacak-"

"Ekibi, göreve gelir gelmez Teminat programının artık olmayacağı konusunda bizi bilgilendirdi."

Donup kaldım. Sonra yavaşça yukarı baktım. "Ne?"

"Resmi olarak İnsan Teminatı'nı iade etmemiz istendi. Ve şu anda Vampir Teminatı olarak görev yapan kızı da geri gönderecekler.

."

"Çocuk," diye düzeltiyorum otomatik olarak. Parmak uçlarım uyuşmuş gibi hissediyorum. "Şu anki Vampir Teminatı bir çocuk." Onunla bir kez tanışmıştım. Siyah saçları ve sürekli çatık kaşları vardı ve bir yığın kitabı taşımak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda "Hayır, teşekkür ederim" demişti. Şimdiye kadar benim kadar uzun olabilirdi.

"Her ne olursa olsun, dönüş önümüzdeki hafta gerçekleşecek. İnsanlar Maddie Garcia'nın göreve başlamasını beklememeye karar verdi."

"Anlamıyorum..." Yutkunuyorum. Kendimi toparlıyorum. "En iyisi bu. Bu aptalca bir uygulama."

"Yüz yılı aşkın bir süredir Vampirler ve İnsanlar arasında barışı sağlıyor."

"Bana biraz zalimce geliyor," diye karşı çıkıyorum sakince. "Sekiz yaşındaki bir çocuktan rehinecilik oynaması için düşman topraklarında tek başına yer değiştirmesini istemek."

"'Rehine' çok kaba ve basit bir kelime."

"Bir İnsan çocuğunu on yıl boyunca caydırıcı bir unsur olarak elinizde tutacaksınız ve eğer İnsanlar ittifakımızın şartlarını ihlal ederse, Vampirlerin çocuğu anında öldüreceği konusunda karşılıklı anlayış içinde olacaksınız. Bu da kaba ve basit görünüyor."

Babamın gözleri kısıldı. "Tek taraflı değil." Sesi daha da sertleşiyor. "İnsanlar bir Vampir çocuğunu aynı sebepten dolayı tutarlar-"

"Biliyorum, baba." Öne doğru eğildim. "Unuttuysanız diye söylüyorum, ben bir önceki Vampir Teminatıydım."

Ama hayır. Zırhlı sedan bizi kuzeye götürürken elini tutmaya çalıştığımı ya da İnsanların tuhaf renkli gözlerini ilk gördüğümde Vania'nın kalçasının arkasına saklanmaya çalıştığımı hatırlamayabilir. İnsanlarla aramızdaki ateşkes bozulursa, bana bisiklet sürmeyi öğreten bakıcıların odama gelip kalbime bir bıçak saplayacağını bilerek büyümenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilir. Kızını on yıl boyunca kendi türünden nefret eden insanların arasında tutsak olarak on birinci Teminat olarak gönderdiği gerçeği üzerinde durmayabilirdi.

Ama hatırlıyor. Çünkü Teminat'ın ilk kuralı, elbette, iktidardakilere sıkı sıkıya bağlı olmaları gerektiğidir. Barış ve savaşla ilgili kararları verenlere. Maddie Garcia kamu güvenliği adına ailesinden birini otobüsün altına atmak istemiyorsa, bu ona daha fazla saygı duymamı sağlıyor. On sekiz yaşına geldiğimde görevi devralan çocuk, Meclis Üyesi Ewing'in torunu. Ve ben Vampir Teminatı olarak görev yaptığımda, İnsan meslektaşım

Vali Davenport. Onun da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ederdim - bazen kızgın, bazen teslim olmuş. Çoğunlukla harcanabilir. Aradan yıllar geçtikten sonra ailesiyle benimkinden daha iyi geçinip geçinmediğini bilmek isterdim.

"Alexandra Boden. Onu hatırlıyor musun?" Babamın ses tonu tekrar konuşmaya döndü. "Aynı yıl doğmuştunuz."

Konunun aniden değişmesine şaşırmadan sandalyeme geri oturuyorum. "Kızıl saç mı?"

Başını sallıyor. "Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, küçük kardeşi Abel on beş yaşına girdi. O gece, o ve üç arkadaşı dışarıda parti yapıyorlardı ve kendilerini nehir kenarında buldular. Gençliklerinin ve akılsızlıklarının verdiği cesaretle, nehri yüzerek geçmeleri, Were bölgesine ait nehir kıyısına dokunmaları ve sonra geri yüzmeleri için birbirlerine meydan okudular. İsterseniz bir cesaret gösterisi de diyebilirsiniz."

Alexandra Boden'ın şımarık kardeşinin kaderiyle ilgilenmiyorum ama yine de vücudum buz gibi oluyor. Tüm Vampir çocuklarına güney sınırının tehlikesi öğretilir. Hepimiz daha konuşmaya başlamadan önce kendi bölgemizin nerede bittiğini ve Werelarınkının nerede başladığını öğreniriz. Ve hepimiz Were'lere bulaşmamamız gerektiğini biliriz.

Bu dört aptal dışında tabii ki.

"Onlar öldü," diye mırıldandım.

Babamın dudakları çok az merhamet ve çok fazla kızgınlık gibi görünen bir şekilde kıvrılıyor. "Benim samimi görüşüme göre hak ettikleri buydu. Tabii ki çocuklar bulunamayınca en kötüsü düşünüldü. Çocuğun babası Ansel Boden'in konseydeki bazı ailelerle güçlü bağları vardı ve bir misilleme eylemi için dilekçe verdi. Kaybolmalarının bunu haklı çıkaracağını savundu. Kendisine, Vampir toplumunun dayandığı temel ilke olan, halkımızın bir bütün olarak iyiliğinin tek bir kişinin iyiliğinden önce geldiği hatırlatıldı. Doğum oranları en düşük seviyede ve yok olma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Çatışmayı körüklemenin zamanı değil. Yine de, yakışsız bir zayıflık gösterisiyle yalvarmaya devam etti."

"İğrenç. Oğlu için yas tutmaya nasıl cüret eder?"

Babam bana sert bir bakış attı. "Konsey ile olan ilişkisi nedeniyle, istediğini elde etmeye çok yaklaştı. Daha geçen hafta, sen İnsan gibi davranmakla meşgulken, türler arası bir savaşa yüzyıldır hiç olmadığımız kadar yaklaştığımız. Ve sonra, onların aptalca gösterilerinden iki gün sonra ..." Babam ayağa kalktı. Masanın etrafında yürüyor ve sonra rahatlamış bir şekilde masanın kenarına yaslanıyor. "Çocuklar yeniden ortaya çıktı. Sağ salım."

İnsan gibi davranırken edindiğim bir alışkanlıkla gözlerimi kırptırıyorum. "Cesetleri mi?"

"Hayattalar. Sarsılmışlar elbette. Were muhafızları tarafından sorguya çekildiler; önce casus, sonra da asi baş belaları olarak muamele gördüler. Ama sonunda sağlıklı bir şekilde evlerine döndüler."

"Nasıl?" Son yirmi yılda sınırların ihlal edildiği ve suçlulardan geriye kalanların parça parça geri gönderildiği yarım düzine olay düşünebiliyorum. Bunlar çoğunlukla şehir sınırlarının dışında, askerden arındırılmış ormanlık alanlarda oluyor. Ne olursa olsun, Wereler halkımıza karşı acımasız oldular ve biz de Werelere karşı acımasız olduk. Bu da demek oluyor ki ... "Ne değişti?"

"Akıllıca bir soru. Konseyin çoğu Roscoe'nun yaşlandıkça daha da hassaslaştığını düşünüyordu." Roscoe. Güneybatı sürüsünün Alfa'sı. Çocukluğumdan beri babamın ondan bahsettiğini duymuşumdur. "Ama Roscoe'yla bir kez karşılaştım. Sadece bir kez. Diplomasıyla ilgilenmediği konusunda her zaman netti ve onun gibi insanlar kafatası kemikleri gibidir. Sadece zamanla sertleşirler." Pencereye doğru dönüyor. "Wereler toplumları hakkında her zamanki gibi ketumlar. Ama bilgi edinmek için bazı yollarımız var ve bazı soruşturmalar gönderdikten sonra-"

"Liderlik yapılarında bir değişiklik oldu."

"Çok iyi." Sanki geçişkenlik özelliğini beklentilerin çok ötesinde öğrenmiş bir öğrenciymişim gibi memnun görünüyor. "Belki de halefim olarak seni seçmeliydim. Owen rolüne çok az bağlılık gösterdi. Daha çok sosyalleşmekle ilgileniyor gibi görünüyor."

Elimi salladım. "Eminim ki emekliliğinizi açıkladığınızda meclis üyesi varisi arkadaşlarıyla eğlenmeyi bırakacak ve

"Her zaman hayalini kurduğun mükemmel Vampir politikacı." *Olmaz.*
"Wereler. Ne tür bir değişim?"

"Görünüşe göre birkaç ay önce biri Roscoe'ya *meydan okumuş.*"

"Meydan mı okumuş?"

"Güçlerini art arda kullanmaları pek de sofistike değil. Kurtadamlar en çok köpeklerle yakın akraba sonuçta. Roscoe'nun öldüğünü söylemek yeterli."

Hanedanlığa dayalı, kalıtsal oligarşilerimizin daha da ilkel görüldüğünü ve köpeklerin evrensel olarak sevildiğini belirtmekten kaçınıyorum.
"Onlarla tanıştınız mı? Yeni Alfa'yla?"

"Çocuklar sağ salim döndükten sonra kendisiyle bir görüşme talep ettim. Sürpriz bir şekilde kabul etti."

"Öyle mi?" Yatırım yapmaktan nefret ediyorum. "Ve?"

"Merak ettim, görüyorsunuz. Merhamet her zaman zayıflık belirtisi değildir, ama olabilir." Gözleri aniden uzaklara dalıyor, sonra doğu duvarındaki bir sanat eserine kayıyor; Aster sırasında dökülen kanın anısına koyu mora boyanmış basit bir tuval. Benzer sanat eserleri çoğu kamusal alanda bulunabilir. "Ve ihanet zayıflıktan doğar, Misery."

"Şimdi mi?" Her zaman ihanetin sadece ihanet olduğunu düşünürdüm, ama ne bilebilirim ki?

"Yeni Alfa zayıf değil. Tam tersine. O ..." Baba kendi içine çekiliyor.
"Başka bir şey. Yeni bir şey." Gözleri bana dikilmiş, bekliyor, sabırlı ve başımı sallıyorum, çünkü tüm bunları bana anlatmak için ne gibi bir nedeni olabileceğini hayal bile edemiyorum. Benim nerede devreye girebileceğimi.

Ta ki bir şey kafamın arkasına doğru ilerleyene kadar. "Neden bir düğünden bahsettin?" Sesimdeki kuşkuyu gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

Babam başını sallıyor. Sanırım doğru soruyu sormuş olmalıyım, özellikle de cevap vermediği için. "İnsanların arasında büyüdün ve Vampir eğitimi alma avantajına sahip olmadın, bu yüzden Werlerle olan çatışmamızın tam tarihini bilmiyor olabilirsin. Evet, yüzyıllardır anlaşmazlık içindeyiz ama diyalog girişimlerinde bulunuldu. Bizimle Wereler arasında beş türler arası evlilik oldu ve bu evlilikler sırasında hiçbir sınır

Çatışmalar ya da Vampirlerin Wereler tarafından öldürülmeleri kaydedilmemiştir. Sonuncusu iki yüz yıl önceydi; bir Vampir ile Were gelini arasında on beş yıl süren bir evlilik. Kadın öldüğünde, sonu iyi bitmeyen başka bir birliktelik ayarlandı."

"Aster."

"Aster, evet." Altıncı düğün töreni, Werlerin, onlarca yıllık barıştan sonra biraz fazla güvenen ve düğüne oğnlukla silahsız gelme hatasını yapan Vampirlere saldırmasıyla katliamla sonuçlandı. Werelerin stn gücü ve sürpriz unsuru arasında, oğ bizim olan bir kan banyosu oldu. Mor, biraz da yeşil. Tıpkı bir aster gibi. "Werlerin neden bize sırt çevirmeye karar verdiklerini bilmiyoruz ama onlarla ilişkimiz onarılamaz bir şekilde bozulduğndan beri değışmeyen bir şey vardı: İnsanlarla bir ittifakımız vardı ve Werlerin yoktu. Her Vampire karşılık on Weres ve her iki türün toplamına karşılık yüzlerce İnsan var. Evet, İnsanlar Vampirlerin yeteneklerinden ya da Werlerin hızından ve gücünden yoksun olabilirler, ama sayıların gücü vardır. Onların bizim tarafımızda olması güven vericiydi." Babamın enesi sıkıştı. Sonra, uzun bir süre sonra, gevşiyor. "Maddie Garcia'nın benimle görüşmeyi reddetmesinin neden endişe verici olduğnu elbette anlayabilirsiniz. Hatta Kurtadamlara karşı nispeten sıcak davranması daha da endişe verici."

Gözlerim açıldı. İnsanların kültürel ortamından biraz uzak kalmış olabilirim ama Wereler ile diplomatik ilişkilerin bu yıl için yapılacaklar listesinde yer alacağını düşünmemiştim. Bildiğim kadarıyla birbirlerini hep görmezden geldiler - önemli sınırları paylaşmadıkları için çok da zor değil. "İnsanlar ve Wereler. Diplomatik görüşmelerde."

"Doğru."

şüpheci olmaya devam ediyorum. "Alfa sana bunu tanıştığınızda mı söyledi?"

"Hayır. Bu ayrı olarak elde ettiğimiz bir bilgi. Alfa bana başka şeyler de söyledi."

"Ne gibi?"

"Gördüğünüz gibi geç. Senin yaşlarında ve farklı bir yapıya sahip. Belki Roscoe kadar vahşı ama daha açık fikirli. O inanıyor ki

bölgede barış mümkündür. Bu üç tür arasında ittifaklar geliştirilmelidir."

Bir kahkaha attım. "Sana iyi şanslar."

Babamın başı yana doğru eğiliyor ve gözleri bana odaklanıp değerlendiriyor. "Teminat olarak neden *seni* seçtiğimi biliyor musun? Kardeşini değil?"

Oh, hayır. *Bu* konuşma olmaz. "Yazı tura mı attın?"

"Sen çok tuhaf bir çocuktun, Misery. Etrafında olup bitenlerle hiç ilgilenmez, kafanın içinde ulaşılması zor bir kasaya kilitlenirdin. İçine kapanıktın. Diğer çocuklar seninle arkadaş olmaya çalışırdı ve sen inatla onları yüzüstü bırakırdın-"

"Diğer *çocuklar* İnsanlara gönderilecek kişinin ben olduğumu biliyorlardı ve tam cümleler kurmaya başlar başlamaz bana *fansız hain demeye* başladılar. Yoksa yedi yaşındayken meclis üyesi arkadaşlarınızın oğulları ve kızlarının kıyafetlerimi çalıp beni öğleden önce güneşin altına ittiklerini unuttunuz mu? Ve aynı insanlar on yıl boyunca *onların* teminatı olarak hizmet ettikten sonra geri döndüğümde yüzüme tükürüp benimle alay ettiler, bu yüzden ben-" Yavaşça nefes veriyorum ve kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyorum. *Ben* iyiyim. Dokunulmazım. Yirmi beş yaşındayım ve sahte insan kimliklerim, dairem, kedim (siktir git Serena), ... var. Tamam, muhtemelen şu *anda* bir işim yok ama yakında yüzde 100 daha az Piercing'li bir iş bulacağım. Arkadaşlarım var, bir arkadaşım. Muhtemelen.

Hepsinden önemlisi, kendime umursamamayı öğrettim.

Hiçbir şeyi. "Bahsettiğin düğün. Kimin düğünü?"

Baba dudaklarını birbirine bastırır. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçiyor. "Bir Varlık ve bir Vampir karşı karşıya geldiklerinde tek gördükleri şey-"

"Aster." Sabırsızlıkla telefonuma bakıyorum. "Üç dakika kırk yedi saniye-"

"Bir Vampir ile bir Alfa arasında barışa aracılık etmesi beklenen ama ölümle sonuçlanan bir düğün görüyorlar. Wereler hayvandır ve her zaman da öyle kalacaktır, ancak yok olma yolundayız ve çoğunluğun iyiliği düşünülmelidir. İnsanların ve Werlerin bizi dışlayan bir ittifak kurmasına izin verirsek, bizi tamamen yok edebilirler-"

"Aman Tanrım." Birdenbire onun gittiği çılgın, saçma yeri fark ediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sefalet."

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Sen . . . *Baba, bu savaştan evlenerek çıkamayız.*" Neden Dil'e geçtiğimi bilmiyorum ama bu onu şaşırtıyor. Belki de bu iyidir, belki de ihtiyacı olan şey budur. Bu çılgınlığı düşünmek için bir an. "Bunu kim kabul eder ki?"

Babam bana öyle bir bakıyor ki, biliyorum.

Biliyorum işte. Ve kahkahalara boğuldum.

Sadece Serena'ya yüksek sesle gülmüştüm, yani bunu en son yapmamın üzerinden bir aydan fazla zaman geçmiş olmalı. Beynim neredeyse hıçkırıyor, ses kutumun ürettiği bu yeni, gizemli seslerden ürküyor. "Çürümüş kan mı içtin? Çünkü aklını kaçırmışsın."

"*Ben çoğunluğun iyiliğini sağlamakla görevliyim ve çoğunluğun iyiliği de halkımızın ilerlemesidir.*" Tepkimden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor ama boğazımda düğümlenen kahkahaya engel olamıyorum. "Bu bir iş olurdu, Misery. Tazminatlı."

Bu- Tanrım, bu çok *komik*. Ve zihinsel. "Hiçbir yasal teklif beni ikna edemez- On milyar dolar mı?"

"Hayır."

"Hiçbir yasal para beni bir Were ile evlenmeye ikna edemez."

"Maddi olarak, ömür boyu hazır olacaksınız. Konseyin cebinin derin olduğunu biliyorsun. Ve gerçek bir evlilik beklentisi yok. Onunla sadece ismen birlikte olacaksın. Bir yıl boyunca Were bölgesinde olacaksın, bu da Vampirlerin Were'lerle güvende olabileceği mesajını verecek-"

"Vampirler *yapamaz.*" Ayağa fırladım ve şakağıma masaj yaparak ondan uzaklaşmaya başladım. "Neden *bana* soruyorsun? İlk tercihin ben olamam."

"Değilsin," diyor açıkça. Pek çok hatası var ama dürüstlükten yoksunluk asla bunların arasında değildi. "İkincimiz de değil. Konsey harekete geçmemiz gerektiği konusunda hemfikir ve birkaç üye akrabalarını önerdi. Başlangıçta, Meclis Üyesi Essen'in kızı kabul etti. Ama fikrini değiştirdi-"

"Oh, Tanrım." Volta atmayı bıraktım. "Bunu bir teminat takası olarak görüyorsun."

"Tabii ki. Ve Wereler de öyle. Alfa bize bir Were gönderecek. Onun için önemli birini. Sen onunla olduğun sürece o da bizimle olacak. Karşılıklı güvenliğinizi sağlayacak."

Çılginca. Bu kesinlikle *çılginlık*.

Topraklayıcı bir nefes alıyorum. "Şey, ben ..." Bu işe karışan *herkesin aklını kaçırdığını ve o düğüne kim gelirse gelsin katledileceğini düşünüyorum ve bunu benden isteme cüretine inanamıyorum*. "...sonunda beni düşündüğün için onur duydum, ama hayır. Teşekkürler."

"Sefalet."

Telefonumu almak için masaya doğru yürüyorum -bir dakika, on üç saniye kaldı- ve kısa bir an için babama o kadar yakınım ki kanının ritmini kemiklerimde hissediyorum. Yavaş, istikrarlı, acı verici bir şekilde tanıdık.

Kalp atışları parmak izleri gibidir, türünün tek örneğidir, ayırt edicidir, insanları birbirinden ayırmanın en kolay yoludur. Babamınki doğduğum gün, beni kucağına alan ilk kişi, benimle ilgilenen ilk kişi, beni tanıyan ilk kişi olduğunda etime işlenmişti.

Ve sonra ellerini benden çekti.

"Hayır" dedim. Ona. Kendime.

"Roscoe'nun ölümü bir fırsat."

"Roscoe'nun ölümü bir cinayetti," diye belirtiyorum. "*Beni evlendirmek istediğin adamın eliyle.*"

"Bu yıl Güneybatı'da kaç Vampir çocuğun doğduğunu biliyor musunuz?"

"Umurumda değil."

"Üç yüzden daha az. Eğer Wereler ve İnsanlar güçlerini birleştirip topraklarımızı elimizden alırlarsa, bizi yok ederler. Hem de tamamen. En iyisi-"

"- zaten bağışta bulunduğum bir amaç ve kimse bana minnettarlık göstermiyor." Gözlerinin içine bakıyorum. Telefonumu kararlılıkla cebime sokuyorum. "Ben yeterince şey yaptım. Benim bir hayatım var ve ona geri dönüyorum."

"Öyle mi?"

Arkamı dönerken yarı yolda durdum. "Affedersiniz?"

"Bir hayatın var mı, Misery?" Bunu söylerken bana bakıyor, sivri, dikkatli, sanki keskin bir silahı boynuma sadece bir milimetre sokuyormuş gibi.

Tek bir şeyi önemsemi istiyorum, Misery, ben olmayan tek bir şeyi.

Hatırayı uzaklaştırıyorum ve yutkunuyorum. "Başka birini bulmada iyi şanslar."

"Halkınız arasında hoş karşılanmadığınızı hissediyorsunuz. Bu sizi onların gözünde rehabilite edebilir."

Omurgamda bir öfke titreşimi dolaşüyor. "Sanırım bunu erteleyeceğim, Peder. En azından benimkinde kendilerini rehabilite edene kadar." Neşeyle elimi sallayarak geriye doğru birkaç adım atıyorum. "Ben gidiyorum."

"On dakikam henüz dolmadı."

Telefonum bip sesi çıkarmak için tam o anı seçiyor. "Mükemmel zamanlama." Ona bir gülümseme gösteriyorum. Kör dişlerim onu rahatsız ediyorsa, bu onun sorunu. "Hiçbir zamanın bu konuşmanın sonucunu değiştirmeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Sefalet." Ses tonuna neredeyse eğlenceli bir yalvarış karışıyor.

Çok kötü. Çok üzücü. "Yedi yıl sonra görüşür müyüz? Ya da barışın anahtarının ortak bir Were-Vampyre MLM planı olduğuna karar verdiğinde ve bana diyet takviyeleri satmaya çalıştığında. Yine de Vania beni eve bıraksın. Özgeçmişimi yeniden düzenlemek için sabırsızlanıyorum." Kapı kolunu bulmak için arkamı döndüm.

"Yedi yıl içinde başka bir fırsat olmayacak, Misery."

Gözlerimi deviriyorum ve kapıyı açıyorum. "Hoşça kal baba." "Moreland ilk Alfa-"

Ofisten çıkmadan kapıyı çarparak kapatıyorum ve arkamı dönüp babama doğru gidiyorum. Kalbim yavaşlıyor ve göğsümde güm güm atıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Masadan doğruluyor, kafası karışık ve umut olabilecek bir şeyle dolu. "Başka hiçbir Alfa-"

"İsim. Bir isim söyledin. Kim . . . ?"

"Moreland?" diye tekrarlar.

"Tam *adı*-ilk adı ne?"

Babamın gözleri şüpheyle kısıldı ama birkaç saniye sonra "Lowe. Lowe Moreland."

Yere bakıyorum, titriyor gibi görünüyor. Sonra da tavana. Her biri diğerinden daha yavaş olan bir dizi derin nefes alıyorum ve sonra kolum binlerce kilo ağırlığında olmasına rağmen titreyen bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Serena'nın üniversite mezuniyetinde giydiğim mavi elbisenin türler arası bir düğün töreni için fazla rahat olup olmayacağını merak ediyorum. Çünkü, evet.

Sanırım evleniyorum.

CHAPTER 2

Eskiden tüm Vampirlerin gözlerinin aynı göründüğünü düşünürdü. Bu konuda yanılmış olabilir.

Günümüz

S NE KADAR TALİHSİZ, ISSİZ BİR SEÇİM. HANGİ SEVGİ DOLU EBEVEYN çocuklarına Misery ismini vermeyi tercih eder?"

Kendimi hassas bir insan olarak görmüyorum. Kural olarak, ailem ve türüm için bir hayal kırıklığı olduğumu ima eden insanlara karşı değilim. Ama tek bir şey istiyorum: Bu saçmalığı benden uzak tutmalarını.

Ama yine de buradayım. Vali Davenport ile. Yeni evlendiğim avluya bakan balkonda dirseklerime yaslanıyorum. Açıklamadan önce içimi çekiyorum:

"Konsey."

"Pardon?"

İnsanlarda sarhoşluk seviyesini ölçmek her zaman zordur, ancak valinin sarhoş *olmadığından* oldukça eminim. "Bana adımı kimin verdiğini sormuştunuz. Vampir konseyiydi."

"Ailen değil mi?"

Başımı salladım. "Bu işler böyle yürümez."

"Ah. Orada . . . büyü ritüelleri var mı? Kurban sunakları? Kahinler?"

Öteki olan her şeyin doğaüstü ve gizemli şeylerle örtülü olması gerektiği varsayımı çok benmerkezci bir şekilde İnsani. Vampirlerin ve Werelerin büyü ve ilim yaratıkları olduğu, lanetler ve mistik eylemler yapabildikleri mitlerini ve efsanelerini besliyorlar. Geleceği görebildiğimizi ve

uçmak, kendimizi görünmez kılmak için. Onlardan farklı olduğumuz için, varlığımız diğer dünya gleri tarafından yönetilmelidir - ve sadece onlarınki gibi biyoloji tarafından değil.

Ve belki birkaç termodinamik yasası.

Onunla ilk tanıştığımda Serena da böyleydi. Birlikte yaşamaya başladıktan birkaç hafta sonra, buzdolabımda sakladığım yapışkan kırmızı sıvının domates suyu olduğuna onu ikna edemeyince bana "Halar seni yakıyor mu?" diye sormuştu.

"Sadece *ok* sıcaksa." "Ama siz sarımsaktan nefret ediyorsunuz?"

Omuz silktim. "Genelde yemek yemeyiz, o yüzden... tabii?" "Peki kaç kişiyi öldürdünüz?"

"Sıfır," dedim ona, dehşete düşmüş bir halde. "Kaç kişiyi ldrdn?" "Hey, ben *insanım*."

"İnsanlar her zaman öldürür."

"Evet, ama dolaylı olarak. Sağlık sigortasını çok pahalı hale getirerek ya da silah kontrolüne inatla karşı çıkararak. Hayatta kalmak için insanları sömürüyor musunuz?"

Alay ettim. "Doğrudan bir insandan içmek biraz iğrenç ve kimse bunu yapmaz." Bu biraz yalandı ama o zamanlar *nedenini bilmiyordum*. Tek bildiğim, birkaç yıl önce Owen'la kütüphaneye gittiğimizde babamı Meclis yesi Selamio'nun boynuna yapışmış halde bulduğumuzdu. Daha erken gelişmiş ve daha az sosyal bir dışlanmış olan Owen, eliyle gözlerimi kapatmış ve travmanın büyümemizi engelleyeceği konusunda ısrar etmişti. Yine de nedenini hiç açıklamamıştı. "Ayrıca, kan bankaları hemen şurada. Böylece insanlara zarar vermemize gerek kalmıyor." Bunun, birini öldürmenin çok yorucu bir iş olacağı gerçeğiyle daha fazla ilgisi olup olmadığını merak ettim, etrafta ırpınmak, cesedi gömmek ve tek istediğimiz karanlık bir alana srnmekken İnsan polisinin günün ortasında ortaya çıkma olasılığı.

"Davetiye işi ne olacak?" "Ne?"

"Bir odaya davet edilmeniz gerekiyor, değil mi?" Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesinden nefret ediyordum. Komik, açık sözlü ve biraz da tuhaf biriydi.

Bu onu hem harika hem de ulaşılabilir kılıyordu. On yaşındaydım ve onu şimdiden tanıdığım herkesten daha çok seviyordum. "En azından aklımı okuyabilir misin? Ne düşünüyorum ben?"

"Um." Burnumu kaşıdım. "şu sevdiğin kitap. Cadılarla ilgili olan mı?"

"Hiç adil değil, hep o kitabı düşünüyorum. Kaç numarayım ben?"

Düşünüyor musun?"

"Ah . . . yedi?"

Nefes nefese kaldı. "Sefalet!"

"Doğru anlamış mıyım?" *Vay anasını.*

"*Hayır!* Ben üç yüz elli altı diye düşünüyordum. *Başka* ne yalan olabilir ki?"

Mesele şu ki, İnsanlar, Wereler ve Vampirler farklı türler olabilir, ama birbirimizle yakından akrabayız. Bizi birbirimizden ayıran şey okültizmden ziyade binlerce yıl boyunca kendiliğinden oluşan genetik mutasyonlardır. Ve tabii ki buna karşılık geliştirdiğimiz değerler. Burada bir pürin bazı kaybı, orada bir hidrojen atomunun yeniden konumlandırılması ve ta-da: Vampirler yalnızca kanla beslenir, güneşe karşı pısırıktır ve sürekli olarak yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır; Wereler daha hızlı, daha güçlü, (sanırım) daha kıllıdır ve şiddete taparlar. Ama ikimiz de sihirli değneğimizi çıkarıp altmış kiloluk bir bavulu bir rafın üstüne kaldıramayız ya da Powerball sayılarını önceden öğrenemeyiz - ya da yarasaya dönüşemeyiz.

En azından Vampirlerde yok. Wereler hakkında, onlar adına alınganlık gösterecek kadar bilgim yok.

Valiye "İsim verme ritüelleri yok" dedim. "Sadece işğüzar bir konsey. Kimse aynı sınıfta beş Madyson istemez." Bir süre bekledim. "Ayrıca, annemi öldürdüğüm için uygun görüldü."

Nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak tereddüt ediyor ve sonra gergin bir kahkaha atıyor. "Ah. Şey. Yine de, bir isim olarak, çok ..." Sanki mükemmel kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakıyor.

Oh, iyi. "Sefil mi?"

Bana parmakla silah doğrultuyor ve ben ya ondan nefret ettiğim için ya da hava Vampir ihtiyaçlarım ve dantel tulumum için fazla soğuk olmaya başladığı için titriyorum.

Bu buluşma ancak bol cömertlik içeren bir "parti" olarak tanımlanabilir. Yaklaşık bir saat sonra artık yettiğine karar verdim. Eğer kocam -Koktuğum için beni evlilik mutluluğu sunağımızda öldürmek üzere olan kocam bir yerlerde babamla önemli meseleleri tartışıyor olabilirdi, ben de gizlice kaçabilirdim.

Yalnız kalmak için asma balkona çıktım. Ne yazık ki vali de aynı fikirdeydi ve yanında bir bidon dolusu alkol getirmişti. Bana katılmaya karar verdi -kalp kırıcı- ve sohbet etmeye niyetli görünüyordu - lanet bir felaket. Gözleri sürekli Maddie Garcia'nın masasına kayıyor, sanki gelecek ayki yemin töreninden önce onu yakmaya çalışıyormuş gibi. Muhtemelen seçilmiş İnsan valiye olan kızgınlığında ona katılmalıyım, çünkü onun seçimleri bu sahte evliliği gerekli kıldı, ama babamdan ustalıkla kaçma şekline hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Kesinlikle zeki bir kadın. Yanımdaki beceriksiz aptalın aksine.

"Yaptığınız şey çok cesurca, Bayan Lark," diyor omzumu okşayarak. Notu yanlış yere koymuş olmalı: Vampirler dokunmaz. "Büyük bir tehlike karşısında çok cesurca."

"Hmm." Resepsiyon beklendiği gibi karikatürize bir şekilde kötü gidiyor. Wereler ve Vampirler salonun karşı taraflarındaki masalarda oturmuş, düşmanca bakışlar atarken, dünyanın en takdir edilmeyen viyola sanatçısı Rachmaninoff ile kaliteli zaman geçiriyor. Periler ve az sayıdaki İnsan konuklara dünyaca ünlü bir aşçı tarafından hazırlanan yemekler servis ediliyor ve çirkin atmosfere rağmen cesurca yemeye çalışıyorlar. "*İğrenç*," dediğini duydum Meclis Üyesi Ross'un kızının, ben buraya doğru süzülürken. "*Sosyalleşmemiş canavarlar. Herkesin içinde besleniyorlar, herkesin içinde sıçıyorlar, herkesin içinde sevişiyorlar.*" Bunun adının "yemek yemek" olduğunu ve son ikisinin İnsan dünyasında yasadışı olduğunu belirtmekten kaçındım. Planlayıcıya *bir partide kan yudumlanmayacağını*, beslenmenin Vampirler için özel bir eylem olduğunu, asla ortak veya eğlence amaçlı olmadığını ve hayır, içinde küçük şemsiyeler olan kan kokteylleri servis etmenin "eğlenceli bir fikir" olmadığını açıklamayı başardığım için mutluyum. "Wereler yemek yerken Vampirler ne yapacak?" diye sorduğunda "Onlara dik dik bakacaklar mı?" diye tahmin ettim. Haklıymışım.

"Özellikle cesursunuz." Vali bir yudum daha alır. "Ne kadar ilginç bir hayatınız var. İnsanlar arasında yetişmiş bir Vampir. Meşhur Teminat. Bana öyle geliyor ki, Were'lerin senden nefret etmek için *iki* sebebi var."

Dikkatim dağılmış bir şekilde dilimi yeniden çıkan dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir kavga çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum. Odadaki nefret yoğun ve boğucu. İnsan muhafızlar da saldırmak, engellemek, savunmak için biraz fazla hevesli bir şekilde etrafta dolanıyorlar. Bir rüzgâr bu sarmal gerilimi koparabilir.

"Yine de Moreland bu anlaşma için çok şeyden vazgeçti. Gönderdikleri teminat. Alfa'nın eşine karşılık meclis üyesinin kızı. Kulağa şiir gibi geliyor, değil mi?"

Başım dönüyor. Vali'nin gözleri parlıyordu. "Alfa'nın neyi?"

"Oh, ondan bahsetmemeliydim. Bu bir sır elbette, ama ..." Boğazının derinliklerinde kıkırdıyor ve kadehini bana doğru uzatıyor.

"Eş mi dedin? Eş gibi mi?"

"Bunu ifşa etmeye yetkim yok Bayan Lark. Ya da şöyle mi demeliyim, Bayan Moreland?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum usulca, burnumun kenarını ovuşturarak. Moreland daha önce evli miydi? Eğer öyleyse, karısı uzaklardayken *bana* zincirlenmiş olma ihtimalinin onu ne kadar kızdırmış olabileceğini anlayamıyorum. Belki de bu yüzden daha önce çıldırmıştır?

Bir de görünüşe göre çürük yumurta gibi kokuyorum.

Parmaklıklardan uzaklaşırken kendi kendime, lanet olsun, diyorum. O ve babam bu evliliğin beyni. Beyni olan *benim*. Umarım bunu hatırlar ve öfkesini bana yöneltmez. "Sizinle sohbet etmek bir zevkti vali bey," diye yalan söyleyip el sallayarak veda ediyorum.

"Değiştirmeye karar vererseniz ofisimi arayın." Yaşlı insanların kullandığı telefon el hareketini yapıyor. "Evrak işlerini hızlandırabilirim."

"Affedersiniz?"

"İsim."

"Ah. Evet, teşekkür ederim."

Owen'ı aramak için aşağıya iniyorum. Sanırım onu daha önce Meclis Üyesi Cintron'la derin bir sohbete dalmış gördüm - bir profesyonel gibi yapabildiği dedikodu. Eminim bu eş işi hakkında daha fazla şey öğrenebilir. Muhtemelen zaten biliyordu ama bir şey söylemedi çünkü bu zavallı kadının törenin ortasında ayağa fırlayıp itiraz etme düşüncesini *komik* buldu ve Vampir sosyetesinin üst tabakasının önünde yuva yıkan biri olduğum için kuduz bir kurdun pankreasını yemesini görmek istedi.

"hiç böyle bir şey duymadım."

Aniden durdum, çünkü-

Benim kocam.

Kocam burada, merdivenlerin dibinde.

Ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış. Yanında iki kişi duruyor: Kızıl sakallı bir Were - yanılmıyorsam sağdıç - ve daha yaşlı, kır saçlı, boynunda derin beyaz bir yara izi olan bir diğeri. Yüz ifadeleri kasvetli ve Moreland'ın kolları göğsünde kavuşturulmuş.

Babamla daha önce de karşılaştığım bir sahne: güçlü bir adam, güvendiği insanlardan önemli bilgiler duyuyor. İsteyeceğim son şey şu anda onların yanından geçip gitmek, sondan ikinci ile yakın bir rekabet içinde olmak - valiyle olan konuşmamı tekrarlamak. Yine de geri dönmeye ve bana verilen ismin başarısızlıkları hakkında daha fazla şey duymaya hazırım:

"Eğer gerçekten oysa, sonuçları ne olur?" diye devam ediyor sağdıç.

Beni durduran *o kadın* oldu. Çünkü sanki . . .

Moreland dudaklarını birbirine bastırır. Çenesi kasılıyor ve bir şeyler söylüyor, ama sesi arkadaşlarınınkinden daha derin, daha alçak. Arka plandaki seslerden kelimeleri çıkaramıyorum.

"Bir anlık bir kafa karışıklığı olmalı. O senin olamaz-" Yaylı müzik aniden yükseliyor ve ben merdivenlerden sadece bir adım aşağı inerek yaklaşıyorum.

Lowe'un geniş sırtı sertleşti. Hareket ettiğimi duydu diye korkuyorum ama dönmüyor. "Sence bu benim yapacağım bir hata mı?" dediğinde rahatlıyorum.

Yaşlı adam donakalır. Sonra özür dileyerek başını sallar. "Bilmiyorum, Alfa."

"Planlarımızı değiştirmeliyiz Lowe." Kızıl. "Başka kalacak yerler bulun. Birlikte yaşamamalısn-" Koridorda bir kargaşa patlak veriyor ve başları o yöne doğru kalkıyor. Ben de onları takip edince midem bulandı.

Kısa bir mesafe ötede iki çocuk feryat ediyor. Biri koyu tenli ve leylak gözlü, diğeri soluk tenli ve mavi gözlü küçük çocuklar. Bir Vampyre ve bir Were. Aralarında belinden ikiye ayrılmış koyu mavi bir süper kahraman aksiyon figürü yatıyor. Ve yanlarında, oğullarını kucaklayan bir Vampir baba ve bir Were anne var. Anlayamadığım nedenlerden ötürü buraya *çocuk* getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler ve şimdi birbirlerine dişlerini gösteriyorlar. Hırılıyorlar. Diğer misafirlerin dikkatini çekerek, korumacı bir şekilde etraflarında toplanmaya başlıyorlar. Ya da belki saldırgan bir şekilde.

Odadaki gürültü paniğe yol açacak kadar yükseldiğinde müzik durur. Küçük bir kalabalık çocukların etrafını sarıyor ve İnsan muhafızlar da silahlarını çekip ortalığa ateşli silahlar getirerek kalabalığa katılıyor. Gerilim arttıkça kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, tarih kitaplarına geçecek bir başka katliamın başlangıcı-

"Al."

Lowe Moreland çocukların arasında diz çöküyor ve oda sağır edici bir sessizliğe gömülüyor. Artık Meclis Üyesi Sexton olduğunu anladığım Vampir'in babası, oğlunu bacalarının arkasına itiyor, üst dudağı uzun köpek dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılıyor.

"Her şey yolunda," diyor Moreland. Sakin. Güven verici. Babaya değil ama çocuğa. Sağlam aksiyon figürünü uzatırken - sonuçta kırık değil.

Çocuk tereddüt ediyor. Sonra oyuncadıını almak için elini babasının dizlerinin arasından çıkarıyor, ağzı dişlek bir gülümsemeyle genişliyor.

Konuklardan birkaçı rahat bir nefes aldı. Ama ben değil. Henüz değil.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" Moreland bu sefer Were'e soruyor. Çocuk. Çocuk somurtarak yere bakmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, *r'ler w'ye* dönüşüyor. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor, ama Moreland saçlarını karıştırınca kahkahalara boğuluyor ve

onu alır, zahmetsizce bir futbol topu gibi kolunun altına sıkıştırır. Sexton'ların etrafında toplanan Vampir grubuna arkasını dönerek, küçük Were'yi masasına geri götürür.

İşte böyle, gerginlik azalır. Vampirler ve Wereler güvensizlik dolu birkaç bakışla yerlerine dönerler. Müzik yeniden başlıyor. Kocam gözlerini kaldırmadan ya da beni fark etmeden merdivenlerin dibine geri dönüyor ve sonunda tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Bunun bir daha olmayacağından emin ol. Diğerlerine de söyle." Kızıl saçlıya ve yaşlı Were'ye sessizce emrediyor, onlar da başlarını sallayıp misafirlerin arasına karışmak üzere ayrılıyorlar. Moreland iç geçiriyor ve ben de onlara katılıp yolumu açmasını umarak birkaç saniye bekliyorum.

İki avuç dolusu.

Bir dakika gibi gelen bir şey.

Bir dakika ve *daha fazla* avuç-

"Orada olduğunu biliyorum," diyor, özellikle kimseye bakmadan. "Aşağı gelin Bayan Lark" diye ekleyene kadar kime hitap ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oh.

Pekal

a.

Bu çok utanç verici.

Aramızda yaklaşık on basamak var ve ben utanç içinde sürünerek aşağı *inebilirim*. Ama türlerimiz elektrik olmadığından beri ölümcül düşmanlar, bu da bizi utanmanın ötesine taşıyabilir. Düşmanlar arasında kulak misafiri olmak nedir?

"Kendi zamanınızda," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

Birkaç saat önceki olayı düşününce, yanına gidip durmakta tereddüt ediyorum. Ama belki de endişelenmemeliydim: yanına ulaştığımda burun delikleri seğiriyor ve çenesinde bir kas kıpırdıyor, ama hepsi bu kadar. Moreland ne bana doğru bakıyor ne de beni hırpalamak için can atıyor gibi görünüyor.

İlerleme var.

Yine de ne diyeceğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar sadece ikimizin de tutmaya niyetli olmadığı sözler verdik ve vücut kokumla ilgili bazı yorumlar yaptık. "Bana Misery diyebilirsin."

Bir süre sessiz kaldı. "Evet. Muhtemelen yapmalıyım."

Sessizliğe gömülüyoruz. Avlunun uzak köşesinde, bir Were ve Vampyre'ın karıştığı başka bir küçük kargaşa gibi görünen şey neredeyse patlak veriyor, ancak sunağın yanında durduğunu hayal meyal hatırladığım bir Were kadın tarafından hızla engelleniyor.

"Başka bir türler arası kavgamız mı var?" Ben soruyorum.

Moreland başını sallar. "Sadece çok fazla içen bir aptal."

"Umarım bir Were'den değildir."

Ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Genelde gergin bir geveze değilimdir, çünkü genelde *gergin* değilimdir. İnsan, şaşırtıcı sayıda kaygı yönetimi stratejisi öğrenmeden on yıl boyunca Teminat olarak görev yapmaz. Ve yine de.

"Az önce *halkınızın benim* halkımı içerek kurutmasıyla ilgili şaka mı yaptınız?"

Gözlerimi kapatıyorum. Şu anda ölüm güzel olurdu. Onu kollarımı açarak karşılardım. "Tadı çok kötüydü. Özür dilerim." Ona bakıyorum ve işte oradalar. O ürkütücü, doğaüstü, güzel gözler, loş ışıktaki bana doğru parlıyor, vahşilikle sınırlanan ürpertici bir yeşil. Onlara alışıp alışamayacağımı merak ediyorum. Bundan bir yıl sonra, bu düzenleme tamamlandığında, onları hala tuhaf bir şekilde sevimli bulacak mıyım?

Serena onları ilk gördüğünde ne düşündü merak ediyorum.

"Bizi bekliyorlar," diyor Moreland sert bir şekilde. Özrüm sallanıyor, kabul edilmiyor, reddedilmiyor.

"Kim?"

Orkestrayı işaret ediyor. Viyola sanatçısı yayını bir vuruş için havaya kaldırıyor ve sonra müzik vites değiştiriyor. Rachmaninoff değil, markette kuyrukta duyduğum bir pop şarkısının yavaş, enstrümantal bir yorumu. Moreland bunu onayladı mı? Bahse girerim planlamacı çılgına dönmüştür.

"İlk dans," diyor elini uzatarak. Sesi derin, kesin ve ekonomik. Emir vermeye ve cevap almaya alışkın bir adam. Uzun parmaklarına bakıyorum, kolumda nasıl kapandıklarını hatırlıyorum. O korku anını. Aslında pek bir şey *hissetmiyorum, hissettiğim*de de-

"Sefalet," diyor, ses tonunda sabırsızlığın izi var ve adım onun sesinde farklı bir kelime gibi g e l i y o r . Elini tutuyorum, benimkini yutmasını izliyorum. Dans pistine kadar onu takip ediyorum. Dans pistinde fotoğrafçımız yoktu.

ama burada birkaç tane var. Salonun ortasına geldiğimizde Moreland'ın avuç içi sırtımda, tulumumun alçaldığı yerde beliriyor. Parmakları kısa bir süreliğine bileğimden aşağı iniyor, işarete sürtünüyor, sonra benimkine dolanıyor. Seyrek, gönülsüz bir alkış tufanı ile sallanmaya başlıyoruz.

Daha önce hiç yavaş dans etmemiştim ama çok zor değil. Belki de işin çoğunu partnerim yaptığı içindir.

"Yani." Konuşmaya çalışarak başımı kaldırıyorum. Bu ayakkabılarla iki metreyi zorluyorum ama bu adamdan daha uzun boylu değilim. "Lağım gibi falan mı kokuyorum?" Bana bu kadar yakın olmak onun için kolay olamaz.

Sertleşiyor. Sonra rahatlıyor. "Ya da başka bir şey" diyene kadar cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Keşke dertleşebilseydim ama Vampirler kokuları diğer türlerin anladığı gibi anlamıyor. Serena çiçekleri gösterip güzel kokularla ilgili çılgın hikâyeler anlatır, sonra da onları ayırt edemediğim için şok olmuş gibi davranırdı. Ama bitkiler bizim için önemsizdir ve insanların kalp atışlarının farkında olmamasına da aynı şekilde şaşırmıştım. Kendi damarlarında dolaşan kanın.

Moreland'a kötü kokmam çok yazık çünkü onun kanı çok güzel. Yutan. Sağlıklı, topraksı ve biraz da sert. Kalp atışları güçlü ve canlı, ağzımın damağını okşar gibi. Bunun sadece Were ile ilgili bir şey olduğunu sanmıyorum, çünkü düğündeki diğerleri daha az davetkâr görünüyor. Ama belki de yeterince yaklaşmadım-

"Baban senden nefret mi ediyor?"

"Pardon?" Hâlâ sallanıyoruz. Kameralar yaz mevsimindeki böcekler gibi etrafımızda tıkırdıyor. Belki de yanlış duydum.

"Baban. Senden nefret edip etmediğini bilmem gerekiyor."

Moreland'ın gözleriyle karşılaşıyorum, kırgınlıktan çok şaşkınlıkla. Ve belki de yaşayan tek ebeveynimin beni umursamasında ısrar edemediğim için biraz kızgınım. "Neden?"

"Eğer benim korumam altında olacaksan, bunları bilmem gerekiyor."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzü çok ... yakışıklı değil, öyle olsa bile, ama çarpıcı. Her şeyi tüketiyor. Sanki kemik yapısını o icat etmiş gibi. "Öyle miyim? Senin koruman altında mıyım?"

"Sen benim karımsın."

Tanrım, kulağa garip geliyor. "İsim olarak, belki." Omuz silkiyorum ve bu bedenimin onunkine sürtünmesine neden oluyor. Gözleri tuhaf bir şey yapıyor, göz bebekleri kendi iradeleriyle hareket ediyor, büzülüyor ve genişliyor. Sonra boynuma çizilmiş işaretlere yerleşiyorlar. Onlardan yersiz bir şekilde etkilenmiş görünüyor. "Sanırım ben sadece halklarımız arasındaki iyi niyetin bir sembolüyüm. Ve Teminat."

"Ve Teminat olmak sizin tam zamanlı işinizdir."

Vania beni kovdurduğundan beri buna karşı koyamıyorum bile. "Uğraşıyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallayıp beni döndürüyor. Yeni çiftler bize katılmaya başlıyor, hiçbiri heyecanlı görünmüyor - muhtemelen gayretli düğün planlayıcımız tarafından dans pistine götürülüyorlar. Gözlerim Deanna Dryden'inkilerle buluşuyor; yedi yaşındayken beni yere yatırıp ağzımı tüylerle doldurmuş, on yıl boyunca hayatımdan kaybolmuş, sonra yollarımız kesiştiğinde düzinelerce kalabalığın önünde bana İnsan Oropusu demişti. Birbirimize kibarca başımızı salladık. "Bakalım, Misery." İsmim işaret ediliyor - neye, emin değilim. "Sen Altı yaşındayken resmi olarak Teminat olarak ilan edildiniz ve sekiz yaşında İnsanlara gönderildiniz. Yirmi dört yedi korumanız vardı - hepsi İnsan muhafızlardı - ve yine de sonraki on yıl boyunca Vampir karşıtı aşırı gruplar tarafından birkaç suikast girişimine maruz kaldınız. Hepsi başarısız oldu, ancak ikisi *çok* yaklaştı ve bana bunu kanıtlayacak yara izleriniz olduğu söylendi. Daha sonra, Teminat olarak görev süreniz nihayet sona erdiğinde, kısa bir süreliğine Vampir bölgesine döndünüz, ardından sahte bir kimlik edinmeyi ve İnsanlar arasında yaşamayı seçtiniz - Vampirlerin yapması yasak olan bir şey. Eğer kendi ailemin bir üyesi olsaydın, bunların hiçbirine asla izin vermezdim. Ve şimdi de bir Were ile evlenmeye karar verdin, ki bu senin durumundaki birinin yapabileceği en tehlikeli şey, hem de hiçbir kazancın olmadan ve ortada hiçbir neden yokken-"

"Dosyama göz atman gururumu okşadı." Gözlerimi ona diktim. Nedenleri olmasa da nelerin nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor. "Ben de seninkini okudum. Sen mimarlık eğitimi aldın, değil mi?"

Vücudu geriliyor ve beni iterek uzaklaştırıyor, hayır, beni müziğin etrafında döndürüyor. "Hayatta kalman söz konusu olduğunda baban neden bu kadar ihmalkâr?"

Kanı *gerçekten de* güzel kokuyor. "Ben bir tür kurban değilim," diyorum sessizce.

"Hayır mı?"

"Bu evliliği ben kabul ettim. Hiçbir şeye zorlanmıyorum. Ve sen -"

Kolu aniden belime dolanıyor ve başka bir çiftten kaçınmak için beni daha yakına çekiyor. Önüm ona yapışıyor, kavurucu sıcaklığı serin tenimde bir şok etkisi yaratıyor. O gerçekten yabancı. Farklı. Mümkün olan her şekilde benimle uyumsuz. Aramıza biraz mesafe koyduğunda ve tekrar rahatça ayrı kaldığımızda rahatlıyorum. Onun zaten bir ilişki içinde olduğu düşüncesi bir kez daha aklıma geliyor, müdahaleci ve beklenmedik bir şekilde ve terk ettiğim cümlemi bulmak zorunda kalıyorum. "Ve sen de kendini tam olarak aynı duruma sokuyorsun."

"Ben halkımın Alfa'sıyım." Sesi boğuk. "Mucizevi bir şekilde yirmi beş yaşına gelmiş beyaz şapkalı bir hacker değil."

Ouch, ve siktir git. "Ben seçim yapabilecek araçlara sahip yetişkin bir kadını. Bana buna göre davranmaktan çekinmeyin."

"Adil." Hoş bir şekilde mırıldanıyor. "Bu evliliğe neden razı *oldunuz peki?*"

Serena Paris ismini hiç duydunuz mu? Neredeyse soracaktım. Ama bunun cevabını zaten biliyorum ve bu soru ona sadece saklayacak bir şey verir. Bir planım var, özenle çizilmiş bir plan. Ve ona sadık kalacağım. "Tehlikeli yaşamayı severim."

"Ya da umutsuzca." Müzik çalmaya devam ediyor ama Moreland duruyor, ben de duruyorum. Bakışıyoruz, aramızda bir meydan okuma havası esiyor.

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim."

"İstemiyor musun?" Başını sallıyor. Sırada ne olduğunu söylemeyecekmiş gibi ama devam etmekte bir sakınca görmüyor. "Vampirler bir çıkarları olmadığı sürece seni kendilerinden biri olarak kabul etmezler. Sen İnsanların arasında olmayı seçtin ama kimliğin hakkında yalan söylemek zorunda kaldın çünkü onlardan biri değilsin."

onlardan. Ve siz kesinlikle *bizden* biri değilsiniz. Gerçekten hiçbir yere ait değilsiniz, Bayan Lark." Başını daha yakına eğiyor. Korkunç, başımı çatlatan bir saniye boyunca kalbim beni öpeceğinden emin bir şekilde çarpıyor. Ama ağzımı geçip kulağımın kabuğuna doğru eğiliyor. İçine çektiği nefesle, "Ve sen de tüm bunları çok ama *çok* iyi biliyormuşsun gibi kokuyorsun," dediğini duyuyorum.

Bu meydan okuma iması, beton gibi ağır, üzerine şehirler inşa edilebilecek bir şeye dönüşüyor. "Belki de bu kadar çok nefes almayı bırakmalısın," diyorum, gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek.

Ve sonra her şey çok hızlı geliyor.

Görüş alanımın köşesinde bir çelik parıltısı. Tanımadığım, öfke dolu bir ses "Seni Vampir *kaltak!*" diye bağııyordu. Yüzlerce soluk alıp verme ve boğazıma, şahdamarıma doğru ilerleyen keskin bir bıçak ve-

Bıçak derimden kıl payı uzakta duruyor. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum ve açtığımda beynim yetişemiyor gibi görünüyor: biri -Garson gibi giyinmiş bir insan bana bıçakla saldırdı. Onu fark etmedim. Gardiyanlar da onu fark etmedi. Diğer yandan kocam...

Lowe Moreland'ın avucu bıçağın etrafına sarılmış, boynuma bir santimden daha az mesafede. Yeşil kan ön kolundan aşağı damlıyor, zengin kokusu bir dalga gibi içime çarpıyor. Benimkileri tutan gözlerinde acı belirtisi yok.

Az önce hayatımı kurtardı.

"Hiçbir yerde, Misery," diye mırıldanıyor, dudakları zar zor kıpırıyor. Uzakta, Peder emir yağıdırıyor. Güvenlik sonunda tepki veriyor ve dayak yiyen garsonu uzaklaştırıyor. Birkaç konuk soluk soluğa kalıyor, çığlık atıyor ve belki *ben* de çığlık atmalıyım ama kocam bana "Önümüzdeki yıl birbirimizin yolundan çekilelim" diyene kadar bir şey yapacak gücüm yok. Anlaşıldı mı?"

Yutmaya çalışıyorum. İlk seferinde başarısız oldum, ikincisinde harika bir iş çıkardım. "Bir de romantizmin öldüğünü söylerler," diyorum, sesimin hissettiğim kadar boğazım kuru çıkmamasından memnun olarak. Bir an tereddüt ediyor ve tekrar derin derin soluduğuna, bir şeyler depoladığına yemin edebilirim. Sonunda bırakmadan önce eli bir saniyeliğine sırtımı sıkıyor.

Ve sonra Lowe Moreland, kocam, orman yeşili bir kan iziyle dans pistinden uzaklaşıyor.

Düğün gecemizde beni mutlu bir şekilde yalnız bıraktı.

CHAPTER 3

Kendi evinde kuşatma altındadır.

T SESİ GENÇ VE ASIK SURATLI. İÇİME İŞLİYOR
Yastığımın ve kulaklarımın içine, günün ölü ortasında beni uyandırıyor.

"Burası eskiden benim odamdı" yazıyor.

Altımdaki zemin sert. Beynim bulanık ve kulaklarım pamuktan ve *nerede olduğumu* bilmiyorum, *neden, kim* benim şahsıma bu alçaklığı yapar: güneş gökyüzünde parlak olduğunda ve tüm gücüm tükendiğinde beni uyandırın.

"Burada saklanabilir miyim? Bugün çok huysuz."

Altı aylık enerjimi toplayıp kendimi battaniyenin altından çıkarıyorum ama iş göz kapaklarımı kaldırmaya geldiğinde enerjim tükeniyor.

Hayır, biz Vampirler güneşte parıltılı bombalar gibi toz haline gelmeyiz. Güneş ışığı bizi yakar ve *acıtır*, ancak filtresiz ve uzun süre maruz kalmadıkça bizi öldürmez. Bununla birlikte, gün ortasında, içeride bile oldukça işe yaramazız. Uyuşuk, zayıf, sürüngen ve baş ağrılı, özellikle de ışınların o sinir bozucu dik açıyla vurduğu ilkbahar sonu ve yaz aylarında. Serena, "*Senin bu krepuskülerliğin benim brunch yaşam tarzıma gerçekten engel oluyor,*" derdi. "*Bir de yemek yemiyor olman.*"

"Bir ruhun olmadığı doğru mu?"

Öğlen oldu. Ve burada bir *çocuk* var, bana soruyor:

"Eskiden ölü olduğun için mi?"

Gözlerimi yarı açık bir aralığa çeviriyorum ve onu tam burada, bu sabah erkenden yatağımı yaptığım dolapta buluyorum. Kalp atışları, bastırılmış bir geyik yavrusu gibi mutlu bir şekilde zıplıyor. Yuvarlak yüzlü. Kıvırcık saçlı. Amerikan Kız bebekleri gibi.

Çok sinir bozucu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Ve sonra birinin kanını içmeye mi zorlandınız?"

Tahminimce üç ile on üç yaş arasında bir yaşta. Bunu daha fazla daraltmanın bir yolu yok: bu çocukla birlikte, çocuklara karşı şaşırtıcı ilgisizliğim, yirmi beş yaşındaki herhangi bir şeyden kaçınma kararlılığımla buluşuyor. Ve her şeyin ötesinde, gözleri soluk, tehlikeli, tanıdık bir yeşil.

Bunu sevmedim. "Buraya nasıl girdin?"

Sanki biraz aptalmışım gibi açık dolap kapağını işaret ediyor. "Ve sonra hayata geri döndün, ama ruhun olmadan?"

Neredeyse karanlıkta gözlerimi kısarak ona bakıyorum, perdeleri çekmediği için minnettarım. "Kuduz bir köpek tarafından ısırıldığın ve şimdi dolunayda ağzından köpükler saçan bir tüylü olduğun doğru mu?" Şirretlik yapmaya çalışıyorum ama öyle bir kahkaha atıyor ki kendimi stand-up komedyeniymişim gibi hissediyorum.

"Hayır, aptal."

"Peki o zaman. Cevabınızı aldınız. Ben hâlâ buraya nasıl girdiğini bilmiyorum." Yine kapıyı işaret ediyor ve ben asla çocuk sahibi olmamayı aklıma not ediyorum. "Onu kilitledim." Kilitlediğime eminim. Kurtadamlar arasındaki ilk gecemi lanet kapımı kitlemeden geçirmediğime eminim. Süper güçlerine rağmen, içlerinden biri beni yemeye karar verirse, kilitli bir kapının onları dışarıda tutacağını düşündüm. Çünkü Wereler Were geçirmez kapılar yapardı, değil mi?

"Yedek anahtarım var," diyor Were-child. Oh.

"Burası eskiden benim odamdı. Kabus gördüğümde Lowe'a giderdim. Oradan." Başka bir kapıyı işaret ediyor. Dün gece tokmağını denemediğim kapıyı. Bitişikteki odanın kime ait olduğundan şüphelenmiştim.

"Hâlâ gidebileceğimi söylüyor ama şimdi koridorun karşısındayım."

Yorgunluğumun içine bir parça suçluluk duygusu giriyor: Üç (on üç?) yaşındaki bir çocuğu odasından çıkardım ve ona ulaşmak için korkunç, tekrarlayan kabusların pençesinde bütün bir koridoru geçmeye zorluyorum.

Oh, kahretsin. "Lütfen bana Moreland'ın baban olmadığını söyle." Cevap vermiyor. "Hiç kâbus görüyor musun?"

"Vampirler rüya görmez." Yani, gerçek aşıkları ayırmakla falan başa çıkabilirim, ama bütün bir aile? Ondan bir çocuk. Oh, *kahretsin*. "Annen nerede?"

"Emin değilim."

"Burada mı yaşıyor?"

"Artık yaşamıyor."

Hay sikeyim. "Nereye gitti?"

Omuz silkiyor. "Lowe bunu söylemenin imkansız olduğunu söyledi." Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Moreland, Lowe senin baban mı?"

"Ana'nın babası öldü." Ses dolabın dışından geliyor ve ikimiz de dönüyoruz.

Koridordan içeri sızan ışıktaki kızıl saçlı bir kadın duruyor. Güzel, güçlü ve yarı maratonu hiç fark etmeden koşabileceğini düşündürecek kadar formda. Bana endişe ve düşmanlık karışımı bir bakışla bakıyor, sanki sapkınlığımı cırcır böceklerini gazyağı ile yakıyormuş gibi.

"Birçok Were çocuğu yetim kaldı, çoğu da sizin gibi Vampirlerin elinde. En iyisi onlara ailelerinin nerede olduğunu sormamak. Buraya gel, Ana."

Ana ona koşuyor, ama bana "Sivri kulaklarımı seviyorum," diye fısıldamadan önce değil, tamamen yüksek sesle.

Öğlen vakti bunlarla uğraşamayacak kadar yorgunum. "Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim, Ana."

Ana tedirgin görünmüyor. "Sorun yok. Juno sadece huysuz. Seninle oynamaya gelebilir miyim-"

"Ana, aşağı in ve bir şeyler atıştır. Bir dakika içinde orada olacağım."

Ana iç geçiriyor, gözlerini deviriyor ve vergi beyannamesi vermesi istenmiş gibi suratını asıyor, ama sonunda bana muzip bir gülümseme atarak gidiyor. Uyku sersemi beynim kısa bir süre ona karşılık vermeyi düşünüyor, sonra dişlerimin yeniden çıkmasına izin verdiğimi hatırlıyor.

"O Lowe'un kız kardeşi," diyor Juno korumacı bir tavırla. "Lütfen ondan uzak dur."

"Eski odasının yedek anahtarı hâlâ onda olduğu için bu konuyu onunla görüşmek isteyebilirsiniz."

"Uzak dur," diye tekrarlıyor. Daha az endişeli, daha çok tehditkâr.

"Doğru. Tabii." Kafatası henüz tam olarak kapanmamış biriyle takılmadan da yaşayabilirim. Gerçi Ana teknik olarak Were bölgesinde en iyi arkadaşım. Burada seçim yapmak zor. "Juno, değil mi? Ben Misery."

"Biliyorum."

Anladım. "Lowe'un ikinci adamlarından biri misin?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak geriliyor. Gözleri kapüşonlu. "Yapmamalısın."

"Olmamalı mı?"

"Sürü hakkında sorular sorun. Ya da bizimle sohbet edin. Ya da gözetimsiz dolaşın."

"Çok fazla kural var." Bir yetiškine vermek için. *Bir yıllığına.*

"Kurallar seni güvende tutacak." Çenesi kalkıyor. "Ve diğerlerini senden uzak tutacak."

"Bu çok onurlu bir düşünce. Ama yaklaşık yirmi yıl boyunca İnsanların arasında yaşadığımı ve öldürüldüğümü bilmek sizi rahatlatabilir..." Avucumdaki bir notu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Tam bir sıfır. Vay canına."

"Burası farklı olacak." Gözleri benimkilerden ayrılıp, hâlâ taşınma kutuları ve giysi yığınlarıyla dolu olan odanın hatlarını izliyor. Bakışları dolabın içine sürüklediğim çarşaf ve battaniyelerden sıyrılmış çıplak yatağa takılıyor, sonra duvara astığım tek şeyin üzerinde duruyor: iki yıl önce yaptığımız gün batımı göl turu sırasında Serena'yla birlikte kameradan uzaklara baktığımız bir Polaroid. Ayaklarımızı suda sallandırırken adamın biri sormadan çekmişti. Sonra da bunu

ve ancak içimizden biri ona numaramızı verirse geri vereceğini söyledi. Biz de mantıklı olan tek şeyi yaptık: onu yakaladık ve zorla fotoğrafını çektik.

Öğrendiğimiz tüm o kendini savunma yöntemleri meğer saldırıda da işe yarıyormuş. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diyor Juno ve bir an için

Aklımı okuduğundan korkuyorum. Serena'yı aramak için burada olduğumu bildiğinden. Ama devam ediyor, "Kendini bir piyon olarak göstermeye çalışabilirsin, bunu sadece barış adına kabul ettiğini söyleyebilirsin, ama Ben buna inanmıyorum. Ve senden hoşlanmıyorum."

Hadi canım. "Ve seni bir yargıya varacak kadar tanımıyorum. Kotun güzelmiş ama." Sürükleyici bir konuşma ama bayılmak üzereyim. Neyse ki Juno son bir kez daha baktı ve gitti.

Gözümün ucuyla bir hareket seziyorum. Ana'nın geri dönmesini bekleyerek dönüyorum, ama bu sadece Serena'nın lanet olası kedisi, yatağın altından dışarı doğru uzanıyor.

"*Şimdi* sen ortaya çık." Bana tısladı.

ON BEŞ YILLIK ARKADAŞLIĞIMIZ BOYUNCA, YARIM MİLYON KÜÇÜK BIRIKTIRDIM, Serena Paris'i en parlak yıldızların yoğunluğuyla sevmek için büyük ve orta ölçekli nedenler. Sonra, birkaç hafta önce, bir tanesi hepsini yok etmeye geldi ve binlerce dolunayın gücüyle ondan nefret etmeme neden oldu.

Lanet olası kedisi.

Kural olarak, Vampirler evcil hayvanlarla ilgilenmez. Ya da evcil hayvanlar Vampirlerle yapmaz mı? Bunu kimin başlattığından emin değilim. Belki de zorunlu hemovor olduğumuz için iğrenç koktuğumuzu düşünüyorlardır. Belki de Vampirler ve İnsanlarla çok iyi anlaştıkları için onları reddettik. Her iki durumda da, İnsanlar arasında yaşamaya başladığımda, evcil bir hayvan kavramı bana son derece yabancı geldi.

İlk bakıcımın bazen çantasında taşıdığı küçük bir köpeği vardı ve dürüst olmak gerekirse, saçlarını tuvalet fırçasıyla tarasaydı daha az şok olurdum. Birkaç gün boyunca ona şüpheyile baktım. Ona benim

dişlerini gösterdiğinde. Sonunda bakıcıya onu ne zaman yiyeceğini soracak cesareti buldum.

O gece işi bıraktı.

Hayvanlar ve ben o zamandan beri kesinlikle harika bir şekilde devam ettik, kaldırımlarda birbirimize geniş bir mesafe bıraktık ve ara sıra kirli bakışlar attık. Serena'nın lanet olası kedisi ortaya çıkana kadar her şey çok mutluydu. Onu kediyi sahiplenmekten vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. O da beni duymamış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Sonra, barınaktan on üç kiloluk pisliği eve aldıktan yaklaşık üç gün sonra ortadan kayboldu.

Puf.

Süt dişleri gibi cinayet teşebbüsleri toplayarak büyümek beni yumuşattı ve baskı altında sakin olmayı öğretti. Yine de hâlâ hatırlıyorum, Serena çamaşır gecesi için evime gelmediğinde midemdeki o ilk çalkantıyı. Mesajlarıma cevap vermedi. Telefonu açmadı. İşe hasta olduğunu söylemedi ve sadece gelmeyi bıraktı. Korkuya çok benziyordu.

Hâlâ birlikte yaşıyor olsaydık belki de böyle bir şey olmazdı. Ve dürüst olmak gerekirse, bir daireyi paylaşmayı sorun etmezdim. Ama ilk birkaç yılını bir yetimhanede, ikinci birkaç yılını da dünyanın en iyi izlenen Vampir çocuğunun refakatçisi olarak geçirdikten sonra tek bir şey istemişti: mahremiyet. Yine de bana bir dizi yedek anahtar vermişti ve bu bana bahşedilmiş çok değerli, güzel bir onur gibi gelmişti; onları dikkatlice gizli bir yere saklamıştım. O ortadan kaybolduğunda, ben çoktan unutmuştum.

O gün saç tokası kullanarak dairesine girdim. Tıpkı on iki yaşındayken bana öğrettiği gibi, televizyon odası yasaktı ve günde bir film yeterli değildi. Güven verici bir şekilde, çürümüş cesedi derin dondurucuda ya da başka bir yerde katlanmamıştı. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi miyavlayan ve aynı zamanda bana tıslayan lanet kedisini besledim; kahverengi lenslerimin yerinde olup olmadığını ve dişlerimin hâlâ körelmemiş olup olmadığını kontrol ettim; sonra da kayıp ihbarında bulunmak için yetkililere gittim.

Ve söylendi: "Muhtemelen erkek arkadaşıyla bir yerlerde takılıyordur."

Fazladan insan gibi görünmek için gözümü kırıştırdım. "Sana söylediğine inanamıyorum

aşk hayatından bahsediyor, on beş yıllık en yakın arkadaşı olan *benden* değil."

"Dinleyin, genç bayan." Memur iç çekti. Sırık gibi, orta yaşlı bir adamdı ve kalp atışlarında çoğu kişiden daha fazla türbülans vardı. "Birinin 'ortadan kaybolduğu' her sefer için beş sentim olsaydı, ki bundan kastım, ayrılıp sosyal çevresinden birine nereye gittiğini söylemeyi ihmal etmesidir-"

"Sende ne kadar var?" Bir kaşımı kaldırdım.

Benim zevkime uygun olmasa da telaşlı görünüyordu. "Eminim tatildedir. Hiç tek başına seyahate çıkar mı?"

"Evet, sık sık, ama beni her zaman uyarır. Ayrıca, *Herald* için çalışan bir araştırmacı muhabir ve izin kullanmıyor." Sistemlerine göre. Ki ben hackledim.

"Belki de tatil günleri bitmişti ve hala, ne bileyim, Las Vegas'a gidip teyzesini görmek istiyordu. Sadece bir yanlış anlaşılma."

"Buluşma planlarımız vardı ve o ailesi ya da arkadaşları olmayan, arabası olmayan bir yetim. Bana erişim izni verdiği banka portalına göre" - bir nevi- "hiçbir nakit çekme ya da online ödeme işlemi yapılmamış. Ama belki de haklısınızdır ve Las Vegas'a zıp zıp zıplayarak gidiyordur?"

"Sinirlenmene gerek yok, tatlım. Hepimiz bizim için önemli olan insanlar için önemli olduğumuzu düşünmek isteriz. Ama bazen en iyi arkadaşımız bir başkasının en iyi arkadaşısıdır."

Gözlerimi kapatıp kapakların arkasında yuvarladım.

"İkiniz kavga etmiş olabilir misiniz?" diye sordu memur.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yanaklarımı içime çektim. "Mesele bu değil-"

"Ha."

"Tamam." Kaşlarımı çattım. "Diyelim ki Serena benden gizlice nefret ediyor. Yine de kedisini bırakmaz, değil mi?"

Durakladı. Sonra ilk kez başını salladı ve bir not defteri aldı. Bir umut kıvılcımı hissettim. "Kedinin adı?"

"Henüz ona bir isim vermedi, ancak son konuştuğumuzda Maximilien Robespierre ve-"

"Bu kedi ne zamandır onda?"

"Birkaç gün mü? Yine de o küçük pisliğin açlıktan ölmesine izin vermedi," diye eklemek için acele ettim ama memur çoktan kalemini bırakmıştı. O hafta karakola üç kez gitmeme ve sonunda kayıp ihbarında bulunulmasını sağlamama rağmen kimse Serena'yı bulmak için bir şey yapmadı. Sanırım dünyada yalnız olmanın tehlikesi: onun güvende, sağlıklı ve *hayatta olmasını* umursayacak kimse yoktu. Benden başka kimse yoktu ve ben sayılmıyordum. Şaşırmamalıydım, şaşırmadım da. Ama görünüşe göre hala incinmiş hissetme kapasitem vardı.

Çünkü güvende, sağlıklı ya da hayatta olup *olmadığım* kimsenin umurunda değildi. Serena'dan başka kimse. Kanımdan olmasa da kalbimden olan kız kardeşim. Ve *çok* yalnız olmama rağmen, o gittikten sonra kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ağlayabilmeyi diledim. Gözyaşı kanallarımın, onun sonsuza dek gittiğine, kaçırıldığına, acı çektiğine, bunun benim hatam olduğuna ve son konuşmamızla onu uzaklaştırdığıma dair bu korkunç dehşeti dışarı atmasını diledim. Ne yazık ki biyoloji benim tarafımda değildi. Bu yüzden duygularımı onun evine giderek ve her gün beni tırmalayarak minnettarlığını gösteren lanet kedisine bakarak atlatmaya çalıştım.

Ve tabii ki onu aramamam gereken yerlerde arayarak.

Ne de olsa anahtarlar bendeydi. Çünkü her şeyin anahtarı bir satır koddan ibaret. Banka hesaplarını, IP adreslerini, cep telefonu konumlarını. *Haberci* e-postaları, meta verileri, uygulama kullanımı. Serena hassas finansal konular hakkında yazan bir gazeteciydi ve en olası seçenek bir haber üzerinde çalışırken şüpheli bir olaya karışmış olmasıydı, ancak diğer olasılıkları da göz ardı etmeyecektim. Bu yüzden her şeyi gözden geçirdim ve hiçbir şey bulamadım.

Kesinlikle *hiçbir şey*.

Serena'nın puflaması oldukça gerçekçiydi. Ama insan dünyada dijital izler bırakmadan hareket edemezdi, bu da tek bir anlama gelebilirdi. Kendi kafamın mahremiyetinde bile kelimelere dökemediğim korkunç, kan dondurucu bir şey.

Ve işte o zaman yaptım: Serena'nın lanet kedisinin önünde diz çöktüm. Yemekten sonra her zaman yaptığı gibi oynuyordu, oturma odasının bir köşesindeki buruşuk bir fişi mıncıklıyordu, ama birkaç

yoğun programında sadece benim için tıslıyor. "Dinle." Yutkundum. Elimi göğsümde ovuşturdum ve hatta ağrıyı hafifletmek için tokatladım. "Onu sadece birkaç gündür tanıdığını biliyorum ama ben gerçekten, gerçekten ..." Gözlerimi kısıtım ve kapattım. *Kahretsin*, bu çok zordu. "Nasıl oldu bilmiyorum ama Serena'nın ... olabileceğini düşünüyorum."

Gözlerimi açtım, çünkü ona bakmayı bu pislik kediye borçluydum. İşte o zaman iyice görebildim.

Makbuz, ki aslında toplanmış bir makbuz değildi. Bir günlükten ya da belki bir defterden koparılmış bir kağıt parçasıydı. Bir ajanda. Serena'nın inanılmaz derecede eskimiş ajandası.

Sayfa onun kaybolduğu güne aitti. Ve üzerinde siyah kalemle hızlıca yazılmış bir dizi harf vardı. Anlamsız.

Belki de tam olarak değil. Uzaktan gelen bir zil sesi bana Serena'yla çocukken oynadığımız bir oyunu hatırlattı; bakıcılarımızın önünde rahatça dedikodu yapmak için uydurduğumuz ilkel bir ikame şifresi. Buna kelebek alfabesi adını vermiştik ve çoğunlukla normal kelimelere *b-* ve *f-* heceleri eklemekten ibaretti. Karmaşık bir şey değildi: paslanmış olsam bile, beynimin çözmesi sadece birkaç saniye sürdü. Ve bitirdiğimde, elimde bir şey vardı. Üç tam kelimem vardı:

L. E. MORELAND

CHAPTER 4

*Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun derler.
Neden bahsettiklerini bilmiyorlar.*

S GENÇLERİN APTALLIK NÖBETLERİNE RAĞMEN, BİR Vampyre yüzyıllardır Were bölgesinde.

Dün gece şoförüm nehri geçerken bunu iliklerime kadar hissettim. Serena'nın lanet kedisi yanımdaki taşıyıcıda kıpırdanıyordu ve ben gerçekten ama *gerçekten* yalnız olduğumu biliyordum. İnsanlarla birlikte olmak farklı bir ülkede yaşamak gibiydi, ama burada? Başka bir galakside. Derin uzay araştırmaları.

Getirildiğim ev bir gölün üzerine inşa edilmişti; üç tarafı kalın, b u d a k l ı ağaçlarla, diğer tarafı ise durgun sularla çevriliydi. Kurtlarla akraba bir türden hayal ettiğimin aksine, mağara ya da yeraltı gibi bir şey değildi ama yine de sıcak malzemeleri ve geniş pencereleriyle tuhaftı. Sanki Kurtlar manzara ile bir araya gelmiş ve birlikte güzel bir şey inşa etmeye karar vermişler. Biraz sarsıcı, özellikle de son altı haftayı Vampir bölgesinin sterilliği ile İnsanların kalabalık telaşı arasında mekik dokuyarak geçirdikten sonra. Güneş ışığından kaçınmak bir sorun olacak ve sıcaklığın Vampirler için rahat olandan çok daha düşük tutulması da öyle. Yine de bununla başa çıkabilirim. Kendimi asıl hazırladığım şey ...

Teminat görevimin üçüncü yılında, diplomatik bir akşam yemeğinde yaşlı bir başhemşire ile tanıştırıldım. Payetli bir elbise giymişti ve yanaklarımı sıkmak için elini kaldırdığında, antika bileziğinin çok alışılmadık şekilli, çok güzel incilerden yapıldığını fark ettim.

Onlar dişlerdi. Vampirlerin cesetlerinden çıkarılmışlardı, ya da canlı olanlardan, bildiğim kadarıyla.

Çılgık atmadım, ağlamadım ya da o yaşlı cadıya saldırmadım. Felç olmuştum, gecenin geri kalanında düzgün bir şekilde çalışmadım ve olanları ancak eve gidip Serena'ya anlattığımda anlamaya başladım, Serena benim adıma çok öfkelenmişti ve vardiyadaki bakıcıdan bir daha asla benzer bir etkinliğe katılmaya zorlanmayacağıma dair bir söz istedi.

Öyleydin elbette. Pek çok kez ve o ışıltılı kaltak gibi davranan pek çok insanla karşılaştım. Çünkü bilezikler, kolyeler, kan şişeleri mesajdan başka bir şey değildi. Uzun zamandır kurulmuş olsa da, nüfusun birçok kesiminde hala tartışmalı olan bir ittifak için hoşnutsuzluk gösterileri.

Kurtadamlardan daha kötü bir şey bekliyordum. Beşimizin avluda kazığa oturtulmuş, yavaş yavaş kan kaybından öldüğünü görmek beni şok etmezdi. Ama öyle bir şey olmadı. Sadece bir avuç çınar ve yeni arkadaşım Alex'in tavşan kalp atışları.

Oh, Alex.

"Buranın Lowe'un evi olduğunu söylediğimi biliyorum ama o Alfa, yani sürünün pek çok üyesi gelip gidiyor ve bu bölgede yaşayan ikinci üyeleri de hemen hemen her zaman burada," diyor beni mutfığa doğru götürürken. Genç, sevimli ve inanılmaz sayıda cebi olan haki pantolon giyiyor. Bugün Juno'yla tanıştığımda beni dev bir büyütecini altına sokup diri diri yakmak istediği belliydi ama Alex bir Vampir'e yeni evini gezdirme fikrinden dehşete düşmüş durumda. Yine de duruma ayak uyduruyor: elini açık renk saçlarının arasında gezdirerek bana "*Eşyalarınızı şuradaki diğer buzdolabında saklamak isteyebileceğinize dair öneriler var. Bu yüzden lütfen Eğer mümkünse. Eğer zahmet olmayacaksa...*"

Acısına son veriyorum. "Kanlı kan torbalarımı mayonez kavanozunun yanında tutma. Anladım."

"Evet, teşekkür ederim." Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. "Bu bölgede Vampirlere hizmet veren bir kan bankası yok, çünkü-"

"Bölgedeki herhangi bir Vampir derhal yok mu edilecek?" "Kesinlikle. Bekle, hayır. *Hayır*, ben öyle demedim-"

"Şaka yapıyordum."

"Oh." Kalp krizinin eşiğinden döndü. "Yani, banka yok ve belli ki bölgemize girip çıkma özgürlüğüne sahip değilsiniz-"

"Değil miyim?" Nefes nefese kalıyorum ve bir adım geri atıp yakasını parmakladığında anında kendimi suçlu hissediyorum. "Özür dilerim. Başka bir şaka." Keşke ona güven verici bir şekilde gülümseyebilseydim. Onun değer verdiği her şeyi katletmek üzereymişim gibi görünmeden yani.

"Tercihleriniz var mı?" "Tercihler mi?"

"Mesela . . . AB, ya da O negatif, ya da ..."

"Ah." Başımı sallıyorum. Yaygın bir yanılğı ama soğuk kan neredeyse tatsızdır ve tadını etkileyecek tek şey insanların bağış yapmasını engelleyecek şeylerdir. Çoğunlukla hastalıklar.

"Peki sen ne zaman . . ?"

"Beslemek mi? Günde bir kez. Hava gerçekten ısındığında daha fazla - sıcak bizi acıktırıyor." Kandan bahsedince midesi bulanıyor, kurda dönüşüp tavşanları parçalayan birinden beklediğimden daha fazla. Kendine gelmesi için ona bir dakika vermek üzere uzaklaşıyorum, taş vurgulu duvarı ve şömineyi inceliyorum. Soğuğa rağmen, bu evde *doğru olan* bir şeyler var. Sanki yeri burasıymış gibi, ağaçların ve sahilin arasına oyulmuş.

Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en güzel ev. Fena değil, çünkü içinde nalları dikme ihtimalim de sıfır değil.

"Sen de onun yardımcılarından biri misin?" İskeleye vuran dalgalara arkamı dönerek Alex'e soruyorum. "Daha çok Lowe'un, yani."

"Hayır." Juno'dan daha genç, daha yumuşak. O kadar savunmacı ve düğmeli değil, ama daha gergin. Şimdiye kadar üç kez gözlerimi kısarak kulaklarıma bakarken yakaladım onu. "Ludwig Benim grubumdan ikinci kişi başka biri."

Neyini? "Lowe'un kaç saniyesi var?"

"On iki." Ayaklarına bakmak için duraksıyor. "On bir, aslında, Gabrielle gönderildiği için ..."

Gabrielle, ileride incelemek üzere dosyalıyorum. Tanrım, bu o eş mi? Onun karısı ve ikincisi miydi?

Alex boğazını temizler. "Gabrielle'in yerine başkası geçecek." "Senin tarafından mı?"

"Hayır, yapmazdım. Ve ben de onun grubundan değilim; birileri olmalı ..." Boynunu kaşır ve sessizliğe gömülür. Oh, pekala.

"Yakın komşular var mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Ama 'yakın' bizim için farklı. Çünkü biz ..."

"Kurtlara dönüşebilir miyiz?"

"Hayır. Şey, evet, ama ..." Yanaklarında zeytin rengi bir ton var. Tanrım, sanırım yüzü kızarıyor. Çünkü tabii ki yeşil olurlar. "Vardiya. Biz buna değişim diyoruz. Başka bir şeye dönüşmüyoruz. Sadece iki ayar arasında geçiş yapıyoruz."

Bu sefer dudaklarımı kapalı tutarak gülümsüyorum. "Kodlama referanslarına bayıldım."

"Teknolojiyi seviyor musun?"

"Teknolojinin yapabildiklerini seviyorum." Tezgâha yaslanıyorum. İnsanlarla geçirdiğim yıllara rağmen evlerde *yemek* hazırlamaya adanmış koca koca odalar olması beni hâlâ korkutuyor. "Peki siz kurtlara dönüştüğünüzde hâlâ aynı şekilde mi düşünüyorsunuz? Beyniniz de sizinle birlikte mi değişiyor?"

Alex düşünür. "Hem evet hem hayır. Bazı içgüdüler normalde olduğundan daha fazla bu formda devreye giriyor. Örneğin avlanma dürtüsü çok güçlüdür. Bir kokunun peşine düşmek, bir düşmanın izini sürmek. Bu yüzden belki de tek başına dışarı çıkmamalısın ..."

"Geceyarısı Skinny-dip?"

Başka tarafa bakıyor. *Ayakkabı bağcıklarını bağlamak ve derisi yüzülmüş dizine üflemek istediğim* türden sevimli biri. "Sen . . . Muhtemelen saçmalık ama emin olmak istedim. Vampirler yapmaz, değil mi?"

Başımı eğiyorum. "Ne yapmayayım?"

"Hayvanlara dönüşün. Yarasa söylentisine inandığımdan değil, ama her ihtimale karşı uçup gideceksiniz ve ..."

Eminim Alex Ana ile çok iyi anlaşıyordur. "Hayır, ben yarasaya dönüşmem.

Yine de çok hoş olurdu."

"Tamam, güzel." İnanılmaz derecede rahatlamış görünüyor. Ben de bundan yararlanmaya karar veriyorum, etrafımdakilere rahatlık ve çok hafif bir ilgi karışımı yayın yapıyorum, sonra da hazırlıksız bir şekilde şöyle diyorum:

"İstediğin zaman kurda dönüşebilir misin? Yoksa dolunay olayı sadece bir söylenti mi?"

"Duruma göre
değişir, sanırım."

"Neye göre?"

"Bir Were'nin ne kadar güçlü olduğu. İsteddiği zaman yer değiştirebilmek, bir hakimiyet göstergesidir. Dolunay sırasında yer değiştirmekten kaçınabilmek de öyle."

"Peki ya Lowe?" diye sormaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. O güçlü mü?"

Alex şaşkın bir kahkaha atar. "O şimdiye kadar gördüğüm en güçlü Were. Ve büyükbabamın şimdiye kadar gördüklerinin de -ve o pek çok Alfa gördü." "Oh." Bir kepçe alıyorum. Ya da bir spatula. Hangisi olduğunu unuttum. "O mu istediği zaman yer değiştirebildiği için mi güçlü?"

Alex kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu onun kişiliğinin bir parçası ama herkes onun bir Alfa olduğunu biliyordu." Gözleri parlamaya başlıyor. Belli ki bir Moreland hayranı. "En hızlı koşan ve en iyi iz süren oydu ve kokusu bile doğruydı. Roscoe onu bu yüzden gönderdi."

"Aptalca bir hareket değil, çünkü sonunda Lowe Roscoe'yu öldürdü."

Alex bana göz kırpmıyor. "Onu öldürmedi. Ona meydan okudu ve Roscoe bu süreçte öldü."

Burada anlayamadığım kültürel nüanslar olmalı, Roscoe'nun kana susamış bir sadist olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok büyük bir kayıp gibi görünmüyor, bu yüzden üzerine gitmiyorum. "Oda arkadaşım Lowe genelde gündüzleri yok mu?" Saat akşam altı civarı ama etrafta hareket eden kimseyi duyamıyorum. Belki de Moreland pis koktuğum için evden kaçıyordur? Uyandığımda banyo yaptım ve uzun süre ıslandım. Tam olarak zeytin dalı değil ama zeytin. "Peki ya Ana?"

"Ana Juno'yla birlikte." Alex omuz silkiyor. "Lowe bu sabah meydana gelen sabotajla ilgilenmek için gitti ve ..."

Başımı eğiyorum ve bu bir hata; ilgimi çok fazla belli ediyorum. Alex bir adım geri çekilip boğazını temizliyor. "Aslında koşuya çıktılar," diyor ve hayatımda gördüğüm en kötü yalancı olmalı. Sırtını sıvazlamak, harika iş çıkardığını ve bir şeyler uydurduğu için cehenneme gitmeyeceğini söylemek geliyor içimden.

Onun yerine daha çok zorluyorum. "Bu evde hiç insan gördün mü?" "İnsanlar mı?" Kaşları çatıldı. "Kim gibi?"

Serena'nın yüzü gözümün önünden geçiyor. Gözlerini deviriyor çünkü lav lambası aldığım da bedavaya aldığım galaksi tişörtünü giyiyorum. *Bunu kim giyer, Misery? Hayır, kim lav lambası alır ki?*

"Herhangi bir İnsan." Ustaca omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim."

Buna inandığını sanmıyorum. "Were bölgesinde hiç İnsan görmedim." Bana şüpheli bir bakış attı. Elimi çok ağır oynadım. "Ve burası Alfa'nın evi. Werelerin kendilerini güvende hissedecekleri bir yer."

"Ama artık burada yaşıyorum." Gümüş alyansıyla oynuyorum; yirmi dört saatten kısa bir sürede edindiğim bir alışkanlık. Hiçbir zaman takılardan hoşlanmadım ama belki Serena'yı bulduğumda ve bu iş bittiğinde onu saklayabilirim. Ya da vücut ısımız düşük olduğu için Vampirlerin her zaman üzgün olduğunu düşünen şu ruh hali yüzüklerinden alırım. "Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Lowe'un beni etrafında istemesine şaşırdım."

"Sen evlisin."

"Ama gerçek değil. Lowe ve ben bir Karayip tatilinde tanışıp tüplü dalış sertifikalarımızı alırken aşık olmadık."

"Bu bir aşk meselesi
değil." Kaşımı
kaldırıyorum.

"Onunla yaşamanız, korunmanızla ilgili. Bir taahhütte bulunmak. Bir mesaj göndermek. Senin onun gerçek karısı ya da eşi falan olmadığını biliyorlar."

Ah, evet, ünlü *dostum*. Muhtemelen eskiden onun evinde yaşardı. Başımı salladım, tam olarak anlayamadım. Ama yine de İnsanları ya da Vampirleri de anlamıyorum. Eminim Werelerin yaptıklarını yapmak için sebepleri vardır.

Tıpkı benimki gibi.

"Yani tek başıma dışarı çıkmamalıyım ama evin içinde istediğim yerde olabilirim öyle mi?"

Alex'in omuzları konunun değişmesiyle rahatlar. "Tabii. Belki Lowe ve Ana'nın odalarından uzak durursun. Ve onun ofisinden."

"Tabii ki." Biraz gülümsedim. Fangless. "Peki ofis nerede?"

Arkamdaki koridoru işaret ediyor. "Sola, sonra sağa."

"Mükemmel. Umarım kaybolmam." Omuz silkiyorum ve ilk yalanımı söylüyorum: "Yön bulma becerilerim oldukça kötüdür."

L. E. MORELAND'I İNTERNETTE İLK KEZ ARAŞTIRDIĞIMDA İKİ **TANE** BULDUM şeyler: tamamen feshedilmiş bir emlakçıyı tanıtan yarı feshedilmiş bir GeoCities web sitesi ve hiçbir şeyin sonsuz uçsuz bucaksızlığı.

Ben de sızma testçilerinin yaptığı gibi kapıları biraz göz ardı ederek tekrar aradım. Bir ya da iki çitten atladım, kapıların parmaklıkları arasından süzöldüm, sahipleri tarafından yarı açık bırakılmış pencerelerden faydalandım.

İşte o zaman, 1999 yılında yatağında huzur içinde ölen merhum Leopold Eric Moreland'ın daha önce güvene dayalı görevlerini ihmal ettiği gerekçesiyle açılan bir davayı mahkeme dışında çözdüğünü ve Yorkie'lere takıntılı olduğunu keşfettim.

Başka da bir şey yok.

Ben de beyaz şapkamı çıkardım. Ve bir sonraki aramaya başladığımda, aralık kapıların etrafında daha az gizlenme ve daha çok tüm duvarları devirme vardı. Geriye dönüp baktığımda, biraz dikkatsiz davrandığımı söyleyebilirim. Ama hayal kırıklığına uğruyordum, çünkü -hayvan sever ama özensiz çalışan arkadaşım Leopold alınmasın- L. E. Moreland'a ait doğru dürüst bir kayıt bulamıyordum.

Bir istisna dışında.

Valilikle bağlantılı bir İnsan sunucusunun derinliklerinde, şaşırtıcı sayıda şifrenin ardına gizlenmiş bir notta, birkaç hafta önce gerçekleşen bir zirveye ilişkin bir iletişim keşfettim. Serena'nın çamaşır gecesine gelmediği zamanlarda.

Lowe Moreland ve M. Garcia'nın hazır bulunmasının beklendiği belirtildi.

Güvenlik artırılacaktır.

Verileri, sayıları, mantık ve pivot tablolarla düşünmeyi severim. Hiçbir zaman içgüdüsel olmadım ama o anda doğru iz üzerinde olduğumu biliyordum, sadece *biliyordum*. Lowe Moreland'ın Serena'nın kayboluşuyla bir ilgisi olmalıydı.

Ben de yedi gün yirmi dört saat onu aramaya başladım. İşten izin aldım. Yardım istedim. Güvenlik kamerası görüntülerine baktım. Karanlık ağın derinliklerine indim ki bu görüldüğünden daha az eğlencelidir. Haftalar sonra Lowe Moreland hakkında bir şey keşfettim: dijital ayak izini silmekle ilgilenen kişi neredeyse benim kadar iyiydi.

Ve ben oldukça iyiyim.

Babamdan Lowe'un bir Were olduğunu öğrendiğimde, gizlilik nihayet anlam kazandı. Güvenlik duvarları her zaman olağanüstü olmuştur, ağı hacklenmeye karşı dayanıklıdır. Bunu sağlayan kişiyle tanışmayı çok isterdim, böylece ya ona hayranlık duyabilir ya da onu göklere çıkarabilirdim. Ancak Lowe'un düşündüğünden de büyük olan güzel evinde dolaşırken, bunun artık bir sorun olmayacağını biliyorum. Çünkü uzaktan yapamayacağım birkaç şey olsa da, fiziksel olarak bir bilgisayarın önündeysen? Oluyor, bebeğim. Ve içeri girdiğimde, Kurtadamların sahip olduğu her bir belgeyi ve iletişim parçasını tarayacağım ve Serena'yı bulacağım ve sonra ...

Sonra.

"*Plan nedir?*" Serena burada olsaydı sorardı, kurduğu küçük planlar hiçbir zaman işe yaramamış olsa da. Organize etmenin verdiği havayı, bu işi yapmaktan daha çok seviyordu ve normalde vurdumduymaz olan kalbim, onu bu konuda uyaramayacağımı düşününce biraz sıkışıyor.

Hiçbir planım yok - sadece değer verdiğim tek kişi hayatımdan çıktı. Ve belki de tüm bu yarı karanlık koridorlarda, üzerinde "Lowe'un kaybolduğu kişilerin listesi" yazılı bir beyaz tahta bulma umuduyla dolaşmam biraz amatör bir hafiyelik. Bir şey için yalvarıyorum, herhangi bir şey için, bir yandan da tüm bu çabanın boşa gitmesinin büyük bir olasılık olduğunun farkındayım.

Biraz mide bulandırıcı.

"Ve işte orada."

İrkilerek sıçradım. İyi haber şu ki, Lowe kesinlikle koşu olmayan bir şeyden eve erken gelip, kokuşmuş Vampir gelininin ofisini çamaşır dolabıyla karıştırmış gibi davrandığını görmedi.

Kötü olan.

"Çok güzelsin, değil mi?" diyor Were.

Benden daha genç, belki on sekiz yaşlarında. Yaklaştığında onu tanımaya çalışıyorum; kısa, sıırım gibi bedenini ve ince burnunu törenden hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyorum. Ama orada değildi. Sanırım o da beni ilk kez görüyor.

"Vampirlerin güzel olabileceğini düşünmezdim." Sözlerinde hiçbir iltifat yok. Ne bana asılıyor ne de beni ürkütmeye çalışıyor. Sadece basit bir gerçeği dile getiriyor, ardından bana doğru bir adım daha atıyor ve ben birden bir koridorun sonunda olduğumun farkına varıyorum. Benimle çıkış arasında duruyor.

"Kimsin sen?"

"Max," diyor ama detay vermiyor. Onda dalgın, neredeyse boş bir şey var. Yönünü şaşırmış. Sanki gölde yüzmeye gidecekmiş de planlamadan kendini burada bulmuş gibi. "Acaba Lowe seni etrafta görmekten hoşlanıyor mu? Çünkü çok güzelsin," diye düşünüyor uyuşukça.

"Bundan şüpheliyim." Max'le arama bir kapı koymak istiyorum ama ulaşabildiğim tek kapı Lowe'un ofisinin kapısı. Başka bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakınıyorum ama tek bulabildiğim kalitesi şüpheli bir zürafa resmi.

Aşırı tepki veriyor olabilirim.

"Ya da belki de onu hatırlamaya zorladığın için senden nefret ediyordur." "Neyi hatırlamaya?" Bu rahatsız edici. "Seni korkutmak istemem ama

Geçip gitmemin bir sakıncası var mı?"

"Halkınızın ondan neler aldığını hatırlayın. Neredeyse benden aldıkları kadar. Yine de sıradan bir hain gibi onlarla ittifak yapıyor. Seninle evlendi ve sana zarar verilmeyeceğini söyledi." Max bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve sonra inanmamış gibi görünen bir ifadeyle başını sallıyor. O kadar derinden kaybolmuş görünüyor ki, tedirginliğimi unutup soruyorum:

"İyi misin?"

Gözleri keskinleşiyor. "Nasıl iyi olabilirim ki?" Bir adım daha atıyor, neredeyse beni duvara yaslayacak. Kanının kokusu üzerime siniyor, sıcak ve nahoş. Kalp atışları kulaklarımda gümbür gümbür, inanılmaz bir hızla çarpıyor. "Sen burada, Alfa'mın evindeyken, halkın akrabalarımı avladıktan ve mumyalanmış kafalarını duvarlarına astıktan sonra nasıl iyi olabilirim?"

Bir zamanlar on dört yaşında olan ve gaz müfettişi kılığına girmiş bir Vampir karşıtı aktivist tarafından neredeyse bıçaklanan yanım devreye giriyor. "O zaman belki de ödeşmişizdir, çünkü *senin* halkın benim kanımdan şarap yapıp hayvan yemiyle karıştırdı." Bir elimi kotumun cebine sokuyorum, herhangi bir silah bulma umuduyla. Bir anahtar, bir kürdan, hatta biraz merhem... Hiçbir şey.

Kahretsin.

"Anlat bana." Yaklaşıyor. Yerimde durmak için kendimi zorluyorum.

"Baban hayatta mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Benimki değil. Ablam da değil." Yeşil gözleri parlak ve ışıltılı. "Ben dokuz yaşındayken, Kuzeydoğu'da Vampirlerin bazen sadece eğlence için geçtikleri bir sınırdaki devriye gezerken öldürüldü. Beni ve diğer Were çocuklarını korumak için öldü ve ..." Kelimeler boğazında düğümleniyor. Bir merhamet dalgası hissediyorum. Gözyaşlarına boğulacağından emin olduğum için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ama çok yanılmışım ve bunu çok geç fark ettim.

Ani bir enerji patlamasıyla bana doğru koşuyor. Vücudunun benimkine çarpması kısa süreliğine nefesimi kesiyor -kısa süreliğine. O bir erkek Were, çok daha güçlü, ama beni öldürmek isteyen insanlara alışkınım ve eli bileğimi kavradığında, saatler süren eğitim kas hafızasına yayılıyor. Dizim kasığına çarpıyor ve feryat ediyor. Bu dikkat dağınıklığını onu itmek için kullanıyorum ve bu kolay değil, *acıtıyor*, ama tekrar nefes alabildiğimde, ön kolum boğazını duvara sabitliyor ve yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta.

Ona zarar vermek istemiyorum. Bana "Seni öldüreceğim", "Katil" ve "Seni *sülük*" diye bağırırsa bile ona zarar vermeyeceğim.

Dudaklarımı sıyırdım ve ona dişlerimi gösterdim.

Boğazındaki gümbürtü anında bir iniltiye dönüşüyor. Gözlerini yere indiriyor ve kaslarındaki gerginlik gevşiyor. Derin bir nefes alıyorum, numara yapmadığından, gerçekten sakinleştiğinden ve geri çekildiğim anda bana saldırmayacağından emin oluyorum ve-

Max'inkinden milyon kat daha güçlü bir çift el beni çekip alıyor. Sonrasında olanlar ayrıştırılamayacak kadar bulanık ama bir an sonra karşı duvara yaslanan ben oluyorum. Sırtım zürafa resminin çerçevesine gömülüyor ve ön tarafım da aynı derecede sert ama sıcak bir şeye bastırıyor.

Bu da ne, diye düşünüyorum ya da belki de yüksek sesle söylüyorum.

Sadece emin değilim. Çünkü gözlerimi açtığımda odaklanabildiğim tek şey Lowe Moreland'ın bana nasıl baktığı.

CHAPTER 5

Kadın dirençli. Onun yerinde olsaydı nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalışır - yalnız, uzaklaştırılmış, kullanılmış ve bir kenara atılmış. Ona karşı isteksiz bir saygıdan başka bir şey duymuyor ve bu onu kızdırıyor.

U MAX'IN TUTUŞUNUN AKSİNE, LOWE'UNKİ ACITMIYOR.

Yine de çok dar. Ve beni duvara doğru bastırma şekli, sanki koca vücudunu benimle dünyanın geri kalanı arasına koymaya çalışıyormuş gibi, tüm önümü sıvamadan nefes almayı zorlaştırıyor. onun.

"Bayan Lark," diyor. Kısık sesle. Neredeyse bir hırıltı.

Boğazımdaki ani kuraklığa karşı yutkunuyorum, bu da elinin nerede olduğunu fark etmemi sağlıyor: boynuma sarılmış. Neredeyse tamamen. Parmakları o kadar uzun ki kulaklarımın arkasındaki vadilere dokunuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor, alçak sesle ve derinden. Sıradışı gözleri benimkilere dikilmiş. Max'le itişip kakışırken mucizevi bir şekilde sabit kalan kalp atışlarım aniden daha yüksek sesle atmaya başlıyor ve Lowe başını eğip şakağıma doğru mırıldandığında yavaş çırpınışlara dönüşüyor: "Daha evleneli yirmi dört saat bile olmadı. Peygamberdevelerinin balayı süreleri daha uzundur."

Max'i kolayca kabul edebilirim. Lowe, hayatta olmaz. Bir köpek yavrusu ile korkunç bir kurt arasındaki fark gibi.

"Sadece, bilirsin işte." Kelimelerim titrek çıkıyor. Bundan gurur duymuyorum. "Öldürülmekten kaçınmaya çalışıyorum."

Lowe bir milisaniye için sertleşiyor, sonra itiyor. Ama bana yakın duruyor, avuçlarını başımın her iki yanındaki duvara dayıyor -biri dünkü yaradan dolayı hâlâ sargılı. Kafes gibi hissettiriyor. Max'e dönüp "İyi misin?" diye sorarken beni yerimde sabit tutmak için bedeninden ve bakışlarından oluşan derme çatma bir hapishane inşa ediyor.

Max başını kaldırır ve dudakları titreyerek başını sallar. Şimdiye kadar etrafında birkaç Weres toplanmıştı. Lowe ile benim aramda suçlu bir ifadeyle bakışan Alex, biraz sıkıştırılsa muhtemelen ipotek dolandırıcılığı yaptığını itiraf edecek. Ama aynı zamanda Max'te açmış olabileceğim herhangi bir ölümcül yara olup olmadığını iyice inceleyen Juno ve sanki yetimhanedeki çocuklara Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi bana bakan törendeki yaşlı adam ve kızıl.

Bu koridordaki herkes diz kapaklarımı parçalamaya, belki sonra da iliğini yemeye çok hazır görünüyor. Ki, hayır.

"Affedersiniz." Gitmek için Lowe'un kafesinden çıkmaya çalışıyorum. Bir kolunu indiriyor, beni daha sıkı kilitliyor.

"Ne oldu?" diye sordu bana.

Juno cevabı benden önce verdi. "Onu içerek kurutmak üzereydi. Hepimiz gördük." Bir elini Max'in nemli alnında gezdiriyor. Kısa bir süre başıboş görünüyor ve sonra kekeleyerek konuşuyor,

"Üzerimdeydi. Ben bir şey yapamadan. Ve ..." Kelimeleri bulamamış gibi başını eğiyor.

Odadaki her çift göz bana dönüyor. "Oh, hadi ama," diye homurdanıyorum.

"Dişleri çok yakındı," diye fısıldıyor güçsüzce ve şimdi sinirlenmeye başlıyorum. Belli ki metot oyunculuğu onun tutkusu ama bana saldırmaya çalıştı.

"Evet, tamam." Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen, beni erotomanyak hayallerinin dışında bırak-"

Lowe, "Max'i bir doktora kontrol ettirin," diye bağılıyor ve sonra eli bileğime dolanıyor, hem nazik hem de inatçı. O kadar hızlı oluyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum. Ne olduğunu anlamadan, beni ofisine sürüklerken uzun bacaklarına ayak uydurmak için çabalıyorum.

Hemen etrafıma bakındım. Bana ne yapacağı konusunda endişeliyim ama bu büyük bir fırsat. Anahtar kullanmadı, bu da demek oluyor ki

bir çeşit akıllı kilidi olmalı-

"Ne oldu?" Lowe soruyor. Beni bırakıyor ama odada beni sıkıştırmayacak kadar çok yer varken hâlâ çok yakınımda duruyor. Bu bana düğünümüzü hatırlatıyor ve bu sefer topuklu ayakkabı bile giymiyorum, bu da neredeyse hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde üzerime çıkabileceği anlamına geliyor.

Kapı aniden açıldı. Juno içeri giriyor ama Lowe'un gözleri benden ayrılmıyor. "Misery," diye homurdanıyor, "bir kez olsun bana cevap vermeye ne dersin?" "Max geldi, beni gördü, hafif bir öğleden sonra keyfi yapmaya karar verdi.

cinayet." Omuz silkiyorum. "Buna alışkınım. Sonraki yalanlar-"

"Saçmalık," diyor Juno.

Ona dönüyorum. "Senden bana inanmanı istemiyorum. Ama mantıklı düşün; sonuçları en iyi ihtimalle ölümüm, en kötü ihtimalle de Wereler ve Vampirler arasında topyekûn bir savaş olacakken, bölgenizdeki ilk günümde neden bir Were'e saldırayım?"

"Sanırım kendine engel olamıyorsun. Bence onu gördün ve beslemek istedin ve sen-"

"-ve ben de elli metre ötedeki kan adanmış buzdolabına uğramayacak kadar tembel miydim?" Lowe'u tamamen unutarak onun önüne geçiyorum. "Beslenme böyle olmaz. Birbirimizin türleri hakkında hiçbir şey bilmediğimizi kabul edelim. Max içeri girdi, benim uzak DNA'larımı paylaştığım bir grup insanın onun ailesini nasıl öldürdüğünü, Lowe'un benimle evlendiği için bir hain olduğunu anlatmaya başladı ve sonra ... ne?"

Juno artık beni dinlemiyor. Gözleri Lowe'unkilerle buluşuyor. Aralarında bir saniyede koca bir konuşma geçiyor.

Sonra bana baktı. Öfkeli. "Eğer Max'in Sadıklarla birlikte çalıştığını ima etmeye çalışıyorsan-"

"Yapmıyorum. Çünkü Sadıkların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Max bir Sadık *değil*."

"Elbette. O bir dere alabalığı da değil. Onun hakkında herhangi bir ontolojik iddiada bulunmuyorum ama bana saldırdı."

"Sen" -öfkeli bir adım daha yaklaşıyor- "bir *yalancısın*."

"Bizi yalnız bırakın." Lowe'un keskin sesi bize odada yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Hemen dönüyoruz. Ve Juno'ya hitap ettiğini görünce aynı derecede şok olduk.

"Yalan söylüyor," diye ısrar ediyor Juno. Sanki çantasını elinden alan bir soyguncuymuşum gibi beni işaret etmesi biraz gülünç olmaya başladı. "Onu cezalandırmalısın."

Bir kahkaha attım. "Evet, Lowe. Bana şaplak at ve televizyon ayrıcalıklarımı elimden al."

"Seni *bıçak kulaklı sülük*." "Juno. Dışarı."

Wereler arasında hiyerarşi nasıl işliyorsa, *katı* olmalı. Çünkü Juno açıkça burada kalıp pençeleriyle beni yere sermek istiyor, ama başını bir kez selamlamaya benzer bir şekilde eğiyor ve sonra ofisten çıkmadan önce yumuşak bir "Alfa" diye mırıldanıyor.

Arkasından kapanan kapı, kutsanmış sessizlik bir soluklanma gibi geliyor. Ta ki Lowe yaklaşıp ve odada üçüncü bir kişinin olmamasının yasını tutana kadar. Görünüşe göre kötü olan, kötü olandan daha iyi.

"Sefalet," diyor. Sesinde bir sitem, biraz sert bir ton ve kendisini meşgul eden pek çok sorunu olan ve bunların çoğunu bir bakışla ve belki de *küçük bir* şiddet tehdidiyle çözmeye alışmış birinin tonu var.

Birbirimize bakıyoruz, sadece ben ve o ve evet, bunu kanımda yüksek sesle hissediyorum: yalnızız. İlk kez, ama daha sonra pek olmayacak. Lowe'un dünden sonra benimle bir daha kaliteli zaman geçirmeyi planladığından şüpheliyim.

Bir kat kirli sakal dışında, törendeki gibi görünüyor, sert yüzü tüm yapısıyla. Belli ki makyaj sanatçım Sistine Şapeli'ni yeniden boyarken, onunki geliştirecek bir şey bulamamış. Gözlerinin köprücük kemiğine kaydığını fark ediyorum; burada örgülerden arta kalan dalga cümbüşünün arkasında orman yeşili izlerin belli belirsiz gölgesi hâlâ duruyor. Bir kez daha çenesindeki o kas sıcıyor, gözbebekleri aniden şişiyor.

Bu durum bir sorun teşkil ediyor. Teminat'ın bir video oyununda oynanamayan bir karakter olması gerekiyor. Önümüzdeki bir yıl boyunca

Serena'yı ararken görünmez, göze batmaz olacağım. Genç bir Were'yi öldürürken yakalanacak türden bir baş belası değil.

Tanrım, eminim onlara *yavru* diyorlardır.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" Soruyorum.

Bir konuşmanın ortasında olduğumuzu unutmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Boğazını temizliyor ama sesi çakıllı kalıyor. "Neye inanayım?"

"Max'e saldırmadığımı."

Dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ona dişlerini gösteriyordun."

"Kıskandın mı?" Gözlerimi ona dikiyorum, bu pervasızlığın nereden geldiğinden emin değilim. Onu kışkırtmak istediğimi *sanmıyorum*. "Onları görmek ister misin?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir süre öylece kalıyor. Perilerin dişlerimizi bu kadar itici bulması neredeyse komik. "Vampir karımın kendini öldürtmesinden endişeleniyorum. Cesedini plumbagoların altındaki yükseltilmiş yatağa gömmek zorunda kalacağım ve bir sonraki parti çirkin bir şekilde filizlenecek."

Teatral bir şekilde nefes alıyorum.

"Plumbago olmaz." "Onlar kız

kardeşimin favorisi."

"Ve çok tatlı."

Aniden o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesini dudaklarımda hissediyorum.

"Bu bir tehdit mi?" "Hayır." Kaşlarımı çatıyorum, şaşkırım. "*Hayır*."

Boğuk bir kahkaha attım. "Orada

'Ona bir şey olursa çok yazık olur' iması yok. Max ve Juno'nun hakkımda yazdıkları hayran kurgularına rağmen, ben genellikle çocukların ölümünü planlamam." Alex'le yaptığım konuşmayı düşünüyorum. O da muhtemelen bir yerlerde tırnak etlerini ısırarak küçük kütükler haline getiriyordur. "Ayrıca, burada yaşamam gerektiğine karar veren sensin."

Kaşı kalkıyor. "Konseydeki en güçlü Vampir'in kızını başka nerede barındırmam gerektiğine dair harika tavsiyeleriniz olduğuna eminim, görünüşe göre kendisi de korkunç bir savaşçı."

"Korkunç mu?" Gururum mu okşandı?

"Were olmayan biri için," diye ekliyor, biraz isteksizce, sanki iltifattan pişman olmuş gibi. Bahse girerim bu adam kinle büyüyor. Şüpheli bir mizacı var, sert ve otokratik ve ben kendimi her zaman herhangi bir şekilde

geveze olamayacak kadar hayatta kalan biri olarak düşünmüşümdür, ama işte buradayım. Geveze.

"Yine de. Seninkinin yanındaki yatak odasını bana vermek, kendimi biraz fazla adamak gibi geliyor."

"Neyin çok fazla olduğuna ben karar veririm." Küçümseyici. Ve esnek değil. Muhtemelen bir pislik.

"Elbette, o zaman gelenekleri benimseyelim. Avucumu kesip çarşafın üzerine biraz kan damlatalım mı? Halk meydanına asalım mı?"

Gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor ve homurdanarak, "Bekaret konusunda senden bir beklentim olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Harika. İnsanları şaşırtmayı seviyorum."

Ayrılan dudaklarındaki şaşkınlığı görüyorum, sonra bunu bastırıyor ve her zamanki sade ifadesine geri dönüyor.

Hayatımın özetine göz atan birinin romantik bir ilişki yaşadığını düşünmesi bana çok komik geliyor. Kiminle? Beni sadece bir hain olarak gören bir Vampirle mi? Beni bir canavar olarak gören bir insanla mı?

Buraya gelmeden önce bana verilen doğum kontrol iğnesi bir şakaydı, çünkü Lowe ve benim seks yapma olasılığımız birlikte bir podcast başlatma olasılığımız kadar yüksek olduğu için değil, aynı zamanda o bir Were ve ben bir Vampyre olduğum için ve istesek bile üreyemeyeceğimiz için. Serena ve benim izlediğimiz insan yapımı pornolara bakılırsa, türler arası ilişkiler görülmemiş olmasa da duyulmamış şeylerdir. Patlamış mısır yer ve Vampir anatomisi konusundaki cehaletlerini gururla sergileyen mor lensli ve sahte dişli yeteneksiz aktörlere gülerdik. Ben de. Uzman değilim ama aletlerinin böyle bir deliğe sıkışmayacağından oldukça eminim.

"Dövüşmeyi nerede öğrendin?" Lowe soruyor. Muhtemelen konuyu en az sevdiği canlı türüyle seksten değiştirmek için.

"Brifing notunuzda listelenmemiş miydi?"

Başını iki yana sallar. "Yedi kez hayatına kastedildikten sonra nasıl hâlâ hayatta kalabildiğini merak ediyordum."

"Ben de öyle... Çoğu yarım yamalak olsa da bundan daha fazlası da vardı. Onları ihbar etmekten yorulduk." "Biz mi?"

"Üvey kız kardeşim ve ben." Kollarımı kavuşturuyorum ve şimdi onun duruşunu taklit ediyorum. İşte yine çok yakınız, dirseklerim neredeyse onunkilere değiyor. "Birlikte savunma dersleri aldık."

Onu tanıyorsun, değil mi? O seni tanıyor. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey.

Söylüyor ama duymak istediğimi değil. "Were bölgesinde dövüşmek yok." "Elbette. Yani bir dahaki sefere biri bana saldırdığında, kendilerine yardım etmelerine izin mi vereceğim?"

Sonra tekrar, bana saldıracak bir sonraki kişi *sen* olabilirsin. Çünkü p e k d e hayranım sayılmazsın."

Ardından gelen duraksama hiç de iç açıcı değil. "Were topraklarında yaşadığınız sürece benim korumam altındasınız. Ve benim otoritem altındasınız."

Sessiz, soluk soluğa bir kahkaha attım. "Bana ne emrediyorsun o zaman?"

Bir adım daha yaklaşıyor ve odadaki gerilim anında değişiyor, daha sıkı, daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Korku mideme saplanıyor, belki de çok fazla zorladım. Bu yüzden bir Were üzerime eğiliyor: bana ne kadar önemsiz olduğumu hatırlatmak ve "Uslu durmanı istiyorum, Misery" demek için.

Sesi sert ünsüzlerden ve dar gözlerden oluşuyor ve omurgamda bir ürperti dolaşüyor, soğuk ve elektrikli. Zihnim Alex'in sözlerine geri dönüyor: *Kokusu bile doğrudu. Herkes onda bir Alfa yaratılışı olduğunu biliyordu.* Ben bir Alfa değilim ve içime çektiğimde sadece temiz ter ve güçlü kan kokusu alabiliyorum ama sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Bir şekilde bunu hissediyorum, başımı sallama, kabul etme dürtüsü. Lowe'un istediğini yapmak için.

Kendimi aktif olarak durdurmak zorundayım. Ve bu süreçte ürperiyorum. "En azından korkacak kadar zekisin," diye mırıldanıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece soğuk. Sıcaklığı çok düşük tutuyorsun." Burun delikleri alevlendi. "Sana ne diyorsam onu yap, Misery."

"Ama tabii ki." Sesim sabit ama ne kadar sarsıldığımı biliyor. Tıpkı benim de onu sarstığımı bildiğim gibi. "İzninizi isteyebilir miyim?"

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve ben de kapıya yöneliyorum. Ama sonra sormak istediğim önemli bir şeyi hatırladım.

Ona geri dönüyorum. "Kedim-"

Duruyorum, çünkü Lowe'un gözleri kapalı. Derin derin nefes alıyor, sanki odadaki mümkün olan her hava molekülünü ciğerlerinde topluyormuş gibi. Ve bakıyor . . .

Eziyet çekiyordu. Saf, mutlak bir ıstırap içinde. Baktığımı fark edince yüz ifadesini düzeltiyor ama artık çok geç.

Midem sümüksü ve nahoş bir şeyle doluyor. Suçluluk duygusu. "Banyo yaptım. Bu daha iyi yapmadı mı?"

Bakışları boş. "Neyi daha iyi yapacağım?" "Kokumu."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Ses tonu keskin. "Durum benim için iyiye gitmiyor."

"Ama nasıl-"

"Ne soracaktın, Misery?" Oh. Doğru ya. "Benim bir kedim var."

Sanki ona evcil kırkayak beslediğimi söylemişim gibi kaşlarını çatıyor. "Senin bir kedin var."

"Evet." Bu noktada duruyorum çünkü Lowe hayatımdaki tercihlerimle ilgili herhangi bir açıklama yapma hakkını kazanmadı. Serena'nın lanet kedisiyle ilgili hiçbir şey bir seçim değildi. "Şu anda benim odamda kilitli, eğer kız kardeşin çaldığı anahtarla onu dışarı çıkarmadıysa. Evde dolaşmasına izin verebilir miyim, yoksa Max onu haraca bağlamaya mı çalışacak?"

Lowe, "Kediniz aramıza hoş geldi" diyor. Eğer bu bir espri değilse, başka hiçbir şey değildir.

"Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum," diyorum rahatça ve ona bir daha bakmadan odadan çıkıyorum.

CHAPTER 6

Gitmiş olmak bir rahatlama. Ve tam bir ıstırap.

A SONUÇ OLARAK, PEK DE HAYIRLI BİR BAŞLANGIÇ SAYILMAZ. Varışımı takip eden hafta, kargaşayı ele alış biçimim nedeniyle kendimi zihinsel olarak tokatlamak için sağlıklı bir zaman harcadım Max ile. Perilerin benim dengesiz bir canavar olduğumu düşünüp düşünmemeleri umurumda değil, ama bana vermeye meyilli olabilecekleri özgürlük kırıntılarının hızla vakumlanmasına aldırıyorum.

Her yerde bana eşlik ediliyor: göl kenarında yürüyüşe çıktığımda; buzdolabından kan torbası almaya gittiğimde; alacakaranlıkta bahçede oturduğumda, sadece benim süitim olmayan bir şeyi deneyimlemek için. Ben bir pişmanlık bereketinden başka bir şey değilim. Çünkü hepimiz kötü kaltaklarız - ta ki biz saçımızı yıkarken banyo kapısının önünde çatık kaşlı bir Were dikilene kadar.

Etrafı gözetleme şansımızı kaybedene kadar.

Çok fazla zamanım var ve harcayacak çok az şeyim var. Bildiğim Teminat yaşamı bu, sadece beni meşgul edecek çok daha az Serena var. Sıkıntıdan ölmem gerekirdi, ama gerçek şu ki, bu İnsan dünyasındaki rutinimden çok da farklı değil. Arkadaşım yok, hobim yok ve sanırım var olabilmek için kira ödeyecek kadar para kazanmaktan başka gerçek bir amacım yok.

Sanki askıya alınmış gibisiniz. Etrafındaki her şeyden kopmuşsun. Sadece senin bir şeye doğru gittiğini görmek istiyorum, Misery.

Bende bodur bir şeyler olabilir. Teminat dönemi bittikten sonra, Serena ve ben dış dünyaya açılmakta özgürdük.

öğretmenlerimiz ya da bakıcılarımız olmayan insanlarla aşık olmak ve arkadaş edinmek. Serena buna hemen atladı, ama ben kendimi asla ikna edemedim. Kısmen, birinin bana yaklaşmasına izin verdikçe, kim olduğumu saklamak daha da zorlaşacaktı. Ya da belki de hayatımın ilk on sekiz yılını tüm türlerin acımasızlığıyla tanışarak geçirmek beni parlak bir geleceğe hazırlamamıştı.

Kim bilir.

Bu yüzden gündüzleri uyuyorum ve gecelerimi uyuklayarak geçiriyorum. Uzun banyolar yapıyorum, önce Lowe'un hatırı için, sonra da onlardan gerçekten keyif almaya başladığım için. Eski İnsan filmlerini izliyorum. Odamda dolaşıyorum, ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum, bu kirişli tavanı kimin düşündüğünü merak ediyorum, sofistike, rahat ve aynı zamanda çarpıcı.

İnterneti özlüyorum. Bir casus olarak ek iş yapmak isteyebileceğim endişesi var ve Were bölgesindeyken karşılaşılabileceğim gizli ve gizli bilgileri aktarmamı önlemek için, teknolojiye gerçekten erişimim yok - Vania ile haftalık check-in görüşmem dışında, bu da yoğun bir şekilde izleniyor ve hala hayatta olduğumu tespit ederken beni küçümsemesine yetecek kadar uzun sürüyor. Elbette bu benim ilk rodeom değil ve yanımda bir cep telefonu, bir dizüstü bilgisayar ve bir sürü kalem testi aleti getirmeye çalıştım.

Sayın Yargıç, yakalandım. Eşyalarımı karıştıran her kimse, yarısına el koyma ve geri kalanından da tüm anten noktalarını ve Wi-Fi kartlarını çıkarma cüretini gösterdi. Bunu fark ettiğimde, iki saat boyunca yerde yattım, güneşte karaya vurmuş bir denizanası gibi.

Lowe nadiren etrafta olur ve asla görüş alanımda olmaz, ancak bazen alçak sesinin duvarlarda titreştiğini hissedirim. Kesin emirler. Uzun sessiz konuşmalar. Bir keresinde, hatırladığım kadarıyla, tam öğle uykusu için dolabıma girdiğim sırada, derin bir kahkahanın ardından Ana'nın sevinçli çığlıkları geldi. Dakikalar sonra ne duyduğumu düşünerek uykuya daldım.

Beşinci akşam, biri kapımı çaldı.

"Selam, Misery." Bu Mick, törende Lowe ile konuşan yaşlı Were. Ondan çok hoşlanıyorum. Çünkü diğer muhafızlarımın aksine, dışarı çıkıp yıldırım çarpmasını istemiyor gibi görünüyor. I

ilk gece vardiyasını aldığıında bağ kurduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor: Duvara yaslandığını fark ettim, tekerlekli sandalyemi koridora ittim ve bam-anında BFFs. Su basıncı hakkındaki üç dakikalık sohbetimiz haftamın zirvesiydi.

"N'aber, dost canlısı mahalle bekçisi?"

"Politik olarak doğru isim 'koruyucu detay'. " Kalp atışlarında bir gariplik var - donuk bir şey, neredeyse umutsuzluk veren hafif bir sürüklenme. Boğazındaki büyük yara iziyle ilgili olup olmadığını merak ediyorum, ama tamamen hayal görüyor olabilirim, çünkü gözlerini kaz ayaklarından bir ağa dönüştüren bir şekilde bana gülümsüyor. Neden herkes bu kadar iyi olamıyor? "Ve senin için bir görüntülü arama var, kardeşinden. Benimle gel."

Mick'in beni Lowe'un ofisine götüreceğine ve etrafı karıştırmak için beni yalnız bırakacağına dair tüm umutlarım, güneş odasına gittiğimizde yok oluyor.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Owen önce "Merhaba" dedi.

"Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum, eğer kaçınmak istiyorsak..." "Babamı kızdırmak mı?"

"Ben tam bir savaş düşünüyordum."

Owen elini sallar. "Ah, evet. O da var. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Karşımda oturan Mick'in söylediğim her şeyi dikkatle izlediğinin farkındayım. "Sıkıcı."

"Seni her an öldürebilecek bir adamla evlendin. Nasıl *sıkıldın*?"

"Teknik olarak, herkes herkesi her an öldürebilir. İğrenç arkadaşların bu gece seni boğabilir. Son yirmi yılda milyonlarca kez kan torbalarınıza triazolopirimidin dökmüş olabilirim." Çeneme vuruyorum. "Aslına bakarsan, neden yapmadım?"

Gözlerinde bir şey titreşiyor. "Bir zamanlar birbirimizden hoşlandığımızı düşününce," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. Haksız da değil. İnsan topraklarına gitmeden önce, yakında gerçekleşecek olan Teminatçılığım konusunda hıyarlık etmeyi seçen her Vampir çocuk, tuhaf bir şekilde karmik olaylarla karşılaşma eğilimindeydi. Gizemli çürükler, sırt çantalarında gezinen örümcekler, topluma açıklanan utanç verici sırlar. Hep Owen'ın yaptığından şüphelenmişimdir. Sonra tekrar, belki de ben

yanlıştı. On sekizimde eve döndüğümde beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi ve kesinlikle benimle toplum içinde ilişki kurmak istemiyordu.

"Lütfen sadece Kurtadamların arasında yaşamaktan korkar mısın?" diye soruyor. "Şimdiye kadar İnsanlar daha kötü. Amazon yağmur ormanlarını yakmak ya da geceleri klozet kapağını açık bırakmak gibi şeyler yapıyorlar.

Her neyse, ihtiyacın olan her şey benden?"

Başını sallıyor. "Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedim."

"Oh." Dudaklarımı ıslattım. Bu metafizik düzlemde var olmaya devam edip etmediğimi umursadığından şüpheliyim ama bu iyi bir fırsat. "Aradığına çok sevindim, çünkü Seni çok özledim, Owen."

Grenli yüzünde bir kuşku ifadesi belirir. Sonra anlıyor. "Öyle mi? Ben de seni özledim, tatlım." Merakla sandalyesinde geriye yaslanır. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Güneybatıdaki her Vampir bizim ikiz olduğumuzu bilir, çünkü bizim gelişimiz başlangıçta göz kamaştırıcı bir umut kaynağı olarak kutlanırdı ("Aynı anda iki bebek! Prestijli Lark ailesinde! Gebe kalmak bu kadar zorken ve gençlerimizden çok azı gelirken! Herkese selam!") ve daha sonra hızla hain hikayelerden oluşan kalın bir halının altına süpürüldü ("İki gecelik bir doğum sırasında kendi annelerini öldürdüler. Oğlan onu zayıflattı ve kız son darbeyi indirdi - ona Cadı adını verdiler. O yatakta Aster'dekinden daha fazla kan aktı."). Serena da biliyordu, "Kartlarını daha iyi oynasaydın yıllarca oda arkadaşım olabilecek adamla" tanışmam için başımın etini yedikten sonra onu ilk kez onunla tanıştırdığımda. Şaşırtıcı bir şekilde anlaşımlar, görünüşümle, kıyafetlerimle, müzik zevkimle dalga geçmeye duydukları aşkla bağ kurmuşlardı. Genel havamı.

Yine de, Serena bile koyu ten rengi ve çoktan gerilemiş saç çizgisiyle Owen'ın benimle *akraba* olmasının ne kadar inanılmaz olduğu konusunda çenesini kapatamıyordu. Çünkü benim babama benzediğim yerde, o şey, sanırım anneme benziyor. Söylemesi zor, çünkü ondan geriye hiçbir fotoğraf kalmamış gibi görünüyor.

Ancak Owen ve benim aramdaki farklar ne olursa olsun, bir rahmi paylaştığımız o aylar üzerimizde *bir* iz bırakmış olmalı. Çünkü büyümemize rağmen

Bir çift mektup arkadaşından daha az etkileşime sahip olsak da birbirimizi anlıyor gibiyiz.

"Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Babam bizi güneşin batışını izlemek ve gecenin başladığını hissetmek için ormana götürürdü."

"Elbette." Ne babam ne de bize bakan dadılar ordusu böyle bir şey yapmamıştı. "Bunu sık sık düşünüyorum."

"Babamın söylediği şeyleri anımsıyorum. Mesela: *Kaybettiğim şu şey. Onunla ilgili bir haber var mı?*" Tonlamayı değiştirmedimden emin olarak İngilizce ve Dil arasında yumuşak bir geçiş yapıyorum. Mick'in gözleri telefonundan yukarı bakıyor, şüpheden çok merakla.

"Ah, evet. Eskiden dakikalarca güler ve '*Dönmedi*' derdin. *Dairesine dönmedi, dönerse haber veririm.*"

"Ama sonra babam ve ben seninle ilgilenmiyoruz diye sinirlenir, kendi başına dolaşır, tuhaf şeyler hakkında homurdanırdın. *Bu değişirse bana haber ver. Were Collateral ile konuştun mu? Loyallar hakkında bir şey söyledi mi?*"

Başını sallıyor ve mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Buna asla inanmayacağını biliyorum ama her zaman söylerim: *Onunla hiçbir bağlantım yok. Ama ne yapabileceğime bakacağım.* Babam her zaman en çok seni sevdi, sevgilim."

"Oh, sevgilim. Sanırım bizi eşit derecede seviyor."

Odama döndüğümde bilgisayarımı çıkarıp birinin telefonundan bir Wi-Fi çipi çalıp çalamayacağımı merak ediyorum. Asla kullanamayacağım Were sunucularını taramak için esnek bir komut dosyası yazarak biraz uğraşıyorum. Kod yazarken her zaman olduğu gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Klavyemden başımı kaldırdığımda ay yükselmiş, odam karanlık ve önümde küçük, ürkütücü bir yaratık duruyor. Şifon bir tütü ile baykuş taytı giyiyor ve geçmiş Noel'in hayaleti gibi bana bakıyor.

Bağırıyorum

.

"Merhaba.

"

Aman *Tanrım*. "Ana?"

"Merhaba."

Göğsümü tutuyorum. "Ne oluyor *lan?*"

"Oyun mu oynuyorsun?"

"I . . . " Dizüstü bilgisayarına bakıyorum. *Bir bulanık mantık devresi kuruyorum.*

yanlış bir cevap gibi görünüyor. "Tabii. Buraya nasıl girdin?" "Hep aynı soruları soruyorsun."

"Ve her zaman buraya giriyorsun. Nasıl giriyorsun?"

Pencereyi işaret ediyor. Kaşlarımı çatarak oraya doğru ilerliyorum, dışarı bakmak için pervaza dayanıyorum. Burayı daha önce de keşfetmiştim, umutsuzca denetimsiz casusluk arayışım sırasında. Yatak odaları ikinci katta ve aşağı inip inemeyeceğimi (hayır, radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılıp parmaklarımda vantuzlar oluşmadığı sürece) ya da dışarı atlayıp atlayamayacağımı (boynumu kırmadan olmaz) defalarca kontrol ettim. Yukarı bakmak hiç aklıma gelmedi.

"Çatıdan mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Anahtarımı aldılar."

"Kardeşin bir örümcek maymunu gibi tırmandığını biliyor mu?"

Omuz silkiyor. Ben de omuz silkip yatağıma dönüyorum. Onu ispiyonlayacak değilim ya. "Hangisi?" diye soruyor.

"Ne?"

"Bir örümcek maymun. Maymuna benzeyen bir örümcek mi, yoksa örümceğe benzeyen bir maymun mu?"

"Hmm, emin değilim. Google'da aratayım ve-" Bilgisayarımı kucağıma çekiyorum, sonra Wi-Fi durumunu hatırlıyorum. "Lanet olsun."

"Bu kötü bir kelime," diyor Ana, kendimi bir doğaçlama dehası gibi hissetmeme neden olan keyifli, gıdıklanmış bir şekilde kıkırdarak. Gururumu okşuyor. "Senin adın ne?"

"Sefalet."

"Miresy."

"Sefalet."

"Evet. Miresy."

"Bu her neyse değil."

"Seninle oynayabilir miyim?" Bilgisayarına hevesle bakıyor. "Hayır."

Güzel ağzı dudak büker. "Neden?"

"Çünkü." Ne yapacağız ki? Uzun bölme mi?

"Alex oynamama izin veriyor."

"Alex mi? Sarışın olan mı?" Max olayından beri onu görmedim. Sanırım "onun gözetimi altında" diye dosyalanmış ve gardiyan rotasyonundan çıkarılmış.

"Evet. Araba çalışıyoruz ve güzel kadınlarla konuşuyoruz. Ama Alex, Juno'nun bunu bilmemesi gerektiğini söylüyor."

"Alex'le *Grand Theft Auto* mu oynuyorsun?" Omuz silkiyor.

"Bu üç yaşındaki bir çocuk için uygun mu?"

"Ben yedi yaşındayım," diyor kibirle. Altı parmağını kaldırıyor.

Bunu görmezden geldim. "Yalan söylemeyeceğim, tahminlerim dahilinde olduğu için oldukça gururluyum."

Başka bir omuz silkme, bu onun varsayılan yanıtı gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ilişkilendirilebilir. Yanımdaki yatağa yerleşiyor ve kısa süreliğine üzerine işeyebileceğinden endişeleniyorum. Bezi var mı? Ev terbiyesi aldı mı? Gazını çıkarmalı mıyım? "Oynamak istiyorum," diye tekrarlıyor.

Ben yumuşak bir insan değilim. Hayatımın ilk on sekiz yılını çok belirsiz *başkalarının* uzun bir listesinin işlevinde yaşadıktan sonra, atılganlığı mükemmelleştirdim. Kesin ve nihai bir hayır demek ve bir talebi bir daha asla tekrarlamamak konusunda hiçbir sorunum yok. Bu yüzden iç çekip editörümü açtığımda ve JavaScript kullanarak hızlıca *Yılan benzeri bir* oyun hazırladığımda büyük bir beyinsel olay yaşıyor olmalıyım.

"Bu edu mu . . . Edu . . . ?" diye soruyor, nasıl çalıştığını açıklamayı bitirdikten sonra. "Educatinal?"

"Eğitici."

"Juno oyunların edu olmasının önemli olduğunu söylüyor. . ."

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum ama en azından büyük suçlar söz konusu değil."

Yumuşak ve güven dolu bir şekilde bana yaslanışında, sanki halkımız son birkaç yüzyıldır spor olsun diye birbirini avlamıyormuş gibi, büyüleyici bir şey var. Elmaları koparmaya çalışırken dili dişlerinin arasından dışarı çıkıyor ve sağ gözünün önünden koyu renkli bir kıvrım kayınca, kulağının arkasına katlamak için cazip gelen parmaklarım tam orada gezinirken kendimi yakalıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanarak elimi geri çektim.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kollarımı sırtımla duvar arasına sıkıştırıyorum, dehşete kapılıyorum.

Ana esneyip odasına dönme vaktinin geldiğine karar verdiğinde gecenin bir yarısı gibi geliyor. "Kedim beni bekliyor zaten."

Bekle. "Kedin

mi?" Başını

sallıyor.

"Kedinizin tüyleri gri mi? Uzun tüylü mü? Ezilmiş bir yüzü var mı?" "Evet. Adı Sparkles."

Oh, lanet olsun. "Her şeyden önce, o bir erkek."

Bana göz kırpmıyor. "Adı Sparkles o zaman."

"Hayır, onun adı Serena'nın lanet olası kedisi."

Ana'nın yüzünde acıyan bir ifade var.

"Ve o aslında *benim* kedim." Serena'nın. Her neyse. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Ben geldiğimde onun da geldiğinin farkındasın değil mi?" "Ama o benimle yatıyor."

Ah. Demek her zaman kaybolduğu yer orası. "Çünkü benden nefret ediyor."

"O zaman belki de o senin kedin değildir," diyor, bana teşhis edilebilir bir rahatsızlığım olmadığını, sadece bir sürtük olduğumu bildiren bir terapistin hassas ciddiyetiyle.

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil. Bu seninle Serena arasında." "Serena kim?"

"Arkadaşım."

"En iyi arkadaşın mı?"

"Bende sadece bir tane var, yani ... evet?"

"En iyi arkadaşım Misha. Kızıl saçları var ve kardeşimin en iyi arkadaşı Cal'ın kızı. Juno da onun teyzesi. Ve küçük bir erkek kardeşi var, adı Jackson, ve küçük bir kız kardeşi, ve onun adı-"

"Bu *Karamazov Kardeşler* değil," diye araya giriyorum. "Soy ağacına ihtiyacım yok."

"-bu Jolene," diye devam ediyor, yılmadan. "Serena nerede?" "O Onu bulmaya çalışıyorum."

"Belki kardeşim sana yardım edebilir? İnsanlara yardım etme konusunda gerçekten iyidir." Yutkunuyorum. Çocuklarla yapamıyorum. "Belki."

Birkaç saniye beni inceledi. "Lowe gibi misin?" "Ne demek istediğinden emin değilim ama hayır."

"O da uyumuyor."

"Uyuyorum. Sadece gündüzleri."

"Ah. Lowe uyumaz. Hem de hiç."

"Asla mı? Bu bir Were olayı mı? Bir Alfa olayı mı?" Başını sallıyor. "Zatürreesi var."

Cidden mi? Ne zaman oldu bu? Bana sağlıklı göründü. Belki de Wereler için zatürre büyük bir şey değildir- "Bekle!" Ana'nın pencereye doğru gittiğini görünce seslendim. "Kapıdan geçmeye ne dersin?"

Hayır demek için bile durmuyor.

"Bu daha eğlenceli olur. Yolda Lowe'un odasına uğrayabilirsin," diye teklif ettim. Çünkü bu çocuk ölürse sorumlusu *benim*. "Merhaba de. Takılalım."

"O burada değil. Lolipoplarla ilgilenmeye gitti."

Peşinden gidiyorum. "Lolipoplarla."

"Evet."

"Loyal'larla iş yapmasına imkan yok... Loyal'ları mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Lolipoplar." Çoktan yukarı doğru tırmanmaya başladı ve örümcek maymun ne kadar çevik olduğunu anlatmaya başlıyor bile. Ama yine de.

"Yapma. Geri dön! Devam etmeni yasaklıyorum."

Ölçeklemeye devam ediyor. "Sen bir Vampirsin. Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanmıyorum." Sesi şımarıklıktan çok gerçekçi geliyor ve tek düşünebildiğim cevap şu:

"Kahretsin."

Dehşete düşmüş bir halde ilerleyişini takip ediyorum, acaba annelik bu mu diye düşünüyorum: Çocuğunuzu kafatası yarılmış bir halde endişeyle hayal etmek. Ama Ana ne yaptığını çok iyi biliyor ve kendini çatının tepesine çıkarıp görüş alanımdan kaybolduğunda, iki ayrı bilgiyle baş başa kalıyorum:

Bu küçük haşerenin hayatta kalması için şaşırtıcı bir şekilde yatırım

yapıyorum. Ve Lowe, kocam, *ev arkadaşım*, gece için gitti.

Banyoya giriyorum, sa tokalarımđan birini buluyorum ve yapmam gerekeni yapıyorum.

CHAPTER 7

Koku, bir sorundan daha fazlasına dönüşüyor. İstila ediyor. Dönüyor. Seyahat ediyor. Burnuna yapışıyor. Bazen yoğunlaşıyor.

Nadiren dokunurlardı. Dokunduklarında, kızın bileği yanlışlıkla gömleğinin ön kısmına değdi ve adam kendini kızın kokusunun en yoğun olduğu kumaş parçasını yırtarken buldu. Onu cebine koydu ve şimdi her yere taşıyor.

Ondan kaçmak için ayrılırken bile.

B BEKLEDİĞİMDEN DAHA UZUN SÜRÜYOR AMA ÇOK DA UZUN DEĞİL. Kilit tıkırdıyor ve duruyorum, gardiyanımın -sanırım adı Gemma'ydı- beni kontrol edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bir dakika sonra Güvende olduğuma karar verdim ve kapıyı iterek açtım.

Lowe'un odası da benimki kadar güzel ve ilginç, vurgulu duvar ve kirişli tavan rahat ve yumuşak bir atmosfer yaratıyor. Gerçi daha az mobilyası var ve Lowe burada benden çok daha uzun süredir yaşıyor olsa da, bir köşeye yığılmış iki taşınma kutusu ve duvara yaslanmış, asılmayı bekleyen birkaç çerçeveli resim görüyorum.

Balıksırtı parke zemine bastığımda ayaklarımın tabanı üşüyor. Tam olarak ne aradığımı biliyorum -bir telefon, bir dizüstü bilgisayar, muhtemelen "Serena Paris'i Kaçırdığım Zaman" başlıklı, kolayca kırılabilen bir kilidi olan bir günlük- ama biraz burnumu sokmaktan kendimi alamıyorum. Klasikler, kurgu, ama çoğunlukla sanat kitaplarıyla dolu birkaç raf var, uzun, kalın ve parlak,

Sayfalar güzel heykeller, tuhaf binalar ve daha önce hiç görmediğim resimlerle dolu. Banyo, tek boynuzlu bir diş fırçası, çilekli diş macunu ve yırtılmayan şampuanın yerleştirildiği köşe dışında tertemiz. Dolabının düzeni savaştan çıkmış gibi, her gömlek tek renkli, her pantolon düzgünce katlanmış, her zaman khakis veya kot pantolon. Bunun tek istisnası düğünümüzde giydiği takım elbisedir.

Kocamın 14 numara ayakkabı giydiğini keşfettim.

Elektronik eşya arıyorum ama nafile. Lowe Moreland'ın dağınıklıktan nefret ettiğini, hepimizin maruz kaldığı işe yaramaz ıvır zıvırların kaçınılmaz birikimine karşı bağıışıklığı olduğunu bilmeme gerçekten gerek yoktu. İhtiyacı olan her şeye sahip ve ihtiyacı olan tek şey bir şarj aleti, bir milyon çift değıştirilebilir boxer külot ve bir şişe silikon bazlı kayganlaştırıcı gibi görünüyor. Yatağının başucundaki komodinde buluyorum, elime alıyorum ve hemen bir eşek arısı yuvası gibi yere bırakıyorum.

Tamam. Bunu bilmeme gerek yoktu. Ama onun hanımı benimkilerle eğlenmeye gitti ve ... tamam. Bu tamamen normal. Bunu daha fazla düşünmeyeceğim.

Şu andan itibaren.

Duvarda tek bir resim var: daha genç bir Ana ve Lowe'un kendine özgü rengini ve keskin elmacık kemiklerini paylaşan orta yaşlı güzel bir kadın. Resmi inceledikçe, gözleri dışında Ana'nın ne annesine ne de Lowe'a benzediğini fark ediyorum. Eğer babalarına çekmişlerse, farklı şeyler kapmış olmalılar.

Yastıkların altını, başlığın arkasını, masayı aradım. Lowe'un yatak odasında dizüstü bilgisayar bulundurmadığı açık ve tüm bu hırsızlık gereksiz bir çaba gibi hissettirmeye başlıyor. Şifonyerin en alt çekmecesini deneyip kapalı bulduğumda çoğunlukla vazgeçmiştim. Umut fışkırıyor. Odama koşup saç tokamı alıyorum.

Kilitli bir dolaptan ne beklediğimden emin değilim - belki Vampir diş kolyeler, toptan aldığı ekstra kayganlaştırıcı ya da bir Hallmark tebrik kartının ("Kendine yardım et, Misery!") eşlik ettiği bir çekmece dolusu Wi-Fi kartı. Kalem seti ve eskiz defteri *değil*. Kaşlarımı çatıyorum, elime alıp açıyorum, yırtılmaması için sayfaları nazikçe ayırıyorum.

Başlangıçta bir fotoğrafa baktığımı sanıyorum. Sanat ne kadar güzel, ne kadar doğru ve özenli. Ama sonra lekeleri, bazen biraz fazla uzayan çizgileri fark ediyorum ve hayır. Bu bir çizim - kusursuz bir şekilde uygulanmış bir tonozun mimari çizimi.

Kalbim daha yüksek sesle çarpıyor ama nedenini söyleyemiyorum. Titreyen parmaklarımla sayfaları çevirmeye başladım.

Odaların, ofislerin, vitrinlerin, iskelelerin, evlerin, köprülerin, istasyonların çizimleri var. Büyük ve küçük binalar, heykeller, kubbeler, kabinler. Bazılarının sadece dış görünüşleri, bazılarının ise iç düzenleri ve mobilyaları var. Bazılarının kenarlarına rakamlar ve vektörler karalanmış, bazılarının ise renklerle örülmüş. Hepsi de mükemmel.

O bir mimar.

Unutmuşum. Ya da belki de ne anlama geldiği konusunda hiçbir zaman net bir fikrim olmadı. Ama bu çizimlere bakınca, Lowe'un güzel şekillere, enfes yerlere, ilginç manzaralara duyduğu sevgiyi midemde katı ve ağır bir şey olarak hissediyorum.

Benden sadece birkaç yaş büyük, ama bu eğitimsiz birinin işi değil. Burada uzmanlık, tutku ve yetenek var, zamandan bahsetmiyorum bile, artık sürüsünün Alfa'sı olduğu için güzelliğe ve güzel çizimlere ayırması gerektiğini hayal edemediğim zamandan ve

Bu çok fazla. Bunu -onun *hakkında*- çok fazla düşünüyorum. Karalama defterini çok güçlü bir şekilde kapatıyorum ve bulduğum yere geri koyuyorum. Bu, defterin en sonundaki bir şeyin dışarı kaymasına neden oluyor.

Bir portre.

Üzerinde Serena'nın gülümseyen yüzünü bulacağımı umarak -hayır, *eminim*- onu kaldırmak için çabalarken kalbim duracak gibi oluyor. Büzülmüş dudaklar, kalkık gözler, dar burun ve sivri çene; hepsi bana o kadar tanıdık geliyor ki, bu o olmalı diye düşünüyorum, çünkü başka kimin yüzünü bu kadar iyi tanıyabilirim ki? Sadece Serena'nın olabilir, ya da ...

Benimkini.

Lowe Moreland yüzümü çizmiş ve sonra da alt çekmecesinin en altına tıktırmış. Bu kadar ayrıntıyı benden koparacak kadar uzun süre ne zaman gözlemlediğinden emin değilim, ciddi, müstakil hava, gergin dudaklar

İfade, kulağın ucunda kıvrılan dalgalı saçlar. Bildiğim şey şu: çizimde *keskin* bir şey var. Diğer eskizlerde olmayan yakıcı, yoğun ve geniş bir şey. Bu portrenin yapımında güç, kuvvet ve pek çok duygu yer alıyor. *Çok fazla*. Ve bunların olumlu olduğunu sanmıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Yutkunuyorum. İçimi çektim. Sonra fısıldıyorum, "Ben de hayranı değilim Lowe.

Ama günlüğüme seni boynuzlarla çizdiğimi göremezsın."

Her şeyi çekmeceye geri koyuyorum, tam olarak bulduğum gibi olduğundan emin oluyorum. Dışarı çıkarken parmaklarım kitap raflarında geziniyor ve bir kez daha Weres'lerle geçireceğim gelecek yılın ne kadar kötü geçeceğini merak ediyorum.

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRAYA KADAR UYUYORUM. YETERİNCE YORGUNUM. daha uzun sürebilirdim ama dışarıda, genellikle sakin olan göl kıyısında bir şeyler oluyor. Çığlık çığlığa kahkahalar ve yanık kokuları içeriyor ve kontrol etmek için kendimi pencereye sürüklüyorum, hala içeri süzülen doğrudan ışıktan kaçındığımdan emin oluyorum.

Bu bir barbekü, ya da bir potluck, ya da bir cookout - Serena'nın İnsan sosyal buluşmalarının nüansları hakkındaki açıklamalarına rağmen aradaki farkı hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Vampirler bu şekilde, bir gündem olmadan bir araya gelerek topluluk oluşturmazlar. Bizim dostluklarımız ittifaklardır. Collateral yıllarıma kadar takılmak, biriyle sırf bunun için vakit geçirmek gibi bir kavramla karşılaşmadım.

Ama otuzdan fazla Weres sayabilirim. Göl kenarında takılıyorlar, ızgara yapıyorlar, yemek yiyorlar, yüzüyorlar. Gülüyorlar. En gürültülü olanlar çocuklar: Aralarında Ana'nın da olduğu birkaç tanesini görüyorum, eğleniyorlar.

Acaba ben de davet edildim mi? Alt kata inip konuklara el sallasam nasıl bir tepki alırdım. Juno'dan bir bikini ödünç alabilirim. Kayalara biraz kan döker, gölgede bir masaya oturur, yemek arkadaşlarıma "Peki ya futbolcular?" diye sorardım.

Bu fikir beni kıkırdatıyor. Üzerimde hala pijama şortum ve iki yıl önce iş yerindeki bir ekip kurma çalışmasından aldığım yıpranmış atletimle pencere kenarına yerleşiyorum ve toplantıya bakıyorum. Ve eve dönen Lowe'a.

Gözlerim hemen ona takıldı. Belki de *büyük olduğu içindir*. Çoğu Weres uzun boylu, atletik ya da her ikisine de sahip ama Lowe bunu bir kademe daha ileri götürüyor. Yine de, onu bu kadar ısrarla merkeze alan şeyin görünüşü olduğundan emin değilim.

Büyüleyici değil ama *çekici*. Bazı sürü üyeleriyle sohbet ederken dolgun dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Diğerlerini dinlerken kara kaşları çatılır. Çocuklarla oynarken gözlerinin kenarları bir ağ gibi kırışıyor. Genç bir kızın kendisini bilek güreşinde yenmesine izin veriyor, bir başkası pazılarına yumruk atıyormuş gibi yaptığında sahte bir acıyla soluk soluğa kalıyor, utanmaz bir zevkle bir çocuğu derin sulara fırlatıyor.

Sevilen biri gibi görünüyor. Kabul edilmiş. Ait ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Acaba eşini, arkadaşını ya da her neyse onu özliyor mu? Acaba bugünlerde çok çizim yapabiliyor mu, yoksa güzel evler çoğunlukla kafasında mı kilitli kalıyor?

Kesinlikle hastalıktan yeni kurtulmuş gibi görünmüyor ama ben ne bilebilirim ki? Göğüs hastalıkları uzmanı değilim.

Kendimi pervazdan aşağı itip geceme başlamak üzereydim ki onu fark ettim. Max.

Kalabalığın geri kalanından ayrı, kumsalın eteklerinde, kumun önce çalılara dönüştüğü, sonra orman ağaçlarıyla kalınlaştığı bir yerde. İlk bakışta pek bir şey düşünmüyorum: partiye katılanların çoğunun aksine, o uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon giyiyor, ama hey. Daha önce, üç ay içinde yaklaşık beş santim uzadığımı kıyafetlerle gizlemeye çalışan utangaç bir genç olmuştum. Ve Serena'ya göre melanom şeytani bir şey.

Ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Kendisinden çok daha kısa biriyle sohbet etmeye başladı. Ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kendime kaşlarımı çatmam için hiçbir neden olmadığını söylüyorum. Max ve benim farklılıklarımız olabilir (Farklılık. Bir tane, eğer büyükse.), ama Ana ile etkileşim içinde olmak için her türlü hakka sahip. Tek bildiğim, akraba oldukları ve *b e b e k l i ğ i n d e n* beri ona bakıcılık yaptığı. Beni *i l g i l e n d i r m e z*,

Her neyse. Burada istenmeyen bir misafirim ve günlük bir saatlik banyomu yapmam gerekiyor.

Onun dışında. Bir şey beni pencereye geri çekiyor. Hoşuma gitmiyor. Ana'yla konuşma şekli, göremediğim bir yeri işaret etmesi, ağaçların arasında bir yeri. Ana başını sallıyor, *hayır*. Ama o ısrar ediyor gibi, ve ...

Paranoyaklaşıyor muyum? Muhtemelen. Ana'nın gerçek kardeşi tam orada, birkaç düzine metre ötede, onu izliyor.

Ama oynamıyor. Kızıl sağdııcıyla - adı Cal - ve birkaç kişiyle daha bir şeyler oynuyor. Bocce, eğer oyunu Serena'nın bowling oynadığı dönemden hatırlıyorsam, ve Tanrım, Wereler ve İnsanların ortak yönleri var. Babam aralarında bir ittifak olmasından korkmakta haklı olabilir. Yine de bu beni ilgilendirmiyor ve-

Max'in eli Ana'nın elini tutup onu ormana doğru çekiyor ve beynim kısa devre yapıyor. Mick nöbetçi ve onu uyarmak için yalınayak odamdan ıkıyorum. Ama sandalyesi boş, üzerinde lahana salatası izleri olan kullanılmış bir tabak dışında.

Muhtemelen tuvaletteydi ve onu orada aramayı düşündüm. Sonra zaman olmadığına karar verdim. Birkaç başiboş sinir hücresi, Lowe'un ofisine girip Serena hakkında bilgi aramam için mükemmel bir zaman olduğuna işaret etmek için uyanıyor. Ne yazık ki beynimin geri kalan yüzde 99'u Ana'ya odaklanmış durumda.

Tanrım. Umursamaktan nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret* ediyorum.

Merdivenlerden inip mutfaktan dışarı ıkıyorum. Sıcaklık bir dalga gibi üzerime çöküyor, güneş ışığı cildime milyonlarca küçük köpekbalığı dişi gibi saplanırken beni yavaşlatıyor. Kahretsin, acıyor. Dışarısı benim için fazla aydınlık.

Birkaç Weres beni görüyor ama kimse beni *fark etmiyor*. Küçük sivri taşlar ayağımın tabanını acıyla oyuyor, ama gle ilerleyip ormana doğru gidiyorum. Ormana ulaştığımda etim yanıyor, topallıyorum ve bir yığın kum kovası ve bir kol şamandırısı yüzünden neredeyse iki kez dengemi kaybediyordum.

Ama yeşilin arasında Ana'nın parlak mavi mayosunu, Max'in gömleğinin koyu grisini görüyorum ve "Hey!" diye bağırıyorum. "Hey, dur!"

Max yürümeye devam ediyor, ama Ana dönüyor, beni görüyor ve sırtıyor, aralık dişli ve sevinçli. Kalp atışları tatlı ve mutlu. "Miresy!"

"Benim adım değil, bunu konuşmuştuk. Hey, Max? Onu nereye götürüyorsun?"

Sesimi tanımış olmalı, çünkü durdu. Bana baktığında yüzünde saf bir nefret vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada *yaşıyorum*." Çam iğnelerinin derimin içine girdiğinden oldukça eminim. Ayrıca alevler içinde olabilirim. "Ormanın ortasında altı yaşında bir çocukla ne yapıyorsun?"

"Yedi." Ana neşeyle beni düzeltiyor, Max'in elini bırakıp altı parmağını kaldırıyor ve bu çocuğa *lanet ediyor*.

"Ana, benimle gel." Ona elimi uzatıyorum ve o da mutlu bir şekilde bana doğru koşuyor, sanki bana sarılmak istiyormuş gibi kollarını açıyor. Max onu kucağına alıp ters yöne doğru taşımaya başladığında kalbim sıkışıyor. "Sen ne halt ediyorsun-"

İşte o anda birkaç şey birden olur. Ana çırpınıyor ve çığlık atıyor.

Max'e saldırıyorum, onu kurtarmaya hazırım, dişlerimle onu parçalara ayırmaya hazırım.

Ve bir düzine kadar Weres etrafımızdaki ağaçlardan atladı.

CHAPTER 8

Ondan bir insan olarak hoşlanmasaydı daha kolay olurdu.

I BU BİR VAMPIR OLAYI MI, KÜÇÜK SIVRI DIŞLERİNİ başkalarının işlerini ve planlarını mahvetmek mi? Yoksa bu daha çok bir Misery Lark tutku projesi mi?"

Oturma odasındaki kanepede beş dakikadan daha kısa bir süredir yaralı ayaklarımı emziriyorum ama bu sorunun bir varyasyonu bana üçüncü kez soruluyor. Bu yüzden başımı eğip Lowe'un ikinci adamını -Ken bebeğine benzeyen adam- görmezden geliyorum ve ayak parmağımdaki çeşitli kalıntıları temizliyorum. Cımbıza ihtiyacım var ama yanımda getirmedim. Periler kullanır mı? Orijinal kürklüler olarak, onları ahlaki açıdan iğrenç mi buluyorlar? Belki de vücut kıllarını kutsal sayıyorlardır ve bu kılların etin üzerindeki haklı meskenine yönelik her türlü tehdidi kafirlik olarak görüyorlardır.

Düşünmek için yiyecek.

"Bırak beni," diye sızlanıyor Max. O da benim gibi bir kanepede oturuyor. Benden farklı olarak, elleri arkadan bağlı ve birkaç gardiyan tarafından, bir çocuğu kaçırmaya çalışan birine reva görülebilecek türden buz gibi bir muameleyle izleniyor.

Max'in yaptığı da tam olarak buydu.

"Sormayı bırakabilirsin," der Cal ona nazikçe. "Çünkü böyle bir şey olmayacak." Buradaki tüm Kurtadamlar arasında en yüksek rütbelilerin o ve Ken Doll olduğu açık. Ayrıca aralarında kötü polis, daha da kötü polis ilişkisi var gibi görünüyor. Cal nazikçe korkutucu, Ken ise iğneleyici bir şekilde dehşet verici. İşlerine nasıl geliyorsa, sanırım.

"Annemi görmek istiyorum," diye yeniden mırıldanıyor Max.

"Ö y l e m i , şampiyon? Emin misin? Çünkü annen d ı ş a r ı d a , az önce yaptığın şey ve arkadaşların tarafından *aşağılandın*."

"Bilmiyorum, Cal." Ken beyzbol şapkasını düzeltiyor. "Belki de onu annesine teslim *etmeliyiz*." Öne doğru eğilir. "Annesi onu suçlu ilan ettiğinde yüzünü görmeyi çok isterim."

Max homurdanıyor ama Alfa'sı Juno ve Mick'le birlikte içeri girdiğinde homurdanması iniltiye dönüşüyor. Mick'e utangaç bir *özür dilerim diyorum*, çişimi yapıp beni bir dakikalığına yalnız bıraktığı için başının belaya gireceğinden endişeleniyorum. Elini bana doğru sallıyor ve tüm oda sessizliğe gömülüyor, herkes Lowe'a odaklanıyor, sanki onun varlığı bir çekim gücüymüş gibi. *Ben* bile başka bir yere bakamıyorum ve ayak parmağımı enfeksiyonlu kaderine terk ediyorum. Lowe o kadar kızgın görünüyor ki ürperiyorum. Gerçi kaban etime çarpan klima da olabilir.

"Ana iyi mi?" Gemma sorar.

Lowe başını sallar. "Misha ile oynuyorum." Ellerini kalçalarına koyarak odayı gözden geçirir. Her bir çift göz anında donuklaşır.

Benimki hariç.

"Az önce ne olduğunu kim anlatmak ister?" diye soruyor bana bakarak. Herkesin aceleyle açıklama yapmasını bekliyorum ama Were disiplini bundan daha iyidir. Ağır bir sessizlik uzuyor, sadece Lowe'un gelip önümde durmasıyla bozuluyor. Son sözlerimi söylemeye hazırım ama tek yaptığı fermuarlı kapüşonunu çıkarıp titreyen omuzlarıma sarmak ve ardından bir süre sonuca hayranlıkla bakmak oluyor.

Herkesin gözü hâlâ yerde.

"Cal," diyor. Çağrılmadığım için hissettiğim rahatlama duygusu utanç verici.

"Her şey plana uygun gidiyordu," diye başlıyor Cal. "Beklendiği gibi, Max Ana'yı ayartmaya çalışıyordu. Kiminle buluşacağını görmek için onu takip ediyorduk, ne zaman ..."

Bana döndü ve birden odanın merkezi ben oldum. Rahatlamam erken oldu.

"Özür dilerim." Yutkundum. "Bunun bir tür pusu planı olduğunu bilmiyordum. Bana tam bir pislik gibi davranan bir adamın bir çocukla kaçtığını görürsem, benim için doğal olan ..." Neye? Neden yine müdahale ettim? Adrenalinin etkisi geçtiğinden, gerekçemin ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ben kahraman değilim, olmak da istemiyorum.

Ken Doll homurdanıyor. "Pencereden bizi mi izliyordun?"

"Yani ... evet?"

"Ürkütücü. Senin bir hobiye ihtiyacın var."

"Haklısın. Yamaç paraşütü ya da ördek gütmeye yarışması hakkında harika şeyler duydum. Belki ben-oh, bekle. Yirmi dört *saat boyunca* yüz otuz metre karelik bir yatak odasına tıklılı kaldığımı unutmuşum."

"Kitap oku, sivri."

"Yeter." Lowe odanın öbür ucuna yürüyüp Max'in önüne çömeliyor, Max de hemen kaçmaya çalışıyor. "Ana'yı nereye götürecektin?" diye sorarken sesi sert ama şaşırtıcı derecede naziktir. Max cevap vermeyince devam ediyor: "On beş yaşındasın ve seni bir yetişkin gibi cezalandırmayacağım. Kime ya da nasıl bulaştığını bilmiyorum ama sana yardım edebilirim. Seni koruyacağım."

Max'in şakaklarından ter damlıyor. Düşündüğümünden çok daha gençmiş. "Benden kurtulacaksın. Eğer sana söylersem, sen-"

Lowe, "Ben kendime zarar vermem, özellikle de çocuklara," diye homurdanıyor. "Ben Roscoe değilim."

"Hayır." Max'in gözleri bana kayıyor. "Asla Vampirlerle ya da İnsanlarla ittifak yapmazdı, asla birini yanına alıp onu Varlıkları öldürmesi için bırakmazdı-"

"Haklısın. Roscoe, Wereleri kendi başına öldürmeyi severdi." Max gözlerini indirir. O sadece bir çocuk. "Vampirlerle ittifak yapmak, onların elinde daha fazla Were'in ölmesinden daha mı kötü?"

Max soruyla boğuşuyor gibi görünüyor, Adem elması sallanıyor. Sonra öfkesini hatırlıyor ve "Sen gerçek Alfa değilsin" diye bağırıyor.

Bu açıkça *büyük* bir gaf. Çünkü odadaki diğer tüm Were'ler müdahale etmek için bir adım öne çıkıyor ve Lowe'un kaldırdığı eli görünce hemen duruyor.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor. Tehditkâr, acımasız. "Belki de bu adil bir hatadır. Belki de Roscoe bana meydan okumayı kaybettiğinde orada değillerdi. Loyal'lara bir mesaj gönderdim, herhangi birinin meydan okumasını memnuniyetle kabul edeceğimi bildirdim. Ve henüz." Lowe ayağa kalkıyor. "Muhalefet ve tartışmaya açığız. Ben Roscoe değilim ve benimle aynı fikirde olmayanları yok etmeyeceğim. Ama bir çocuğu kaçırmaya çalışmak, önemli altyapıyı sabote etmek, beni destekleyen topluluklara vahşice saldırmak Bu şiddetli bir isyandır. Ve ben bu sürünün Alfa'sı olduğum sürece bunu kabul etmeyeceğim. Seni buraya kim gönderdi, Max?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Unuttun mu?" Ken Doll Lowe'un yanına gelir. Max geri çekilir. "Hatırlamanı sağlayacak yöntemlerimiz var."

Cal, "O daha bir çocuk bile değil," diye belirtiyor.

"Loyal'larla çalışmayı *seçti*," diyor Ken, parmaklarını çıtlatarak.

Cal, beni şaşırtarak omuz silkiyor. "Sanırım haklısın." O da parmaklarını çıtlatıyor.

Lowe'un yüzünde, yordakçılarına izin vermeyeceğine dair bir işaret arıyorum. . . Bilmiyorum, bir çocuğa su işkencesi. İfadesi kopuk, görev vermekten mutlu. Olayı yatıştırmayı planlayan birinden beklediğim bu değildi.

"Bekle!" Bağırıyorum. Bugün benim için *özellikle* meraklı bir gün olmalı. "Ona zarar verme. Sana yardım edebilirim."

Tüm kafalar farklı derecelerde kızgınlıkla bana dönüyor. "Bence yeterince şey yaptın, sülük," diyor Ken.

Gözlerimi deviriyorum. "Öncelikle, ben İnsanlar arasında büyüdüm ve sülük, parazit, sanguisuge, kan sünger, kene, emici, yarasa kaltak - bunlar sandığınız gibi çığır açan hakaretler *değil*." Vampirler hayatta kalmak için kan içerler ve bu konuda utangaç değiliz. "Max'i kimin gönderdiğini bulabilirim. Tırnak çekmeden ya da her ne planlıyorsanız."

"Bilmiyorum," diyor Cal. "Biraz zarar görmeyi hak ediyor."

Ama Max yaprak gibi titriyor. Ve ben kendimi hayal ettiğim gibi bir sadist olmamalıyım. "Lütfen," diye yalvarıyorum Lowe'a, odanın geri kalanını duymazdan gelerek. "Yardım edebilirim."

"Nasıl?" O, kızgın olmaktan çok meraklı görünüyor.

"Yapması söylemesinden daha kolay. Al." Ayağa kalkıyorum ve Max'e gitmek için yanından geçiyorum. Parmaklarıyla bileğimi tutarak beni durdurdu. İrkilerek boynumu ona doğru çevirdiğimde, dümdüz karşıya bakıyordu. Gözlerime bakmadan "Neden?" diye soruyor. Sesi alçak, sadece benim için.

Ne bilmek istediğinden tam olarak emin değilim, bu yüzden doğru hissettiren şeyi yapıyorum. "Ana ziyaretime geldi," diyorum onun ses tonuna uyarak. "Bana eşlik ediyor ve adımları telaffuz etmekte berbat olmasına ve altı yaşında mı yedi yaşında mı olduğunu bilmemesine rağmen ..." Yutkunuyorum. "Onun kaçırılmamasını ve kaçırılmamasını tercih ederim. Kaçırılmasını ve kaçırılmasını."

Sonunda bana baktı. Yüzümü uzun uzun taradı ve her ne hakkında inceleme yaptıysa, onaydan geçmiş olmalıyım. Başını salladı ve beni bıraktı. Hareket etmiyorum.

"Aslında, bana yardım edebilir misin? Bu işte *çok iyi* değilim." Kaşları çatıldı ve ben de aceleyle "Ama *yeterince iyiyim*" diye ekledim.

Sanırım mı? Bunu sadece Serena ile yaptım, o da tek yararlı Vampir özelliğimi geliştirmemde ve onun üzerinde pratik yapmamda ısrar etti. Onu uyutmamı ve ortak cep telefonumuzu kullanarak bir lahanayla öpüşürken, Alman aksanıyla Bağlılık Yemini'ni okurken, Fransızca öğretmenimiz Bay Lumiere'in konuk oyuncu olduğu bir dizi kirliliği itiraf ederken videolarını çekmemi isterdi.

Umarım nasıl yapacağımı hatırlarım.

Max'in önünde diz çöküyorum, mide bulandırıcı, korku dolu kalp atışlarını, uzaklaşmam için tıslamasını görmezden geliyorum. "Dostum, sana demir sandalyeden ya da senin adamların nasıl bilgi alıyorsa ondan kurtulman için yardım etmeye çalışıyorum."

Atletimin önüne ıslak bir şey düştü. Çünkü Max üzerime tükürdü.

"Ew." Nefesim kesiliyor, iğreniyorum, ama ben daha -ne bileyim, tüküremeden- Lowe'un eli Max'in göğsüne bastırıyor ve onu kanepeye yapıştırıyor.

"Az önce ne halt ettin sen?" diye homurdanıyor. "O bir *Vampir!*"

"O benim-" Lowe'un eli Max'in çenesini kavramak için yukarı kalktı.

"*Karımdan* özür dile."

"Özür dilerim. *Özür dilerim*. Lütfen yapma, *özür dilerim*." Max hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Lowe bana döndü. "Kabul ediyor musun?"

"Tükürüğü kabul etmek mi?" "Özrünü."

"Oh." Aman Tanrım. Neler oluyor? "Elbette, neden olmasın? Bu çok içten ve spontane oldu. Sadece, başını sabit tut ve kıpırdamasına izin verme- evet, eller çenede. Tamam, bu bir saniye sürecek, kıpırdamasına izin verme."

Başparmağımı Max'in burnunun dibine, işaret ve işaret parmaklarımı da alnına koyarak başlıyorum. Sonra Max'in sakinleşmesini ve gözlerimle buluşmasını bekliyorum.

Dördüncü denemede kilitlendim. Max'in beyni yumuşak, aşırı heyecanlı ve içine girmesi kolay. Zihnini kendiminkine dikiyorum ve sonra biraz karıştırıyorum.

-Geçici bir müdahale. Onu sıkıca tuttuğumdan emin olana kadar durmuyorum ve geri çektiğimde vücudu bir anda gevşiyor, göz bebekleri aniden büyüyor. Arkamda bazı mırıltılar ve yumuşak bir "Ne oluyor lan?" sesi duyuyorum ama bunu bastırmak kolay, gözlerimin yapması gerekeni yapmasına izin vermek kadar kolay.

Köle için.

İnsanlar sihirli zihin kontrol güçlerimiz olduğunu söylüyor. Ruhlarımız onların bedenlerini kapabilir ve onları Şükran Günü hindisi gibi bağlayabilir. Diğer her şey gibi, bu da basit bir biyoloji. Gözlerimizi yüksek hızda kaydırmamızı ve hipnotik bir durum yaratmamızı sağlayan ek bir göz içi kası. Babam gibi yetenekli tutsaklar olan vampirler bunu kurbanlarına hiç dokunmadan ve çok daha hızlı bir şekilde yapabilirler. Ancak bunlar nadirdir ve benim gibi vasat olanlar için, bir köleleştirmeyi başlatmak için birinin zapt edilmesi gerekir, bu hantal bir uygulama olabilir.

Bazı uyarılar da var. Köle sadece diğer türler üzerinde çalışır ve her beyin eşit derecede duyarlı değildir. Ve elbette, insanların zihinlerine rızaları olmadan girmek bir şiddet eylemidir ve son derece etik dışıdır. Yapabiliyoruz diye, yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Ama Max Ana'ya zarar vermeye çalıştı ve bunu tekrar yapabilir. Ayrıca, benim ahlak anlayışım o kadar da sağlam değil.

"Tamam." Arkama yaslanıyorum, gözlerimi şiddetle ovuyorum. Kölelik bir süre

çok fazla enerji. "O tamamen senin."

Herkes ağzı açık bana bakıyor. Zihnim bana oyun oynuyor olabilir ama hepsinin benden bir adım geri çekildiğine neredeyse eminim.

Lowe hariç, o neredeyse çok yakın.

"Acele etmek isteyebilirsiniz. Bu sadece on dakika kadar sürecek." Max'in tepkisiz sersemlik halini işaret ediyorum. "Hayat hikâyesini size laf olsun diye anlatmayacak. Devam edip ona sorular sormanız gerekiyor." Kimse konuşmuyor. Yanlışlıkla *onları da* mı esir aldım? "Neden Ana'yı almaya çalışıyordun Max?" gibi bir şey. "

"Lowe'u Alfa'lıktan istifa etmeye zorlamak için onu bir koz olarak kullanabileceğim Loyal'lara götürmekle görevlendirildim."

Oda, Max'in cevabıyla hiçbir ilgisi olmayan panik dolu, şüpheli mırıldanmalarla çalkalanıyor. Aslında, "Beynini mikrodalgada pişirdim." gibi bir şey duyduğuma eminim.

"Köle," diye mırıldanıyor Lowe.

"Evet. İşte bu. Derin yağda kızartma yok." Ayağa kalkıyorum ve gömleğimdeki tükürüğe bakıp yüzümü buruşturuyorum. İğrenç bir şekilde sızmaya başlıyor.

"Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor Cal. "Büyüklerimizin bizi korkutmak için kullandıklarını."

Yaramazlık yaparsam bir Were'nin tuvalete tırmanıp kışımı yiyeceğinden emin olarak büyüdüğüm için bunu anlayabiliyorum. "Öyle değil. Aslında bu işte pek iyi değilim." Babam gibi birinin neler yapabileceğini ifşa etmemek en iyisi gibi görünüyor.

"Bana çok iyi görünüyorsun," diyor Cal. Ken kuşkuyla bakarken, Mick kaşlarını çatarken, Gemma başını sallarken, diğer bazı Werelar bakışlarını değiş tokuş ederken, Juno her zamanki gibi endişeli ve kızgın görünürken ve Lowe

Lowe'u anlamaktan vazgeçtim.

"Kafasına yalanlar yerleştirmediğinizi nereden bileceğiz?" Ken soruyor. Omuz silkiyorum. "Ona benim bilemeyeceğim bir şey sorun."

"Mary Lakes'e çıkma teklif ettiğinde ne oldu?" Juno diyor ki.

"Hayır dedi," dedi Max drone'lar.

"Neden?"

"Çünkü burnumdan kocaman bir sümük akıyordu."

Komik ama kimse gülmüyor. Grup ilk baştaki kuşkuyu atlatmış gibi görünüyor ve Cal Max'i sorguya çekmeye başlıyor. "Ana'yı alman için seni Roscoe'nun arkadaşı mı gönderdi?"

"Emery'yle doğrudan konuşmamış olsam da öyle olduğuna inanıyorum." Cal başını sallıyor. "Tabii ki."

"Dur." Lowe araya giriyor ve oda tekrar sessizliğe gömülüyor. Bana doğru döndü. Kolu bana giydirdiği kapüşonun içine uzandığında nefesim kesiliyor. Avucu kısa bir süreliğine belime oturuyor, sonra kuzeye doğru hareket ederek göğsüme değiyor ve aman Tanrım, ne-

Telefonunu iç cebinden çıkarıp geri çekiyor. Yanaklarım yanıyor.

Mick'e: "Onu odasına götür, sonra geri gel," diye emreder. Juno'ya: "Ana'yı kontrol et, lütfen."

Dışarı çıkarıldım. Gerçekten en işgüzar halimde olmalıyım, çünkü kalıp kalamayacağımı sormak istiyorum. Kurtadamlar arasındaki bu garip savaşın ne hakkında olabileceğini öğrenmek için. Bunun yerine uysalca Mick'i merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Umarım başınızı belaya sokmamışımdır," dedim, "ama Max'in Ana'yı aldığını gördüm ve bana inanmadığınızı biliyorum, ama bana saldırdı, o yüzden-"

"Kimse senden şüphe etmedi," diyor nazikçe. Ben de ona bakıyorum.

"Lowe eminim öyledir."

"Lowe sana ilk saldıranın Max olduğunu biliyordu. Yalanların kokusunu almakta çok iyidir."

"Kelimenin tam anlamıyla koklamak gibi mi?"

Mick başını sallıyor ama ayrıntı vermiyor. "Max'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu, bunun Ana ile ilgili olduğunu biliyordu ve ondan alabildiği kadar çok bilgi almak istiyordu. Lowe için bu yürümesi zor bir ip. Hoşuna gitmeyen herkesi sorguya çekmeyecek, yoksa Roscoe'nun sonlara doğru olduğu gibi olacak. Ama Loyallar kendilerine zarar veriyor ve durdurulmaları gerekiyor."

"Diğerlerinin Max'e işkence etmesine izin vermeye hazır görünüyordu."

"Bu bir gösteriydi, Max'i korkutmak içindi. Ve işe yarayacaktı, hepimiz kokusunu alabiliyorduk. Ama sen bunu daha kolay hale getirdin." Gülümsüyor ve gözlerini işaret ediyor. "Bunu bana yapmayacağına söz ver, tamam mı? Orada çok *korkutucuydun*."

"*Asla yapmam*. Sen benim en sevdiğim gardiyanımsın." Gülümsüyorum, dudaklarım kapalı ve dişsiz. "Ayrıca, asıl korkması gereken benim."

"Neden?"

Boynundaki yara izini gösteriyorum. Köprücük kemiğini işaretleyen diş sırasını. "Buraya onunla gelen sensin, sanki en sevdiğin eğlence kavgaya karışmış gibi." Başımı eğiyorum. "Bu şekilde mi bir Were'e dönüştün?"

Kaşları çatılıyor. "Biz meşru bir türüz, bulaşıcı bir hastalık değil."

"Sadece biri beni ısırırsa sana dönüşmeyeceğimden emin olmak istedim." "Eğer birini ısırırsan, bu onu bir Vampir'e dönüştürür mü?"

Bir an düşündüm. "Touché."

Yumuşakça gülüyor ve aniden hüznlenerek başını sallıyor. "Bu benim eşimin ısırığı."

Dostum. Yine o kelime.

"Onların da var mı? Senin eşin." "Evet, tabii ki."

"Onlarla tanıştım mı?"

Başka tarafa bakıyor. "O artık bizimle değil."

"Ah." Yutkunuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. *Umarım bunu yapan benim adamlarımdan biri değildir*. "Özür dilerim. Görünüşe göre eşler büyük bir mesele."

Başını sallıyor. "Çiftleşme bağları her sürünün özüdür. Ama seninle Were geleneklerini tartışmamın akıllıca olacağını sanmıyorum." Bana aynı anda hem azarlayıcı hem de yumuşak olmayı başaran bir bakış atıyor. "Özellikle de kardeşinle kimsenin konuşmadığı bir dilde sohbet ediyorsan."

Oh, *lanet olsun*. "Öyle değil. Sadece evi özledim. Tanıdık bir şeyler duymak istedim."

"Öyle mi?" Kapımın önünde durduk. Mick kapıyı açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. "Ne kadar ilginç. Bana hiç evi olan bir tip gibi gelmedin."

O gittikten sonra birkaç dakika boyunca haklı olup olmadığını merak ederek sözlerinin içimde çalkalanmasına izin veriyorum. Durduklarında haklı olmadığını anlıyorum: Bir evim vardı ve adı Serena'ydı.

Üstümü Max'in DNA'sının daha az bulaştığı bir kıyafetle değiştiriyorum ve sessizce odamdan çıkıyorum. Herkesin kargaşa yüzünden dikkati dağılmışken Lowe'un ofisine girmek neredeyse şüphe uyandıracak kadar kolay. Bir bilgisayarı hacklemenin pek çok yolu var ama bunlardan çok azı benim elimde. Neyse ki, kaba kuvvet tekniklerinde iyimser olmak için yeterince deneyimim var.

Güneş batıyor ama ben ışıkları açmıyorum. Lowe'un masasını Ana'nın sırttan resmi ele veriyor. Parmak uçlarımla oraya gidip klavyenin önünde diz çöküyorum ve etrafı karıştırmaya başlıyorum.

Bu benim ekmek tekne değil ama nispeten basit ve çok zaman alıcı değil. Kurtadamların içeriden izinsiz giriş beklemedikleri açık ve makine çoğunlukla korumasız. Veritabanlarına zorla girmem sadece birkaç dakikamı aldı ve üç paralel arama ayarlamam da bir avuç daha fazla sürdü: *Serena Paris*, kaybolduğu tarih ve *The Herald*, eğer şüphelerimde haklıysam ve Lowe onun haber yapmak istediği bir hikayenin parçasıysa. Bu sadece bir başlangıç, ama umarım herhangi bir iletişim cihazında ondan bahsedilmişse bu otomatik olarak yedeklenir.

Yumuşak bir şey baldırıma sürtünüyor.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum, dikkatim dağılmış bir şekilde Serena'nın lanet kedisini uzaklaştırıyorum. Terminal isabetlerle dolmaya başlıyor. Maksimuma çıkarmak için birkaç tuşa basıyorum. Şimdilik pek umut verici değil.

Kedinin ıslak burnu bacağıma bastırıyor. "Meşgulüm, Sparkles ya da her neyse. Git Ana'yla oyna."

Mırıldanmaya başladı. Hayır, hırlamaya. Açıkçası, bu beni sinirlendiren bir yetki seviyesi. "Sana söylemiştim-" Aşağı bakıyorum ve anında geri çekiliyorum, neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum.

Alacakaranlığın loş ışığında, gri bir kurdun sarı gözleri öfkeyle bana bakıyor.

CHAPTER 9

Ana, ona önemli ve zaman açısından hassas bir bilgiyi iletmek için masalını yarıda keser: "Miresy çok çok çok güzel. Kulaklarına bayılıyorum."

Okumaya devam etmeden önce dudaklarını birbirine bastırıyor.

A VAMPIRLER ARASINDA, DIŞLER SADECE
Durum.

DIŞLER

İnsanlardaki kasları ele alalım: Binlerce yıl önce, şişirilmiş, kabarık pazılara sahip bir eşe sahip olmanın dinozorlardan daha fazla korunma anlamına geldiği bir zaman var mıydı? Ben tarih meraklısı değilim; matematik ve diğer derslerde başarılı oldum. Mesele şu ki, atletik hüner, atom bombalarının var olduğu bir çağda artık oldukça eskimiş olan evrimsel bir avantaj sağladı. Yine de insanlar bunu hala çekici buluyor.

Köpek dişleri Vampirler için de aynıdır: güç ve kudret sembolü olarak kabul edilirler, çünkü eski günlerde avımızı avlar ve kanlarıyla ziyafet çekmek için dişlerimizi etlerine geçirirdik. Ne kadar uzun, keskin ve büyük olursa o kadar iyidir.

Ve bu kurdun .. . Bu kurdun dişleri yarışmaları kazanabilir. Medeniyetleri yönetebilir. Sahibini nişanlandırır, evlendirir ve herhangi bir Vampir partisinde çok fazla sevişir. Ve beni M&M'e dönüştürebilirler.

"Sen gerçek bir kurt musun?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ederek soruyorum. "Yoksa yarı zamanlı bir Were misin?"

Tek cevap derin, uzun, iç çamaşırını ıslatan bir *hırıltı*.

"Ben de karşılık versem işler daha mı iyi olur yoksa daha mı kötü olur?"

Girişten bir ses "Her halükârda değişmezdi," diyor.

Lowe. Çerçeveye yaslanmış, bir fotoğraf çekimi sırasında uzanan bir model gibi rahat.

"Teşekkür ederim Cal," diyor bana doğru gelirken. "Hepsi bu kadar."

Ve sihirli bir şekilde, bana doğru son bir yarım ağız hırıltıyla, kurt güzel gri kürkünü silkeliyor ve tırıs la uzaklaşıyor. Lowe'un yanında duruyor ve başını onun kalçasına vuruyor.

"Cal? Yani ..." Bana dönüyor ve ben de yüzüne bakıp benzerlikler arıyorum. Kurtların şekil değiştirmiş ve insan formları arasında tutarlılık beklerdim ama Cal kızıl saçlı. Kurdu daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum ama Lowe önüme geçerek görüşümü engelliyor.

"Ne halt ediyorsun, *karıcığım*?" Sesi yorgun ve sinirli bir karışım gibi geliyor. Her türlü fenotip düşüncesi anında ortadan kalkıyor.

Az önce yakalandım. Çok kötü bir şey yaparken. Ve gerçekten tehlikeydim. "Sadece ... arıyordum." Ne? "Yapışkan notlar."

"Vampirler bilgisayarlarının içinde yapışkan notlar mı tutarlar?"

Sikeyim. "E-postalarımı kontrol etmeye çalışıyordum." Yutkunuyorum. "Arkadaşlarımla iletişime geçmek için."

"Senin arkadaşın yok, Misery."

Doğru olduğu halde bunun neden acı verdiğini anlamıyorum.

"Ben pek bilişimci sayılmam ama bu" -hâlâ çıtırdayan kodumu işaret ediyor- "Yahoo'ya benzemiyor."

"Yahoo mu? Lowe, burada *gerçekten* kendinle çıkıyorsun."

"İçeri gel," diye emrediyor ve ben kapının yanında boş boş duran Alex'i nasıl fark etmediğimi anlayamıyorum. Muhtemelen yaklaşan ölümümü düşünmekle çok meşguldüm. "Ne yaptığını bulabilir misin?"

"Hallediyorum."

Gözlerimi kapatıp kafamda olası senaryoları çalıştırıyorum. Lowe'un kasığına bir diz atıp kaçmaya çalışabilirdim ama kasık bölgesinin bizim için olduğu kadar onlar için de hassas olup olmadığını bilmiyorum ve her neyse... etrafta dolaşan *kurtlar var*. "Beni tuzağa düşürdün," diyorum. Mızımızca oldu, ki tam da böyle hissediyorum. "Mick'ten benim önümde gitmesini istedin çünkü bundan faydalanacağımı biliyordun."

"Sefalet." Dilini şaklatıyor, azarlıyor ve uzaklaşmayı düşündüğümü biliyormuş gibi yaklaşıyor. Kalp atışları beni sarıyor, sabit ve kararlı. "Kendine tuzak kuruyorsun, çünkü bu işte kötüsün."

"Neye?" "Etrafı
gözetliyordum."

"Ben-"

"Neden odama gittin? Neden dolabıma ve çekmecelerime baktın?" Öne doğru eğildi. Sesi yarı fısıltıya düşüyor, sadece benim kulaklarım için. Sesinde işkenceye benzer bir şey var, sanki fiziksel acı çekiyor. "Yatağım neden içinde uyumuşsun gibi kokuyordu?"

Kokumu arkamda bırakacağım aklıma bile gelmemiştii. Lowe'un odasındaki her yüzeyde benim kokumu bulacağı.

Sikeyim.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum.

"Öyle olmalısın," diyor dudaklarımızın arasındaki havaya. Kalbimin daha önce hiç bu kadar yüksek atıp atmadığını merak ediyorum. Tenimin yüzeyine bu kadar yakın.

Alex, "Çok zekice ve elindeki çok ilkel araçlarla sunucularımızı hacklediğini söylemeliyim," diye duyurdu. Biraz hayranlıkla, ki bu gurur verici.

"Weres'in güvenlik duvarını inşa eden sen misin?" diye sordum.

"Evet. Ben güvenlik ekibimizin lideriyim." Kodumu tararken dikkati dağılmış gibi görünüyor. Yalnız olduğumuzda yaşadığı korku, Alfa'sı buradayken geçerli değil.

"İyi iş çıkardın." Alex'le konuşurken Lowe'un gözlerinin içine bakıyor olmam çok garip. Benimkinden yaklaşık bir santim uzakta. "Oldukça aşılmaz."

"Teşekkür ederim. Acaba birkaç hafta önce onu parçalamaya çalışan kişi siz misiniz?"

Yutkunuyorum. Lowe'un gözleri boğazıma doğru kayıyor. Orada oyalanıyor. "Hatırlayamıyorum."

"Alpha, veri tabanlarımızda bir arama yapıyordu ... tam olarak üç arama. Biri iki ay kadar önceki bir tarih için, diğeri *Herald* için. -sanırım yerel bir insan gazetesi- ve bir tane de Serena adında biri için. Serena Paris."

Üzerime bir korku dalgası çöküyor. Dünyada ciğerlerime çekecek hava kalmadı.

"Peki bu kim olabilir?" Lowe dudaklarını yalayarak mırıldanıyor. Beni derin derin, kasıtlı olarak içine çekiyor. "Ne kadar ilginç. Geçtiğimiz hafta içinde hayatına kasteden iki girişime tanık oldum ve sen hiç şu anki kadar korkmuş gibi kokmamıştın. Neden, Vampir?" Keskin hatlardan oluşan yüzü, monitörün parlayan ışıklarıyla yontulmuş. Dudakları hareket ediyor, dolgun ve acımasız. Başka tarafa bakamıyorum. "Serena Paris kim, Misery?"

Sesi içtenlikle meraklı geliyor ve belki de kızın kaybolmasıyla bir ilgisi yoktur diye düşünüyorum. Ama belki de vardır. Belki de numara yapıyordur. Belki adını bilmiyordu ama yine de ona zarar verdi.

Göğsünü itiyorum. Bir dağ ordusunu yerinden oynatmaya çalışmak gibi. "Bırak beni."

"Sefalet." Gözleri benimkilere dikildi. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Alex," diyor, bu sefer daha yüksek sesle, hâlâ sadece bana bakarak. "Cal'ı geri getir. Görünüşe göre Gabi'yi çıkarmak ve Vampirlerle olan ateşkesi bozmak zorunda kalacağız."

Sessiz bir "Evet, Alfa." duydum. Ben kekelerken botlar odadan çıkıyor: "Ne?"

"Bunu babanız ve Vampir konseyinin geri kalanı adına bir saldırganlık eylemi olarak değerlendirmek zorundayım. Teminat kisvesi altında Were topraklarına bir bitki gönderdiler." Çenesi sertleşiyor. "Ve senin kokunla oynadılar, değil mi? Dikkatimi dağıtacağını biliyorlardı."

"Hayır." Kalabalıktım. Nefesim kesildi. "Bunun babamla hiçbir ilgisi yok." "Bu bilgiyi kime göndermeyi planlıyordun?"

"Kimse yok! Alex'ten kontrol etmesini iste. Ben herhangi bir aktarım ayarlamadım."

Daha yakına kayıyor. Dilimde neredeyse onun kanının tadını alabiliyorum. "Alex artık burada değil."

Yalnız olduğumuzu biliyordum ama şimdi *hissediyorum*, tıpkı onun sıcaklığının içime sızdığını *hissettiğim* gibi. Sıcaklığın tahmin edilebilir bir etkisi var: midem kıvrılıyor ve geriliyor. Açlık. Aşerme. "Sana söyledim, sadece şaka yapıyordum."

"Bu bir oyun değil, Misery." Sözleri iliklerime kadar titriyor. "Bu ittifak yeni ve kırılgan ve-"

"Kes şunu. *Kes şunu.*" Ellerimi göğsüne bastırıyorum, biraz boşluk için yalvarıyorum, çünkü başım dönüyor, sıcak, hararetli, tuhaf düşüncelerle dolu, damarlar, boyunlar ve *tat* içeren düşüncelerle. "Lütfen. *Lütfen*, hiçbir şey yapmayın. Bunun ittifakla *hiçbir* ilgisi yok."

"Tamam." Bir adım geri çekildi, avuç içleri hâlâ başımın iki yanında duvara yaslanmıştı ve bu beni rahatlattı. Kanı gerçekten güzel kokmaya başlamıştı ve-

Bana hiç böyle bir şey olmamıştı. Beslenmeyi unutmuş olmalıyım.

"Tamam," diye tekrarlıyor, "işte seçenekleriniz. İlk olarak, bana Serena Paris'in kim olduğunu söyleyecek ve bu *çok* kötü yürütülen gizlilik ve hançer arayışı için bana makul bir açıklama yapacaksınız. Bundan sonra sana ne olacağı *benim* seçimim. İkincisi, senin Wereler hakkında bilgi toplayan bir casus olduğunu varsayarak hareket ederim ve cesedini babana açık bir mesaj göndermek için kullanırım."

"Serena benim arkadaşım," diye ağzımdan kaçırdım. "*Kız kardeşim.*"

Lowe'un tüm vücudu gerildi. Sanki bazı tahminleri vardı ama benim cevabım bunların arasında değildi. "O zaman bir Vampir."

Başımı salladım. "İnsan. Ama biz birlikte büyüdük. Teminat olarak ilk birkaç ayımda yıkıcıydım. Ve üzgündüm. Kaçmaya çalıştım, kendimi tehlikeli durumlara soktum, hatta bir keresinde Sadece ben ve İnsan bakıcılar vardı ve onlar benden nefret ediyordu. Bu yüzden İnsanlar başka bir çocuğun arkadaşlığının beni daha uslu yapabileceğine karar verdiler. Benim yaşımda bir yetim buldular ve onu benimle yaşaması için yanlarına aldılar."

Bana inanmayacağından korktuğum için oflayıp pufluyor. Ama sonra sakın bir şekilde şöyle diyor: "Lanet olası insanlar."

Yutkunuyorum. "Ellerinden geleni yaptılar. En azından denediler."

"Yeterli değil." Bu kesin bir yargı. Ki bunu tartışmak istemiyorum.

"Serena gitti. Birkaç hafta önce ortadan kayboldu ve-"

"Sence onu bir Were mi kaçırdı?"

Başımı salladım.

"Kim?"

Ona gerçeği söylemekten başka çarem yok. Ve eğer onun kayboluşuyla bir ilgisi varsa . . . Benimkiyle de bir ilgisi olacaktır. "Sen."

Şaşırmamış görünüyor. "Neden ben?"

"Sen söyle." Çenemi kaldırıyorum. "Kaybolduğu gün ajandasında senin adın vardı. Belki seninle buluşmak için plan yapmıştır. Belki de yazdığı hikâyenin bir parçasıydın. Bilmiyorum."

"Bir hikaye mi? İşte bu yüzden *The Herald*. O bir gazeteciydi." Bu bir soru değil ama başımı salladım.

Sonunda Lowe geri çekildi. Benimle kapı arasında kalıyor, ama ellerini çenesindeki kirli sakallara sürüyor, uzaklarda bir yerde kaşlarını çatıyor, bir anda dalgınlaşıyor. Hatırlamaya çalışıyor. Eğer kafa karışıklığı numarası yapıyorsa, iyi bir oyuncu. Ve bana neden yalan söylediğini tahmin bile edemiyorum. Önümüzdeki bir yıl boyunca burada sıkışıp kaldım, dış dünyayla iletişim kurmak için sınırlı ve son derece denetimli yollarım var. Beş uyuşturucu karteli yönettiğini ve Air Force One'ı kaçırdığını itiraf edebilir ve benim kimseyi uyarmam mümkün olmaz.

"Bu büyük bir kumar." Yüzüme bakıyor, dalgın. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. "Kendini teminat olarak vermek. Benimle evlenmek. Hepsi biri ajandasına adımı yazdı diye."

Alt dudağımı ısııyorum. Gerçekten hiçbir şey bilmiyor olabileceği fikri midemi bulandırıyor. Tek izim bir vadiye çıkıyor. "En iyi arkadaşım, *kız kardeşim*, gitti. Ve ben aramazsam kimse onu aramaz. Ve geride bıraktığı tek şey, elimdeki tek ipucu bir isim, *senin* ismin, L. E. Moreland _."

"Lowe!" Kapı pat diye açıldı. Alex, Cal ya da bir sürü kuduz kurdun beni kesmeye gelmesini bekliyordum. "*Neredeydin?*" diye ağlamaklı bir ses ve ardından parke zeminde çoraplı adımların yumuşak sürünüşü değil.

Anında unutuluyorum. Lowe Ana'yı selamlamak için dizlerinin üzerine çöküyor ve Ana ince kollarını onun boynuna doladığında, Lowe'un iri eli başını okşamak için yukarı kalkıyor. "Misery ile konuşuyordum."

Bana el sallıyor. "Merhaba, Miresy."

Boğazım dolmuş gibi hissediyorum. "İsmimi telaffuz etmek *o kadar da* zor değil," diye mırıldanıyorum ama bakışlarımdan zevk alıyor gibi görünüyor. Ve kaçırılma girişimine rağmen neşesi yerinde. Direncini alkışlıyorum ama vay be, çocuklar. Gerçekten akıl almazlar.

"Yatmadan önce bana bir hikaye okur musun?" diye soruyor Lowe.

"Elbette aşkım." Hâlâ ıslak olan bir tutam saç kulağının arkasına itiyor. "Git dişlerini fırçala, ben-"

"Ana, nereye gittin?" Juno'nun sesi koridordan geliyor, telaşlı ve nefes nefese. "Ana!"

"Juno'dan kaçtın mı?" Lowe fısıldar. Ana muzipçe başını sallar.

"O zaman acilen ona dönsen iyi olur."

Surat asıyor. "Ama ben istiyorum-"

"Liliana Esther Moreland! Hemen buraya gel, bu bir emirdir!"

Ana, Lowe'un yanağına bir öpücük konduruyor, ne kadar dikenli olduğuna dair hoş bir şeyler mırıldanıyor ve sonra mavi ve pembe bir kumaş telaşıyla dışarı süzülüyor. Gözlerim önce onda, sonra da o gözden kaybolduktan sonra bile aralık duran kapıda kalıyor.

Dizzy.

Başım dönüyor.

"Sefalet mi?"

Lowe'a dönüyorum. "Ana . . . ?" Yutkunuyorum. Çünkü, hayır. Bu doğru soru değil. Onun yerine: "Liliana?"

Başını sallıyor.

"Esther." *L. E. Moreland*. "Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Lowe tekrar başını sallar, gözleri kasvetlidir. "Misery. Seninle konuşmamız gerek."

CHAPTER 10

Pervasız, ihmalkâr ya da çabuk güvenen biri değildir. Ancak zorlu bir müttefiki gördüğünde tanır.

MEVDEKİ HERHANGİ BİR ODA, BİR ÇOCUK İÇİN MÜKEMMEL BİR ŞEKİLDE YETERLİ OLACAKTIR.

ama kendimizi mutfak masasında otururken bulduk, Lowe'un önünde bir fincan sade kahve, dumanı tüterken

Dışarıda güneş doğmak için mücadele ediyor.

Çoğu gibi benim gecem de uykusuz geçti. Onunki de öyle, gözlerinin altındaki koyu gölgelere bakılırsa. Yüzü kazınmış, her zamanki gibi oyulacak kadar güzel. Bir süredir tıraş olmamış ve belli ki biraz dinlenmeye ve iki hafta boyunca darbe yapmamaya ihtiyacı var.

İkisini de alamayacağına dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Neden kabul ettiğini anlayamadım," diyor bana yudumlar arasında, neredeyse sohbet eder gibi. Yaşadığımız diğer tüm etkileşimler, onun beni uygunsuz durumlarda yakalamasının ardından gerginlikle doluydu. Şimdi . . . Hızlı arkadaş değiliz ama enerjisini tamamen sürüsünü korumaya odaklamadığı zamanlarda Lowe'un böyle olup olmadığını merak ediyorum. Sabit, güven verici, hantal bir varlık. Merdivenlerden indiğimi gördüğünde ağzı neredeyse gülümseyecek şekilde seğirdi ve bana karşısına oturmamı işaret etti. "Bunu neden *tekrar* yaptın?"

"Şehitlik kompleksim olduğunu mu sanıyordun?" Bacaklarımı göğsüme doğru çekip dudaklarının bardağın ağzına yaklaşmasını izliyorum. "Vampirlere karşı bir bağlılığım yok. Ya da İnsanlara, tek bir istisna dışında. Ve onu bulacağım."

Fincanı masaya koyar ve açık açık sorar: "Hayatta olduğuna emin misin?"

"Umarım öyledir." Kalbim sıkışıyor. "Eğer değilse, yine de ona ne olduğunu bilmem gerekiyor." Eğer öğrenmezsem, bir daha kimse onu düşünmeyecek. Şaşı olduğu için ona zorbalık eden bir avuç yetimden, espri anlayışını hiç anlamayan iş arkadaşlarından, çıktığı ama ürkek hissettiği insanlardan başka kimse onun adını bile bilmeyecek. Bu kabul edilemez. "O da benim için aynısını yapardı."

Lowe tereddüt etmeden başını sallıyor. Sanırım sadakat onun için acı verici derecede tanıdık bir kavram. "Hangi makaleyi yazdığını biliyor musunuz? Ana'ya olan ilgisini ne tetikledi?"

"Hayır. Genellikle üzerinde çalıştığı hikayelerden bahsederdi, en azından geçerken. Ve finansal konularla ilgilenirdi."

"Suçlar mı?"

"Bazen. Çoğunlukla piyasa analizi. Diploması ekonomi üzerineydi."

Lowe parmağını masanın kenarına vurarak düşünüyor. "Varlık-İnsan ya da Vampir-İnsan ilişkileri hakkında bir şey var mı?"

"Collateral'ın bebek arkadaşı olarak büyümüştü. O boka on metrelik sopayla bile dokunmazdı."

"Akıllıca." Ayağa kalkıyor, kansız buzdolabına gidiyor. Geniş omuzları mutfağı daraltırken, masaya geri taşıdığı birkaç eşyayı topluyor. Bir kavanoz fıstık ezmesi, en hain ilgilerimin canlanmasına neden oldu. Dilimlenmiş ekmek. Beni şaşırtan bir çeşit meyveli jöle.

Serena meyveleri çok severdi ve ben de isimlerini ezberlemeye çalıştım ama çok mantıksızlardı. Yaban mersini mi? Mavi değil. Böğürtlen? Siyah değil. Çilek? Saman yok. Ahududu? Törpülemeyin ya da hiç ses çıkarmayın. Devam edebilirim.

"Kaybolmadan önce yaptığı iletişimlere bakmak istiyorum. Onlara hala erişimin var mı?"

"Biliyorum. Ve onları inceledim, hiçbir ipucu yok."

İki dilim ekmek çıkarıyor. Ön kolları güçlü, büyük kasları ara sıra beyaz yara izleriyle kesintiye uğruyor. "Eğer işin içinde Were işi varsa

ne aradığınızı bilmiyor olabilir. Alex'le konuşmanı sağlayacağım ve onları sana teslim edeceğim-"

"Hey." Kaydım ve bacaklarımı altına aldım. "Bana ne aradığını söyleyene kadar hiçbir şeyi teslim etmeyeceğim."

Kaşı kalkıyor. "Pazarlık yapacak durumda değilsin, Misery."

"Sen de değilsin."

Kaşı daha yukarı kalkıyor.

"Tamam, belki benden daha fazla. Ama eğer bunu yapıyorsak, bundan senin ne çıkarın olduğunu bilmem gerek, çünkü rastgele İnsan arkadaşımı birdenbire onu bulmama yardım edecek kadar önemsedüğinden şüpheliyim."

Gözlerini dikip, hiçbir şey söylemeden kutup gözleriyle bakmakta çok iyi ve ben sandalyemde kıpırdanıyorum. Bu adam nasıl oluyor da bazal ısısı doksan dört derece olan ve neredeyse hiç ter bezi olmayan birini nemli hissettiriyor?

"Ana'yla ilgili, değil mi? Serena'nın Ana'yı aradığını düşünüyorsun." Daha çok bakıyor. Mistral, bir miktar değerlendirme ile.

"Dinle, bir İnsanın kız kardeşinin varlığından neden haberdar olduğunu öğrenmek istediğin çok açık. Ve senden bana *güvenmeni* istemiyorum-"

"Sanırım yiyeceğim," diyor sonunda, kararlı bir şekilde. Sonra da ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürmeye başlıyor, sanki önemli bir meseleyi halletmiş ve şimdi bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Sen.....?"

"Sana

güveniyorum."

"Anlamıyorum."

"Hayır." Yüz ifadesi şefkatli değil ama yaklaşıyor. Nazik. Kesinlikle eğleniyor. "Sanırım yapmazdın."

"Ben sadece bilgi alışverişinde bulunmayı öneriyordum."

"Ve sana vereceğim bilgilerle pek çok korkunç şey yapabilirsin. Ama sen de daha önce Ana'nın yerinde oldun. Ve henüz güneş batmamışken ona yardıma koştuğun için yaralısın." Lowe sağ kolumun kızarmış derisini işaret ediyor ve bana bir buz torbası uzatıyor.

Dondurucudan daha önce almış olmalı. Ve gerçekten hissettiriyor, *gerçekten* iyi.

"Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursan ol, Ana'yı otobüsün altına atacağından şüpheliyim."

"Onu *yem* olarak kullanmaktan daha yanlış bir yol yok. Bu arada güzel ebeveynlik," diye ekliyorum, biraz küstahça.

"Durumu izleyen sekiz Weres vardı," diyor rahatsız olmamış bir şekilde. "Ve giysisinde bir iz sürücü. Max'in elinde araç yoktu, bu yüzden Ana'yı başka birine teslim etmeye çalışacağını biliyorduk. Ana hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında değildi."

"Elbette." Omuz silkiyorum, umurumda değilmiş gibi davranıyorum. "Ve çocuklar yumuşak ve uyumludurlar ve büyük liderlerin güç oyunlarında mükemmel piyonlar olurlar, değil mi?"

"Ana'yı ancak ona yönelik tehditlerin nereden geldiğini bilirim koruyabilirim." Masanın karşısında öne doğru eğiliyor. Kanının kokusu tenimi yalayan bir dalga gibi. "Ben baban gibi değilim, Misery."

Boğazım aniden kurudu. "Yanılıyorsun. Eğer onunla Serena arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım Ana'yı otobüsün altına atardım." Önceliklerim var, çok az kalbim var ve başkaları bana karşı dürüstken aldatıcı olmaktan hiç zevk almıyorum. Ana bana karşı büyüyor olabilir ama on dört yaşındayken bir hafta boyunca yanımda uyuyan ve ilk kez dişlerimi törpülemeye çalışarak kendime nöbet geçirtiren o değildi. Peynir rendesiyle.

"Öyle mi?" Bana inanmış gibi görünmüyor. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Öyle olacağını sanmıyorum," diye katılıyorum. "Ve işbirliği yapmamız mantıklı.

Ana'nın erkek kardeşi ve Serena'nın kız kardeşi olarak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ciddi ve tedirgin edici. "Karı koca olarak değil mi?"

Çünkü unutmak rahatsız edici derecede kolay olsa da biz de öyleyiz. Uzaklara bakıyorum, kavanozun kenarındaki bir parça fıstık ezmesine takılıyor gözüm. Çıtır çıtır parçaları olmayan bir çeşit, evet.

Buz torbamı yere bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum, mümkün olduğunca uzağa.

"Gelecek ay yedi yaşına girecek bu arada," diyor bana. "Sadece kelimelerle yalan söylemekte parmaklarından daha iyi."

"Ailesi Neredeler?"

Hareketlerinde sonsuz küçüklükte bir kekeleme var ve jöle kavanozunu yere bırakıyor. "Annem öldü. Babam İnsan topraklarında bir yerde."

"İnsan bölgesinde Were'ler mi var?"

Lowe'un çenesi gerilir. "İşte Misery, burada inanç sıçraması yapıyorum." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir anı gözümün önünden geçiyor.

Babam, Vania ve Vampir konvoyunun geri kalanı gittikten sonra insanlar. Kanlarının korkunç kokusu, tuhaf sesleri, etrafımda toplanan tuhaf *varlıklar*. Kilometrelerce ötede türümün tek üyesi olduğumu bilmek. Bunu onun için istemiyorum. Bunu *kimse için istemiyorum*. "Ana insan mı? Bir Tazminat mı?"

Başını sallıyor. İçim rahatladı. "Tamam. O Were. O zaman neden-" Duruyorum.

Çünkü Lowe yine başını sallıyor.

Vampirlerin nasıl koktuğunu, ihtiyaçlarının ve sınırlarının ne olduğunu biliyorum.

Ve Ana bizden biri *değil*. Geriye tek bir olasılık kalıyor. "Hayır," diyorum.

Lowe hiçbir şey söylemiyor. Bıçağı tabağın kenarına çarpıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. İfadesi beni tamamen ç ı l d ı r t a c a k şekilde sabit duruyor.

"Bu mümkün değil. Onlar . . . Hayır. *İkisi de* değil." Neden sessiz? Neden beni *düzeltilmiyor*? "Genetik olarak öyle değil. Değil mi?"

"Görünüşe göre."

"*Nasıl?*" Burada imkansızlığın pek çok seviyesi var. Bir İnsan ve bir Varlığın bir çocuk üretmek için gerekli olan şeyi *yapmak* istemesi bile. Fiziksel olarak işe yarayacağını. Bunun sonuçları olacağını. Wereleler Vampirler kadar zorlanmayabilir, ancak üreme oranları hala İnsanlardan daha düşük.

Gergin ve kuşkucu bir enerjiyle ayağa fırlıyorum. Zedelenmiş tabanlarım itiraz edince hemen tekrar oturuyorum. "Ama o senin akraban, değil mi? Gözleri ..."

"Annemin gözleri." Başını sallıyor. "Roscoe'nun yardımcılarında biriydi. Were ve İnsan bölgeleri arasındaki ormanı denetliyordu. Resmi olarak, Roscoe'nun yönetimi altında diplomatik ilişkiler yoktu. Pratikte ise,

İnsanlarla çok sınırlı anlaşmalar sürekli müzakere ediliyordu, özellikle de çatışmaların yoğun olduğu bölgelerde. Ana'nın babasıyla ilk kez bu şekilde tanıştığına inanıyorum, ama o sırada etrafta değildim." Sesi pişmanlık dolu geliyor ve ben de o güzel ev çizimlerini hatırlıyorum. Odasındaki tek kilitli yer.

"O senin baban değil, değil mi?"

"Babam bir Were idi ve ben çocukken öldü."

Benim adamlarımın bu işe karışıp karışmadığını sormayacağım, çünkü cevabı bildiğimden eminim. "Bunu *bana* neden anlatıyorsun?"

Bir süre sessiz kalıyor, gözlerini kaçırıyor. Bakışlarını takip ettiğimde yüzük parmağındaki alyansımıza baktığını fark ediyorum. "Alfaları iyi lider yapan nedir biliyor musun?" diye soruyor başını kaldırmadan.

"Hiçbir fikrim yok."

Bir kahkaha attı. "Ben de öyle. Ama bazen, iliklerime kadar doğru hissettiğim kararlar oluyor." Dudaklarını ıslatıyor. "Sen de onlardan birisin."

Kan yanaklarıma hücum ediyor, sıcak. Lowe'un bunu kaçırmaması mümkün değil, ki bu çok utanç verici. Sadece bundan bahsetmeden devam etmeyi seçtiği için minnettarım.

"Annem yaralandığında Avrupa'da yaşıyordum ama hemen geri döndüm. İyileşemeyeceği belli olunca bana Ana'nın biyolojik babasından bahsetti."

"*İnsan* biyolojik babası." Akıl almaz.

"İlaçlar yüzünden sayıkladığını düşünmüştüm. Ya da sadece yanıldığını." Başımı eğdim. "Ne değişti?"

"Ana hakkında bazı şeyler var. Annemin söylediklerinin morfinin neden olduğu bir sanrıdan daha fazlası olduğunu düşünmeme neden olan şeyler."

"Ne gibi?"

"Birincisi, Ana yer
değiştirmiyor." "Oh.

Şimdiden değişmeli mi?"

"Bir Were çocuğu yapardı. Aslında, dolunay sırasında şekil değiştirmemekte zorlanırlar. Kanı yeşil yerine koyu kırmızı. Aynı zamanda, Were özelliklerine de sahip. Bir İnsandan daha çevik ve daha güçlü. Hayati değerleri her yerde. Annem öldükten sonra, çok gizli bir şekilde, onun DNA'sını

test edildi. Juno bir genetikçi ve yardım edebildi." Bıçağı tekrar eline alıyor, biraz daha jöle sürüyor. Fıstık ezmesi kavanozu hâlâ orada. Açık. "O zamanlar Roscoe Alfa'ydı; sürüsünde bir yarı İnsan olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını tahmin etmek kolaydı."

"Roscoe hayranı değilmiş, ha?"

Bana son on yılı anlamayan bir bakış attı.

"Ve işini çalacakmış gibi kokan adamın kız kardeşiydi," diye mırıldanıyorum düşünmeden. Lowe'un şaşkınlığını fark ettim. "Ne? Ben bir şeyler biliyorum."

"Roscoe hiçbir zaman barışçıl bir Alfa olmadı, ancak son birkaç yılda tutumları giderek aşırı saldırganlığa tırmandı. Belirli askerden arındırılmış bölgelerin kontrolünü talep etti ve sıfır tolerans politikalarını uygulamaya başladı. Son on yılda, önceki beş yılda öldürdüğümüzden daha fazla İnsan ve Vampir öldürdük ve onlar da bizden daha fazlasını öldürdü. İşte o zaman birkaç yardımcısı ona açıkça karşı çıkmaya başladı. Muhalefetleri bir başka şiddet artışıyla karşılandı. Geçen yıl bu zamanlar, diğer türlerden daha fazla sayıda Weres diğer Weres'lerin elinde ölüyordu. Benim annem de onlardan biriydi." Dudakları birbirine yapıştı. "Eve geldim, Roscoe'ya meydan okudum ve kazandım. En sadık dört yardımcısı bana meydan okudu ve ben yine kazandım. Daha zayıf ve daha güçsüz başkaları da vardı ve bu bana çok israf gibi geldi..." Avucuyla çenesini ovuşturuyor. Onun düşünme hareketi olduğunu fark etmeye başlıyorum. "Bu benim hatamdı. Yaşamalarına izin vermemeliydim."

Onu inceliyorum, en başta Alfa olmayı *isteyip istemediğini* merak ediyorum. Kendimi nasıl hissedeceğimi merak ediyorum, binlerce insana gerçek bir çağrı hissetmeden liderlik etmek. En azından babam siyasetin yüksek riskli hayatında, kurnazlıkta ve diğer meclis üyelerine karşı küçük sidik yarışlarında başarılı oluyor.

"Dur tahmin edeyim: yendiğiniz ama hayatta bıraktıklarınız kendilerini Sadıklar olarak yeniden adlandırdılar ve genç Max'ları doğum günlerindeymiş gibi radikalleştiriyorlar."

Başını sallıyor. "Küçük bir grup ama benim göze alabileceğimden çok daha aşağıya inmeye hazırlar. Ve Roscoe'nun eşi Emery'nin onayına ve liderliğine sahipler. Elbette bunu reddediyor ve son saldırıların kendisine kadar uzanmasını engelleyecek kadar akıllı bir oyuncu ama elimizde istihbarat var."

"Ben olsaydım, sevgili Roscoe'larından bir sayfa ödünç alır ve muhalefetle onun yöntemiyle ilgilenirdim."

Ağzı sonsuz bir şekilde kıvrılıyor, sanki tam da bunu yapmak istiyormuş gibi ve ben de gülümsüyorum. O devam etmeden önce gözlerimiz bir süre birbirini tutuyor: "Ana gerçek babasının kim olduğunu bilmiyor."

"Kim olduğunu sanıyor ... ?"

"Vincent. Roscoe'nun ikinci adamlarından biriydi ve annemle yıllarca inişli çıkışlı bir ilişki yaşadılar. Ana yaklaşık bir yaşındayken Vampir bölgesinde saldırıya uğradı. Sürünün geri kalanı da, annemin de teşvikiyle, Ana'nın Vincent'ın çocuğu olduğu izlenimine kapılmış durumda."

"Vites değiştirmemeyi nasıl açıklıyorsun?"

"Yaygın olarak bilinmiyor ve buna neden olabilecek başka durumlar da var, psikolojik bir blok da dahil. Bunlar nadirdir, ama ..."

"Yarı insan bir Were kadar nadir değil. Başka kim biliyor?"

"Juno ve Cal, çünkü birlikte büyüdük ve onlar aileden. Mick de öyle. Roscoe'nun yardımcılarında biriydi, ben yokken annemin güvenebileceği tek kişiydi. Bunun dışında annem kimseye bir şey söylemedi. Ama ben bunu sorgulamaya başladım. Serena'n ı n Ana'yla ilgilendiğini hayal edebiliyorum. . ."

". .. çünkü o yarı İnsan. Ve eğer Serena biliyorsa ..."

"...başka kimin bildiğini bilemeyiz," diye bitiriyor.

Parmaklarımı masaya vurup düşünmeye başladım. "Max, Loyallar hakkında işe yarar bir şey söylemedi mi?"

"Birkaç düşük seviyeli üyenin ismi dışında pek bir şey bilmiyor. Loyal'lar onu işe aldı çünkü bazı saniyelerimle bağları ve Ana'ya kolay erişimi var ama ona hiçbir şeyi açıklayacak kadar güvenmediler. Ana'yı kime teslim edeceğini bilmiyordu."

"Sence Loyallar Ana'yı biliyor mu?"

Düşünceli bir duraklama. "Bu da bir olasılık. Ama beni taleplerini dinlemeye zorlamak için yaşayan tek akrabamı kullanmaları daha muhtemel. Benim gerçek Alfa olduğumu ve meydan okumada kimsenin beni alt edemeyeceğini biliyorlar." Sesi gururdan çok boyun eğmiş gibi çıkıyor. "Bu iyi düşünülmüş bir şey değil-

ama çaresizler. Ve çok sinir bozucular." Burnunun köprüsüne masaj yapıyor.

"Ayrılıp kendi sürülerini kuramazlar mı?"

"Bunu yapabilirler ve benim hayatımı çok daha kolay hale getirebilirler. Ancak bunu yapmak için gerekli kaynaklara ya da liderliğe sahip değiller. İstedikleri şey Güneybatı sürüsünün finansal varlıklarının kontrolü. Emery güçlü bir Weres soyundan geliyor ve bunu kendi hakkı olarak görüyor. Ama son birkaç aydır Sadıklar inşaat projelerini sabote ediyor, altyapıyı tahrip ediyor, saniyelerime saldırıyor. Buna başvuracak hiç kimse ülkenin en büyük sürüsünün kontrolünü elinde tutmamalı."

"Ya da bana sorarsan bir tavuk kümesi." Alt dudağımı ısırıyorum, düşüncelere dalıyorum. "Ana'nın babası kim?"

"Annem bana hiç söylemedi. Benim izlenimim onun zaten bir ailesi olduğu ve annem ona Ana'dan bahsetmeye çalıştığında onun ..."

"Ona inanmadın mı?" "Evet."

"Onu suçlayamam. Serena'ya dönecek olursak. Senin dışında sadece Juno, Cal ve Mick Ana'yı biliyor. Onlardan herhangi biri ... ?" Ona uzun ve hamile bir bakış atıyorum, umarım bu bakış ona söylemeyi planlamadığım şeyi anlatır.

Başını sallıyor ve sandviçi kabuklarından ayırmaya başlıyor. Zarif elleri karşısında büyülenmiş bir halde ritmi takip ediyorum ve Serena'nın biz daha gençken yemek için tercih ettiği şeyin bu olduğunu hatırlıyorum. Lowe'dan daha genç olduğumuz kesin. Büyük kötü bir kurdun bu kadar seçici olabileceğini düşünmezdim.

"Nifak tohumları saçmak istemem ama bunun Juno'nun organlarımı oyma arzusuyla çok az ilgisi olduğuna söz veriyorum ama belki de onlardan birinin seni ispiyonlamış olma ihtimalini araştırmalısın."

"Ben yaptım. Benim için hayatlarını defalarca riske atmış olmalarına rağmen." Bunu öfkeyle söylüyor, sanki ekşi ve acı verici, utandığı bir şeymiş gibi ve aklıma bir düşünce geliyor: Lowe belki de gücünü kazandığı savaşlarla değil, kendisine duyulan güvenle ölçen türden bir liderdir.

başkalarına kabul ettirebilir. Onda, komuta etme biçiminde, aynı anda hem pragmatik hem de idealist olmayı başaran bir şey var.

Kabukları bir kenara bırakıyor ve avuçlarını bir kez daha masaya dayayarak benimle aynı hizaya geliyor. "Sordum. Bu işe karışmadılar ve kimseye de söylemediler."

"Tamam, evet, *ama*. İnsanların bazen yaptığı bir şey var ki siz buna bir terim bulamayabilirsiniz. Vampirler buna *yalan söylemek* diyor."

Bakışları solgun. "Bana ihanet edip etmediklerini anlayabilirim."

"Bu yalanı koklama olayı mı? Gerçekten işe yarıyor mu?"

Bu sefer Were'nin sırları hakkındaki bilgimden daha az etkilendi. Belki de sır olmadıkları içindir. "Her zaman değil. Ama koku duygularla değişir. Ve duygular da davranışlarla değişir."

Kaşlarımı çattım. "Max'in başından beri yalan söylediğini bildiğin halde *beni* korumaya aldığına hâlâ inanamıyorum."

"Güvenliğiniz için başınıza bir muhafız koydum."

"Oh." Öyle mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Son beş günü değerlendirmem için uzun bir saniye geçmesi gerekti ve ... *Oh*, gerçekten. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Savaş eğitimi almamış genç bir Were'e karşı, evet. Benim gibi birine karşı, şüpheli."

Alay edip gücenebilirdim ama sınırlarımı bildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. "Birikiyor mu?"

"Ne?"

"Koku. Acaba bu yüzden mi balık çorbası gibi kokuyorum? Hayatımda çok mu yalan söyledim?"

Bu gerçek bir soru ama Lowe derin bir iç çekip beni öylece bırakıyor. Yiyecekleri buzdolabına geri koyuyor, göze batan bir istisna dışında: fıstık ezmesi. Obur beynim Varlık-İnsanların biyolojik olasılığı yüzünden zorlanmış olmalı, çünkü elimi kenarından küçük bir topak alıp dudaklarıma götürmek için gönderiyor ve o kadar uzun zaman oldu ki, o kadar iyi ki-

"Ne oluyor be?"

Gözlerimi açıyorum. Lowe merakla işaret parmağımı emme şeklime bakıyor.

"Az önce *yemek* mi *yedin*?"

"Hayır." Yüzüm kızardı, utandım. "Hayır," diye tekrarlıyorum ama fıstık ezmesi ağzımın damağına yapışıyor ve heceyi bozuyor.

"Bana Vampirlerin yemek yemediğı söylendi."

En son ne zaman bu derece utanç duyduğumu hatırlamıyorum. "Beni Serena yaptı," diye ağzımdan kaçırdım.

Lowe etrafına bakar, görünürde sıfır sayıda Serena vardır.

"*Şimdi* değil. Ama bana ilk kez denetti." Parmağımlı gömleğıme sildim. *Utanç verici*. "Sonrasındaki bağımlılık tamamen bana aitti," diye mırıldanarak kabul ediyorum.

"İlginç." Bakışları keskin ve ilgilenmekten daha fazlası gibi görünüyor. Meraklanmış görünüyor.

"Lütfen beni şimdi öldür." "Böylece yemeğı sindirebilirsin."

"Bir kısmını. Azı dişlerimiz çoğunlukla körelmiş durumda, bu yüzden çiğneme yok, ama fıstık ezmesi pürüzsüz ve kremli ve yanlışı olduğunu *biliyorum, ama ...*" Tadının ne kadar harika olduğunu düşünüp ürperiyorum. Ve Vampirler arasında yemek yemenin ne kadar utanç verici ve kendini beğenmiş bir davranış olarak görüldüğünden. İnsanlar arasında yaşamak bile bu inancı içimden söküp atmadı. Serena'nın "biraz acıkmış" hissettiğı için gecenin ikisinde üç bardak hazır udon eriştesini mideye indirmesini izlemek bile. "Bu çok onursuzca. Lütfen kimseye söylemez misiniz ve kendimi çöp öğütücüsünden geçirdikten sonra *c e s e d i m i* göle atar mısınız, ki şimdi bunu yapacağım?"

Dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi seğıriyor. "Utaniyorsun."

"*Tabii ki.*"

"Hayatta kalmak için ihtiyacın olmayan bir şeyi yediğın için mi?" "Evet."

"Ben her zaman zevk için yerim." Omuz silkiyor, sanki geniş omuzları onunla aynı fikirdeymiş gibi. *Sağlıklı bir iştahımız var. Beslenmeye ihtiyacımız var.* "Sadece kanmış gibi davran."

"Aynı şey değil. Vampirler zevk için kan içmezler. İhtiyacımız olduğunda kanımızı içeriz ve sonra da bunu düşünmeyiz. Bu bedensel bir işlemdir. Ne bileyim, içmek gibi."

Karşıma oturdu ve siktir et onu. Kavanozu bana doğru ittiği ve tüm bu süre boyunca gözlerimi tuttuğu için ondan o kadar nefret ediyorum ki.

Bana *meydan* okuyor.

Ve bu aptal, bağımlılık yapıcı şey için ne kadar ileri gittiğim hakkında bir şeyler söylüyor.

biraz daha almayı düşündüğüm *findık ezmesi*.

Ve sonra sadece yapıyorum.

"Vampirler zevk için ne yaparlar?" diye soruyor, sesi biraz kısık. Ona dişlerimi göstermek istemiyorum ama parmaklarımdaki fıstık ezmesini yalarken bunu yapmak zor.

"Emin değilim." Onların arasında geçirdiğim zaman, kuralların bol ve hoşgörünün az olduğu bir çocukluk dönemiymiş. Düzenli olarak görüştüğüm tek yetişkin Vampir olan Owen dedikodu yapmaktan ve iğneleyici sözler söylemekten hoşlanıyor. Babamın stratejik manevraları ve yumuşak çekirdekli hükümet darbeleri var. Diğerleri boş zamanlarında kendilerini nasıl eğlendiriyor, hiçbir fikrim yok. "Lanet olsun, muhtemelen mi? Lütfen, bunu benden alın."

Bakmıyor. Bunun yerine çok uzun ve çok yoğun bakıyor, kontrol eksikliğimden zevk alıyor. Gözlerini indirdiğinde, bu biraz çaba gerektiriyor gibi görünüyor.

"Serena neyi araştırıyor olabilir?" Sesi çakıllı. Ve ayıltıcı.

"Bana Kurtlardan hiç bahsetmedi, laf arasında bile olsa. Ama finans bölümündeki meslektaşlarını sevmiyordu. Belki de daha iyi bir iş için uğraşıyor ve finansal olmayan hikayeleri araştırıyordu. Yine de bana söylerdi." *Söyler miydi? Belli ki senden bir şeyler saklıyordu*, diye dırdırcı bir ses öneriyor. Susturuyorum. "Bir çocuğu tehlikeye atma potansiyeli olan bir hikayeyi halka açıklamayacağını biliyorum."

Lowe'un bana inandığından emin değilim ama düşüncelerini dikkatle toparlayarak çenesini sıvazlıyor. "Her iki durumda da önceliklerimiz uyuşuyor."

"İkimiz de Serena'ya Ana'dan kimin bahsettiğini bulmak istiyoruz." Bu sahte evlilikten beri, hayır, o cadaloz Serena çarşafılarını değiştirmeme yardım etmek için gelmediğinden beri ilk kez gerçek, hakiki bir umut patlaması hissediyorum. *L. E. Moreland* sadece başıboş bir ekmek kırıntısı değil, tutunacak ve çekiştirecek bir iplik.

"İhtiyacın olan her türlü teknolojiye erişimini sağlayacağım - benden izin istediğinden değil," diye de ekliyor. "Serena'nın kaybolmadan önceki haftalarda yaptığı iletişimleri araştırmalısın. Bunu zaten denediğini biliyorum ama bizim verilerimizle karşılaştırmalısın. Sana Ana'nın nerede olduğu hakkında daha fazla fikir verebilecek bilgiler vereceğim. Alex de sana yardım edecek ve seni izleyecek." Yüzümü buruşturuyorum ve o da sert bir ifadeyle ekliyor: "Hâlâ bizim bölgemizde yaşayan bir Vampirsin."

"Ben de evliliğimizin isteksiz ittifak aşamasında olduğumuzu düşünüyordum." Gözetim umurumda değil. Daha çok Alex'in benim kadar iyi bir hacker gibi görünmesi - rekabetçi olmama izin verdiğim tek alan. "Tamam. Teşekkürler," diye ekliyorum, biraz suratsızca.

Bir kez başını sallıyor. Konuşma biraz durgunlaşıyor ve sonra garip bir sessizliğe dönüşüyor, bu da Lowe'un benimle işinin bittiği anlamına geliyor. Kovuluyorum.

Fıstık ezmesi kavanozuna yarı nefret, yarı özlem dolu son bir bakış atıyorum ve ellerimi şortumun ceplerine sokarak ayağa kalkıyorum. "Bu gece başlayacağım."

"Mick'e söylerim, size üzerlerine koymanız için bir şeyler getirir."

Kafam karıştı. Sonra gözlerinin yavaşça çıplak bacaklarımda gezindiğini fark ediyorum. "Ah. Ayaklarım mı?" Titriyorum ama soğuk değil. Şimdi düşünüyorum da, burası günlerdir soğuk değildi.

"Ve omuzların. Ve yanların."

Kaşlarımı çattım. "Bir tarafımın acıdığını nereden biliyorsun?"

"Mesleki tehlike." Başımı eğiyorum. Mimarlık diploması yok mu? Pisa Kulesi'ne benziyor muyum? "Genç Werelara potansiyel düşmanlarının zayıflıklarını araştırmayı öğretiriz. Göğüs kafesini ovuyorsun."

"Ah." *Bu meslek.*

"Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, sadece daha fazla yanık var." Gömleğimi kaldırıyorum ve sütyenimin altında birikmesine izin veriyorum, ona göstermek için hafifçe eğiliyorum. "Atletim yamuktu ve güneş içeri girmeyi başardı ..."

Birdenbire gözbebekleri irisler kadar büyür. Lowe aniden başını ters yöne çevirir. Boynundaki tendonlar gerilir ve adem elması sallanır. "Gitmelisin," diyor. Huysuz. Kesiyorum.

"Oh."

Omuzları gevşer. "Git bir banyo daha yap, Misery." Sesi boğuk ama daha nazik.

"Doğru. Koku. Bunun için üzgünüm."

Ana merdivenlerden hızla inip neredeyse bana çarpacakken ben merdivenlerin dibindeyim. Gözleri yaşlarla doluydu ve kalbim sıkıştı. "İyi misin?" diye soruyorum. Diye soruyorum ama yanımdan geçip doğruca kardeşine doğru koşuyor. Kötü rüyalar ve korkarak uyanmakla ilgili bir şeyler geveliyor.

"Gel buraya aşkım," diyor ona ve ben onları incelemek için dönüyorum. Onu kucağına almasını, alnından öpmek için saçlarını geriye itmesini izliyorum. "Bu sadece bir kâbustu, tamam mı? Diğerleri gibi."

Ana hıçkırır. "Tamam."

"Hala ne hakkında olduğunu hatırlamıyor musun?" Birkaç kez burnunu çekti. "Sadece annem oradaydı."

Sesleri yumuşak fısıltılara dönüşüyor ve ben merdivenleri tırmanmak için dönüyorum. Son duyduğum şey, "Tamam, ama kabuklarını kestini mi?" diye soran bir ses ve "Elbette, aşkım" gibi gelen derin, sessiz bir yanıt.

CHAPTER 11

Bazı geceler, onun kapısının önünden geçerken, kendi kendine fısıldamak zorunda kalıyor: "Devam et."

T İKİ ŞEY AYNI ANDA DOĞRU OLABİLİR.

Mesela: Alex'i severim, çünkü zeki ve hoş bir genç adamdır.

Ve: birlikte vakit geçirmek ve onun benden korkmasını izlemek neşe saçıyor.

Sırf eğlence olsun diye bir terapistle görüşüp ne kadar kötü bir insan olduğumu ölçmesini isteyesim geliyor. Ama Alex'le beş gecedir yan yana çalıştığımızdan beri, plazmasıyla ziyafet çekmeyi planlamadığıma dair ona güvence vermenin boşuna olduğunu kabul ettim. Hiçbir şey onu kanını akıtmayacağıma ikna edemez. Ve bundan gerçekten zevk almamalıyım, ama bana sırtını vermemek için bir akrobat gibi odanın içinde hareket etmesini izlemenin ya da dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip klavyenin takırtısının durduğunu hissetmenin gerçekten eğlenceli bir yanı var. Genellikle bunu gözlerini kısarak kapatması ve benim duyamayacağımı düşündüğü alçak sesle inlemesi takip eder ve ... Sırf işaret etmek için bisikletle yatak odamın penceresine kadar gelen Were çocukları haklı. Ben bir canavarım.

Yine de devam ediyorum. Alex'in "Lütfen, *lütfe*n, yirmi beş yaşına gelene ya da Casus Müzesi'ni ziyaret edene kadar ölmeme izin verme, hangisi önce gelirse." dediğini duyduktan sonra bile. Evet. Çok dua ediyor.

Alfa'sının onu neden *Carmen Sandiego Dünyanın Neresinde?* işinde bana yardım etmekle görevlendirdiğine dair hiçbir fikri yok ve hakkını yemeyelim, bunu sorgulamıyor

o. Çalışmalarımızın çoğu Serena'nın yazışmalarını yeniden incelemekten ve son birkaç ay içinde temasa geçtiği kişilerin Were bağlantılarını araştırmaktan oluşuyor. Geçen yıl spekülâtif inşaatlarla ilgili bir haber için görüştüğü CEO'lardan birinin paravan bir şirket aracılığıyla Were-İnsan sınırı yakınlarında mülk sahibi olması gibi kendi başıma bulamayacağım bilgileri topluyoruz. Çoğu şey çıkmaz sokaklara çıksa bile, Serena'ya kayb olduğundan beri hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum.

Lowe günde bir kez, kısa süreliğine güncellemeleri kontrol ediyor. Babamın ilerleme kaydedemememize tepkisi, üstü kapalı tehditler ve zekamıza yönelik iğnelemelerin bir karışımı olurdu, ancak Lowe, ağzında endişe çizgileri belirirken ve omuzları gömleğinin altında gerilirken bile asla saldırgan veya hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeyi başarıyor. Bu kadar medeni kalması gerçekten etkileyici. Belki de doğuştan gelen liderlik güdüsünün bir parçasıdır bu. Belki de ona Alfa okulunda sabırlı olmayı öğretmişlerdir.

Altıncı akşam uyandığımda Mick bana Alfa'nın acil bir sürü işi için çağrıldığını ve Alex'i de yanında getirdiğini söyledi. Teknolojiye denetimsiz erişimim olmadan, bir kez daha yapacak hiçbir şeyim yok. Besleniyorum. Güneş tamamen batana kadar evin etrafında dolaşıyorum. Sonra verandaya geçiyorum.

Gökyüzü burada daha güzel, İnsan ya da Vampir diyarından daha geniş, ama nedenini anlayamıyorum. Çeyrek saattir çenemi kaldırmış, gökyüzünü inceliyordum ki çalılıklardan gelen bir ses duydum.

Bir kurt, sanırım, anında evin içine çekilmeye hazır. Ama hayır. Bu bir kadın-Juno. Ağaçların arasından çıkıyor, güzel, güçlü ve çıplak görünüyor.

Yeni doğmuş, doğum kanalından yeni çıkmış, çıplak.

El sallıyor ve sonra telaşsızca gelip benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor. "Sefalet." Kibarca bir kez başını sallıyor.

"Hey." Bu çok garip. "Sadece kontrol ediyorum: Çıplak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Koşuyordum." Ay yarın dolacak ve ışık onun parlak saçlarında parlıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Rahatsız ediyor mu? "Hayır. Seni rahatsız ediyor mu?"

Bana evlilik öncesi seksin cehenneme bilet olduğunu düşünen İnsanlardan biriymişim gibi bakıyor. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Öyle mi?" *Konuşmak, ağır yaralamak* için kullanılan bir Were dili olabilir. "Özür dilemek için."

Başımı eğiyorum.

"Geçen hafta Ana'ya yardım ettin. Max konusunda."

"Görünüşe göre siz çoktan işe koyulmuşsunuz."

"Doğru. Ama sen . . . önemsedin. Ve Ana bunu yapan daha fazla insana ihtiyaç duyacak kadar çok şey yaşadı." Dolgun dudakları birbirine yapıştı. "Lowe senin de ona yardım etmek için teknik becerilerini kullandığını söyledi."

"Sayılır." Açıkça öyle olmadığım halde bencil olmadığımı düşünmesini istemem. "İlk tanıştığımızda sana karşı çok sert davrandığım için özür dilerim. Ama Lowe bir

Cal ve benim kardeşim, bu da Ana'yı aile yapıyor ve ben de ..."

"Endişeli misin?" Omuz silkiyorum. "Ben de kendime hayran olmazdım. Koruyucu olduğunu düşündüm."

Hâlâ özür diler gibi görünüyor. "Zor zamanlar geçirdi. Ve muhtemelen büyüdükçe daha da zorlaşacak. Lowe sana Maria'dan bahsetti mi?"

"Maria?"

"Anneleri. Sürü meseleleri y ü z ü n d e n Roscoe'yu eleştirince onun saldırısına uğradı. Onu öldürmek istediğini sanmıyorum ama Kurtlar kendilerini kaptırabiliyorlar, özellikle de kurt formundayken."

"Hayır demedi." Ama ben o kadarını anlamıştım.

"Tek ebeveyninin, otoritesini asla sorgulamaması için yetiştirildiği tek bir Were tarafından incitildiğini görmenin Ana için ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyorum."

Göğsüm ağırlaştı. "Ne boktan bir şey."

Juno usulca güler. "Hiçbir fikrin yok. Bazı iyi yılları oldu, ama ... Lowe sana Roscoe'nun kendisini tehdit altında hissettiğini ve onu gönderdiğini söyledi mi?" "Alex böyle bir şeyden bahsetti. Nereye gitti?"

"Koen'le birlikte Kuzeybatı sürüsüne. Belki de en iyisi buydu - Lowe Kuzey Amerika'daki en iyi Alfalardan birini gözlemleme fırsatı buldu ve belki de Koen olmasaydı bu kadar iyi bir lider olamayacaktı. Ama Lowe on

iki yaşındaydı. Evini terk etmek zorunda kalmıştı.

geri dönmesine izin verildi ve o da bunu yaptı. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştı, bunu hissettim ama asla söylemedi. Ve reşit olduğunda, geri dönmesine hala izin verilmiyordu, bu yüzden Avrupa'ya taşındı, okula gitti, bir kariyere başladı. Bir hayat kurdu ve sonra Roscoe dengesizleşti. Birçok kişi ona meydan okudu ama kimse kazanamadı. Lowe'dan geri dönmesini istedik ve o da her şeyi bıraktı. Uğruna çalıştığı her şey sürünün peşinden gelmek zorundaydı. Lowe'un bu konuda hiçbir seçeneği yoktu."

Sayfaları çevirmeyi düşünüyorum.

Çekmecedeki güzel binaları.

Yüzümü.

"Kendisi için hiçbir şey yapmadı, Misery. Tek bir şey bile. Ve bu konuda bir kez bile şikayet ettiğini duymadım. Ne ayrılmak zorunda kaldığından, ne Kuzey Amerika'daki en büyük sürünün kontrolünü ele geçirmek zorunda kaldığından, ne de bunu tek başına yapmak zorunda kaldığından. Onun hayatı bir görevdi." Yüzümü merakla tarıyor, sanki bu haksızlığı düzeltebilmişim gibi. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Söz veriyorum onun hayatını zorlaştırmaya çalışmıyorum. Ve şu eş meselesi yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum."

Juno'nun gözleri büyür. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır. Bilmemem gerekiyor ama babamın bir arkadaşı düğünde takas ettiğim kişinin o olduğundan bahsetti. Onun eşinin Were Collateral olduğunu biliyorum. Gabrielle."

"Gabrielle?" Juno'nun bakışı şaşkınlıktan boşluğa ve anlayışa doğru değişir. "Evet. Gabi. Onun eşi."

"Lowe'un mutluluğuna müdahale etmeye çalışmıyorum. Evliliğimiz gerçek değil ve o mutluluğunu bulabileceği her yerde bulmakta özgür." Alt dudağımı ısırdım. Dürüstlüğe karşı dürüstlük. "Bunu kabul etmemin bir nedeni var ve bunu ona açıkça söyledim."

Koyu renk gözleri meraklı bir şekilde üzerimde geziniyor. Ve uzun bir süre sonra, "Bu benim için zalimce olabilir. Ama sanırım içten içe hep Lowe'un eşini asla bulamayacağını umdum."

Bunun ne anlama geldiğinden hâlâ tam olarak emin değilim. "Neden?"

"Çünkü Alfa olmak sürünü her zaman ilk sıraya koymak demektir." Bu iki şeyin neden uyumsuz olduğunu sormak üzereydim ama o ayağa kalktı. Yapmamaya çalışıyorum

elini uzatırken göğüs uçlarına baktım. "Davranış biçimim için özür dilerim. Ve barış teklifimi kabul etmeni çok isterim."

Sözleri beni kıkırdatıyor. Kaşlarını çattığını fark edince aceleyle ekliyorum: "Üzgünüm, seninle ilgili değil. Sadece on üç yaşlarındayken kız kardeşimle benim çok tuhaf bir bakıcımız olduğunu ve ne zaman kavga etsek bizi birbirimizin ayak tırnaklarını kesmeye zorladığını hatırladım."

"Ne?"

"Sanırım bunu bir TV programından almış. Her çivi için birbirimiz hakkında güzel bir şey söylememiz gerekiyordu. Bu alışkanlık bir şekilde yerleşti ve tüm kavgalarımızı bu şekilde çözer olduk."

"Bu ..." "İğrenç mi?"

Juno kabul edemeyecek kadar kibar olabilir. "Bunu şimdi yapmak ister misin?" "Oh, hayır. El sıkışmak çok daha iyi." Onun uzattığı eli tuttum ve

sıkıca kavrayın.

"Seninle arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum," diyor. "Ama daha iyi olabilirim."

Ona gülümsüyorum, kapalı ağızlı ve fangless. "Sadece daha iyi olabilirim."

MEĞER DOLUNAY KONUSUNDA YANILMIŞIM.

Düşündüğümünden daha ileride, üç gece boyunca ve bir gün önce, Mick bana odamdan çıkmamamı emretti-ideal olarak-ya da evden, hiçbir koşulda. Hâlâ beni kolluyor ama Lowe'la konuşmamdan beri kapımın önünde bir nöbetçi kamp kurmadı.

"Nasıl olur?" Merakla sordum. "Yani, dediğin gibi yapacağım. Ama dolunayda bu kadar farklı olan ne?"

"Ay küçükken değişmek için gerçekten güçlü bir Varlık gerekir ve büyükken değişmemek için de gerçekten güçlü bir Varlık gerekir. Kendini kontrol edemeyen birçok genç de dahil olmak üzere tüm Wereler en tehlikeli hallerinde olacak. Onları alışılmadık kokularla test etmeseniz iyi olur." Onun buluta bağırarak yaşlı adam göz devirmesine gülüyorum, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde sürekli uğultu

göl kıyısı beni etkiliyor. Kapım aniden açıldığında, her zamankinden çok daha fazla zıplıyorum.

"Ana." Nefes veriyorum ve kitabımı bir kenara koyuyorum. Kuzeydoğu sürüsündeki cinayet gizemlerini çözen meraklı yaşlı bir Were kadın hakkında. Ondan kesinlikle nefret ediyorum ama nasıl oluyorsa serinin yedinci kitabına geldim bile. "Neden ... ile kurtlaşmıyorsun?" Oh.

Doğru.

Çünkü bunu yapamaz.

"Seninle dolaba gelebilir miyim?"

Sık sık ziyaret ediyor ama genellikle izin istemiyor - sadece yanıma tırmanıyor ve onun için kodladığım küçük oyunları anında oynuyor. Bu gece farklı görünüyor. "Tamam, ama örtünmek yok."

"Tamam," dedi. İki dakika sonra, sadece yorganımı çalmakla kalmadı, yastığıma da el koydu. Pest. "Neden bir yatakta uyumuyorsun?"

"Çünkü ben bir Vampirim." Açıklamayı kabul etti. Muhtemelen *beni kabul ettiği* içindir. Serena'nın eskiden kabul ettiği gibi, başka hiç kimsenin kabul etmediği gibi. Sayfayı çeviriyorum ve üç dakika daha sessiz kalıyoruz, nefesi sıcak ve nemli bir şekilde yanağıma değiyor.

"Genellikle Lowe insan olarak kalır ve hepsi gittiğinde benimle takılır," diyor sonunda. Sesi kısık ve nedenini biliyorum. Alex dün döndü ama Lowe hâlâ şehir dışında. Bu yüzden Ana'nın sesi nadiren olduğu bir şeye benziyor: üzgün.

Kitabı bıraktım ve ona döndüm. "Lowe kadar iyi bir arkadaş olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Sen değilsin." Ters ters bakıyorum ama "Ben de ne zaman yer değiştirebileceğim?" diye sorunca yumuşuyorum.

Kahretsin. "Bilmiyorum."

"Misha bunu şimdiden yapabilir."

"Eminim senin yapabileceğin ama Misha'nın yapamayacağı şeyler vardır." Bu konuyu düşünüyor.

"Örgülerde gerçekten iyiyimdir."

"İşte böyle." Oldukça önemsiz bir beceri ama. "Saçını örebilir miyim?"

"Kesinlikle hayır."

Birkaç saat sonra, yarım düzine örgü kafa derimi çekiyor ve Ana başını kucağıma koymuş usulca horluyor. Kalp atışları tatlı, narin, iyi bir iniş çiçeği bulan bir kelebek gibi ve insanları onları korumak istemeleri için manipüle eden küçük pislikler oldukları için çocukları *sikeyim*. Duvarların arasından ağır, aceleci adımlar duyduğumda bedenimi onunkinin etrafında kıvırmaktan nefret ediyorum. Ve yatak odamın kapısı açıldığında, mutfaktan çalıp yastığımın altına sakladığım bıçağa uzanmamdan nefret ediyorum.

Onu korumak için öldürmeye hazırım. Bu Ana'nın suçu. Ana beni *öldürmeye* zorluyor-

Lowe dolabımın girişinde çömelmiş, soluk yeşil gözleri yarı karanlıkta öfkeyle bakıyor.

"Sevgili *karıcığım*, dolunayda eve gelip kız kardeşimi bulamadığımda, tüm sürümü yok etmeye ve bu evi koruyan tüm Perilere ihmalleri yüzünden işkence etmeye hazır olduğumu biliyor muydun?" Fısıltısı saf, uğursuz bir tehdit.

Omuz silkiyorum. "Hayır."

"Ben de onu arıyordum."

"Ve bu benim hatam, neden?" Ona göz kırpma hareketi yapıyorum ve o da gözlerini kapatıyor, belli ki beni doğramamak için güç topluyor ve belli ki sadece kız kardeşi şu anda üzerimde olduğu için.

"O iyi mi?" diye sorar.

"Evet. Burada kurban benim," diye tıslayarak başımdaki dağınıklığı gösteriyorum.

Gözleri örgülerimin üzerinde geziniyor ve aniden kulaklarımın görünen uçlarında duruyor. İnsanları *ötekiliğimle* üzmekten kaçınmak için genellikle onları saklarım ve Lowe'un onlara bakma şekli - önce hipnoz benzeri bir yoğunlukla, sonra aniden bakışlarını kaçırarak - bu kararı pekiştiriyor.

"Bence Ana kuaför olmak isteyebilir. Bunu teşvik etmelisiniz."

"Benimkinden daha iyi bir iş olduğu kesin."

Buna itirazım yok. Özellikle de ön kolundaki yarayı fark ettiğimde - dört paralel pençe izi. Taze gibi görünmüyor ama üzerinde hâlâ yeşil kan var ve kokuyor.

Her neyse.

"Loyallar mıydı? Bir süredir yoktun." Fark ettiğimi itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Eminim pek de tatmin edici bir rutinim olmadığının farkındadır.

"Normal sürü içi işler. Sonra Maddie ile bir toplantı, seçilmiş İnsan vali. Ve birkaç Vampir meclis üyesi - baban da dahil."

"Yikes."

Dudakları neredeyse gülümsemek için kıvrılıyor ama yüz ifadesi asık.

Belki de Vampir bölgesine gitti ve eşini görmeyi başardı. Belki de bugünlerde eve döndüğü kişi *ben olduğum için* kızgındır. Onu suçlayamam.

"Sizce ..." On yıl boyunca siyasetin bir aracı olduktan sonra, siyaset yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Ama kendimi bilmek isterken buluyorum. "Devam edecekler mi? Bu ittifaklar?"

Cevap vermiyor, bilmediğini, bilemeyeceğini bile söylemiyor. Bunun yerine, sanki cevap yüzümde yazılıymış gibi, sanki bu kilidi açacak anahtar benmişim gibi uzun uzun bana bakıyor.

"Eğer İnsanlar Ana'nın varlığını bilselerdi," diyorum yüksek sesle düşünerek. "İnsanlar ve Wereler ..." Düşüncenin havada asılı kalmasına izin veriyorum. Yüzyıllar süren çekişmelerden sonra güçlü bir birlik sembolü olabilir. Ya da insanlar onun bir iğrençlik olduğuna karar verebilir.

"Çok öngörülemez," diyor aklımdan geçenleri okuyarak ve uyuyan kız kardeşini kucağımdan almak için eğilerek. Bu sırada Lowe'un elleri benimkilere değişiyor. Ayağa kalktığında Ana hemen kollarına sarılıyor, uykusunda bile onu kokusundan tanıyor. *Anneme* çok yakın, yürek parçalayıcı bir şeyler mırıldanıyor.

Ona neden buzdolabımda bir kavanoz kremalı fıstık ezmesi bulduğumu sormak istiyorum. Evin geldiğimden üç derece daha sıcak olmasının sebebinin o olup olmadığını. Ama bir şekilde bunu yapamıyorum ve sonra konuşan o oluyor.

"Bu arada, Misery."

Ona baktım. "Öyle mi?"

"Daha keskin bıçaklarımız var." Çenesiyle benimkini işaret ediyor. "Bu benim gibi birine bir bok yapmaz."

"Değil mi?"

"Buzdolabının üçüncü çekmecesini." Ağır adımlarını dinliyorum ve odamın kapısı kapandıktan sonra kitabımı alıp tekrar okumaya başlıyorum. İpucu için teşekkürler, sanırım.

CHAPTER 12

Yükü hafifliyor ama bunun nedeni konusunda kendine yalan söylüyor, bunu alışkanlığa ve rolüne alışmaya bağlıyor.

IBANA BİR KOMEDİ ŞOVUNDAKİ BİR SKECI HATIRLATTI, O KADAR SAÇMA KI Lowe'un ofisinin kapı çerçevesine yaslanıp birkaç dakika boyunca sessizce gözlemledi ve bu görüntü karşısında eğlendi.

Büyük adam. Ve küçük aletleri zehirli örümceklermiş gibi kaşlarını çatarak kullanması. Klavyede tek parmağıyla yazması. Ve Alex ona kendi hayatından bungee jumping ile atlamaya hazır birinin ses tonuyla bir şeyler anlatmasına rağmen basit talimatları takip edemiyor gibi görünmesi.

"-bu kod satırını girene kadar etkinleştirilmeyecek."

"Girdim," diye gürlüyor Lowe.

"Aynen buraya, bu kağıda yazdığım gibi." "Yazdım."

"Büyük/küçük harfe duyarlı. *Alfa*," diye ekler. Lowe'un patronu olduğunu kendine hatırlatır. Çok *inatçı* patronu.

"Sorun bu lanet makine."

Lowe elini kaldırır, pahalı bir teknoloji parçası olması gereken şeye vurmaya hazırdır. Bu da Alex'in Dostoyevskiye bir korkuyla "Aman Tanrım, aman *Tanrım*" diye bağırmasına yol açar. Bu da Lowe'un söz vermesine yol açıyor, "Sıkıştı. Bir kere vuracağım ve kendi kendine düzelecek." Bu da tabii ki

Lowe'un yeterince ödeme *yapmadığı* Alex, bir anda gözyaşlarının eşğine geliyor.

İşte o zaman her ikisine de acıyorum ve "Kodlama hatasına çözümün vurmali bakım olduğunu sanmıyorum" diyorum.

İkisi de bana dönüyor, şaşkın gözlerle bakıyor ve belli belirsiz utanıyorlar. Olmaları gerektiği gibi.

"Alex, Lowe'a gerçekten nasıl kod yazılacağını mı öğretiyorsun?"

"*Deniyorum.*" Alex ikimize de bir bakış attı. Lowe etraftayken genelde bana karşı daha rahattır ama bir an için Alfa'sının bok listesinde olduğunu biliyor olmalı.

"Bunu kaç kez konuştunuz?"

"Bir avuç," diye mırıldanıyor Lowe, tam Alex "On altı," dediği sırada. Işık çaldım. "Büyük eller." Gözlerim Lowe'unkilere kayıyor.

"Sorun değil. Bu kodlama işini oraya gittiğimde çözeceğim. Doğaçlama yapabilirim." Ayağa kalkıyor ve Alex ile ben birbirimize kuşkuyla bakıyoruz, *dijital cahil* kelimeleri Papirüs'te aramızda havada uçuşuyor. Lowe'un beceriksizliği aramızdaki uçurumu iyileştiriyor olabilir.

"Seni arayacağım. Bana telefonda rehberlik edeceksin," diyor Alex'e, bu kez daha ağırbaşlı bir ifadeyle.

"Güvenliğiniz için endişeleniyorum. Tuzaklar olabilir."

"Ben onlarla ilgilenirim." Lowe elini Alex'in omzuna koyuyor, güven veriyor. Beni ilgilendirmez kuralımı bozup bunun neyle ilgili olduğunu sormak üzereydim ki Mick beliriyor.

"Akşam yemeği hazır. Ana . . pişti." Son kelimeyi küçük bir çekingenlikle söylüyor. "Ve herkesin hazır bulunmasını istedi." Bana bakıyor. "Seninki de dahil."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi?"

"Özellikle Miresy'yi istedi."

"Yemek yemediğimin farkında mı?"

Lowe kollarını göğsünde kavuşturur. "Aslında var-"

"Shhhh." Çenesini kapatması için ona çılgınca bir işaret yaptım ve Mick'e döndüm. "Ben geliyorum. Biz de geliyoruz. Hadi gidelim!" Lowe'un sırtışı ancak şeytani olarak tanımlanabilir.

Ana beni gördüğüne çok sevindi. Pırıl pırıl pembe pamuklar ve tek boynuzlu at kulaklarından oluşan bir bulanıklıkla bana doğru koşuyor ve küçük kollarını belime doluyor.

"Her zaman sarılmak zorunda değiliz,"

diyorum ona. Daha sert sıkıyor.

İç çekiyorum. "Peki. Tabii."

Dolunayın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve o zamandan beri kocamla geçirdiğim toplam zaman bir çaydanlığı kaynatmaya yetmez. Ama Juno bir gece ziyarete geldi ve bir deste kâğıt getirdi, iki gece sonra tekrar geldi ve bir film, Gemma, Flor ve Arden getirdi ve her iki akşam da benzer hissettirdi: tuhaf ama eğlenceli. Her zaman Alex'le birlikteyim ve Cal'ın kızı Misha "gerçek hayattaki bir sülüğü" görmek için benimle buluşmak istedi ve birkaç saniye daha buralarda oldukları için sadece kendilerini tanıtmak için uğradılar ve ...

Beklenmedik bir şey, özellikle de sarsıcı başlangıcımın sonra. Bir parya olmalıydım, *öyleyim* ama buraya İnsanların ya da Vampirlerin arasına uyum sağladığımdan daha kötü uyum sağladığımı sanmıyorum. Geçtiğimiz yedi gün içinde, daha önce hiç olmadığı kadar çok sosyal etkileşimde bulundum. Hayır: daha önce hiç olmadığı kadar *olumlu* sosyal etkileşimler. Vampir olduğumu bilmelerine rağmen, Wereler şaşırtıcı derecede dostane davranıyorlar. Ben de onlara karşı şaşırtıcı derecede rahat davranıyorum, belki de Vampir olduğumu bildikleri için. Olduğum gibi muamele görmek yeni bir deneyim.

Ve şimdi Lowe, Mick ve Alex ile bir masada oturuyorum, Sparkles pencere kenarından bizi izlerken ve Ana deniz ürünü olduklarını ima ederek Japon balığı krakerleri servis ederken. Kalp atışlarının akortsuz bir senfoni gibi birbirine karıştığını duyuyorum ve aklıma Lowe'un kocam, Ana'nın da baldızım olduğu geliyor. Teknik olarak, hayatımın ilk aile yemeğini yiyorum. Hani şu insan sitcom'ları var ya, yirmi dakika boyunca bezelye hakkında şakalaşan ve sadece gülme bandından dolayı komik gelen.

Şaşkın bir homurtu çıkarıyorum ve herkes merakla bana dönüyor. "Özür dilerim.

Devam edin lütfen."

Köftemi kesme şeklimden ve yarısı yenmiş bir yemeği taklit etmek için krakerleri tabağın etrafında hareket ettirmemden gurur duyuyorum. Ama çatal bıçak kullanmakta pek iyi değilim,

ve bağlam -*paylaşılan* bir *yemek*- bana timsah güreşi kadar yabancı. Ana, tabii ki fark etti.

"Neden böyle davranıyor?" diye fısıldıyor masanın başından tiyatral bir şekilde, benim dimdik omurgamı, çatalımı animatronik bir kukla gibi kaldırıp indirmemi işaret ederek.

"Bu işte pek iyi değil. Nazik ol," diye mırıldanıyor Lowe yanımdan.

Ana baykuş gözleriyle başını sallıyor ve konuşmayı doğum gününden önce yeni bir çift paten alıp almayacağı, ne renk olacağı, simli olup olmayacağı ve daha da önemlisi Juno'nun onu pratik yapması için piste götürüp götürmeyeceği gibi önemli konulara getiriyor. Lowe'u rahat olduğu zamanlarda gözlemleyebiliyorum. Ana'yı biraz kızdırmak için patenlerin ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyor ya da onu çok kızdırmak için doğum gününün yaklaştığını söylüyor. Bir grup şiddet yanlısı muhalife karşı bir sürüye liderlik etmediğinde, oldukça fazla gülümsüyor. Alaycı mizahında ve doğuştan gelen özgüveninde rahatlatıcı bir şeyler var.

"Doğum günün ne zaman?" Mick astroloji konusunda beklenmedik bir uzmanlık gösterip Ana'ya Başak burcu olduğunu söyledikten sonra Ana bana soruyor. Alex ise Kova burcudur; bu gerçek, güneşin altındaki diğer her şey gibi onu da şiddetle telaşlandırır.

"Benim yok," diyorum ona, hâlâ orta yaşlı, sağlam yapılı Mick'in çerçeveli gözlüklerini burnuna dayayıp yatağına yerleştiği ve elinde *The Zodiac for Dummies*'in bir kopyası olduğu zihnimde canlanıyor. "Arkadaşım eskiden bu işlerle uğraşırdı," diye fısıldıyor bana, şaşkınlığımı anlıyor.

Ana'nın ağzından bezelyeler dökülür. "Nasıl *doğum günün olmaz*?"

"Hangi gün doğduğumu bilmiyorum." Annemin öldüğü gün olduğu için belediye kayıtlarından öğrenebilirim. Babamın bileceğinden şüpheliyim. "İlkbahar olabilir mi?"

"Yaşınızı nasıl takip ediyorsunuz?" Alex soruyor.

"Vampir Yeni Yıl Günü'nde sayıyorum." "Ve bir parti mi veriyorsun?"

Ana'ya başımı sallıyorum. "Biz parti yapmayız."

"Hayır ... toplantılar? Soirees? Masa oyunu geceleri? Ortak kan içme?" Alex şok oldu. Belki de rahatladı. Hangi hikayeleri anlattığını merak ediyorum.

çocukken yatak odasını temizlemekte direndiği zaman söylenmiş.

"Biz komün değiliz. Savaş stratejileri, iş stratejileri ya da başka tür stratejiler belirlemek dışında büyük gruplar halinde bir araya gelmeyiz. Sosyal hayatımız tamamen strateji üzerine kurulu." Bir sonraki Babalar Günü'nde ona üzerinde "*Tek önemsedğim şey makineleşmek ve üç kişi*" yazan bir kupa almalıyım. Ama biz Babalar Günü'nü de kutlamıyoruz. "Ama eğer ortak kan içiyor olsaydık, gelecek vaat eden genç bilgisayar mühendislerine ziyafet çekerdik," diye ekliyorum ve sonra Alex'in solgunluğunu izlemek için nefis bir yemek düşünüyormuşum gibi dudaklarımı şapırdatıyorum.

Ana bize "kokteyl" doldurma bahanesiyle masaya birkaç galon su dökerken Mick, "Kan konusunda," diye uyarıyor, "Misery, kan bankası bu haftaki teslimatın birkaç gün gecikeceğini bildirdi."

"Gecikti mi?" Alex boğuk bir sesle.

Mick'in kaşları kalkıyor. "Çok ilgili görünüyorsun Alex. Senin de katıldığını bilmiyordum."

"Hayır, ama ... ne yiyecek?"

"Sanırım başka bir kan kaynağı bulmam gerekecek. Hmm, kim olabilir? Bakalım..." Gerilim yaratmak için parmaklarımı masanın kenarına vuruyorum. Ağzı açık bana bakan Ana'nın üzerinde işe yaradığı kesin. "Etrafta kim güzel kokuyor-"

Lowe'un eli benimkine dolanıyor. Masadan kaldırıp kucağıma koyarken alyanslarımız birbirine çarpıyor, tutuşu bir saniye sürüyor.

Sıcak
hissediyo
rum.
Titriyoru
m.

Lowe dilini şaklatıyor. "Yemeğinle oynamayı bırak, *karıcığım*," diye mırıldanıyor ve Alex içine kapanırken ona gülümsemek ve gözlerindeki eğlenen parıltıyı yakalamak neredeyse samimi hissettiriyor. Duvar kağıdıyla kamufle olmaya çalışan Alex'e "Birkaç poşeti kaldı," diye haber veriyor.

"Hadi senin için bir doğum günü uyduralım," diye öneriyor Ana, gözleri parlayarak. "Ve büyük bir parti verelim."

"Yikes." Burnumu kırıştırıyorum. "Yapmayalım."

"Evet! Bu hafta sonu doğum günün var ve şişme kalen olacak!"

"Çok hareketli bir insan değilim."

"Ve bu hafta sonu kardeşin gitmiş olacak, Ana," diyor Mick. Alex'in çatalı tabağında tıkırdıyor. Bir şeyler değişiyor ve Lowe köftesini çiğnerken odadaki sessizlik aniden geriliyor.

Yutkunduktan sonra, her sözünün kanun olduğunu bilen birinin sakın ve zahmetsiz ses tonuyla, "Partiyi bensiz yapmaktan çekinmeyin," der. Sonra, Ana'ya komplocu bir göz kırpışla: "Miresy'nin zıplarken fotoğraflarını çek."

Mick, "Ya da iptal edebilirsin" diye teklif edince heyecanla başını sallıyor.

Lowe suyunu yudumluyor ve cevap vermiyor, ancak bu konuşmanın bir süredir devam ettiği açık.

"En azından Cal'i yanına al-"

"Cal davet edilmedi. Ve her neyse, iki çocuk babası birini

Bu."

"Ama *sen* gidiyorsun." Mick'in genelde yumuşak olan sesi sertleşiyor.

"En güvendiğin yardımcın için çok tehlikeli ama sürünün Alfa'sı için-"

"Alfa için bu bir görev," diye araya giriyor Lowe, kesin bir ifadeyle.

"Elli yılı aşkın süredir bu sürünün içindeyim ve size söz verebilirim ki başka hiçbir Alfa bu koşulları kabul etmezdi. Kendini korumak için her şeyi yapıyorsun ve bunun ötesine geçiyorsun."

Bağlamın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Mick muhtemelen haklı. Lowe'da özverili bir şeyler var, sanki Alfa olduğunda kendisinden geriye kalan her şeyi geride bırakmış gibi.

Ya da daha doğrusu çekmeceye kilitledim.

"O Alfalar iç isyanla mı uğraşıyorlardı?" Lowe aynı anda hem sakın hem de sert bir şekilde cevap veriyor. Mick gözlerini kaçırır, azarlanmaktan çok üzgündür. Ana bunu fark eder.

"Lowe?" Sesi kısık. "Bu hafta sonu nereye gidiyorsun?" Adam ona sıcak bir şekilde gülümsüyor, sesi bir anda yumuşuyor.

"Kaliforniya'ya."

"Kaliforniya'da ne var?" Sorduğuna sevindim. Çünkü sormak üzereydim ve bu bilgiyi almaya hakkım yoktu.

"Orası sürü bölgesi. Eski bir arkadaşım orada yaşıyor. Koen Amca da orada olacak."

"Emery dostumuz değil Lowe," diye araya giriyor Mick.

"İşte tam da bu yüzden onun evine g i r m e fırsatını kaçıramam."

"Bu bir fırsat değil. Alex'i ya da teknolojiden anlayan başka birini planınıza yardımcı olması için getirebilirseniz, evet. Ama tek başına olmaz."

"Asmak" Ben çok Meraklı içinkapat yukarı. "Değil mi
Emery Roscoe'nun eski . . ." Cevap vermeme gerek yok,
adamların yüzlerine bakınca öyle görünüyor. "Oh, kahretsın."

Ana kıkırdar.

"Neredeyse hayal kırıklığı yaratacak kadar kolaysın," diyorum ona ve daha da kıkırdıyor, sonra Lowe'un sandalyesinin etrafından dolanıp bacaklarıma oturuyor ve Japon balığımı çalıyor. *Lütfen kucağında kendini evindeymiş gibi hisset* dememin sebebi ne bilmiyorum ama bunu düzeltmem gerekecek. "Lowe, bu bayanla gerçekten buluşacak mısın?"

Mick bana onaylanmış bir gülümseme verdi. Alex her zamanki gibi dehşet içinde. Lowe'un alaycı bakışı şöyle diyor: *Sen de mi, bu arada sana bu hakkı kim verdi?*

Ki bu adil.

"Olan biten her şeyin arkasında Emery'nin olduğunu biliyorsun," diyor Mick. "Ama elimde kanıt yok. *Tartışılmaz bir kanıt* bulana kadar da ona karşı hareket et."

"Yapabilirsin. Bu bir güç gösterisi olur."

"Göstermek istediğim türden bir güç değil." "Max
sana zaten söyledi-"

"Bir Vampir tarafından esir alındığında onu kimin gönderdiğine inandığına dair mırıldandığı bir itirafın mahkemede geçerli olması pek mümkün değil." Lowe'un çarpıcı yüzü taş gibi ama kenarlarındaki yorgunluğu görebiliyorum. İyi bir insan olmak yorucu olmalı ve ben bunu anlayamıyorum. Ahlaki esnekliğimden zevk alıyorum. "Emery ile onun bölgesinde buluşarak bu kanıtı elde edebilirim."

"Ya da kendini nasıl ..." Mick'in gözleri Ana'ya kayar ve devam etmez ama *öldürme* kelimesi masadaki yetişkinler arasında dolaşır.

"Gerçekten onun muhafızlarına karşı koyamayacağımı mı düşünüyorsun?" Lowe sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Diplomatik bir liderden çok, kendini beğenmiş, yenilmez yirmili yaşlarında bir genç adam gibi görünüyor. "Hadi ama Mick. Beni dövüşürken gördün."

Mick iç çeker. "Limitinizi henüz bulamamış olmamız, bir limit olmadığı anlamına gelmez."

"Olduğu anlamına da gelmiyor."

Ana kucağıma dönüyor ve bir sincap gibi gövdem üstüne tırmanıyor, boynuma sarılıyor ve saçlarımı okşuyor. Bu *şimdiye kadar* yaşadığım en doğrudan fiziksel temas -şaşıyorum ama *hiç de* rahatsız edici değil. "Emery'nin seninle buluşmayı kabul edeceğinden emin misin?" diye soruyorum. . ." *Kocasını katlettikten sonra mı?*

"Daveti o yaptı," diyor Mick, boyun eğerek.

"İmkânı yok."

"Bir önceki Alfa'nın eşi için adet olduğu üzere. Barışçıl bir halefiyeti garanti altına almak için."

"Vay be." Ana kıpırdanmaya başlıyor ve Lowe'a uzanıyor, ama o Mick'le uzun uzun bakışıyor ve fark etmiyor. Dikkatini çekmek için kolunu okşuyorum ve sanki onu bir sığır demiriyle yakmaya çalışmışım gibi bana geniş gözlü, rahatsız bir bakış atıyor. Kokumun bulaşacağını mı sanıyor? Benden çok daha fazla kokarca kokuyor.

Mick, "Bence bu bir tuzak," diye karar verir.

Lowe omuz silkiyor. Bu hareket Ana'nın hoşuna gider, o da tekrarlar. "Riske girmeye hazırım."

"Ama-"

"Kararımı verdim." Ana'ya gülümsüyor ve kaydı değiştiriyor. "Birine şişme kaleleri araştırmasını söyleyeceğim," diye ekliyor ve yemeğin geri kalanı bu şekilde geçiyor - Ana "doğum günüm" için alacağı pastayı planlıyor, Alex dişlerimin şişme kaleleri deleceğinden endişeleniyor, Lowe bize eğlenen bir ifadeyle bakıyor. Yemeği bitirmek için gereken süreden daha uzun süre kalıyoruz - görünüşe göre yaygın bir durum, özel bir önemi olmayan şeyler hakkında sohbet ederek zaman geçiriyoruz. Kurtadamların sosyal gelenekleri farklı ve Lowe'un eşinin diğer kurtadamlar arasında nasıl olduğunu merak ediyorum.

benim insanlarım. Arkadaşlarını, ailesini, ortağını geride bıraktı. Masanın etrafında kiminle sohbet ed i y o r ? Onu Owen ile sohbet etmeye çalışırken hayal ediyorum.

-ve Owen'ın bir dağ aslanını yakalayıp peşine takmak için izin istemesi. Başımı sallıyorum ve konuşmaya geri dönüyorum. Ana gülüyor, Lowe sırtıyor, Alex gülümsüyor. Bir de Mick var, endişeli bir ifadeyle bana bakıyor.

yıpranmış yüzündeki ifade.

CHAPTER 13

İçinde bulunduğumuz yüzyılın en kötü diplomatik olayına neden olmasaydı babasına ne yapacağını düşünmekten kaçınmaya çalışıyor.

ANA HAKLIYDI: ÇATIYA TIRMANMAK O KADAR **DA** ZOR DEĞİLDİ,
Bir ornitorenk kadar el-göz koordinasyonu olan biri için bile.
Yani, ben.

Oraya varmam on beş saniyeden az sürüyor ve beynimin çiçek tarhına sıçrayacağını hiç hissetmediğim için belli belirsiz bir güç veriyor. Fayansların üzerine oturduğumda, belli belirsiz rahatsız oluyorum ama bunu itiraf etmek istemiyorum, gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, sonra veriyorum, sonra alıyorum, esintinin saçlarımla oynamasına izin veriyorum, gece gökyüzünün gıdıklamasını memnuniyetle karşılıyorum. Dalgalar usulca kıyıya vuruyor. Arada bir gölün üzerine bir şeyler sıçırıyor. *Böceklerle aldır mıyorum bile*, diyorum kendime. Eğer sebat edersem, buna inanacağım. Lowe geldiğinde başarısız olduğum şey buydu.

Beni hemen fark etmiyor ve ben de kendisini zarif bir şekilde saçaktan yukarı kaldırırken onu gözlemliyorum. Korkutucu olması gereken bir kenarda duruyor, bir elini gözlerine götürüp baş ve işaret parmaklarını gözlerine bastırıyor, o kadar sert ki yıldızları görüyor olmalı. Sonra kolunu yana bırakıyor ve yavaşça bir kez nefes veriyor.

Bence bu Lowe. Alfa Lowe, kardeş Lowe, arkadaş Lowe, oğul Lowe ya da aynı derecede talihsiz bir eşin talihsiz kocası değil. Sadece Lowe: Lowe. Yorgun, sanırım. Sanırım yalnız. Eminim kızgındır. Ve ben

Yalnız kaldığı nadir anları bozmak istemem ama esinti kalkıyor, ona doğru esiyor ve benim kokumu taşıyor.

Anında etrafında dönüyor. Bana doğru. Gözleri göz bebeklerine dönüştüğünde elimi kaldırıp beceriksizce el sallıyorum.

"Ana bana çatıdan bahsetti," diyorum özür dileyerek. Çok değerli özel bir ana izinsiz giriyorum. "Gidebilirim..."

Başını metanetle sallıyor. Bir kahkahayı yutuyorum.

"Buraya oturursan" -sağımı gösteriyorum- "rüzgârla aramda kalırsın. Bouillabaisse kokusu olmaz."

Dudakları seğiriyor ama işaret ettiğim noktaya doğru ilerliyor, iri vücudu benimkinin yanına katlanıyor, kazara dokunmaktan kaçınacak kadar uzağa. "Bouillabaisse hakkında ne biliyorsun ki?"

"Hemoglobin ya da yer fıstığı bazlı olmadığı için, hiçbir şey. Yani." Ellerimi çırpıyorum. Ağustos böcekleri sessizleşiyor, sonra şaşkın bir duraksamadan sonra ötmeye devam ediyorlar. "Doğru anladıysam söyle: Emery'yle buluşmanı, onun iletişimini izlemeni ve Loyal'lara liderlik ettiğine dair kanıt elde etmeni sağlayacak bir casus yazılım ya da engelleyici yerleştirmek için bir bahane olarak kullanacaksın. Ama düşman bölgesine tek başına gidiyorsun ve seksenlik bir Luddite'in bilgisayar becerilerine sahipsin, bu da seni büyük riske sokuyor. Aslında, haklı olup olmadığını söylemene gerek yok, zaten biliyorum. Yakın ölümüne ne zaman daleceksin? Yarın mı, Cuma mı?"

Bir bank mı yoksa postmodern bir heykel mi olduğumdan emin değilmiş gibi beni inceliyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. "Gerçekten anlamıyorum," diye düşünüyor.

"Neyi alayım?"

"Pervasız patlamalarına rağmen nasıl hayatta kalmayı başardın?"

"Çok zeki olmalıyım."

"Ya da inanılmaz derecede aptal."

Gözlerimiz birkaç saniye boyunca çarpışıyor, düşmanlıktan çok kafa karıştırıcı bir hisle dolu. Önce ben bakışlarımı kaçırdım.

Ve sadece söyle, düşünmeden. "Beni de yanında götür. Teknik kısımda yardım edeyim."

Yorgun, gürültüsüz bir homurtu çıkarıyor. "Kendini öldürtmeden önce yatağına git Misery."

"Ben gececiyim," diye mırıldandım. "*Kocamın kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünmesi biraz rahatsız edici.*"

"*Karımın, onu koruyamayabileceğim son derece değişken bir durumda yanımda götüreceğimi düşünmesi çok kırıcı.*"

"Tamam. Peki." Ona dönüp bakıyorum; ciddi, inatçı, tavizsiz yüzüne. Solan ay ışığında elmacık kemiklerinin çizgileri beni kesmeye hazır. "Yine de bunu tek başına yapamazsın."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Asla yapmam *Alfa*," diyorum alaycı bir ses tonuyla ve o da bana ters ters bakınca yarı pişman oluyorum. "Ama sen bir bilgisayarı bile başlatamazsın."

"Lanet bir bilgisayarı başlatabilirim."

"Lowe. Arkadaşım. Eşim. Belli ki birçok yeteneği olan yetkin bir Were'sin ama telefonunu gördüm. Telefonunu nasıl *kullandığını* gördüm. Galerinin yarısı Ana'nın bulanık resimlerinden oluşuyor ve parmağın kamerayı engelliyor. Yeni bir arama başlatmak için Google çubuğuna 'Google' yazıyorsun."

Bu ağzı açıyor. Sonra da kapatıyor.

"Bana bunun neden yanlış yol olduğunu soracaktın."

"Gelmiyorsun." Ses tonu kesin. Ve benim ısrarımla ayağa kalkmaya çalıştığında, bir suçluluk duygusu hissediyorum ve kot pantolonunun paçasına uzanarak onu geri çekiyorum. Gözleri onu tuttuğum yere sabitleniyor ama vazgeçiyor.

"Üzgünüm, konuyu kapatacağım." Şimdilik. "Lütfen, gitme. Eminim buraya ... için gelmişsindir. Burada ne *yapıyorsun* ki? Pençelerini mi kaşırsın? Aya karşı ulumak mı?"

"Deflea kendim."

"Gördün mü? Sana engel olmak istemem. Devam et." Saçındaki yaratıkları toplamasını bekliyorum. "Zaten uyuyor olman gerekmiyor mu? *Sen* gececi değilsin." Saat gece yarısını geçti. Benim için, ağustos böcekleri için ve kilometrelerce ötedeki başka hiç kimse için tam uyanma vakti.

"Pek uyuyamıyorum."

Doğru. Bunu Ana söyledi. Ondan bahsettiğinde ... "Uykusuzluk!"

Kaşları çatılıyor. "Doğru düzgün dinlenememenden çok memnun görünüyorsun."

"Evet. *Hayır*. Ama Ana zatürre olduğundan bahsetti ve ..."

Gülümsüyor. "Kelimeleri sık sık karıştırır."

"Evet."

"Nasıl kullanılacağını bilmediğim anlaşılan Google'a göre" -yan bakışı kabarıyor- "yaşına göre normal." Gülümsemesi azalırken uzun bir süre dalgın görünüyor.

"Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." "Konuşmayı öğrenmek mi?"

"O da var. Ama aynı zamanda küçük bir çocuk yetiştirmek. Birdenbire."

"Size araba koltuğu almayı bilmeyen ya da aç olduğunuz için yatmadan önce size Skittles veren ya da hiç izlemediği için *The Exorcist*'i izlemenize izin veren bir pislik tarafından büyütülmek kadar zor değil, ama kahramanı genç bir kız ve onunla özdeşleşeceğinizi düşünüyor."

"Vay canına. Serena ve ben on beş yaşındayken bunu izledik ve aylarca ışıklar açık uyuduk."

"Ana bunu altı yaşında izledi ve kırklı yaşlarına kadar pahalı bir terapiye ihtiyaç duyacak."

İrkildim. "Özür dilerim. Çoğunlukla Ana için, ama aynı zamanda senin için de. İnsanlar genellikle ebeveynliğe kolay geçerler. Çocuk bezi değiştirmeyi bilerek doğmayız."

"Ana'nın tuvalet eğitimi var. Benim tarafımdan değil tabii ki, ona bir şekilde burnundan işlemeyi öğretmeyi başarmıştım." Bir elini kısa saçlarında gezdiriyor ve sonra boynunu ovuşturuyor. "Onun için hazırlıksızdım. Hâlâ da öyleyim. Ve o çok *bağışlayıcı*."

Şakağımı dizlerime dayıyorum, uzaklara bakışını inceliyorum, kaç gece cadı saatinde buraya geldiğini merak ediyorum. Binlerce kişi adına karar vermek için. Mükemmel olamadığı için kendini hırpalamak için. Ne kadar yetkin, kendini inkar eden ve kendinden emin görünse de Lowe kendini pek sevmiyor olabilir.

"Eskiden Avrupa'da mı yaşıyordun? Nerede?"

Sorum karşısında şaşırmış görünüyor.

"Zürih." "Çalışıyor musun?"

Omuzları iç çekerek çöktü. "İlk başta. Sonra çalışmak." "Mimarlık, değil mi? Tam olarak anlayamadım. Binalar biraz sıkıcı.

Yine de başımın üstüne düşmedikleri için minnettarım."

"İnsanın bütün gün bir makineye bir şeyler yazıp da robotların ayaklanmasından nasıl korkmadığını anlamıyorum. Yine de *Mario Kart* için minnettarım."

"Yeterince adil." Ses tonuna gülümsüyorum, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en asık suratlı ses tonuydu. Onun hassas noktasını bulmuş olmalıyım. "Bu evin tarzını seviyorum," diye gönüllü oluyorum cömertçe.

"Buna biyomorfik deniyor."

"Nereden biliyorsun? Okulda mı öğrendin?" "Öyle ve annem için bir hediye olarak tasarladım."

"Oh." Vay be. Sanırım o sadece bir mimar değil, *iyi bir* mimar. "Sen okurken İnsan şeyini mi yaptın?" Onların okul sistemi genellikle tek seçenektir, çünkü sayıları daha fazladır ve eğitim altyapısına yatırım yaparlar. Vampir toplumunda ve sanırım Wereler arasında da, resmi diplomalar üzerine basıldıkları kağıda değmez. Ancak onlarla birlikte gelen becerilere paha biçilemez. Bunları edinmek istiyorsak, sahte kimlikler yaratır ve bunları İnsan üniversitelerine kaydolmak için kullanırız. Vampirler online dersler alma eğilimindedir (dişler ve güneş ışığında üçüncü derece yanıklar yüzünden). Wereler İnsanların çıplak gözüyle tespit edilemezler ve toplumlarına daha kolay girip çıkabilirler, ancak İnsanlar birçok yerde normalden daha hızlı kalp atışlarını ve daha yüksek vücut sıcaklıklarını tespit eden teknolojiler kurmuşlardır. Dürüst olmak gerekirse, Vampirlerin kendi dişlerini törpüleme zahmetine gireceklerini hiç beklemedikleri ve bizim hakkımızda aynı derecede paranoya geliştirmedikleri için şanslıyım.

"Zürih farklıydı aslında."

"Farklı mı?"

"Periler ve İnsanlar açıkça katılıyorlardı. Birkaç Vampir de. Hepsi şehirde yaşıyordu."

"Vay canına." Dünyada buna benzer yerler olduğunu biliyorum, türler arasındaki yerel tarihin bu kadar sıkıntılı olmadığı ve birlikte olmasa bile yan yana yaşamının normal kabul edildiği yerler. Yine de hayal etmesi zor.

"Peki

Vampir bir kız arkadaşın mı var?" Yüzük parmağımı gösteriyorum. "Bir kez Vampir oldun mu, asla geri dönemezsin, ha?"

Bana uzun uzun acıyan bir bakış attı. "Vampirlerin bizimle takılmadığını duyunca çok şaşıracaksın."

"Ne kadar züppe." Elimi tekrar kucağıma koyuyorum ama alyansımla oynamaya başlıyorum. "Neden Zürih'e kadar gittin? Roscoe'dan mı kaçıyordun?"

"Kaçıyor musun?" Yanakları eğlenceli bir sırıtışla gerildi. "Roscoe asla bir tehdit olmadı. Benim için değil."

"Çok cesursun. Ya da narsistçe."

"İkisi de olabilir," diye onaylıyor. Sonra hızla ciddileşiyor. "Hakimiyeti, onu anlayacak donanıma sahip olmayan birine açıklamak zordur."

"Lowe, bu bir *bilgisayar* metaforu muydu?" Bir kez daha "bana kızma" bakışlarıyla karşılaştım ve güldüm. "Hadi ama. En azından açıklamaya *çalış*."

Başını sallıyor. "Burnu olmayan biriyle tanışsan ve ona kokunun nasıl bir his olduğunu açıklamak zorunda *kalsan*, ona ne söyledin?" Beklentiyle bana bakıyor. Ben de ağzımı yarım düzine kez açıyorum ama bir o kadarını da sinirli bir şekilde kapatıyorum. "Evet." Sesi hiç de *öyle* söylenmiş gibi çıkmıyor. "Roscoe ile de böyleydi. O yetişkin bir adamdı, bense ergenliği yeni geçmiştım ama bana karşı asla kazanamayacağını hep biliyordum, o da bunu biliyordu ve sürüdeki herkes de biliyordu. Şimdi ondan ne kadar nefret etsem de, ona meydan okumam için bir sebep olmadan bana yeterince uzun süre verdiği için minnettarım."

Despot bir lider olmadan, demek istiyor. "Onu ne değiştirdi?"

"Söylemesi zor. Görüşleri çok ani bir şekilde yükseldi." Dolgun dudaklarını yalıyor, uzaklara bakıyor, bir anının pençesinde. "Telefonu aldım ve havaalanına giderken evime uğrayacak vaktim bile olmadı. Annem baskına yüksek sesle karşı çıkmıştı. O yaralıydı ve Ana savunmasızdı."

"Kahretsin."

"Telefon görüşmesini yaptığım andan Cal'ın garaj yoluna girip Ana'yı Misha'nın odasında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulana kadar on bir saat kırk dakika geçti."

oda." Ses tonu duygusuz, neredeyse rahatsız edici bir şekilde öyle. "Çok korkmuştum."

Hayal bile edemiyorum. Ya da edebilir miyim? Serena gittikten sonraki o ilk birkaç gün, onu aramakla o kadar çılgınca meşguldüm ki, başım ağrıyana ve vücudum ateşlenene kadar yıkanmak ya da beslenmek aklıma gelmedi.

"Hiç Zürih'e geri dönebildin mi? Eşyalarını almak için? . . ." *Kapanışı yap. Kurduğun hayata veda et. Belki arkadaşlarınız, bir kız arkadaşınız, sevdiğiniz bir paket servis mekanınız vardı. Belki sabahları uyuyordunuz ya da Avrupa'yı dolaşmak ve binaları görmek için uzun hafta sonu gezilerine çıkıyordunuz. Belki rüyalar görüyordunuz. Onları geri almak için geri döndün mü?*

Başını sallıyor. "Ev sahibim birkaç şeyi postaladı. Gerisini attı." Çenesini kaşıyor. "Kirli kahvaltı tabaklarımı lavaboda bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

Kıkırdıyorum. "Bu senin tarzın, değil mi?"

"Ne?" Bana döndü.

"Mükemmelden daha azı için kendini suçlamak."

"Bulaşıklarımı yıkamak istiyorsan, elbette."

"Sus." Omzumu hafifçe onun omzuna çarpıyorum, tıpkı Serena'ya anlamsız davrandığımda yaptığım gibi. Kaskatı kesiliyor, bir an için nefessiz bir gerginlik içinde hareketsiz kalıyor, sonra ben uzaklaşırken yavaşça gevşiyor. "Peki, şu *baskınlık* meselesi. Cal sürüdeki en *baskın* ikinci Were mi?" Bu kulağa yabancı geliyor, kelimeleri rastgele seçmek gibi. Manyetik buzdolabı şiiri gibi.

"Biz askeri bir örgüt değiliz. Sürü içinde katı bir hiyerarşi yok. Cal sadece güvendiğim biri."

Üyeliği primojeniteyle belirlenen keyfi konseylerden daha işlevsiz olamaz. Vali Davenport gibi liderleri de insanlar seçiyor. Açıkçası, burada mükemmel bir çözüm yok. "Ayrıca ikinci olmak için birine meydan okuması gerekti mi? Belki Ken Doll?"

"Kimi kastettiğini biliyor olmam çok boktan."

Kıkırdıyorum. "Hey, o kendini hiç tanıtmadı."

"Ludwig. Onun adı Ludwig. Sürümüzde bir düzineden fazla ikinci vardır ve bunlar kendi aralarında bir parti sistemiyle seçilirler."

"Huddle?"

"Birbirine bağılı ailelerden oluşan bir ağ. Genellikle coğrafi olarak yakınlar. Her ikinci Alfa'ya rapor verir. Roscoe'dan sonra yeni saniyeler seçildi, bu da çoğunun bu işte benim kadar yeni olduğu anlamına geliyor. Mick pozisyonunu koruyan tek kişi."

"Yani seni öldürmeye çalışmayan tek kişi mi?"

"Evet." Gülüşü acı olabilirdi ama değil. "O ve eşi annemin yakın arkadaşlarıydı. Shannon da eskiden ikincisiydi."

"Onu sen mi öldürdün?" Konuşarak soruyorum ve beni çatıdan aşağı itecek.

"Sefalet."

"Emsalleriniz göz önüne alındığında bu adil bir soru."

"Hayır, eskiden bezimi değiştiren adamın eşini öldürmedim." Şakağına masaj yapıyor. "Kahretsin, ikisi de yaptı. Bana bisiklete binmeyi ve avın izini sürmeyi öğrettiler."

"Ona ne oldu?"

"İki yıl önce doğu sınırındaki bir çatışma sırasında öldü. İnsanlarla olduğunu düşünüyoruz." Yutkunuyor. "Mick'in oğlu da öyle. On altı yaşındaydı."

Benim halkım böyle şeylerden hoşlanmaz ama yine de irkiliyorum. "Bu neden her zaman bu kadar melankolik görüldüğünü açıklıyor."

"Keder gibi kokuyor. Her zaman."

"O benim en sevdiğim Were." Dizlerime sarılıyorum. "Bana hep çok iyi davranır."

"Çünkü güzel kadınlara karşı zaafı var." "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Neye benzediğini biliyorsun."

Bu ters iltifat karşısında şaşırarak usulca gülüyorum.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yapmak?"

"Güldüğünüzde dudaklarınızı elinizle kapatırsınız. Ya da ağzınızı kapatarak yaparsınız."

Omuz silkiyorum. Farkında değildim ama şaşırmadım da. "Belli değil mi?" Şaşkın bakışlarına bakılırsa belli değil. "Pekâlâ. Süper savunmasız olacağım"

seninle." Derin, teatral bir nefes alıyorum. Ellerimi dikleştiriyorum. "Benim hakkımda bunu bilmiyor olabilirsin ama ben senin gibi değilim. Ben aslında başka bir türüm, adı-"

"Sefalet." Eli bileğimi yakalamak için yukarı kalkıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Neden dişlerini saklıyorsun?"

"Bana yapmamı söyleyen sendin."

"Senden bir saldırganlık eylemine başka bir saldırganlık eylemiyle karşılık vermemeni istedim, eve gelip *karımı paramparça olmuş* ve yanında daha da küçük parçalara ayrılmış birini bulmaktan kaçınmak için." Eli hâlâ bileğimde. Sıcak. Biraz daha sıkı. Dokunuşu beni ürkütüyor. "Bu farklı."

Öyle mi? Beni parçalara ayırmaz mısın?

"Hadi Lowe." Kolumu serbest bırakıyorum ve göğsüme bastırıyorum. "Dişlerimin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Hadi ama Misery," diye alay ediyor. "Biliyorum ve bu yüzden onları neden sakladığını anlamıyorum."

Sanki bir oyun oynuyormuşuz ve diğerinin kaybetmesini sağlamaya çalışıyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz. "Sana göstermemi ister misin?" Onu kışkırtmaya çalışıyorum ama o sadece ciddiyetle başını sallıyor.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum, evet." "Şimdi mi?"

"Özel aletlere ihtiyacınız yoksa ya da daha önceden verilmiş bir sözünüz yoksa. Banyo zamanı mı?"

"Dişlerimi görmek istiyorsun.

Şimdi." Bakışlarında belli belirsiz

bir acıma var.

"Sadece ..." Onları görme fikrinin neden bu kadar endişe verici olduğundan emin değilim. Belki de sadece dokuz yaşıma ve İnsan bakıcılarımdan ben başladığım anda gülümsemeyi nasıl kestiklerini hatırlıyorum. Haç işareti yapan bir şoför. Yıllar boyunca milyonlarca başka olay. Sadece Serena hiç umursamadı. "Bu bir tuzak mı? Bağırsaklarımdan plumbagoları döllemesini izlemek için bir bahane mi arıyorsun?"

"Seni itebileceğim ve sürümdeki hiç kimse beni sorgulamayacağı için son derece verimsiz olurdu."

"Ne güzel bir esneklik."

Ellerini arkasına saklayarak bir gösteri yapıyor. "Ben zararsızım."

Bir kara mayını kadar zararsızdır. Sert bir bakış ve bir hırlamayla tüm galaksileri yok edebilir. "Tamam, ama vampir dişlerim kurtçuğunuzun hassasiyetlerine ters geliyorsa, bunu sizin istediğinizi unutmayın."

Nasıl başlatacağımdan emin değilim. Hırlamak, diş fırçası reklamlarında insan dişçilerin yaptığı gibi üst dudağımyı parmaklarımla geriye çekmek, uygulamalı bir gösteri için elini ısırarak, hepsi pratik görünmüyor. Bu yüzden sadece gülümsüyorum. Soğuk hava köpek dişlerime çarptığında, kertenkele beynim bana yakalandığımı haykırıyor. Yakalandım. Ben . . .

İyi, aslında.

Lowe'un gözbebekleri yayılıyor. Geri çekilmeden ya da beni yemeye çalışmadan, her zamanki katıksız dikkatiyle köpek dişlerimi inceliyor. Yavaş yavaş gülümsemem içten bir şeye dönüşüyor. Bu arada o da bakıyor.

Ve görünüş.

Ve: görünüyor.

"İyi misin?" Sesim onu bedenine geri döndürüyor. Homurdanması belirsiz, tam olarak olumlu değil.

"Ve sen ..." Boğazını temizliyor. "Kullanmıyor musun?"

"Ne? Oh, dişlerim." Dilimi sağ dişimin üzerinde gezdiriyorum ve Lowe gözlerini kapatıp arkasını dönüyor. Ya çok iğrenç ya da korkmuş. Zavallı küçük Alfa. "Çok az istisna dışında hepimiz kan torbalarından besleniriz."

"Ne istisnası?"

Omuz silkiyorum. "Canlı bir kaynaktan beslenmek biraz modası geçmiş bir şey, çünkü büyük bir zahmet. Karşılıklı kan içmenin bazen sekse dahil edildiğini düşünüyorum ama çocukken nasıl kovulduğumu ve evrensel olarak korkunç bir Vampir olarak tanındığımı hatırlıyor musun?" Owen'ı bu konudaki nüansları bana açıklaması için zorlamalıyım ama ... ugh. Başka bir Vampir'e asla bu kadar yaklaşmayı planlamıyorum. "Seni ısırmayacağım Lowe. Merak etme."

"Endişelenmiyorum." Sesi boğuk geliyor.

"Güzel. Şimdi sana korkunç silahlarımı gösterdiğime göre, beni Emery's'e götüreceksin? Ne de olsa gelininize borçlu olduğunuz balayı bu.

Sizinle iş yapmak bir zevkti. Gidip toplanayım ve-" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama eli beni tekrar yere indiriyor.

"İyi denemeydi."

İç çekiyorum ve geriye doğru yaslanıyorum, fayanslar omurgama baskı yaptığında irkiliyorum. Yıldızlar gökyüzünü dolduruyor, bizi bir anlık sessizliğe sürüklüyor. "Bir sır bilmek ister misin?" Yorgun bir şekilde soruyorum. "Kimseye itiraf edemeyeceğimi düşündüğüm bir şey."

Bana bakmak için dönerken bir kolu kalçama değiyor. "*Bana* söylemek istemene şaşırdım."

Ben de öyleyim. Ama onu yorulmadan taşıdım ve gece çok yumuşak geliyor. "Serena ve ben, o ortadan kaybolmadan birkaç gün önce büyük bir kavga ettik. Şimdiye kadarki en büyük kavgaydı." Lowe sessiz kalıyor. Tam da ondan istediğim şey bu. "Çok kavga ettik, çoğunlukla önemsiz şeyler yüzünden, bazen de sakinleşmemiz biraz zaman alan şeyler yüzünden. Birlikte büyüdük ve en sinir bozucu anlarımızı birbirimizle yaşadık - bilirsiniz, kız kardeşler? Bana kötü davranan bakıcıların ceplerine tükürürdü ve serum takılması gereken kadar hastayken ona müstehcen kitaplar okurdum. Ama bazen günlerce telefonunu açmamasından da nefret ediyordum ve o da benim taş kalpli bir sürtük olmamdan nefret ediyordu sanırım. Son kavgamızdan sonra ikimiz de çok öfkeliydik. Sonra da evrendeki en zor şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen nevresimi sermeme yardım etmeye gelmedi. Ve şimdi söylediği şeyler kafamın içinde dönüp duruyor. Aylardır beslenmemiş köpekbalıkları gibi."

Lowe'un yüz ifadesini buradan göremiyorum. Ki bu ideal. "Peki köpekbalıkları ne diyor?"

"Gerçekten harika bir şirketten benimle ilgilenen bir işe alım görevlisi buldu. İyi bir işti, zorlayıcı bir şeydi. Ülkede sadece bir düzine insanın yapabileceği bir işti. Bana bu iş için ne kadar mükemmel olacağımı, bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğunu söyleyip durdu ama ben bir anlam veremedim, anlıyor musunuz? Evet, daha ilginç bir işti, daha fazla parası vardı ama merak edip duruyordum, neden? Neden zahmet edeyim ki? Nihai amaç ne? Ona sordum ve o da ..." Derin bir nefes alıyorum. "Amaçsız olduğumu söyledi. Kendim de dahil olmak üzere hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadığımı. Durağan olduğumu, başımın

hiçbir yerde, hayatımı boşa harcıyordum. Ona bunun doğru olmadığını, bazı şeyleri önemsedığımı söyledim. Ama ben sadece ... Hiçbir şeyin adını koyamadım. Onun dışında."

. ..bu kayıtsız sarmalın, Misery. Yani, anlıyorum, hayatının ilk yirmi yılını ölmeyi bekleyerek geçirdin, ama ölmedin. Artık buradasın. Yaşamaya başlayabilirsin!

Dostum, sen benim annem ya da terapistim değilsin, bu yüzden sana bu hakkı veren şeyin ne olduğundan emin değilim.

Dışarıdayım, çabalıyorum. Benim de berbat bir hayatım vardı ama birileriyle çıkıyorum, daha iyi bir iş bulmaya çalışıyorum, ilgi alanlarım var - sen sadece zamanın geçmesini bekliyorsun. Sen bir kabuksun. Tek bir şeyi önemsemeni istiyorum, Misery, benim dışımda tek bir şeyi.

Köpekbalıkları kafatasımın iç duvarlarını kemiriyor ve Serena'yı bulana kadar onları durduramayacağım ama bu arada dikkatlerini dağıtabilirim. "Her neyse." Gülümseyerek doğruluyorum. "Madem kalbimi sana bu kadar özveriyle açtım, bana bir şey söyleyecek misin?"

"Bu şekilde değil-"

"Eş tam olarak nedir?"

Lowe'un yüzü bir milimetre bile kıpırdamıyor ama bu konuşmayı ne kadar az yapmak istediğiyle ilgili bir Babil kulesi dolusu defter doldurabileceğimi biliyorum. "Hayatta olmaz."

"Neden?"

"Hayır."

"Gel hadi."

Çenesi çalışıyor. "Bu bir Were şeyi."

"Bu yüzden sizden açıklamanızı istiyorum." Çünkü bunun sadece evliliğin, medeni birlikteliğin ya da durdurmayı unuttuğunuz birden fazla pahalı yayın hizmetine aylık ödemeleri paylaşmanın getirdiği istikrarlı bağlılığın Were eşdeğeri olmadığından şüpheleniyorum.

"Hayır."

"Lowe. Hadi ama. Çok daha büyük sırlar için bana güvenmiştin." "Ah, siktir." Yüzünü buruşturup gözlerini ovuşturuyor ve sanırım ben kazandım. "Donanımım olmayan başka bir şey daha mı?"

Başını sallıyor ve neredeyse üzgün görünüyor.

"Hakimiyet olayını anladım." Son on beş dakika içinde gerçekten bazı adımlar attık. "Bana bir şans ver."

Bana dönüyor. Birden kendini biraz fazla yakın hissetti. "Sana bir şans vereyim," diye tekrarlıyor, anlaşılmaz bir şekilde.

"Evet. "Evet. bütün rakip-türler-yüzyıllardır-düşmanlık-ile-bağlı-olup-kanlı-ölüme-kadar-duygusuz-acı-çekmeye-son-verecek-olması cesaret kırıcı görünebilir, ama."

"Ama?"

"Aması yok. Sadece söyle."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir eş ..." Ağustos böcekleri sustu. Sadece dalgaların gecenin içine doğru hafifçe vuruşunu duyabiliyoruz. "Kimin için yaratıldıysan. Senin için yaratılmış olan."

"Ve bu, ayrı üniversitelere gitmeden önce birbirlerinin yıllıklarına şarkı sözü yazan İnsan liselilerden farklı, benzersiz bir Were deneyimi... nasıl?"

Kültürel olarak saldırgan olabilirim ama omuz silkmesi iyi huylu. "Ben hiç İnsan lisesi öğrencisi olmadım ve bunun deneyimi benzer olabilir. Elbette biyoloji başka bir konu."

"Biyoloji mi?"

"Birinin eşiyile tanışmasıyla ilgili fizyolojik değişiklikler vardır." Kelimelerini ihtiyatla seçiyor. Belki de bir şeyler saklıyor.

"İlk görüşte aşk mı?"

Başını sallıyor, "Bir bakıma, belki. Ama bu çok duyulu bir deneyim. Eşini sadece görerek tanıyan birini hiç duymadım." Dudaklarını ıslatıyor. "Koku bunun büyük bir parçası, dokunma da öyle ama dahası da var. Beynin içindeki değişiklikleri tetikliyor. Kimyasal değişimler. Bu konuda bilimsel makaleler yazıldı ama onları anlayabileceğimden şüpheliyim."

Were akademik dergilerini elime geçirmeyi çok isterim. "Her Were'de bir tane mi var?"

"Bir eş mi? Hayır. Oldukça nadirdir. Çoğu Weres bir eş bulmayı beklemez ve tatmin edici bir romantik ilişki kurmanın tek yolu da bu değildir. Cal,

örneğin, çok mutlu. Eşiyle bir arkadaşlık uygulamasında tanışmış ve evlenmeden önce yıllar süren bir itiş kakış yaşamışlar."

"Yani yerleşti mi?"

"O böyle düşünmezdi. Arkadaş olmak üstün bir sevgi türü değildir. Hayatınızı en iyi arkadaşınızla geçirmekten ve onun tuhaflıklarını sevmekten daha değerli değildir. Sadece farklıdır."

"Eğer bu kadar mutlularsa, karısı onun eşi olabilir mi? Onunla tanıştığında sinyalleri gözden kaçırmış olabilir mi?"

"Hayır." Ay ışığının aydınlattığı suya bakıyor. "Biz gençken, Koen'in kız kardeşi eşiyle tanıştığında ben de oradaydım. Koşuyorduk. Onu kokladı ve birden tarlanın ortasında hareketsiz kaldı. Felç geçiriyor sandım." Gülümsüyor. "Yeni renkler keşfetmiş gibi hissettiğini söyledi. Sanki gökkuşağı birkaç çizgi kazanmış gibi."

Şakağımı kaşıyorum. "Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor."

"Gerçekten çok iyi. Her zaman aynı değil ama" diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Açıklamaları aracılığıyla bir şeyleri işliyor. "Bazen sadece içgüdüsel bir his. Sizi midenizden yakalayan ve asla bırakmayan bir şey. Dünyayı sarsan, evet, ama aynı zamanda sadece ... *orada*. Yeni ama zamansız."

"Böyle mi hissettin? Eşinle mi?"

Bu sefer dönüp bana bakıyor. Bu kadar basit bir şeyi üretmesi neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum:

"Evet."

Tanrım. Bu tam bir saçmalık.

Lowe'un bir eşi var, görünüşe göre harika bir şey. Ama o *benimle* evliyken eşi *benim* halkımın arasında sıkışıp kalmış.

"Çok özür dilerim," diye geveledim.

Bakışları sakın. Fazla sakın. "Üzgün olmamalısın."

"İstersem üzgün olabilirim. Özür dileyebilirim. Secde edebilirim ve ..."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü. En fazla bir yıl içinde barışacağım." Onun iyiliği benim sorumluluğumda değil, ama şimdiden ondan çok şey alındı ve

hızlı bir şekilde görev tuğlalarıyla değiştirildi. "Eşinle birlikte olabilecek ve sonsuza dek ısıarak yaşayacaksın. Isırmak da var, değil mi?"

"Evet. Isırık ..." Bakışları boynuma doğru kayıyor. Kaldı. "Önemli."

"Acı verici görünüyor. Mick'inki yani."

"Hayır," diyor, gözleri üzerimde. Nabzım titriyor. "Doğru yapılırsa olmaz."

Vücudunda bir tane olmalı. Tişörtünün yumuşak pamuğunun altında, tenine gömülü bir sır. Ve eşinde de bir tane bırakmış olmalı, gecenin bir yarısı izini sürmek için onu eve götürecek kabarık bir yara izi.

Ve sonra aklıma bir şey geldi. Korkunç bir olasılık. "Her zaman karşılıklıdır, değil mi?"

"Isırık mı?"

"Eş olayı. Biriyle tanışırsan ve onun senin eşin olduğunu hissedersen ve *biyolojin değişirse* ... onunki de değişir, değil mi?" Sözlü bir cevaba ihtiyacım yok, çünkü onun metanetli ve hoşgörülü ifadesinden anlıyorum ki *hayır. Hayır.* "Oh, kahretsin."

Romantik değilim ama bu ihtimal korkunç. İnsanın kaderinde olmayacak biriyle birlikte olma fikri. Yapamayacak. Olmaz. Dünyadaki tüm duygular, ama tek taraflı. Anlaşılmamış ve bağlanmamış. Kimya ve fizikten inşa edilmiş, yarı yolda duran ve bir daha asla toplanamayan bir köprü.

Düşüş bütün kemikleri kırabilirdi.

"Kulağa korkunç geliyor."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Öyle mi?"

"Bu bir ömür boyu hapis cezası." Şartlı tahliye yok. Sadece sen ve senin varlığından asla haberi olmayacak bir hücre arkadaşın.

"Belki." Lowe'un omuzları gerilir ve gevşer. "Belki de bunun tamamlanmamış olmasının yıkıcı bir yanı vardır. Ama belki de sadece diğer kişinin orada olduğunu bilmek . . ." Boğazı düğümleniyor. "Bunda da bir zevk olabilir. Güzel bir şeyin var olduğunu bilmenin verdiği tatmin." Dudakları birkaç kez açılıp kapanıyor, sanki doğru kelimeleri ancak önce kendi kendine şekillendirerek bulabilirmiş gibi. "Belki bazı şeyler karşılıklılığın ötesindedir. Belki de her şey *sahip olmakla* ilgili değildir."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Çiftleşmesi açıkça karşılıklı olan birinden böyle bir bilgelik."

"Öyle mi?" Eğleniyor ve başka bir şey.

"Karşılıksız aşkla uğraşan hiç kimse bunu söylemez."

Gülümsemesi gizemli. "Senin aşkın da böyle mi oldu? Karşılıksız mı?"

"Hiç aşk olmadı." Çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. Şimdi ısıltılı göle bakma sırası bende. "Ben bir Vampirim."

"Vampirler sevmez mi?"

"Öyle değil. Bu konular hakkında kesinlikle konuşmuyoruz."

"İlişkiler mi?"

"Duygular. Bizler buna çok fazla değer verecek şekilde yetiştirilmedik. Bize önemli olanın çoğunluğun iyiliği olduğu öğretildi. Türyn devamı. Gerisi sonra gelir. En azından ben böyle anlıyorum, halkımın geleneklerini çok az kavriyorum. Serena bana Vampir toplumunda neyin normal olduğunu sorardı ve ben ona söyleyemezdim. Teminat olduktan sonra geri dönmeye çalıştığımda, ..." İrkildim. "Nasıl davranacağımı bilmiyordum. Dil'i konuşma şeklim kesik kesikti. Neler olup bittiğini anlamamıştım, anlıyor musun?" Evet, anlıyor. Bunu söyleyebilirim.

"Bu yüzden mi İnsanlara geri döndün?"

Evet yerine "Daha az acıdı," diyorum. "Asla bana ait olmaması gereken insanların arasında yalnız hissetmek."

İç çekiyor ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak dizlerini yukarı çekiyor. İçimde bir düşünce titreşiyor: tam burada, şu anda, kendimi pek de yalnız hissetmiyorum.

"Haklısın Lowe. Bir eşin ne olduğunu anlayacak donanıma sahip değilim ve biriyle tanışıp bahsettiğin akrabalık duygusunu hissetmeyi hayal bile edemiyorum. Ama ..." Gözlerimi kapatıyorum ve on beş yıl öncesini düşünüyorum. Bir bakıcı kapımı çaldı ve beni gamzeli, siyah gözlü, siyah saçlı bir kızla tanıştırdı. Aldığım nefes kesildi. "Yazılımı yükleyebildim. Çünkü Serena bana verdi. Belki onu zaman zaman hayal kırıklığına uğrattım, belki bana kızdı ama büyük resimde bunun hiçbir anlamı yok. Emery ile tek başına yüzleşmek ya da sürün için her şeyi feda etmek istemeni anlıyorum. Anlıyorum çünkü ben

Serena için de aynı şeyi hissediyorum. Ve tam olarak ifade edemediğim nedenlerden dolayı, çünkü duygular benim için çok zor, seninle gelmek istiyorum. Ana'ya zarar vermeye çalışan kişiyi bulmana yardım etmek için. Ve sanırım Serena benimle gurur duyardı, çünkü sonunda bir şeyleri önemsemeyi başardım. Azıcık bile olsa."

Ay ışığının aydınlattığı havada beni uzun uzun inceliyor. "Çok sert bir konuşmaydı, Misery."

"Belalı benim göbek adım."

"Senin göbek adın Lyn."

Kahretsin. "Dosyayı okumayı bırak."

"Asla." Nefes alıyor. Başını geriye eğdi. Bütün gece haritaladığım yıldızlara bakıyor. "Eğer bunu yaparsak, seni yanıma alırsam, benim yöntemimle olmalı. Güvende olduğundan emin olmak için."

Kalbim umutla çırpınıyor. "Yolunuz nedir? Mimari olarak mı? Korint sütunuyla mı?"

Ben komik değilim. Ama o da değil.

"Eğer benimle gelersen, Misery, işaretlenmek zorunda kalacaksın."

CHAPTER 14

Tadı da kokusu gibi.

I PARK EDİLMİŞ HIBRİTLE YIRMI SAATLİK BİR YOLCULUK BEKLENİYORDU. Lowe'un garajı ya da belki de ekonomi sınıfında daha kısa bir uçak yolculuğu, burnuma gizlice pamuk tıkayarak İnsan kanı kokusu.

Bir Cessna beklemiyordum.

"Tatlım," diye soruyorum güneş gözlüklerimi burnumun ucuna indirerek, "zengin miyiz?"

Bakışları sadece hafifçe öfkeli. "İnsanlara ait havayollarının çoğundan men edildik, *sevgilim*."

"Ah, doğru ya. Bu yüzden daha önce hiç uçmadım. Her şey aklıma geliyor."

Mick, Cal ve Ken Doll Ludwig'in Lowe'un Vampir gelinini Emery'nin evine götürme kararından ne kadar az hoşlandıklarını anlatmak zor. Alacakaranlığın azalan ışığında, gergin bir endişe ve dile getirilmeyen itirazlarla adeta zonkluyorlar.

Ya da konuştular, belki. Günün çoğunu uyuyarak geçirdim ve büyük ihtimalle ben öğlen koması için dolaba tıkıldığımda onlar da birkaç tur bağırış çağırış maçı yapmışlardır. Onları kaçırdığıma sevindim ve uyanık geçirdiğim zamanın Alex'le teknoloji işlerini organize etmekle geçtiğine de bir o kadar sevindim.

"Biri Lowe'u öldürmeye kalkarsa," dedi bana bir USB Rubber Ducky göstererek, "Alfa'nız için canınızı vermek sizin görevinizdir."

"Onunla gümüş bir mermi arasına tüm vücudumla dalmayacağım." GSM önleyiciyi incelemek için ışığa tuttum. Şıktı. "Ya da sizin öldürülmeniz için ne gerekiyorsa."

"Sadece sıradan bir mermi. Ve eğer bir sürüyle evlenirseniz, sürünün Alfa'sı sizin Alfa'nız olur. Bir Alfa ile evlenirseniz, o *kesinlikle* sizin Alfa'nız olur."

"Tabii. Şuradaki mikrodenetleyiciyi görebilir miyim?"

Alex'in bizi küçük havaalanında uğurlamaya gelmemesine üzülmedim, çünkü diğerleri yeterince varoluşsal endişe yayıyordu. Ağzı sıkı, fedai pozlu, çatık kaşlı. Mick, Sparkles'ı geçiren bir çocuk gibi tutarken sürekli başını sallıyor -çünkü evet: Sparkles, son iki saat içinde prizlere oyun hamuru soktuğu için defalarca azarlanan birine göre, "uçakların vınlamasını izlemeyi gerçekten seven" "değerli bir aile üyesi". Operasyona en az karşı çıkan Juno, ki bu çok hoş. Ancak asıl mutlu olan Ana'dır ve bunun tek nedeni Lowe'dan aldığı hediyeler, şekerler ve yeteneklerini çok abartan gerekli bir lojistik çabayla Hollywood Tabelası'ndan bir *L harfi* çalmasıdır.

"Liliana'nın *L'si*," diye fısıldıyor bana komplocu bir şekilde, çünkü alfabe becerilerime olan inancı en iyi ihtimalle zayıf. Sonra da Sparkles'ı mırıldanmasına neden olacak ama *bana* kalıcı bir şekil bozukluğu kazandıracak ağza alınmayacak sevimli şeylere maruz bırakmak için oradan uzaklaşıyor.

Lowe eğilip onu alnından öptükten sonra, "Gidelim," diyor. Onu merdivenlerden çıkarken takip ediyorum ve içeride kaybolmadan önce Ana'ya el sallıyorum. Yüzde birlik bir kesimin lüks jetinden çok, güzel bir oturma odası ile Amtrak treninin birinci sınıfı arasında bir yere benziyor.

"Pilot Were mi?" Lowe'u uçağın ön tarafına kadar takip ederek soruyorum. Çok sıkışık bir yer değil ama ikimiz de uzun boyluyuz ve daracık bir yer.

"Evet." Kokpitin kapısını açar. "Kim-"

Kendini pilot koltuğuna bıraktığında çenemi kapattım. Hızlı, pratik hareketlerle düğmelere basıyor, büyük bir çift kulaklık takıyor ve hava trafik kontrolüyle kısık sesle konuşuyor.

"Oh, Tanrı aşkına." Gözlerimi deviriyorum. Sürüye liderlik etmek ve mimar olmak arasında ne zaman küçük uçak lisansı aldığını sormak istiyorum. Ama benden bunu istediğinden şüpheleniyorum ve bunu yapamayacak kadar önemsizim. "Gösteriş budalası," diye mırıldanıyorum, yardımcı pilot koltuğuna giderken sağ kalçamı yarım düzine çıkıntıya çarpıyorum.

Gülümsemesi orantısız. "Kemerini bağla."

Diğer her şey gibi Lowe da uçmayı zahmetsiz gösteriyor. Gökyüzünde dev metalik bir kuşun içinde olmak korkutucu olmalı, ama burnumu soğuk cama dayayıp gece gökyüzüne bakıyorum, yayılan ışıklar uzun çöl şeritleriyle kesintiye uğruyor. Sadece iniş izni aldığımızda tekrar ortaya çıkıyorum.

"Sefalet," diyor yumuşak bir sesle.

"Mmm?" Yukarıdan bakınca okyanus kıpırtısız görünüyor. "Karaya çıktığımızda," diye başlıyor, sonra uzun bir ara veriyor.

Çok uzun, kendimi soğuk camdan ayırıyorum. "Ouch." Saatlerdir hareket etmediğim için kaskatı kesildim, bu yüzden dar kabinde yanlışlıkla bir fırlatma koltuğu düğmesine basmamaya çalışarak boynumu uzatıyorum. "Her yerim ağrıyor." Omurgamı kamburlaştırdıktan sonra doğrulduğumda, bana bakışı yargılayıcı olamayacak kadar yoğun. "Ne?" Savunmaya geçerek soruyorum.

"Hiçbir şey." Kontrol panosuna geri döner. Çok hızlı.

"'İndiğimizde' mi dedin?"

"Evet."

"Bunun bir cümle olmadığının farkındasın, değil mi? Sadece geçici bir yan cümle."

Kaşı kalkıyor. "Şimdi de dilbilimci mi oldun?"

"Sadece yardımcı bir eleştirmen. İndiğimizde ne olacak?" Diliyle yanağının içinde geziniyor.

"Bana söyleyecek misin?"

Başını sallıyor. "Emery ve halkına, sürümün bir parçası olduğunuz ve size karşı hiçbir şiddete müsamaha gösterilmeyeceği mesajını vermem gerekiyor. Sadece *sözlü mesaj* değil."

"Bunu beni işaretleyerek yapacağını söylemiştin, değil mi?" O her neyse. İniş pistindeki yanıp sönen ışıklar yaklaşıyor ve türbülans

midemi bulandırıyor. Odağımı Lowe'a kaydırıyorum. "Hızlı okumaya ihtiyacım yok

Aptallar için Mimari'yi okuyup Gotik ve Art Deco'yu birbirinden ayırabiliyormuşum gibi mi yapayım?" Bana döndü, taş suratlı. "Şaka yapıyorsun."

"Lütfen önünüze bakın."

"Yapabilirsin, değil mi? Ayır ayrı söyleyebiliyorsun-"

"Kocacığım, sevgilim, derinlerde bir yerde bunun cevabını biliyorsun ve lütfen *uçacağı* indirirken yola bak."

Geri dönüyor. "Kokularla ilgili," diyor, açıkça konuyu değiştirmek için kendini zorluyor.

"Elbette. Ne değil ki?" O bir şampiyon oldu. Artık kokuma tepki vermiyor gibi görünüyor. Belki de tüm banyolardan dolayıdır. Belki de Serena'nın balık pazarında yaşadığı zamanki gibi bana alışmaya başlamıştır. Kira kontratı bittiğinde, yumurtalı kokuyu neredeyse rahatlatıcı bulmuştu.

"Aynı kokuyu alırsak, bu mesajı vermiş oluruz."

"Bu köpek nefesi gibi kokman gerektiği anlamına mı geliyor?"

Şaka yapıyorum. "Bunu yapacağım." Sesi hırıltılıydı.

"Ne yapmak için?"

"Seni kokutmak"-uçak zarif bir sarsıntıyla yere iner

-"Ben."

Pistte yarışırken ellerim kolçakların etrafında sıkılaşıyor. Dehşete kapılıyorum, pistin sonundaki binaya çarpıp parçalandığımıza dair senaryolar beynimde çiçek açıyor. Yavaş yavaş yavaşlıyoruz ve yavaş yavaş Lowe'un sözleri toz gibi dağılıyor.

"Senin gibi mi?"

Başını sallıyor, bazı son manevralarla meşgul. Hangarın yanında küçük bir grup insanın toplandığını fark ettim. Emery'nin karşılama komitesi, bizi katletmeye hazır.

"Sorun değil. Vücudumla ne istersen yap," diyorum dalgınca, hangisinin bana bir diş sarımsak atma ihtimalinin daha yüksek olduğunu tahmin etmeye çalışarak. "Uyarayım, Serena sık sık ne kadar iğrenç ve soğuk hissettiğimden yakınıyor. O üç derece büyük fark yaratıyor."

"Sefalet."

"Cidden, umurumda değil. Ne yaparsan yap."

Manevra bitti. Kemerini çözüyor ve bizi bekleyen Wereları değerlendiriyor. Beş kişiler ve uzun görünüyorlar. Ben de öyleyim. Lowe da öyle.

"Eğer bize saldırırlarsa-"

"Yapmayacaklar," diye sözümü kesti.

"Şimdi olmaz." "Ama eğer yaparlarsa, yardım edebilirim-"

"Biliyorum ama onları tek başıma da alabilirim. Hadi, fazla zamanımız yok." Beni bileğimden tutup kamaradan daha büyük olan ama birbirimizin önünde durduğumuz için çok küçük o l a n ana oturma alanına çekiyor. "Ben gidiyorum-"

"Ne yaparsan yap." Boynumu eğerek onun yanından geçip lombozlardan Kurtadamları bir an için görebiliyorum. Bazıları gerçekten kurt formunda.

"Sefalet."

"Sadece acele et ve-"

"*Sefalet.*" Sesindeki emirle ona doğru sıçradım. Kaşlarının arasında öfkeli bir V harfi var. "Açık rızana ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Seni geleneksel Were yöntemiyle koklayacağım. Tenimi seninkine sürtmeyi gerektiriyor. Dilimi de."

Oh. Oh.

Vücudumun içinde elektrikli, sıvı bir şey birikiyor. Bununla yapabildiğim tek şekilde başa çıkıyorum: gülerek. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor, bataklık kumu kadar ciddi. "Islak bir pipi gibi mi?"

Eli boynuma doğru kalkıyor.

Durdu.

"Sana dokunabilir miyim?" İzin istiyor ama bunda güvensiz ya da çekingen bir şey yok. Başımı sallıyorum. "Perilerin koku bezleri vardır." Başparmağının ucuyla boğazımın sol tarafındaki çukura dokunuyor. "Buraya." Sağ tarafa. "Ve burası." Eli boynuma dolanıyor, avuç içi ensemle aynı hizada. "Bileklerin de."

"Ah." Boğazımı temizliyorum. Ve kıvrınma dürtüsüne direniyorum, çünkü hissediyorum Hiçbir fikrim yok. Bana bakışı yüzünden. Solgun,

delici

Gözler. "Bu büyüleyici bir anatomi dersi, ama-ah, *kahretsin*. Yeşil işaretler, düşünümüzde! Ama ben-"

"Koku bezleriniz yok" diyor, sanki vergilerden daha tahmin edilebilirmişim gibi, "ama nabız noktalarınız var, kanınızın yüzeye daha yakın pompalandığı ve ısı-"

"-Kokuyu artıracaktır. Kan olayına aşınayım."

Başını sallıyor ve ne beklediğine dair hiçbir fikrim olmadığını anlayana kadar gözlerimi beklenti içinde tutuyor. "Misery. İzniniz var mı?"

Hayır diyebilirim. Hayır diyebileceğimi ve onun da muhtemelen beni korumak için başka bir yol bulacağını ya da bunu denerken öleceğini *biliyorum*, çünkü o *öyle* bir adam. Ve belki de tam da bu yüzden başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, bunun büyük bir mesele olmayacağını düşünüyorum.

Çok geçmeden fark ettim ki, durum böyle olmayabilir.

Sıcaklıkla başlıyor, o yaklaştıkça üzerime süzülüyor. Kanının hafif, hoş kokusu burun deliklerime tırmanıyor. Ondandır, dokunuşu. Önce eli çenemde, beni sabit tutuyor, başımı sağa doğru eğiyor ve sonra ... burnu, sanırım. Boğazımın sütununa sokuluyor, kanımın en güçlü aktığı yerde ileri geri hareket ediyor. Bir kez nefes alıyor. Tekrar, daha derine. Sonra tekrar yukarı çıkıyor, çenesinin çizikleri etimi gıdıklıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor alçak bir sesle.

Başımı sallıyorum. Evet. Sorun yok. İyiden de öte, gerçi nasıl ya da neden olduğunu nitelendiremem. Ağzımdan bir "Özür dilerim" dökülüyor.

"Pardon?" Bu kelime tenimde titreşiyor.

"Çünkü." Dizlerim bükülüyor, ben de onları kilitliyorum. Hâlâ yönümü kaybedecekmişim gibi hissediyorum, bu yüzden körlemesine yukarı uzanıyorum. Lowe'un omzunu buldum. Can havliyle kavradım. "Kokumu sevmediğini biliyorum."

"Kokuna bayılıyorum." "Yani

banyolar işe yaradı- *Oh*."

Dil dediğinde, ben ... bekliyordum. Dudaklarının boğazımın dibinde ayrılmasını ve sonra yumuşak, uzun bir yalamayı *değil*. Çünkü bu bir öpücük gibi hissettiriyor. Lowe Moreland boynumu yavaşça öpüyormuş gibi. Dişleriyle kavırıyor ve hafif bir ısırıkla bitiriyor.

Neredeyse inliyordum. Ama son anda, iniltili, gırtlaktan gelen sesi bedenimin içine geri yutmayı başarıyorum ve ...

Tanrım. Yaptığı şey neden bu kadar olağanüstü *iyi* hissettiriyor?

"Bu benim için olduğu kadar senin için de tuhaf mı?" Karnımdaki zevk kıpırtılarını hafifletmeye çalışarak soruyorum. Çünkü göbeğimin altında dökülen su gibi yayılan bu şey *uyarılma ve çok* hızlı bir şekilde orman yangınına dönüşebilir. Bana kanı, dokunmayı ve belki de sevişmeyi düşündürüyor ve vücuduma bir şeyler olurken, onların kokusunu alabileceğinden korkuyorum.

Kokla *beni*.

"Hayır," diye
homurdanıyor.

"Ama-"

"Garip değil." Lowe başını boynumdan kaldırıyor. Geri dönüp biraz daha yapması için yalvarmaya *çok* yakınım ama o sadece taraf değiştiriyor ve ben neredeyse rahatlayarak inliyordum. Bu kez avucu başımın arkasını tamamen kavıyor ve birkaç dakika boyunca kulağımın ucunu okşuyor, sanki vücudum değerli, güzel bir şeymiş gibi yavaşça, saygıyla nefes veriyor. "Mükemmel," diyor ve sonra ağzını tekrar indiriyor.

Önce kulak mememi hassas bir şekilde ısırdı. Sonra dilini çenemin dibinde gezdiriyor. Son olarak, tam bunun koklamanın düşündüğümünden farklı olduğunu düşünürken, boğazımın dibine doğru ilerliyor ve *emiyor*.

Homurdanı

yor.

Nefesim

kesildi.

Elim yüzünü daha da içime bastırmak için yukarı doğru ilerlerken ikimiz de sendeleyerek nefes alıyoruz. Ağzı açık bir şekilde tenimi nazıkçe çekiyor ve uyarım elektrik gibi, beni sıcaklıkla dolduruyor. Werelerin vücut ısısı Vampirlerden çok daha yüksektir ve onun vücudu sadece bir santimlik hava ve imkan uzaklığında ve onun *sıcaklığı*

Göğüslerim ağrıyor, meme uçlarım taş gibi sertleşiyor ve ona doğru eğilmek istiyorum. Temas, et ve ten istiyorum. Lowe katı ve ben çok yumuşak hissediyorum ve onun gürleyen kalp atışları - onun *lezzetli atan kalbi* - puslu, tarif edilemez bir mucize gibi beni ona çekiyor. Kollarında kıvranıyorum, ona doğru bastırmaya, biraz sürtünmeye çalışıyorum ama

hayır.

Çünkü Lowe geri çekiliyor. Elini omzuma koyuyor ve yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürüyor. Dengede durmak için koltuk başlığını kavradığımda nefesim kesiliyor.

"Tamam mı?" diye soruyor, parmaklarını boğazımın dibine dolayarak. Olabildiğince hızlı bir şekilde evet diyorum, kelime ağzından tam olarak çıkmadan önce ve o da zaman kaybetmiyor: saçlarımın ağır kütlmesini kaldırıyor. Kalçalarımı avucunun içine aldı. Bedenimi onunkine bastırıyor.

Ve beni istediği gibi yakaladığında, eğilir.

Dişleri bu kez *sertçe* boynumun arkasına dolanıyor ve iğrenç, anlık bir zevkle dolup taşıyorum. Daha önce dizginlemeyi başardığım çığlık boğazımda yanıyor. İçimde bir basınç var, baş döndürücü, haşlayıcı ve büyümesine dayanamıyorum. Lowe'un eli karnıma doğru iniyor ve beni ona daha sıkı yashıyor. Kıçımın kıvrımı kasıklarının buluyor ve sinir uçlarımı sarsan tatmin edici, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor.

Kanım şarkı söylüyor. Kulaklarım uğulduyor. Eriyorum.

"Siktir," diyor ağzından. Isırığının acısını dindirmek istercesine dilini son bir kez omurgamın tepesindeki topuzun üzerinde gezdiriyor ve birden üşüyorum. Titriyorum. Döndüğümde benden birkaç metre ötede duruyor, gözleri simsiyah.

Kulaklarımdaki uğultu gittikçe artıyor - çünkü aslında kulaklarımda değildi. Bir araba pistte uçağımıza doğru ilerliyor.

Emery.

"Özür dilerim." Lowe'un sesi, ses kutusundan tırmık geçmiş gibi çıkıyor. Parmakları yan tarafında seğiriyor, bir refleks. Elimin boğazımın dibindeki nemli noktada durması gibi.

"I . . ." Elim enseme masaj yapmak için kayıyor. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. "Bu "

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor.

Dişlerim ağrıyor, kaşınıyor, daha önce hiç olmadığı kadar *istiyor*. Yanmadıklarından emin olmak için dilimle izlerini sürüyorum ve Lowe her saniyesinde dudaklarını ayırarak bunu yapmamı izliyor. Bana doğru küçük, istemsiz bir adım atıyor, sonra tekrar geri çekiliyor, kontrol eksikliğinden dehşete düşüyor.

Bu benim için yeni olabilir ve ben bir Were olmayabilirim, ama aramızda her ne olursa, *seni çabucak kılık değiştirmeme izin vermenin* ötesine geçti ve doğrudan farklı bir şeye dönüştü.

Cinsel bir şey.

Ve eğer *ben* biliyorsam, *onun* bilmemesine imkan yok.

"Lowe." Bunun hakkında konuşmalıyız. Ya da bir daha asla bahsetmemeliyiz.

Görünüşüne bakılırsa ikincisini seçiyor. "İşim bitti," diyor kendi kendine, gözleri cam gibi. "Bitti."

"Daha iyi mi?"

Dudakları birbirine bastırıyor. Sanki ağzında bir an daha tutmak istediği bir tat varmış gibi. "Daha iyi mi?"

"Kokum. Ben ... gibi mi kokuyorum? ?"

"Benim." Boğazında bir gümbürtü. "Benimmişsin gibi kokuyorsun, Misery."

Vücudumda yüklü bir şey parıldıyor. Ne de olsa tam da istediğimiz şey buydu.

CHAPTER 15

Hayal ettiği gibi biri değil. Büyürken onun nasıl biri olacağını hayal ettiğini itiraf etmeyecekti, ama kafasının arkasında her zaman bir şey vardı, belki bir gün diye zayıf bir umut.

Hayal ettiği gibi biri değil. O daha fazlası, mümkün olan her şekilde.

EMERY MESSNER TAŞ GIBİ. ÇÜNKÜ O GERÇEKTEN GÖRÜNÜYOR
Güzel.

Aklını yitirmiş, kuduz görünömlü, kana susamış selamlar bekliyordum. Öngörülemezlik. Şiddet tehditleri. Karşımda ellili yaşlarında, hırkasına *Umut Sevgi Cesaret rozeti takmış* tatlı bir kadın buldum. İyi bir karakter yargıcı değilim, ama nazik, arkadaş canlısı ve içtenlikle cana yakın görünüyor. Kalp atışları zayıf, neredeyse suskun. Onu çocuklarının futbol antrenmanından sonra etrafa dağıtmak için fıstıksız ikramlar pişirirken hayal edebiliyorum, ama insanları kaçırıp öldürürken *değil*.

"Lowe." Bizden birkaç adım ötede durdu ve başını eğerek selam verdi. Yukarı baktığında burun delikleri seğiriyor, şüphesiz uçakta Lowe'la aramızda geçenlerin kokusunu almış.

Eterde kaybolmak istiyorum.

"Size ve Vampir gelininize hoş geldiniz." Kocamla yüzleşiyor. Eşini kim öldürdü? Bu çok berbat bir durum. "İttifakınız için tebrikler."

"Emery." Gülümsemiyor. "Bizi evinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Saçmalık. Burası senin bölgen, Alfa." Brunch'taki bir kız gibi elini sallıyor. Gözleri tekrar bana kayıyor ve bir anlığına kibar yüz ifadesi dağılıyor ve kendimi onun gözlerinde görüyorum.

Ben bir
Vampyre'ım.

Ben
düşmanım.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda, benim halkım *onun* halkı için ilk beş ölüm nedeni arasında yer a l l y o r . Ayakkabısının altına sıkışmış bir sakız parçası kadar hoş karşılanıyorum.

Ancak, ben *Lowe'un* sakızıyım ve o da bunu açıkça belli ediyor: eli belimin kıvrımında sahiplenici bir şekilde duruyor ve kendini stratejik olarak konumlandığını ve en ufak bir gözdağı işaretinde beni arkasına itmeyi planladığını anlayacak kadar kendini savunma hakkında bilgim var. Emery'nin korumalarının -sekiz kişi, kurt ve insan formları arasında eşit olarak bölünmüşler- bunu görememesine imkan yok. Gergin ifadelerine bakılırsa, sayıca bu kadar az olsalar bile Lowe'un önemli bir tehdit oluşturduğuna inanıyor gibiler.

Sahte karısı olarak, bunu gurur verici buluyorum.

Ama Lowe haklıydı ve Emery kavga istemiyor, en azından şimdi değil. Sırf benim için zoraki bir gülümseme takındı. "Misery Lark." Sesinden kibarlık sızıyor. "On yıllardır bölgemde senin halkından kimseyi görmedim."

Hayatta olmadığı kesin. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Belki de baltaları gömme zamanı gelmiştir. Belki de artık eskileri kül olduğuna göre yeni ittifaklar kurulabilir."

"Belki de." *Olası görünenleri* dilimden ısırarak çıkarıyorum.

"Pekâlâ." Gözleri elime kaydı. Çünkü Lowe'un kendi elini elime doladığını aniden fark ettim. "Lütfen beni takip edin." Son bir gülümsemeyle bize sırtını dönüyor. Korumaları arkasından süzülüyor, etten yapılmış bir zırh gibi onu kuşatıyor.

Lowe'un parmakları benimkileri sıkıyor. "Çok naziksin," diyor nefesinin altından. "Diplomatik bir olaya yol açmadığınız için teşekkür ederim."

"Sanki."

Kaşları titriyor.

"Hadi ama. Yapmazdım."

Bana bakışı bunu gösteriyor: *Kesinlikle yapardın.*

"Ana'yı kaçırmaya çalışan kadını kızdırmayacağım," diyorum öfkeyle.

Sonra netleştiriyorum, "Onu bıçaklayabilirim. Ama ona *sataşmayacağım.*"

Ağzı seğiriyor. "İşte buradasın."

Beni siyah bir sedana doğru çekiyor, eli hâlâ benimkini tutuyor.

AKŞAM YEMEĞİ GARIP BİR OLAYDIR, ÇÜNKÜ BANA SERVİS EDİLEN
bir tabak cavatelli ve kana benzeyen bir kadeh kırmızı şarap.

Eski Alfa'nın eşi ve çocuklarının mevcut liderlikle resmi ilişkilerini sürdürmesi standarttır ve birkaç Were hafta sonu için davet edildi. Ancak bu gece masada sadece üçümüz varız ve ben Were meseleleri hakkında sohbe katılamayacak kadar bilgisizim. Sınırlar, ittifaklar, diğer sürüler hakkında konuştuklarını takip etmeye çalışıyorum ama dördüncü sezondan üç zamanlı bir TV dizisine başlamak gibi. Çok fazla olay örgüsü, karakter, dünya inşası detayı var. Yapabildiğim tek şey, yemek sırasında ortaya çıkan karmaşık dinamikleri ve Lowe'un bunları ustalıkla ele alışını takdir etmek. Kimse Roscoe'yu öldürdüğünden bahsetmiyor ve bunun için minnettarım.

Sabah erkenden odamıza götürülüyoruz. Tek yatak var, neyse ki garip bir paylaşım durumu olmayacak, çünkü güneş doğar doğmaz dolabın içinde kaybolacağım. Lowe'a oturmasını işaret ediyorum ve bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Bana şaşkın bir bakış atıyor ama ben kotunun cebine uzanıp telefonunu çıkarırken bile itiraz etmeden itaat ediyor. Bir Alfa'ya göre söylediklerimi yapmakta şaşırtıcı derecede iyi.

Lowe'un giderek daha da eğlenen bakışları altında birkaç dakika boyunca etrafı böceklerle ve kameralara karşı taradım ve güçlü Wi-Fi ağları olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbirini bulamadığımda, onun bu paranoya seviyesine boyun eğmiş, yaşamakta zorlanan acınası bakışını yakalıyorum ve bir tiftik topunu

ve ona bunun son teknoloji bir casus yazılım olduğunu söyle, sadece bir kez olsun *haklı* olmak için.

Muhtemelen daha iyisini bilemezdi.

"Konuşabilir miyim? Yoksa daha fazla casusluk mu yapmak istersiniz?" Ters ters baktım. "Altın çocuğun Alex bunu yapmamı söyledi."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Emery daha iyi bilir."

"Yani uykumuzda boğazımızı keseceği ihtimalini düşünmeyecek miyiz?"

"Şimdilik."

"Hmm." Takip edilmediğinden emin olmak için telefonunu inceledim. Lowe'un hayatına dair ilginç, belli belirsiz bir pencere. MILF pornolarıyla dolu olmasını beklediğimden değil, ama en çok ziyaret ettiği web siteleri Avrupa spor haberleri ve trafik sıkışıklığı kadar eğlenceli görünen süslü mimari dergiler.

"Beyzbol takımının durumu kötü olduğu için üzgünüm," diye teklif ediyorum. "Gayet iyi gidiyor," diye mırıldandı, alınmıştı.

"Hı-hı, tabii."

"Ve bu rugby." Kan soğutucumu almak için ayağa kalktı.

"Her neyse. Emery *o kadar da* kötü görünmüyor."

"Hayır, yok." Lowe önce soğutucuyu, sonra da Alex'in bana verdiği aletleri sakladığımız gizli bölmeyi açıyor. "Mick, Were bölgesindeki saldırılar ve sabotajlar hakkında istihbarat topluyor ve bunların arkasında onun olduğunu gösteriyor. Ama aynı zamanda bana açıkça meydan okursa hiç şansı olmayacağını da biliyor. Ve Sadıkların birçoğunun kaçırma girişiminden haberdar bile olmaması mümkün. Bu savaşın kötü tarafında olduklarını bilmiyor olabilirler."

Yanında durup tüm teçhizatın eksiksiz olup olmadığını kontrol ediyorum. "Babam savaşta iyi ya da kötü taraf olmadığını söylerdi."

Lowe alt dudağını çiğniyor, düşünceli bir şekilde kan torbalarına bakıyor. "Belki de. Ama parçası olmak istediğim taraflar da var, istemediğim taraflar da." Başını kaldırıyor, solgun gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

"Bunu banyoda yapabilirim, çünkü burayı paylaşıyoruz" -çiçekli duvar kağıdına, gölgelikli yatağa, manzaraya dayalı sanat eserlerine bakıyorum-

"evlilik

odası."

"Neden tuvaleti kullanasın ki?"

"Sanırım bunu iğrenç bulacaksın?" Serena her zaman kan yutulduğunu duymanın iğrenç bir şey olduğunu söylerdi, ancak sonunda buna alıştı. Anlıyorum: Ben (utanç verici derecede hevesli) bir fıstık ezmesi tüketicisi olabilirim, ancak çoğu insan gıdasını öğürmeye değer buluyorum. Çiğneme gerektiren her şey kendini imha eden bir kapsülle uzaya fırlatılmalıdır.

Lowe, "Umursayacağımı sanmıyorum," diyor ve ben omuz silkiyorum. Çevresini bebek korumasına almayacağım. O neye dayanabileceğini bilen büyük bir çocuk.

"Tamam."

Torbayı alıp hemen işe koyuluyorum. Kan çok pahalı ve dökülme riskine karşı temizlemesi de çok zor, bu yüzden pipet kullanıyorum. İşlem iki dakikadan az sürüyor ve işim bittiğinde, az önce maruz kaldığım üç saatlik akşam yemeğini düşünerek ve kendimi üstün hissederek kendi kendime gülümsüyorum.

Wereler ve İnsanlar *tuhaftır*.

"Sefalet."

Lowe'un sesi çakıllı. Çantayı atıyorum ve ona baktığımda yine yatakta oturduğunu görüyorum. Sanki tüm bu süre boyunca gözleri benim üzerimdeymiş gibi bir izlenime kapılıyorum. "Evet?"

"Farklı görünüyorsun."

"Ah, evet." Aynaya dönüyorum ama onun ne gördüğünü biliyorum. Pembe yanaklar. İnce lila kenarlı şişmiş göz bebekleri. Kırmızıya boyanmış dudaklar. "Bu bir şey."

"Bir şey."

"Isı ve kan, biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Sıcakken kana aç oluruz ve beslendikten sonra ısınırız. Uzun sürmez."

Boğazını temizliyor. "Başka ne gerektiriyor?"

Vampir fizyolojisiyle ilgili bu sorgulamadan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama aynı soruyu Vampir fizyolojisiyle ilgili sorduğumda açık sözlü davrandı.

Weres. "Çoğunlukla sadece bu. Bazı duyular da artmış durumda." Lowe'un kanının kokusu, ama aynı zamanda *onu o* yapan diğer her şey burun deliklerimde daha keskin. Hâlâ onun gibi kokup kokmadığımı merak ediyorum.

Bu da bana daha önce olanları düşündürdü.

Gerçi aklımdan hiç çıkmıyordu. "Uçakta. Sen beni işaretlerken." Utanmış ya da umursamaz davranmasını bekliyordum. Sadece bakışlarımı tuttu. "Tuhaf bir durumu daha da tuhaflaştırmak istemem ama sanki ..."

"Öyleydi." Kısa süreliğine gözlerini kapatır. "Özür dilerim. Faydalanmak istememiştin."

"Ben de." Ben de en az onun kadar bu işin içindeydim. Muhtemelen daha fazla.

"Bu bir eylem. Bu genellikle eşler arasında ya da ciddi romantik ilişkilerde olan bir şey. Özünde cinsellik yüklüdür."

Oh. "Doğru." Benden etkilendiğini düşündüğüm için biraz utandım. Çekici olmadığımı düşündüğüm için değil - çok seksiyim ve örümceğe benzediğimi söylediğiniz için canınız cehenneme Bay Lumiere - ama Lowe'un Gabi'si var. Biyolojik olarak tüm cazibesini odaklamak için yaratılmış biri.

"Daha önce hiç yapmamıştım," diyor. "Böyle olacağını bilmiyordum."

Dur bakalım. "Daha önce hiç yapmadın mı? Daha önce kimseyi işaretlemedin mi?"

Başını sallar ve botlarını çıkarmaya başlar. "Ama senin bir eşin var. Öyle demiştin."

Diğer ayakkabıya doğru ilerliyor. Kafasını kaldırmadan. "Ayrıca bunun her zaman karşılıksız olmadığını da söyledim."

"Ama seninki - seninki *öyle*, değil mi? Öyle demiştin." Gabrielle. Şu anda Teminat o, ama daha önce birlikteydiler. Muhtemelen Zürih'te tanıştılar. O delikli peyniri her zaman birlikte yemişler.

"Öyle mi yaptım?"

Avucumla ağzımı kapatıyorum. "Kahretsin. Hayır." Odanın öbür ucuna, yatağa doğru ilerliyorum ama Lowe'un yanına oturduğumda ne yapacağımı bilemiyorum.

Vali düğünde ne dedi? Were Collateral'ın onun eşi olduğunu. Ama asla birlikte olduklarını söylemedi. Aslına bakarsanız, sürüdeki hiç kimse Lowe'un onunla bir ilişkisi varmış gibi davranmadı.

Ana Gabi'den hiç bahsetmedi, laf arasında bile. Lowe'un yatak odasında ona dair hiçbir iz yoktu.

Vali, *onun eşi olduğunu* söyledi ve Lowe'un değerli bir teminatı teslim ettiğini garanti altına almak için bunu paylaşması mantıklı. Ama kimse Lowe'un *onun eşi olduğunu* söylemedi.

"O biliyor mu? Yani senin eşin olduğunu."

Bir an duraksıyor ve sonra başını sallıyor. Sanki bir kararı teyit eder gibi. "Yok. Ve olmayacak da."

"Neden ona söylemiyorsun?"

"Bu bilgiyi ona yüklemeyeceğim."

"Burden? Buna bayılırdı! Ona sonsuz aşk yemini ediyorsun ve sen de bir çeşit avsın. Serena'nın flört uygulamasındaki tüm eşleşmelerini inceliyordum; orada neler olduğunu gördüm. Havuz sığ. Bildiğim kadarıyla sıfır sabıkan, bir evin, bir araban, bir *sürün* ve ... tamam, bir karın var ama bunu temizlemene seve seve yardım ederim." Bu konuda neden bu kadar proaktif davrandığımı merak ediyorum. Başkalarının aşk hayatlarına karışmak isteyen biri değilim, ama ... belki de midemin derinliklerindeki bu ağır hisle bir ilgisi vardır. Belki de mantıksız hayal kırıklığımı coşkuyla telafi ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, *çok sevinecek*." O şu anki Teminat, muhtemelen onun kadar mükemmel bir şekilde kendini yakıyor ve aklıma bir şey geliyor. "Kız kardeşinle mi ilgili? Ana'yı kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bir kahkaha atıyor ve ayakkabılarını kaldırmaya gidiyor. "Tam tersi. Ana da çok sevinirdi." Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyor ve yatağa geri dönüyor. Yatağın girişe en uzak olan tarafını göstererek, "Kay bakalım," diye emrediyor.

Tereddüt etmeden itaat ediyorum. "Ya o da senin için aynı şeyleri hissediyorsa?" "Hissedemez."

Yatak onun ağırlığıyla alçalıyor. Hâlâ kot pantolonu ve gömleğiyle sırt üstü uzanıyor. Kollarını göğsünde kavuştururken başının arkası yastığa gömülüyor. Yatak büyük boy ve hâlâ ona biraz kısa geliyor ama şikâyet etmiyor.

"Belki de o donanıma sahip değildir. Belki de senin ona karşı hissettiğin biyolojik çekimi o sana karşı hissetmiyordur. Ama yine de

duygular geliştirir." Ayakkabılarımı çıkardım ve yanına diz çöktüm. Acaba *Uyumak mı?* "Hala onunla çıkabilirsin."

Gözlerini açmadan, "Hâlâ bunu konuşuyoruz," diye mırıldanıyor.

"Evet."

"Peki ya şimdi?"

"Evet." Hayır, konuya olan ilgimi sorgulamayacağım. "Açıkçası, bu ya hep ya hiç tavrın biraz çocukça. Hâlâ bir çocuk sahibi olabilirsin.

."

Dirseğinin üzerinde yükseliyor. Bir an yakışıklı, rahat yüzüne bakıyorum, sonra gözleri parıldayarak gözlerime bakıyor ve nefesini hissedebiliyorum, dudaklarımın üzerinde ılık. Tadı hâlâ hafifçe kan gibi.

Aramızda bir şeyler var. Bir şey *hazır*.

"Ona söylemememin nedeninin onun küçük bir parçasının yeterli olmayacağı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdanıyor. "Beni, benim onu sevdiğimden daha az sevecek olsa umursayacağımı mı sanıyorsun? Bunun benim için bir gurur meselesi olduğunu mu? Açgözlülük mü? Bu yüzden mi *çocuksu olduğumu* düşünüyorsun?"

Ağzımı açıyorum. Bir sıcaklık dalgası -utanç, kafa karışıklığı, başka bir şey- vücuduma çarpıyor. "I . . ."

"*Düşünüyorsun ama bilmiyorsun*. Diğer yarını bulmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye devam ediyor, sesi alçak ve keskin. "Bana vermeyi seçtiği her şeyi alırdım - en küçük parçasını ya da tüm dünyasını. Sabah onu kaybedeceğimi bile bile onu tek bir gece için alırdım ve ona tutunur ve asla bırakmazdım. Onu sağlıklı, hasta, yorgun, kızgın ya da güçlü olarak yanıma alırdım ve bu benim *ayrıcalığım olurdu*. Onun sorunlarını, yeteneklerini, ruh halini, tutkularını, şakalarını, bedenini - eğer bana vermeyi seçerse her şeyini alırdım."

Kalbim göğsümde, yanaklarımda, parmak uçlarımda çarpıyor. Nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Ama ondan *bir şey* almayacağım." Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yüzümden aşağı doğru iniyor. Elbisemin yakasında duruyorlar. Bu gece evlilik yüzüğümüzü kolye olarak takıyorum ve o da yüzüğün göğüslerimin kıvrımında nasıl kaybolduğunu inceliyor. Bakışları, saatlerce gibi gelen bir süre boyunca yavaşça devam ediyor ama

muhtemelen kısa bir an. Sonra tekrar yukarı çıkar. "Her şeyden önce, onun özgürlüğünü almayacağım. Diğerleri bunu çoktan yapmışken olmaz."

Aramızdaki o agresif enerji olduğu kadar çabuk dağılıyor, sudaki tuz gibi eriyor. Yavaşça, rahatça, dudaklarıma son bir kez bakarak, Lowe yatağa geri yerleşiyor. Kollarını kafatasının arkasında birleştiriyor.

"Bunu kabul etmeyecektir - kendisi bile farkında olmayabilir ama kendini bana borçlu hissedecek türden bir insan. Ona ihtiyacım olduğunu düşünür. Oysa benim *asıl* ihtiyacım olan şey onun mutlu olması, ister benimle, ister yalnız, ister başka biriyle."

Gözleri çırpınarak tekrar kapanıyor. Biraz hava yutmayı başarıyorum ve vücudunun gergin, öfkeli bir çizgiden yumuşak bir güce geri dönmesini izliyorum.

Tamamen utanıyorum. Ve dile getiremeyeceğim başka şeyler. Ellerim titriyor, bu yüzden yumruklarımı pamuklu örtünün içine kıvrıyorum. "Özür dilerim. Çok ileri gittim."

"Benim duygularımla ben ilgilenirim. Onun değil."

Kendime engel olamıyorum. Dudaklarımı yalayıp, "Bu sadece-" diyorum. "Sefalet."

Yine o ses tonu. Alfa olan. Ona tekrar tekrar evet demek istememe neden olan.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum ama sanırım affedildim. Bence Lowe kin tutamayacak kadar büyük bir insan. Bence Lowe kendi iyiliği için fazla prensipli ve kalbinin kırılmasını ya da hayatının sadece yarısının dolu olmasını hak etmiyor. "Utanç içinde dolaba çekileyim mi? Böylece beni görmek zorunda kalmazsın?"

Ağzı seğiriyor. *Kesinlikle* affedildi. "Diğer tarafa dönebilirim." "Doğru.

Beni tekrar koklamak zorunda kalacak mısın? Yarın mı?"

Gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Mesaj yerine ulaştı. Artık benim için önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Tamam." Şakağımı kaşıyorum ve "biliyorlar" yerine "düşünüyorlar" demesi üzerine kafa *yormuyorum*. Yatmak için hazırlanmalıyım. Güneş birazdan doğacak. Ama Lowe'u istediğim gibi incelemek için çok nadir bir fırsat. Benim için bile o kadar farklı, o kadar yakışıklı, o kadar farklı, o kadar kronik olarak tuhaf biri ki, bunları fark etme ayrıcalığına nadiren sahip oluyorum.

başkalarındaki şeyler. Yine de onu tanıdıkça daha da çekici buluyorum. Eşsiz. Kimsenin öyle görünmediği bir dünyada gerçekten iyi biri.

Arkadaşının da benimle aynı fikirde olacağına eminim ama bu konuyu uzatmayacağım. Onu reddeden birini hayal edemesem bile. Ona karşı bir çekim geliştirmiş olsam ve onun türü olmasam bile.

"Uyumadan önce üstünü değiştirebilirsin. Pijamalarının üzerinde küçük kan damlaları olsa bile ellerimi senden uzak tutacağım."

"Uyumayacağım," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu bir Were olayı mı? Sadece üç günde bir mi uyuyorsun?" "Bu bana özgü bir şey."

Gözlerimi onun dolgun dudaklarından ayırıyorum. "Doğru ya. Uykusuzluk. Biz gençken Serena da aynıydı."

"Öyle mi?"

Kılını bile kıpırdatmadı ama gerçekten ilgileniyor gibiydi, ben de devam ettim. "Hiç hatırlayamadığı korkunç kâbuslar görüyordu. Muhtemelen hayatının ilk birkaç yılında olan bir şeydi - o döneme dair hiçbir anısı yoktu."

"Peki o ne yapardı?"

"Uyuyamazdı. Her zaman bitkin görünürdü. Endişeliydik.

-Ben ve o zamanlar bakıcımız olan Bayan Michaels, hem de çok iyi bir bakıcıydı. Beyaz gürültü makinelerini denedik. Haplar. Melatonin üretimini kolaylaştırması gereken ama odayı genelev gibi gösteren kırmızı ışıklar. Hiçbir şey işe yaramadı. Sonra tesadüfen bir çözüm bulduk ve bu en basit numaraydı."

"Neydi o?"

"Ben." Lowe'un vücudu gerilir. "İhtiyacı olan şey yanında güvendiği birinin olmasıydı. Ben de onun odasında takılırdım. Ve onu tırmaladım."

"Kaşı onu." Sesi şüpheli geliyor.

"Hayır- Evet, ama düşündüğünüz gibi değil. Sadece biz öyle dedik. İşte-"
"Elimi alnına götürüyorum ve küçük bir tereddütten sonra avucumu saçlarına bastırıyorum. Aynı anda hem kıllı hem de yumuşak, parmaklarımı geçirecek kadar uzun değil. Birkaç kez okşuyorum, tırnaklarımın yumuşakça saçlarına değmesine izin veriyorum.

Serena'nın eskiden nelerden zevk aldığına dair bir fikir edinmesini sağlayacak kadar kafa derisine dokunuyor ve sonra geri çekiliyor-

Elleri şimşek hızıyla yukarı fırlıyor.

Gözlerini açmıyor ama parmakları bileğini ölümcül bir hassasiyetle kavlıyor. Kalbim göğsüme çarpıyor - kahretsin, haddimi aştım - ta ki elini tekrar başına götürene kadar, sanki benden

Oh.

Oh.

Ben tırmalamaya devam edene kadar bırakmıyor. Boğazımda bir *şeyler* düğümleniyor. "Sen çok daha şanslısın," diyorum, bir şakanın onu söndüreceğini umarak.

"Neden?" diye mırıldanıyor.

"Sadece beslendim. Serena'nın uğraşmak zorunda kaldığı nemli, yumuşakça hissini azaltıyor." Gülümsemiyor, ama neşesi etrafımızı sarmış durumda. Koyu renk saçları kısa, çok kısa ve bakımı daha kolay olduğu için mi böyle kestirdiğini merak ediyorum - asla şekil vermeye gerek yok.

Kulaklarımı gizlemek için en iyi kesim konusunda ne kadar araştırma yaptığımı, Serena'nın ruh haline uygun kıyafetler ve makyaj malzemeleri için alışveriş yapmaktan nasıl keyif aldığını düşünüyorum. Ve sonra Lowe'u hayal ediyorum.

bunların hiçbirini yapmaya vakti yok. Kendine ayıracak vakti yok.

Juno'nun dediği gibi, onun tüm hayatı fedakârlıktı. Ondan çok şey istendi ve her zaman *evet, evet, evet dedi.*

Oh, Lowe. Uyuyamamana şaşmamalı.

"Olabileceğin kadar kötü bir koca değilsin," diyorum özel bir nedeni olmadan, onu okşamaya devam ederek. "Sürün için tüm hayatından vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bu sefer kesinlikle gülümsüyor. "Sen de aynısını yaptın." "Ne?" Başımı eğdim. "Hayır."

"İnsanlar arasında yıllarını geçirdin, çok zayıf bir ateşkes bozulursa ilk öldürülecek kişinin sen olacağını bilerek. Sonra İnsanlar arasında bir hayat kurmak için daha fazla yıl harcadın ve şimdi buradasın, bundan vazgeçmişsin. Çok az önemsediyiğini iddia ettiğin halkın için bir şeyler yapıyorsun."

"Onlar için değil, Serena için."

"Öyle mi? Peki onu bulduktan sonra planın ne? Birlikte kaçmak mı? Ortadan kaybolmak mı? Vampirler ve Wereler arasındaki ittifakı kaosa mı sürükleyeceksiniz?"

O kadarını düşünmediğimden değil. Sadece cevap üzerinde durmayı sevmiyorum. "Bu evlilik sadece bir yıl sürecek," diye kestirip atıyorum.

"Öyle mi? Misery, bence kendine bir şey sormalısın." Sesi hiç duymadığım kadar yorgun geliyor.

"Bu da ne?"

"Serena ortadan kaybolmasaydı, babana hayır diyebilecek miydin? Yoksa yine de bu evliliğin içinde mi olacaktın?"

Parmaklarımın Lowe'un saçlarında iz bırakmasını izleyerek uzun, çok uzun bir süre bunu düşünüyorum. Ve bir cevabım olduğunu düşündüğümde - sinir bozucu, iç karartıcı bir cevap - bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Çünkü zatürre olmadığı kesin olan bir hastalıktan muzdarip olan Lowe, yumuşak bir şekilde nefes alıyor ve sakın bir uykuya dalmış durumda.

CHAPTER 16

Onu banyo yaparken hayal ediyordu. Aklından iğrenç, ağza alınmayacak düşünceler geçiyor. Onları uzak tutamayacak kadar yorgun.

TERTESİ GÜN LOWE BİR ŞEYLER YAPMAK İÇİN ORTADAN KAYBOLDU. UYANDIM.

Öğleden sonra geç saatlerde, gömme dolaba girdiğime dair sadece belirsiz anılarla uyandım ve kapıların altına sıkıştırılmış bir not buldum. Bu bir

beyaz kağıt parçası, bir kez katlanmış ve sonra tekrar.

Koşarken diyor ki.

Ve yeni bir satırda: *İyi ol.*

Takip eden: *L. J. Moreland.*

Homurdanıyorum. Belirsiz nedenlerden dolayı onu çöp kutusuna atmıyorum, bavulumun dış cebine koyuyorum.

Bir banyo hazırlıyorum ve kendimi ılık suyun içine bırakıyorum. Çöplere tutunmak aptalca ama bunu dürüstçe yapıyorum: Serena'nın nadir bulunan ithal şekerleme paketleriyle yaptığı şey buydu. Benim naçizane fikrime göre, onları duvara yapıştırma şekli manyakça bir hareketti. Piromani ve küçük hayvanlara işkence etmekle birlikte geleceğin seri katilini tespit etmek için kesin bir yöntem. Ambalajlara *baktığımda tadını hatırlıyorum*, on üç yaşındayken bana söylemişti ve ben onları atmaya çalışmıştım. Bu benim gözlerimi devirmeme, iki gün boyunca konuşmamamıza, benim pasif agresif bir şekilde ortak alanlarımızı kullanılmış kan torbalarıyla kirletmeme, sineklere, onun karar veremediği patlayıcı bir hesaplaşmaya yol açtı.

Bana sülük mü yoksa orospu mu diyeceğini bilemedi ve ağzından "Bleetch" diye kaçırdı, bu da bizim gülmemize ve birbirimizden *hoşlandığımızı* hatırlamamıza neden oldu.

"Sefalet mi?" Lowe'un sesi beni geri çekiyor. Boş gözlerle vitraylara bakıyorum, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme. "Neredesin sen?"

"Banyo!"

"Giyindin mi?"

Yere bakıyorum ve köpüğü stratejik olarak kaydırıyorum. "Evet." Bir dakika sonra kapı açılıyor.

Lowe ve ben odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz - o göz kırptıyor, ben bakıyorum - benzer şaşkın ifadelerle. Boğazını temizledi, iki kez. Sonra başka tarafa bakmanın da bir seçenek olduğunu hatırlıyor. "Giyindiğini söylemiştin."

"Ben alçakgönüllülüğümü takınıyorum. Öte yandan *sen*."

Kaşlarını çattı. "Kot pantolon giyiyorum."

Ayrıca sağlıklı bir ter tabakası, başka bir şey yok. Perdeler çekili ama şeffaf. Gelen ışık ılık ve Lowe'un tenini oldukça altın rengine boyuyor; geniş omuzları, geniş, ağır kaslı göğsü. Hâlâ dışarıda, doğada olmanın ı ş ı l t ı s ı y l a parlıyor ve sağlıklı görünüyor, hatta onun yaşındaki birinin sahip olması gerekenden daha fazla yara izi var - dar, ince çizgiler ve düğümlü kıvrımlar. *Bu yüzden farklı bir tür olan ve kaderi başkasının eşi olmak olan kocama bakmayı seviyorum. Her neyse. Beni mahkemeye verin. Var olmayan mal varlığıma el koyun.*

"Sen benimkini görmezden gelersen ben de senin çıplaklığını görmezden gelirim," diye teklif ediyorum.

Lowe'un eli ensesini ovmak için yukarı kalkıyor. "Vites değiştirmeden önce gömleğimi çıkardım ve kaybettim. Temiz bir tane bulayım."

"Umurumda değil. Ayrıca terli ve iğrençsin."

Kaşı kalktı. "İğrenç mi?"

Omuz silkiyorum, belki de köpüğü yanlış yere koyuyorum. Emin değilim ve cevap utanç verici olabileceği için kontrol de etmeyeceğim. "Emery ile çamurda oynamaya mı gittin?"

Homurdanıyor. "Koen'le birlikte. Bu sabah erkenden geldi."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Açıkça sevdiği ve güvendiği biriyle birkaç saat takılacaktı. Gardını indirdi.

"Öyleydi."

Gözlerinin dans etmesinin, çocuksu ve hareketli olmasının nedeni bu olmalı. Neden dün geceye göre daha genç görünüyor. Neden içeri girip ayaklarımın dibine, küvetin kenarına oturduğunda gülümsüyormuş gibi görünüyor.

"Biliyor musun," diyorum suyun içinde rahatlayarak, "sanırım seni görmek istiyorum." Vücuduna bakıyor. "Beni görmek istiyorsun."

"Hayır, *çıplak* değil."

Kafası şaşkınlıkla eğiliyor.

"Bir *kurt* olarak."

"Ah "ı yumuşak ve eğlenceli.

"Çabucak yer değiştirebilir misin? Hemen şimdi mi? Ama mesafenizi koruyun lütfen.

Hayvanlar benden nefret etme

eğilimindedir." "Hayır."

"Neden?" Kollarımla göğüslerimi kapatarak dik oturuyorum. "Aman Tanrım, acıyor mu, yer mi değiştiriyorsun?"

"Hayır." Alınmış görünüyor.

"Vay be. Ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir."

"Sizin için ortalama ne kadar sürüyor?"

"Birkaç saniye."

"Başka bir Alfa şeyi mi? Ve senin motor proteinlerin *suuuuper* baskın mı?"

Bakışları bana doğru yolda olduğumu söylüyor. "Yer değiştirmek bir parti numarası değildir, Misery."

"Belli ki çok gizli bir anlaşma da değil, çünkü Cal'i bir-" Nefesim kesildi. "Anladım."

"Neyi anladın?"

Gülümsüyorum. Dişlerimi gösteriyorum. "Bana göstermek istemiyorsun çünkü kurt kürkün sıcak pembe."

"*Kurt paltosu* değil, sadece *palto*."

Ayağımla ona vuruyorum. "Mor mu?"

İrkiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Parıltılı mı?" Biraz daha sıçrattım. "Simli olup olmadığını bana söylemelisin

."

Parmakları bileğimin etrafını sarıyor, mengene gibi sıkı. "Bitirdin mi?" Boştaki elinin tersiyle gözlerini siliyor ve ıslak çıkıyor.

Baldırlarım Lowe'un tenine karşı solgun, su ve sabun köpükleriyle kaygan. Tutuşu kayınca, düzeltmek için bileğini çeviriyor ve bu daha çok okşamaya benzer bir şeye dönüşüyor.

Tama

m.

Peki.

Dünden beri çok dokunuyoruz. Çok dokunuyoruz.

"Bu gece hakkında," diye başlıyor. Yeni bir konu ama eli sıkıca yerinde duruyor. "Koen'le konuştum. Bize biraz zaman kazandıracak. Emery'nin dikkatini dağıtacak."

"Nasıl?"

"Göreceğiz bakalım. Koen yaratıcı bir düşünürdür." "Ne planladığınızı biliyor mu?"

"Henüz değil." Sıkışmış ayağımı suyun altına indiriyor ama bileğimi bırakmıyor, sanki uslu duracağıma güvenmiyormuş gibi. Ya da bunu istemiymiş gibi. "Şüphelenebilir ama sormaktan daha iyisini bilir. Makul inkar."

"Bilge. Hey, Koen neden burada?" "Emery annesinin kız kardeşi."

"Teyzesi mi?"

"Doğru. Aslında Kuzeybatı sürüsündeydi ama Roscoe'yla tanışınca oraya taşındı. Bu yüzden onun yanına gönderildim."

"Vay canına. Ve hala sana yardım edecek mi?"

"Roscoe'nun hayranı değil. Ya da kendi ailesinin." Çok bağdaştırılabilir. "Yemekten sonra o zaman."

"Beslenmeye ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin."

"Sen de benimle geleceksin çünkü sen benim endişeli ve sahiplenici

Alfa kocamsın ve benim yön bulma becerilerim berbat. Tek yapmamız gereken ofise gitmek, cihazları yerleştirmek ve çıkmak." Alt dudağımı ısırıyorum. "Bunu tek başıma da yapabilirim."

"Seni oraya tek başına göndermeyeceğim."

Sanırım - su, köpük ve bunun imkansızlığı nedeniyle emin değilim - ama Lowe'un parmak uçlarını tabanımın kemerine sürtüyor olabileceğini düşünüyorum.

Dokunsal bir halüsinasyon.

"Sen bir Vampirsin. Emery'nin muhafızları seni bulursa önce saldırır, soruları sonra sorarlar." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yakın dur, tamam mı?"

"Dövüşebilirim," diyorum. Ona bir çıkış yolu vermek için. Suyun altında neler olduğunu düşünmekten kaçınmak için.

"Umurumda değil. Seninle bu riski göze alamam."

Gururum mu okşansın yoksa kızayım mı bilemedim. Bu yüzden düz bir "Tamam." demeyi tercih ettim.

Başını sallıyor ve sonunda beni bırakıyor. Uzaklaşırken kürek kemiklerinin oynamasını izliyorum ve o gittikten sonra uzun bir süre teninin benimkinde bıraktığı ışıltının tadını çıkarıyorum.

KOEN TAM BİR PISLIK, **HEM DE** EN LEZZETLİ VE EĞLENCELİ ŞEKİLDE.

Farklı tercihleri, güçlü fikirleri var gibi görünüyor ve her ikisini de kendine saklamakla pek ilgilenmiyor.

Yemek masasına otururken yüksek sesle, "Bu gece Roscoe'nun dengesiz atıp tutmalarından birini dinlemek zorunda *kalmayacağımız* için Lowe'a teşekkür edelim," diyor. Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum ama başka hiç kimse, Emery bile bir kavganın patlak vermek üzere olabileceğinden endişeli görünmüyor.

Benden nefret etmediği için rahatladım. Aslında tam tersi: Karşılaştığımızda omzumu sıkıyor ve beni öyle bir kucaklıyor ki, Vampir olduğumun ya da Lowe ile *aslında* evli olmadığımızın farkında olup olmadığını merak ediyorum. Bizden yaklaşık on yaş büyük olmalı, Lowe için ağabey ve baba figürü arasında bir yerde. Ama akşam yemeğinden önce onları konuşurken izlediğimde -aynı düğmeli önlükleri giyen ve sessiz, rahat sözler söyleyen iki uzun adam- karşılıklı sevgi ve saygı çok açıktı.

Yine de gece ve gündüz kadar farklılar. Lowe zaman zaman soğuk davranabilir ama özünde nazik, özverili ve sabırlı bir yanı vardır. Koen küstah. Kendinden emin. Biraz da hırçın. Gerçekten de Emery'nin hayranı değil ve bunu mümkün olduğunca güçlü bir şekilde ilan etmeye istekli.

Diğer konuklar daha çok akrabalar ve liderlik değişimi sırasında tarafsız kalmaya karar veren Roscoe'nun birkaç eski yardımcısı. Çoğu Lowe'un en iyi şansları olduğunu anlamış gibi görünüyor ya da belki de Alfa büyüğü her neyse onun büyüğüne kapılmışlar ve saygılı davranıyorlar ama içlerinden biri -John- üzerinde Vampir kanına çok benzeyen mor bir şey olan bir şişe bulunan bir kolye takıyor. Lowe fark ettiğinde uzun bir süre ona bakıyor, bir kavga çıkacağından emin olduğum kadar uzun bir süre ve kendimi her ihtimale karşı et bıçaklarından birine uzanırken buluyorum. Bir süre sonra John gözlerini indiriyor -gördüğüm en büyük itaatkârlık gösterisi- ve odadaki tansiyon düşüyor.

Onu bir daha gördüğümde, kolye gitmişti.

Masada Vampirler ve İnsanlarla yeni ittifaklar konusu gündeme gelir ve buna itiraz eden tek kişi Emery olur. Lowe'a "Duyduğuma göre sen ve şu yeni İnsan vali adayı görüşüyormuşsunuz," diyor.

"Maddie Garcia, evet."

"Gerçekten bir ittifak kurmak mı istiyorsunuz-"

"Tamamdır," diyor, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Çözülmesi gereken ayrıntılar var ama Wereler ve İnsanlar onun dönemi başlar başlamaz müttefik olacaklar."

Emery kendini toparlar. "Elbette. Ama bu, diğer türlere karşı savaşan ve ölen Werelerin anısına hakaret değil mi?" diye soruyor, sadece masum bir soru soran birinin ses tonuyla.

Koen'le birlikte gelen ve karşımda oturan genç kadın Amanda kara gözlerini teatral bir şekilde deviriyor. O bana gülümsediğinde ben de ona gülümsüyorum.

"Niyetim bu değil, ama öyle olsa bile, sürümden daha fazla kişinin ölmesine tercih edilir gibi görünüyor." Lowe *benim* kelimesini vurguluyor, pek de ince olmayan bir hatırlatma.

"Ateşkes için yapılan baskıyı anlıyorum sanırım." Gözleri bana kayıyor. "Bunun sürün için ne anlama gelebileceği konusunda endişelenmiyor musun Koen? İnsanlar senin bölgeni sınırlıyor."

"Hayır." Koen bifteğinden bir ısırık aldı. O ve Lowe benimkini kimin yiyeceği konusunda yaşlı evli çiftler gibi didiştiler, ben de Amanda'ya vermeye karar verdim. *Bak Serena, arkadaş ediniyorum.* "Hepimiz diğer türlerle kavga etmek için yaşamıyoruz, Emery."

"Gerçekten de öyle. Bazılarınızın Vampir eşleri bile var." Ses tonu soğuk. Aşkımızı onayladığını düşünüyordum.

Lowe, "Bazılarımız şanslıyız," diyor, içten bir sesle, sanki evliliğimiz onun en gurur duyduğu başarılarından biriymiş, yıllarca derinlerde saklanan aşkın doruk noktasıymış gibi. İyi bir aktör. "Beslenmeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, bana dönüyor, sesi anında daha samimi ve evet.

Harika aktör, harika zamanlama.

"Lütfen." Etrafımızdaki öğüren bakışları fark etmemiş gibi davranarak besleyici ortağıma sevgiyle gülümsüyorum.

Gözlerimi tutuyor ve mırıldanıyor, "Gidelim o zaman." Koen, John'a "sık kafalı" dediği sırada yemek odasından çıkıyoruz.

"Düşman edinmeyi sever mi? Kavga çıkarmayı? Dünyanın yanışını izlemeyi?" "Koen büyük ..." Lowe doğru kelimeleri arıyor. "Filtresiz dürüstlük."

Hadi canım. "Kime meydan okudu? Alfa olmak için yani."

"Hiç kimse. Annesi ondan önce Alfa'ydı. Annesi öldüğünde Koen de yükseldi."

"Ne kadar hoş bir monarşi. Sürü de bunu sorun etmedi mi?" "Hepsi değil."

"Ve?"

Eli belime bastırıyor, sözsüz bir şekilde sağa dönmemi istiyor. "Meydan okuyanlar vardı."

"Ve?"

"On yıldan uzun bir süredir Alfa, değil mi?" "Mmm.

Doğru. O ve Amanda yapıyor mu?"

"O onun ikincisi."

"Peki, öyle mi?"

Kısa bir duraklama. "Geleneksel olarak, Kuzeybatı sürüsünün Alfa'sı bekârlık yemini eder."

Oh, Tanrım. "Yaptın mı?"

Lowe başını sallıyor. "Yine de öyle hissettiriyor," diye mırıldanıyor, tam ofise ulaştığımızda. Hemen ensemdeki bir iğneyi çıkarıyorum ve kilidin önünde dizlerimin üzerine çöküp elbisemin kalçalarımın dolanmasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra kapıyı bir uşak edasıyla açıyorum.

"Ne?" Lowe'un ağzının kalkık köşesini fark ederek fısıldıyorum.

Önce içeri giriyor, odayı tarıyor, sonra bana içeri girmem için işaret ediyor. "Sadece senin de aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum..." Kapıyı arkasından kapatıyor ve ışığı açıyor. Orta boy bir ailenin rahatça uyuyabileceği kadar büyük bir şömüne görüyorum.

-Ve şüpheli miktarda boynuzlu duvar dekoru. "Odama girmek için." "Ah.

Doğru." İrkildim. "Bu konuda üzgünüm..."

"İç çamaşırlarımı mı karıştırdın?"

"Evet, onu."

Küçük bir gülümsemeyle masanın üzerindeki bilgisayarı işaret ediyor ve ben de boynuzları bir kenara bırakıp odaklanacak başka bir şey bulduğum için mutlu bir şekilde oraya gidiyorum. "Kokunu saklayacağım ama mümkün olduğunca az dokunduğundan emin ol," diye hatırlatıyor bana.

Fazla zamanımız yok, o yüzden başımı sallayıp acele ediyorum. Lowe zaten evin birkaç noktasına dinleme cihazı yerleştirmişti ama benim yapacağım şey Emery'nin tüm cihazlarından gelen her türlü iletişimi takip etmemizi ve taramamızı sağlayacak. Ve bir Alex'i olmadığı için, asla farkına varmayacak.

"Benden bir şey ister misin?" Ben ağa girerken Lowe soruyor, sesi kısık.

Tuş vuruşları arasında başımı sallıyorum. "Ubertooth'u kur ve LAN Turtle'ı bana ver." Gözlerini kocaman açmış, "bugün-den-bilmiyordum-ve-köpeğim-bundan-her-şekilde-hoşlanıyordu" ifadesine homurdanıyorum. "Şaka yapıyordum. Sadece nöbet tut."

"Şükürler olsun." Rahatlaması bir kamyonun aküsünü takviye edebilirdi.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"En fazla altı dakika. Çok mu uzun?"

"Hayır. Beslenmenizin ne kadar kısa sürdüğünü bildiklerinden şüpheliyim."

Ona doğru ışınlandım. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat mıydı?" Kafası şaşkınlıkla eğilir. "Değil miydi?"

"Kasıtlı olarak değil."

"Benim ne kadar az bakım gerektiren biri olduğumu söylemeye çalışmıyor muydun?" "Hayır."

"Bummer." Başımı eğiyorum ve hızlıca kodu yazıyorum. "Pekala, övgüsüzlüğünüzü içtenlikle kabul ettiğimi geri alıyorum."

"Eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız, daha iyilerine ihtiyacınız var." "Neyin daha iyisi?"

"İltifatlar."

Bir kez daha yukarı bakıyorum. Gözlerini dikmiş bakıyor, gözleri okunmaz ve anlaşılmaz arasında gidip geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana doğru şeylerin söylenmesi gerekiyor." Omuzlarını rahatça silkiyor ama bu hareket rahatlığın tam tersi bir his veriyor. "Zeki olduğun, yaptığın işte inanılmaz derecede yetenekli olduğun ve cesur olduğun. Kalpsiz olduğuna dair garip inancına rağmen, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha şefkatli olduğunu. O kadar dirençlisin ki, aklım bir türlü almıyor. Çok ..." Duraklıyor. Dudaklarını ıslatıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. "Bakması çok güzel. Her zaman çok güzelsin. Ve bu-"

Avucunu kaldırarak aniden duraklıyor. Omuzları geriliyor, keskin bir dikkat haline geçiyor.

"Biri geliyor," diye fısıldıyor.

"Emery?" Ağzımı açıyorum. Herhangi bir ses çıkaramıyorum ama kulakları benimkinden daha iyi işitiyor.

Lowe başını sallıyor ve iki saniye sonra ben de onları duyuyorum. Sesler. *İki* ses. Merdivenlerden inen iki adam.

"Emery'nin muhafızları," diyor, zar zor duyuluyor.

Yakalanma ihtimali beni donduruyor. Sonra Ana'nın görüntüsü aklıma geliyor - Emery'nin onu nasıl kaçırmaya çalıştığı, ona nasıl korkunç bir şekilde zarar vermiş olabileceği ve korku, *gerçek* korku bir mızrak gibi içime saplanıyor. Eve elimiz boş dönemeyiz.

Lowe bilgisayarı kapatmak üzereyken "Yapma," diye fısıldıyorum. Adımlar korkutucu bir şekilde yaklaşıyor. "Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı var."

"Eğer içeri girip bizi bulurlarsa-"

"Yapmayacaklar." Monitörü kapatıyorum. "Ve biz-"

Bir fikrim var ama göstermek açıklamaktan daha kolay, bu yüzden Lowe'un elini tutup onu daha yakına çekiyorum ve şöminenin yanlarındaki kare sütunlardan birine çarpana kadar geriye doğru yürüyorum. Bu klişe neredeyse dişlerimi ağrıtabilecek ve Emery'nin korumaları üçüncü sınıf düzeyinde bile medya okuryazarı olsalar, buna kanmayacaklar. Ama bu bize birkaç dakika kazandırabilir ve önemli olan da bu.

"Öp beni," diye emrediyorum, onu daha da içime çekerek. Benim alanımın içinde olması, üzerimde yükselmesi gerekiyor.

"Ne?" Lowe'un kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Farz edelim ki yeni evlendik ve ne bileyim, azdık ve-" Ve rastgele bir ofise düştük. Belki de sapıgız. Belki de aptalız. Belki de zavallıyız.

Kahretsin, gardiyanlar buna *asla* kanmayacak. Ve *geliyorlar*.

"Senin beslendiğini düşünüyorlar," diye tıslıyor Lowe üstümden. Paniklememek için herhangi bir beyin hücresi ayırabilseydim, gözlerimi devirirdim.

"Biliyorum, ama madem buradayız ve *onlar da* burada-" "Besle.

Benden." Çok ciddi görünüyor.

"Ne?"

"Buraya bunun için geldiğimizi farz et."

"Hayır! Bu-"

Aslında, oldukça iyi bir fikir. Hatta *gerçekten iyi* bir fikir. Yine de neden burada olduğumuzu açıklamıyor. Kaybolduğumuzu ve bulduğumuz ilk açık kapının burası olduğunu söyleyebiliriz.

"Tamam." Başımı salladım. Adımlar yaklaşıyor. "Boynunu eğ, damarından su içiyormuşum gibi yapacağım."

"Sefalet." Gözleri benimkileri deliyor. "Beni ısırmak zorundasın." "Neden?"

"Onlar Weres. Eğer gerçekten içmiyorsan kokusunu alabilirler."

"Ne? Ne? *Ne?* Ben *hiç*-"

"Sefalet," diye emrediyor Lowe, ya da belki de bu bir yalvarış, ya da belki de benim adım sadece söylemeyi sevdiği bir kelime, düşünmeyi sevdiği bir kelime.

Bir saniye sonra, dişlerim boynunun dibindeki damara batıyor. İki saniye sonra ofisin kapısı açıldı.

CHAPTER 17

Geçen yıla rağmen, seks ve onunla birlikte gelen her şey konusunda her zaman rahattı. Neyi sevdiğini ve onu nasıl elde edeceğini biliyordu. Memnundu.

Şimdi memnuniyetin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyor.

I HER ŞEYİN BU KADAR SORUNSUZ İLERLEMESİ ŞAŞIRTICI, ÖZELLİKLE DE İkimiz de bu işte ne kadar yeniyiz.

Lowe var, ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri olmayan. Bir de ben varım, kötü şöhretli bir Vampir. Ve sonra bazı boktan durumlar var. Ne kadar hırpalanmak üzere olduğumuz gibi.

Ve yine de, ne yapacağımı bilmesem bile, *tam olarak* ne yapacağımı biliyorum. Mükemmel noktayı bulmak için burnumun ucunu boğazının dibine doğru çekmeyi biliyorum. Kanının en tatlı koktuğu ve teninin en ince perdeyi oluşturduğu yerde durmam gerektiğini biliyorum. Sessiz bir minnettarlığın kısa, hoşgörülü bir anında dudaklarımı etine bastırmayı biliyorum. Hepsinden önemlisi, h i ç b i r şüphe, tereddüt ya da korku izi olmadan ısırmayı biliyorum. Köpek dişlerim kullanılmamış olabilir ama oldukça keskindirler, deneyimle olmasa da içgüdüyle yönlendirilirler. Ve kısa, askıya alınmış bir çılgılık şaşkınlığı anından sonra, Lowe'un kanı ağzıma doluyor.

Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Sadece soğuk, soğutulmuş poşetlerden beslendiğim için değil, kıyaslandığında bu ateş gibi kavurucu geliyor. Sanırım bunun gerçekten bir ilgisi var.

Bunun Lowe olduğu gerçeği. Ve kanının tadı kan gibi, evet, ama aynı zamanda baharatlı, bakırımsı, dilimin arkasında bir heyecan. Kanının tadı

Kokusu, gülümsemesi ve tenimde gezinen elleri. Ana için endişelendiğinde uzaklara ciddi bir şekilde bakıp çenesini ovuşturması gibi. Kanı onun her şeyi ve ben onu içiyorum. Tüm hayatımın en lezzetli, en sarsıcı, en içten anı bu.

Ve sonra ilk birkaç damla mideme vuruyor ve her şey değişiyor.

Bizden sadece birkaç adım ötede bir şeyler oluyor. Onları uzaktan, hülyalı bir şekilde duyuyorum: soluk alıp vermeler; *Lowe*, *eş* ve *beslenme* gibi kelimeleri içeren çılginca, sessiz bir konuşma; aceleyle, panikle dilenen bir özür; çarparak kapanan bir kapı. Ama tek düşünebildiğim ...

"Sefalet," diye homurdanıyor Lowe.

Sıcaklık. Hararetli, güzel bir şekilde sıcakım. Ve boş. Ve patlıyorum. Ve baş döndürücü. Sıvılaşıyor. Ve ihtiyacım varmış gibi hissediyorum, ihtiyacım var, *ihtiyacım var*.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Lowe'un daha yakın olmasına ihtiyacım var. "Sefalet," diye nefes alıyor.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama ellerim omuzlarına kadar yükseldi. Boynuna doğru inliyorum, kendimi durduramıyorum. Teninin altına girmek istiyorum. Onun da benimkinin altında kaymasını istiyorum. İsteddiği her şeyi ona vermek istiyorum.

"Siktir." Nefesi şakağıma doğru sığlaşıyor. Sanırım anlıyor, çünkü tam olarak yalvaramadığım şeyi yapıyor: eli omurgamdan aşağı inip kıcımlı avuçluyor ve bacaklarım ona sarılırken beni kendine doğru tutuyor. Göğüslerim ağrıyor ve hassaslaşıyor, göbeğim zonkluyor ve kafamın içinde durmam gerektiğini, çok fazla içtiğimi söyleyen bir alarm var. Lowe parmaklarını ensemdeki kalın saçlara doladığı ve emrettiği anda sessizliğe gömülüyor: "Biraz daha al."

Tenine doğru keyifli bir uğultu çıkarıyorum. İçimde ıslak ve istekli bir şey patlıyor, mideme dökülüyor.

"Sefalet. *Sefalet*." Başımı boynuna daha çok gömüyor. Tamamen gönüllü olmadığımı hissettiren bir şekilde bana yaslanıyor. "İhtiyacın olan her şeyi al."

Bırakırsa ölecekmişim gibi ona yapışıyorum, sürtünme için çaresizim. Kalçalarım onun karın kaslarına sürtünerek rahatlamak istiyor ve temas iyi hissettirdiğinde *daha fazlasına* ihtiyaç duyuyorum. Daha fazla kan, daha

fazla Lowe, daha fazla esneme, sallanma, gerginlik hissi içimde geziniyor.

"Becereceğim." Sesi kulağıma karşı kalın, acil bir gümbürtüye dönüşüyor. "Misery, bırak beni-" Boğazından boğuk, pis bir ses çıkıyor. Kaya gibi sert ve beni daha yukarı kaldırdığında, parmak uçlarını kıcıma bastırdığında, içimdeki mükemmel noktaya doğru itmeye çalıştığında, neredeyse damarıyla teması kaybediyorum. *Neredeyse*. Sikine karşı kıvranırken bile ağlamaklı, muhtaç bir inilti çıkarıyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, yatıştırıcı, emredici. "Biliyorum. Uslu dur, ben gidiyorum-"

Zevkin ilk seğirmeleri beni o kadar sert, o kadar ani vuruyor ki, onları algılayamıyorum. Sırtım kamburlaşıyor, omuzlarım titriyor, göbeğim kasılıyor ve uzun bir saniye boyunca sadece oradayım - gerilmiş, uzanmamış - ta ki bir şey tıklayana ve orgazmım içimde patlayıp beni nefessiz bırakana kadar. Zevk keskin, gürültülü, her şeyi tüketecek kadar parlak. *Her şeye* patlıyor, sonra ikiye katlanıyor ve sonra her şey yok olana kadar tekrar şişiyor ve boşalıyorum, boşalıyorum ve boşalıyorum, saniyeler, dakikalar, yüzyıllar boyunca gelgitine batıyorum. Sonra, yavaşça, vücudumda titreşen ve omurgamı yalayan artçı şoklara küçülüyor.

Lowe'un beni şömineye sabitlemesine seviniyorum çünkü uzuvlarımın kontrolünü kaybettim. Nefesim kesildi ve hâlâ açık olan damarına doğru soluyorum. Ben-

Damarı. Onun değerli, güzel damarı.

Şu anda mantıklı düşünme yeteneğim yok ama öne doğru eğilip açtığım yaraları emiyorum, sonra da bir kedi yavrusu gibi yalayarak son yeşil damlasına kadar kurtarıyorum. Bu bir otomatizm, genlerimde yazılı bir şey ve Lowe da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ondan yoğun bir memnuniyet yayılıyor. Büyük elleri kalçalarımı kavlıyor. Elmacık kemiklerime karşı yumuşak, memnun övgüler mırıldanıyor.

Kan sızıntısı durdu, derisi kapandı. Kendimi son derece ukala hissederek geri çekiliyorum, iyi yapılmış bir iş için gururla dolup taşıyorum. Doydum. Doydum. Mutluyum. Her tarafım güçlü ve sıcak, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde rahatım ve bunların hepsi Lowe sayesinde, onun güçlü kanı sayesinde, ağır nefesinin tenimde yuvarlanması sayesinde-

Oh,

Tanrım.

Lowe.

"I-" Omuzlarını itiyorum ve o hemen tepki vermiyor. "Bırak beni."

Tek gereken bu. Ayaklarım yere basana kadar beni nazikçe indiriyor, sonra bir adım geri atmaya çalışıyor, ama ben ona *izin* vermiyorum-veremiyorum. Geri çekilişini takip ederek gömleğine yapışıyorum.

"Sefalet."

Fiziksel olarak ondan vazgeçemem.

"Sefalet."

Boğuk sesi beni kendimden geçmiş halimden çıkarıyor. Aramıza biraz hava koyuyorum, ki bu son derece kötü bir fikir gibi geliyor, soğuk ve istilacı ve tamamen yanlış. Saçlarım dağınık ve elbisemin kumaşı belime takılıyor ama Lowe'a bakmakla o kadar meşgulüm ki bu konuda bir şey yapamıyorum. Gözbebekleri irisleri yutmuş. Büyülenmiş gibi bacaklarımda geziniyorlar.

Aradaki mesafeyle birlikte, az önce olanların farkındalığı yavaşça içime akıyor, sonra da bir sel gibi beni *boğuyor*.

Kahretsin. Ondan beslendiğimden değil, beslensem bile, ama aynı zamanda ... Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. "*Çok* özür dilerim," diye soluk soluğa söyledim, kıyafetlerimi düzeltirken.

Başını sallıyor, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyor. Gözleri farklı. Artık *onun* değil.

"Daha önce hiç kimseden... Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Seni incittim mi?"

Başını sallayışında kendinden geçmiş bir şeyler var. Yavaş, dikkatli. Çok daha güçlü ve hızlı bir yırtıcı tarafından takip ediliyormuşum gibi hissederek bir adım geri çekiliyorum.

"Tamam." Dudağımın kenarını yalıyorum. Ağzımda kalan tat onun *kani* ve *bunda* lezzetli erotik bir şey var - o canlı, önümde nefes alıyor, sıcak ve güçlü. Bu canlı varlık, bu adam, bu Were, plazma ve yeşil kan hücreleri üretti ve bana bunları sağlamayı seçti.

Hayat ve rızık.

Çok *samimi*. Cinsel, ama bundan daha fazlası. Herhangi biriyle paylaşmayı hayal edebileceğim bir şey değil.

Lowe. Tabii ki.

Buruşuk elbiseme bakıyorum, aslında lahana tarlasından gelmediğini yeni öğrenmiş bir çocuk gibi hissediyorum.

"Sefalet." Gözlerimi ayaklarımdan ayırıyorum. Lowe darmadağınık görünüyor. Biraz şoka girmiş. Kafası karışmış. Belli ki azmış. Pantolonunun kıvrımlı kumaşının üzerinden ereksiyonunu bir kez okşuyor ve büyülenmiş bir şekilde yüzüme bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum." Dudaklarımı yalıyorum, ondan daha fazla iz buluyorum. "Hiç sanmıyorum."

İşte o zaman adım seslerini duyuyorum ve bir saniye önce *neden* onun kanını emdiğimi hatırlıyorum. "Geliyorlar," diye tıslıyorum, donanımı sökmek için aceleyle bilgisayara gidiyorum. Gecenin ilk şanslı molasında kod tamamlandı. Geride hiçbir şey bırakmadığımdan emin olarak her şeyin fişini çekiyorum. Lowe hâlâ kıpırdamadan duruyor, tavşana saldırmak üzere olan bir kurt gibi her hareketimi takip ediyor. Parmaklarım USB'yi saklamak için göğüs dekoltemin içinde kaybolduğunda nefesi kesiliyor.

"Lowe? Birinin geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor basitçe ve bir an için kırılmış olabileceğini düşünüyorum. Sonra ne yapmamız gerektiğini fark ediyorum. Kaçmak mı? Zaten yakalandık. Şimdi her şey gösteriye bağlanmakla ilgili.

"İyi *misin*?" diye sordum. Çünkü daha önce bunu düşünmemiştim.

Elini bana doğru uzatarak "Geri gel" diye mırıldandı. Onun iyi olduğunu sanmıyorum ama ben de iyi değilim, bu yüzden odayı geçiyorum.

Bana sarılıyor, iki kolu da omuzlarımı sarıyor, başım çenesinin altına gömülüyor. Öncekiler gibi değil - tamamen ısı, paylaşılan ten ve temasla ilgili olan o cinsel, ateşli şekilde değil. Bu sarılma tamamen yakınlık, Lowe'un burnunu saçlarıma gömmesi ve kalp atışlarımın onu aramasıyla ilgili. Muhtemelen bir sonraki kişi içeri girdiğinde ne yapacağımızı tartışmalı, bir eylem planı oluşturmalıyız, ama tek istediğim burada olmak. Ona sarılmak.

"Şu anda seni çok güzel becerebilirim," diyor kulağıma. Sesi dürüst ve biraz da boyun eğmiş geliyor. "Neredeyse yapıyordum."

"Özür dilerim. Bunun bir sonuca varacağını hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum. Ben sadece gerçekten ..." Dudakları alnıma değiyor, yumuşak ve sıcak. "Hiç böyle hissetmemiştim."

"Ne gibi?"

"Tahrik oldum. Vurulmuş. Ve . . . ve diğer şeyler."

Ben de aynısını hissediyorum. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Öyle olmalı, kardeşimle konuşacağım. Benim yaptığım bir şey olabilir." *Ama değil. Sadece doğru.*

Lowe'un kirli sakalı şakağıma sürtünüyor. "Yeterince içtin mi?" "Yetti mi?"

"Kan."

"Oh. Evet."

Ama daha fazlasını istiyorum.

Ama biraz daha alabilir miyim?

Bunu istiyorum. Hem de çok. Tam siktir et diyecek ve büyük bir kız gibi iddialı bir şekilde isteyecektim ki kapı tekrar açıldı. Bu sefer Lowe ve ben birbirimizden ayrılmayı başardık. Korumacı bir tavırla önüme geçiyor, aramızdaki şefkat çözülüyor.

"Korumalarımın halüsinasyon gördüğünü sanıyordum," diyor Emery, bize şüpheyle bakarak. "Bu odayı kilitlemeyi unutmuş olmalıyım." Bakışları Lowe'un boynunda -yarasız ama hafif mavimsi yeşil- takılı kalıyor. Sanki biri ona yapışmış ve uzun süre bırakmamış gibi. "Beslenmekten bahsettiğinde Lowe, ben de ... diye düşündüm." Dudakları tiksintiye andıran bir şekilde büküldü.

"Asla yapmamalısın. Varsaymamalısın, yani." Lowe'un sesi kesiktir.

Sonra Koen, Emery'nin arkasında beliriyor ve boktan bir sırtışla kapı pervazına yaslanıyor. "Ben kendi adıma çocukların eğlenmesinden memnunum."

"Evet, *pekala*. İşiniz bittiğinde lütfen masaya geri gelin. Tatlı için sizi bekliyoruz."

"Emery Teyze, onlar çoktan tatlılarını yediler."

Emery yüzünü buruşturup Koen'in yanından geçip gidiyor. Lowe o gittiğinde bile rahatlamıyor: geniş omuzları gergin, bakışları sanki Lowe'un en güvenilir ve değerli müttefiki değil de bir tehditmiş, korunmam gereken biriymiş gibi Koen'e sabitlenmiş.

Eğlenen gülümsemesine bakılırsa Koen bunu biliyordu. "Ve senin şimdiye kadar tanıdığım en mantıklı Were olduğunu düşünüyorum. Bak onu bulmak seni ne hale getirdi," diyor gizemli bir şekilde. Lowe'a sevgiyle bir bakış atıyor ve sonra

yüz ifadesi değişir. "Bir telefon aldım. Cal sana önemli bir konuda ulaşmaya çalışmış ama başaramamış. Acil bir durum."

"Telefonumu odamda unutmuşum."

Koen'in kaşı kalkıyor. "Evet. Cebinde olsaydı bir şey fark eder miydi emin değilim."

Lowe gözlerini deviriyor ama biraz gevşiyor. "Neler oluyor?"

"Yarın sabah yerine bu gece eve gitme ihtimalinden bahsetti. Ana ile ilgili bir şeydi sanırım."

CHAPTER 18

Onun varlığı onu dolunayda koşmaktan daha fazla rahatlatıyor.

I UÇAKTA GEÇİRDİĞİNİZ ZAMANI TAKIP CİHAZININ yerinde ve uzaktan çalışıyor, ancak Wi-Fi sinyali çok zayıf ve sonunda Raspberry Pi'mi kızgın bir homurtuyla kenara fırlatıyorum. Lowe ve ben uçuş sırasında birkaç üstünkörü kelimedenden fazlasını konuşmadık. Odaklanmış, kendinden emin bir şekilde pilotluk yapıyor, düşünceleri açıkça Ana için endişe dolu.

Kalbim onun için acıyor.

Mick bizi almaya geldiğinde "Sen gittiğinde başladı," diye açıklıyor acımasızca. "Biliyorum, biliyorum," diye ekliyor Lowe'un yüz ifadesini görünce hemen, "Size söylemeliydim ama ateş i düşüktü. Tuhaf bir şey yediğini düşündüm. Ama sonra titremeye başladı ve kemiklerinin ağrıdığını söyledi. Ve kusmaya başladı."

Alfa doğası, bindiğı her ulaşım aracını sürmek zorunda kalmasıyla kendini gösteren Lowe, evin önüne yanaş ıyor. "Sıvıları tutabiliyor mu?"

"Pek bir şey yok. Juno yukarıda onunla birlikte." Ayrıldığımız zamandan yaklaşık beş yaş daha yaş lı görünüyor. Ana'nın hasta yatağı olarak seçtiğı Lowe'un odasının dışında volta atan Juno ve Cal da öyle. Acaba kardeşinin kokusu orada daha mı yoğun, ona her şeyin yoluna gireceğine dair güven veriyor mu?

Lowe'un korktuğ undan hiç ş üphem yok ama bunu hiç belli etmiyor. Bu gece keş fedilmek üzereyken bile hiç paniklemedi. Belki de

Bu bir Alfa özelliğidir, iyi bir lider olmanın yoludur: duyguları geri plana atıp yapılması gerekene odaklanma becerisi. Sanırım babam da aynı fikirdeydi.

"Bu hasta olmak. Bu tam Weres'lere olan bir şey değil mi?" Soruyorum.

Cal ve Mick şaşırmış görünüyorlar. Juno sakince Lowe'a "Ona Ana'dan bahsettin mi?" diye soruyor ve başını salladığında şaşırmamış görünüyor. "Virüslere karşı pek duyarlı değiliz," diye açıklıyor bana, "ya da bakterilere, ya da bu her neyse. Bizi etkileyen belirli zehirler var ama bu şekilde değil."

Bana öyle geliyor ki Ana'nın fizyolojisi nedeniyle bir Were doktoru işe yaramaz. Ve Ana'nın fizyolojisi nedeniyle, bir İnsan doktor onu keşfedilme riskiyle karşı karşıya bırakacaktır. "Bu ilk defa mı oluyor?"

Lowe başını sallıyor. "Geçmişte burnu akmış ve hapşırılmıştı. Bunları alerji olarak geçiştirdik."

Cal, "Tyler ilacı hâlâ bizde," diye öneriyor. "Aylar önce aldığımız ilaç."

"Tylenol?" Ben soruyorum.

Bana hayranlık dolu bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Sadece tahmin ediyorum. Bu ateş ve ağrıya iyi gelebilir ama ..." Omuz silkiyorum ve diğerleri nasıl ilerleyeceklerine karar vermeye çalışırken, ben doğrudan Ana'yı kontrol etmeye gidiyorum. Lowe'un kral yatağının ortasında küçük ve kırılgan görünüyor ve alnı elimin altında yanıyor. Uyuduğuna ikna oldum ama tam gitmek üzereyken "Orada tutabilir misin?" demesi bana aksini söylüyor. "Çok havalı hissediyorsun."

"Kim olduğumu sanıyorsun?" Onu memnun etmek için kaşlarımı çatıyorum. "Kişisel buz paketin mi?"

Kıkırdaması göğsümü sıkıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Sanki üzerine kusacakmışım gibi."

"Lütfen önce Sparkles'ın üzerine kusar mısın?"

Resmi olarak "Nasıl isterseniz" demeden önce uzun uzun düşünüyor.

Lowe birkaç dakika sonra bize katılıyor. Dudaklarını Ana'nın şakağına bastırıyor ve ona Kaliforniya hediyelerinin ilki olduğunu söylediği şeyi veriyor - nereden ya da ne zaman aldığını anlayamadığım büyük pembe bir zürafa.

"Kaliforniya'da zürafa var mıydı?"

"Vahşi doğada değil, aşkım."

Dudaklarını büzüyor. "Bir dahaki sefere daha aunenthic bir hediye istiyorum." "Not edildi."

"Lowe?"

"Evet."

"Annemi özledim."

Lowe'un gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sanki onları açık tutmaya dayanamıyormuş gibi. "Biliyorum, aşkım."

"Neden Misha'nın iki ebeveyni var da benim yok? Bu hiç adil değil."

"Hayır." Saçlarını nazikçe düzeltiyor ve onun için tüm dünyayı yakabileceğini iliklerine kadar hissediyorum. "Öyle değil."

Sadece birkaç dakika sonra yeni bir mide bulantısı dalgası onu bir kovanın içine kuru bir şekilde gerdirdiğinde başını tutuyor. Uyuyana kadar yanında kalıyoruz, küçük parmaklarıyla iki elimizi de kavıyor.

Odadan çıktığımızda Lowe'un ağzının etrafında derin oluklar vardı. "Onu İnsan bölgesine götüreceğim," diyor diğerlerine, geri adım atmaya izin vermeyen o Alfa emri tonuyla. "Çok fazla soru sormayacak ya da gereksiz muayeneler yapmayacak bir doktor bulacağım. İdeal değil, ama İnsan yarısı hakkında, başlangıçta bile, yorum yapmak için yeterince bilgimiz yok-"

"Var," diye araya giriyorum. Herkes aval aval bana bakıyor. "En azından benim İnsanlarla ilgili sizden daha fazla deneyimim var."

"Aslında," diye başlar Cal.

"İnsanlarla onları *öldürmeyi* içermeyen bir deneyim," diyorum ona sivri bir bakışla. Utangaç bir baş hareketiyle haklı olduğumu kabul ediyor.

Ama genelde benim müttefikim olan Mick boynunu kaşıyarak acı dolu bir ses tonuyla, "Misery, bu gerçekten nazik bir teklif ama sen bir İnsan değilsin, bir Vampirsin," dedi.

"Bir buçuk yıl boyunca İnsanlar arasında yaşadım. İnsan bir kız kardeşle."

"Onun nesi olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" Lowe bana soruyor.

"Hayır, ama bakteriyel ya da viral olduğundan oldukça eminim ve Serena'nın her ikisi için de hangi ilaçları kullandığını biliyorum." Hepsi hâlâ bana şüpheyle bakıyor. "Dinleyin, bunun kusursuz olduğunu söylemiyorum ve ben doktor değilim, ama muhtemelen onu zaten bu kadar zayıfken taşımaktan ya da durumunu anlayabilecek birine maruz bırakmaktan daha iyidir."

"Riskli görünüyor. Ve neyin yanlış gidebileceğini bilemeyiz." Mick iç çeker ve başını sallar. "Onu İnsan bölgesine götürmeliyiz Lowe. Bunu kendim yapabilirim. Elimi çabuk tutarım ve onu geri getiririm-"

"İlaçların isimleri sende var mı?" Lowe bana bakarak araya girdi.

"Onları senin için yazabilirim. Bir insan doktoruna gitmen gerekecek. eczane, çoğu şimdiye kadar kapanmış olacak ve normalde reçeteye ihtiyacınız olacak, ama-"

"Buna ihtiyacım yok."

Sırıttıyorum. "Tahmin etmiştim." Lowe gibi birinin başka bölgelere fark edilmeden girip çıkabileceğinden hiç şüphem yok.

"Lowe. Misery'nin arkadaşı tamamen İnsandı." Mick çok fazla itiraz ediyor, bu da muhtemelen ne kadar yatırım yaptığıyla ilgili. Lowe oğlunu kaybettiğini söyledi ve bunun Ana'ya duyduğu bağlılıkla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Doğru," diyorum nazikçe, "ama herhangi bir doktor da onu tamamen İnsan bir çocuk olarak değerlendirecektir. Ana gibi biri daha yok. Serena'yı bir şablon olarak kullanabiliriz."

"Katılıyorum," diye araya girer Juno. "Misery'ye güvenmeliyiz."

Mick yine şikâyet etmek üzereymiş gibi görününce Lowe elini onun omzuna atıyor. "Eğer bu işe yaramazsa, onu bir doktora götüreceğiz. Yarın."

Bir saat içinde dönecek. Hepimiz Ana'yla birlikte onu bekliyoruz, ama içeri girdiğinde ilk gözleri benimkilerle buluşuyor. İlaçları bana uzatırken parmak eklemleri yeşil kanla tozlanmıştı ve kırmızı iz bulamayınca rahatlardım.

Hapları nasıl yutacağını öğrenmeden önce Serena'ya yaptığım gibi Ana'ya da hapları hızlıca eziyorum - utanç verici derecede yeni bir gelişme.

"Neden bu kadar çok?" Ana sızlanıyor.

"Çünkü sizde tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz," diye açıklıyorum. "Bunlar virüs ya da bakteri olup olmadığına yardımcı olacak ve bu diğeri de ateşini düşürecek. Şimdi sızlanmayı bırak."

Hapların tadının zehir gibi olduğunu söylüyor, bu da bana birkaç kötü bakış kazandırıyor. Ortalıkta görünmemeye karar veriyorum ve hâlâ uyanık olduğunu umarak Alex'i aramaya gidiyorum. Şanslıyım çünkü onu Lowe'un ofisinde buluyorum. Geldiğimi duymayacak kadar neye dalmış olduğunu merak ederek arkasından yürüyorum.

"Patronunuzun masasında kaçak İnsan oyunları oynamak, hem de *GTA* oynamak.

Günümüz işgücünün saf cesareti."

"Boktan bir tuğla!" Neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Neredesin? Birdenbire çok *yaklaştın*. Öğle yemeğinde sarımsak yedim ve kanım muhtemelen senin için zehirlidir!"

Ona hayal kırıklığına uğramış en iyi dudak büküşümü yapıyorum. "Ben de seni özledim. Yol kesiyoruz, değil mi?"

Başını sallıyor, hâlâ göğsünü tutuyor. "Evet. Harika sinyal alıyorum. Emery bizim haberimiz olmadan masör randevusu alamaz."

"Çok güzel. Bir şey var mı?"

Başını sallıyor. Burun delikleri seğiriyor. "Farklı kokuyorsun. Bu yüzden içeri girdiğini fark etmedim."

Uh-oh. "Belki de benim vampir kokum sende büyüyor?"

"Hayır. Hayır, sen-" gibi kokuyorsun.

"Bu arada, Lowe bizden bir proje üzerinde çalışmamızı istedi," diye araya giriyorum. Bu bir yalan.

Ama Lowe'un aldıracağını sanmıyorum. "Ne?"

Ana'nın söyledikleri yüzünden aklıma geldi. *Misha'nın iki ebeveyni var, benim ise hiç yok*. Serena'ya Ana'dan kimin bahsettiğini bulmaya çalışırken, bunun babası olamayacağını düşündük, çünkü Maria hamile olduğunu söylediğinde ona hiç inanmamıştı. Ama ya tüm hikaye bu değilse? "On ila beş yıl önce Human-Were Bürosu'nun bir parçası olan İnsanların bir listesini almamızı mı istiyor?" Bunu söylemekten daha güvenli.

Sekiz. Alex aptal değil. "Lowe bizim srmzde" -Bizim srmzde-
"Werelarla etkileşime girmiş insanları arıyor."

Merakla göz kırpıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum. Emery'deyken bir Şey oldu ve bilmesi gerektiğini
söyledi." Belki de kendime verdiğim değerden daha iyi bir aktrmdr.

"Büro için çalışan herhangi biri mi? Başka kriter yok mu?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirip düşünüyorum. "Erkekler.

Sadece erkekler." "Tamam. Evet, tabii."

"şimdi başlamak için vaktin var mı?" Elimden geldiğince korkusuzca
gülümsüyorum. "Yoksa sokak gangsteri numarası yapmakla çok mu
meşgulsün?"

Yeşilin sevimli bir tonuna bürünüyor, boğazını temizliyor ve sonraki bir
saati İnsan arşivlerinin dağınıklığı nedeniyle çok az Şey bularak geçiriyoruz.
Alex esnemeye başlayınca vazgeçiyoruz.

"Aman Tanrım," diyor ben gitmek için ayağa
kalktıktan sonra. "Ne?"

Gözleri ay genişliğinde.

"Anladım." "Neyi anladın?"

"Nasıl koktuğunu."

Sikeyim. "İyi geceler, Alex."

Ana'nın odasına geri dönerken duyduğum son Şey "Neden Alfa'm seni
işaretlemiş gibi kokuyorsun?" oldu.

Mick ve Cal gittiler ama Lowe ve Juno onun odasının dışında durmuş,
kısık sesle konuşuyorlardı. Ben geldiğimde sessizleşiyorlar ve ağır gözlerle
bana dönüyorlar.

Donup kaldım. "Kahretsin. O iyi mi?"

Juno'nun cevabı sadece bir saniye gecikiyor ama midemin ağırlığı iki
katına çıkıyor. "Ateşi düştü ve sıvı alabiliyor. Senin 'iğrenç Şeyin', doğrudan
alıntı, onu çok daha iyi hissettirdiğini söyledi."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Alfa'sına değerlendirici bir bakış atıyor. Gözleri ikimiz arasında
gidip geliyor ve ardından ekliyor: "Siz ikiniz şaşırtıcı derecede iyi bir takım
oluşturuyorsunuz."

"Çoğunlukla bendim." Akşam yemeği için giydiğim ve her nasılsa hâlâ üzerimde olan elbisemin tozunu alıyorum.

Juno'nun ağzı seğirir. "Sadece iltifatı kabul et."

"Peki," diye kabul ediyorum ve Lowe'a el sallayıp gidişini izliyorum. Bu dostluk ya da düşmanlık eksikliği, dopaminerjik sistemim için oldukça ödüllendirici görünüyor.

Lowe'u gülümserken bulmayı bekliyordum. Onun yerine bana ciddi, neredeyse perili bir ifadeyle bakıyor.

"Ana uyuyor
mu?" Başını
sallıyor.

"Yatağında uyumak ister misin?" Açıklamak aklıma gelmeden önce boğazı düğümleniyor. "Ben zaten dolapta uyuyorum. Ana uyanırsa diye kapıyı açık tutabilirsin ve Daha önce aramızda geçenler yüzünden kız kardeşin hâlâ hastayken sana asılmayacağım," diye bitiriyorum, başladığımdan çok daha az güçlü bir şekilde.

Ama umursadığını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, dinlediğinden bile şüpheliyim. Robot gibi başını sallıyor ve beni odama kadar takip ettikten sonra bakışlarını pencerenin dışındaki geceye sabitliyor. Orada olmayan bir şeye.

Boğazımda tatsız bir düğüm var. Çıplak şiltenin üzerine oturdum ve usulca seslendim, "Lowe?"

Cevap vermiyor. Solgun ve uhrevi gözleri karanlığa yapışmış.

"Orada . . . İyi misin?"

Bu soruyu da görmezden gelmesinden korkuyorum. Ama birkaç dakika sonra başını sallıyor. Yavaşça dönüyor ve önümde duruyor. "Ya burada olmasaydın?" diye mırıldanıyor.

"I . . . Ne?"

"İnsan anatomisi hakkındaki bilginle burada olmasaydın." Çenesi çalışıyor. "Onun sağlığı ve güvenliği arasında bir seçim yapmak zorunda kalırdım."

"Ah." Tüm bunların nereden geldiğini şimdi anlıyorum. Görüyorum ve hissediyorum, midemin derinliklerinde, ağır bir şekilde batan bir taş. "Her şey yoluna girecek. İyileşecek. Muhtemelen sadece griptir."

"Ya bir dahaki sefere daha ciddi bir şey olursa? Kapsamlı bir insani tıbbi bakıma ihtiyacı olursa?"

"Olmayacak. Dediğim gibi, o iyi olacak-"

"Öyle mi?" diye soruyor, yalan söylememi imkânsız kılan bir ses tonuyla.

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Ana'nın iyi olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Lowe ve benim iyi olup olmayacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Serena'nın hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir savaşın kaçınılmaz olup olmadığı, halkımın beni burada ilk zayıat olarak bırakmayacak kadar önemseyip önemsemediği, on sekiz yaşına girdiğim günden beri yaptığım her seçimin bir hata olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bu dehşet verici. Lowe'a saygı duyuyorum, bana çok benzeyen bu adama, birkaç haftadan daha az süredir tanıdığım ama yine de güvenmemek için kendimi zor tuttuğum bu adama. Ona yalan söyleyemeyecek ya da onun huzurunda kendime yalan söyleyemeyecek kadar çok saygı duyuyorum.

Ben de "Emin değilim" diyorum, fısıltıyla söylüyorum ama o beni duyuyor. O başımı sallıyor, ben de başımı sallıyorum ve dizlerinin üzerine çöktüğünde, yüzünü kucağıma gömdüğünde onu karşılıyorum. Ellerimin yumuşak saçlarında gezinmesine izin veriyorum. Derin nefes alışı hiss ediyorum. Omuzları, çok geniş ve güçlü, yükselip alçalıyor. Elimi ensesinden aşağıya, gömleğinin içine kaydırıyorum, serin tenimin onun sıcaklığı kadar rahatlatıcı olmasını umuyorum.

"Sefalet," diye iç geçiriyor ve nefesi elbisenin kumaşından karnımın derisini ısıtıyor ve ben hala yalnızım, hala farklıyım, hala çoğunlukla tek başımayım, ama belki her zamankinden biraz daha az. Parmakları ayak bileğime usulca yaklaşıyor, evlilik yüzüğünün metali tenime ve kemiklerime sıcak geliyor ve hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez tutulduğumu hiss ediyorum.

Buradayım, diyorum, sadece kafamın içinde. Seninle birlikteyim.

Takip edebildiğimden daha uzun süre böyle kalıyoruz.

CHAPTER 19

Kız korkusuzdur ve bu düşünce onu dehşete düşürür.

TBANA SORDUĞUN SORU ... BUNDAN HOŞLANMADIM."

Owen'a gözlerimi devirmemek, göz kaslarım üzerinde sahip olduğumu bilmediğim bir kontrol derecesi gerektiriyor. Normalde Owen'a ama kardeşimin bana bazı cevaplar bulmasını istiyorum.

İyi tarafından bakarsak, Ludwig aramalarımın kulak asmıyor. Bugün erken saatlerde onu güneş odasında bir gül bitkisini budarken bulduğumda ve kardeşimle sohbet edip edemeyeceğimi sorduğumda, bana kaplan dövmesi yaptırmak için izin istiyormuşum gibi baktı. "Umurumda değil. Lowe hareketlerinin kısıtlanmaması gerektiğini söyledi. Kimi istersen ara." Bir duraklama. "Belki telefon seksinden kaçınabilirsin, ama gerçekten, sana kalmış."

"Telefon seksi diye bir şey kaldı mı ki?"

"Seksin her türünün bir şey olduğundan ve güneş dünyayı yutana kadar da olacağından eminim." Budama işine geri döndü, sonra ekledi, "Pizza sipariş ederseniz, ekstra büyük alın."

Bir Vampir neden pizza sipariş eder bilmiyorum ama bana sarımsaklı düğüm satmaya çalışan sıkılmış bir gençle telefonda konuşmayı çok isterdim. Ve pek de sevecen olmayan bir kardeşin yargısının merhametine kalmadan.

"Hoşlanmaman kalbimi kırıyor," diyorum ona Dil'de, dümdüz bir yüzle. "Lütfen yine de cevap verin."

"Kimden beslendin?"

Yüzümü düzeltiyorum. Daha da fazla. "Birinden beslendiğimi söylemedim."

"Hayır. Canlı bir kaynaktan beslenmenin herhangi bir olumsuz sonucu olup olmayacağını sordunuz ve ben de zekice bir çıkarımda bulundum. Çünkü daha önce bu konuda hiç merak göstermedin ve ben de aptal değilim. Kim?"

Derin bir nefes aldım. *"Sence kim?"*

Yüzünü avuçlar. *"Kocan. Were kocan. Alfa Were kocan."*

"Lütfen."

"Onu zorladın mı?" "Ne?"

"Hayır."

Laneti yumuşak değil. *"Bunun olduğunu babama söyleme."*

"Neden?"

"Bundan faydalanmaya çalışırdı."

"Bu konuda nasıl bir istismar söz konusu olabilir?"

Burnunun köprüsünü çimdikliyor. *"Misery, hiçbir şey bilmiyor musun?" "Ne bilebilirim ki?"*

"Büyürken nasıl oldu da bir şeyler toplamadın?"

Boğazımdan çıkan ses Ludwig'in beni kontrol etmesine neden oluyor.

"Kimden? İnsan bakıcılarımdan mı?"

"Tamam." Ellerini kaldırıyor, o kendini toparlarken benim sessiz kalmam için sessiz bir emir veriyor. Telefonu yüzüne kapatmayı ve babama inat olsun diye sormayı düşünüyorum. *"Seni beslemesine izin vermesi normal değil. Herhangi bir Were'nin bir Vampir'in beslenmesine izin vermesi."*

"Belki Lowe bunu bilmiyordur."

"Türlerimiz yüzyıllardır düşman. Bir sülük tarafından emilmenin en üst düzey kirlenme olduğunu düşünerek büyümediklerini mi sanıyorsun? Atalarını öldüren insanları hayatta tutmak için onun kanını kullanmanın sürüsünün kabul edeceği bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Emery'nin iğrenmiş ifadesini hatırlıyorum. Diğerlerinin soluk soluğa kalışlarını. Koen bile Lowe'un boynundaki izlerimi görünce yaşadığı ilk şoku bastırmak zorunda kalmıştı.

Ve Lowe, ben iyi olmadığımı söyledikten sonra beni kendine çekti.

"Lowe farklıdır."

"Açıkça. Ve belli ki bu, mezara götürmeniz gereken bir şey. Burada bir dostluk olduğu çok açık."

Bir dakika düşündüm, sonra başımı salladım.

"Demek senden hoşlandı." Alnını ovuşturuyor. "Bu çok garip. Hayatta olduğun ve belki de öyle kalacağın için mutluyum ama-"

"Bundan daha garip. Ondan beslendiğimde ..."

"Sefalet." Bana sert bir bakış attı. "Ergenliğimi Vampir bölgesinde geçirdim. Ondan beslendiğinde neler olduğunu çok iyi biliyorum. Lütfen, devam etme. Dokuz ay boyunca bir plasentayı paylaşan insanlar böyle şeyler hakkında konuşmamalı."

Kızarıyor muyum? Ben kızardım. *"Biz dizigotik ikizleriz, yani plasentayı ya da göbek bağına hiç paylaşmadık. En iyi ihtimalle bir rahim, gerçekten."*

"Yine de beni yeniden anlatmaya maruz bırakma." Owen başını arkaya yatırır ve tavana bakar.

"Bana Lowe için herhangi bir olumsuz sonuç olup olmayacağını söyleyebilir misiniz? Ona zarar vermediğimden emin olmak istiyorum."

Owen iç geçirir. *"Çok fazla almadığın sürece, o iyi olacak. Ve muhtemelen sen de iyi olacaksın? Dürüst olmak gerekirse, Vampirlerin Kurtlardan beslendiğine dair çok fazla vaka çalışması yok."*

"Tamam." Phew. "Haber verdiğin için teşekkür ederim. İyi bir hayat dilerim. Şimdi kapatıyorum-"

"Misery, beni dikkatle dinle. Türümüzün, güvenli bir şekilde kan alma ve saklama teknolojisi kullanılabilir hale gelir gelmez canlı beslenmeye geçmeye karar vermesinin bir nedeni var. Canlı bir kaynaktan içmek sadece seksten ayrı tutulması zor bir şey değildir. O an için önemsiz olan ancak uzun vadede birikebilecek hormonal ve biyolojik sonuçları vardır. Bu yüzden Vampirler arasında yüzyıllardır tavsiye edilmiyor - bağ kurmaya değil, olabildiğince çok insanla sevişmeye ve üremeye ihtiyacımız var. Tekrarlanan beslenmeler karmaşık dinamikler yaratır ki ..." Aniden durup başını sallıyor. Yüz ifadesi yumuşadı ve bunu daha önce yapıp yapmadığını merak ediyorum. Başka biriyle yapmak isteyeceği bir şey mi diye. "Bunu bir daha yapma, Misery. Onun arkadaşı ol. Onunla bir tavuk kümesi yap. İstersen onu becer. Ama bir daha Lowe Moreland'dan beslenmeyin."

İşe yaramaz kardeşim tarafından ne yapmam gerektiğinin söylenmesinin rahatsızlığı bütün gece üzerimden gitmedi. Saatler sonra, Ana'ya bir keçi tarafından haklı olarak zorbalığa uğrayan sinir bozucu bir lama hakkında bir hikaye okuduktan sonra mutfığa girdiğimde hala sinirliyim.

Ev karanlık ve ıssızdı, ben de buzdolabımı açıp fıstık ezmesi kavanozunu çıkardım. Bir daha Lowe'dan beslenmeyi planlamamıştım. Şüpheli yan etkileri göz önüne alındığında, bundan hoşlanacağını da sanmıyorum. Serena'yı bulmak için buradayım ve unutmadım. Ama Owen'ın buna hakkı yok-

"Alex ve senin aradığınız adam. Ana'nın babası, değil mi?"

"Evet." Mekanik bir şekilde omuz silkip kaşığın ucunu fıstık ezmesine daldırıyorum. "Serena'nın en olası yolunun bu olduğunu düşündüm-" Arkamı dönüyorum, aniden artık kendimle konuşmadığımı fark ediyorum. Lowe masanın yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş. Gözleri bir şeyle örtülü. "Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce."

"Ah." İki gece önce Ana uyanıp bir bardak su istedikten sonra garip bir şekilde birbirimizden ayrıldığımızdan beri gerçekten konuşmadık. Benim hissettiğim kadar ciddi ve sarsılmış bir şekilde önümde durdu ve sonra onunla ilgilenmek için gitti. Dolabıma, yastık ve battaniye yığınının altına girdim ve onların pembe zürafa hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğumda biraz gülümsedim. Onlar -tamam, Ana- ona Sparkles 2 *adını vermişti*.

Dün bir çeşit duruşma günüydü, pek çok Weres endişelerini, tavsiyelerini ve isteklerini Alfa'ya iletmek için geliyordu. Ben bu toplantıların *çok* dışında kaldım ama toplantıların çoğu iskele bölgesinde gerçekleşti ve pencereden Lowe'un sorumluluklarının genişliğine tanık olmak büyüleyiciydi. Sürü üyeleriyle ne kadar sıcak ve kolay bir şekilde etkileşime girdiğini ve birçoğunun sadece bir şaka yapmak ya da Roscoe'nun gitmesinden ne kadar rahatladıklarını belirtmek için oyalandığını duymadan edemedim.

Sanırım kışkandım. Belki ben de Alfa'yla bir dakika geçirmek istiyordum.

Belki de yolculuğumuz sırasında onun yanımda olmasına alışmışımdır.

"Ana'nın babası. Neden?" Sanki önsözleri geçmişiz gibi konuşuyor ve ben de öyle olabileceğini düşünüyorum.

"Neden olmasın?"

Tek kaşını kaldırıyor.

"Ya biliyorsa? Ya sonunda annene inandıysa?

Ya başka birine söylediyse?"

Meraklı ve kurt gibi başını eğiyor ve devam etmem için mırıldanıyor.

"Serena'nın pek çok özelliği vardı ama bilgisayar konusunda bilgili olması bunlardan biri değildi. Senin kadar trajik bir şey değil" -Lowe'un bakışları arasında güçlüyüm- "ama etrafı karıştırırken Ana'nın izlerini bulamadıysam, bunu kendi başına bulması pek olası değil. Bu da birinin ona söylemiş olması gerektiği ve kimin söylediğini bulmamız gerektiği anlamına geliyor." Ana'nın varlığına milyonuncu kez hayret ederek başımı sallıyorum. O burada. Mükemmel biri. Daha önce hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Serena nasıl oldu da ona bulaştı? Sürekli aklıma gelen teori, birinin Ana'nın hikayesini genç ve aç bir gazeteciye anlatması. Ama benim tanıdığım Serena asla ama *asla Ana'nın* kimliğini halka açıklamazdı. "Lowe, eğer bu seni rahatsız ediyorsa, bunun annenin mahremiyetine müdahale olduğunu düşünüyorsan, bunu tek başıma takip etmekte bir sakınca görmüyorum."

"Öyle değil. Söyledikleriniz mantıklı ve keşke bunu daha önce düşünseydim."

"Tamam. Gemide olmana sevindim. Juno iyi bir takım olduğumuzu söylemişti."

"Ve siz de cevap verdiniz-"

"Kim hatırlıyor ki?" Kayıtsızca bir el hareketi yapıyorum ve yüzümün yavaşça kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştüğünü hissediyorum. O da gülümsüyor, küçük ve sıcak. Ve sonra bir çıkmaza girmiş gibiyiz: Ne söyleyeceğimden emin değilim, o da değil ve son kez, hayır, *iki kez* birlikte olduğumuz olaylar sonunda bizi yakalıyor.

Korkak değilim ama buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Onun yanında olmak istiyordum ama şimdi onunla ne yapacağımdan emin değilim. Sırf oyalanmak için kaşığımı bir kez daha fıstık ezmesi kavanozuna daldırıyorum ve ağzıma atıyorum. "Sanırım balgam gibi kokmamak için gece banyomu geciktirdim. Ondan sonra Alex'le ateşli bir randevum var, o yüzden-"

"Balgam kokar mı?" diye sorar.

"I . . . Öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Periler üşütmez."

"Böbürlenmeyi bırak."

"Soğuk algınlığın var mı?"

"Hayır, ama bu konuda klasım."

"Burnunda fıstık ezmesi olmasaydı daha şık olurdun." "Kahretsin. Nerede?"

Söylemiyor ama bana göstermek için öne çıkıyor, ben onunla tezgahın arasına girene kadar bana doğru yürüyor ve ... burada köşeye mi sıkıştım? Bir Were tarafından mı? Öcü masallarına konu olan bir kurt tarafından mı?

Evet.

Evet, köşeye sıkıştım ve hayır, korkmuyorum.

"İşte." Eliyle burnumun ucunu sildi. Parmak ucunu kaldırıp küçük fıstık ezmesi topağını gösteriyor. Oraya nasıl geldiğini merak ediyordum. Onun yerine öne eğilip Lowe'un başparmağından yalıyorum.

Anında pişman oldum.

Hiç pişman değilim.

Gözbebekleri benimkilerin asla yapamayacağı şekilde genişleyen gözleri büyülenmiş, dalgın bir şekilde ağzıma sabitlenirken her bir karşıt duyguyu içime atıyorum.

Bunu yapmamalıydım. Midem acı ve başka bir şey, tatlı ve sıcak bir şey gibi hissettiren bir şekilde bükülüyor. "Ana kendini çok daha iyi hissediyor," diyorum, aramızdaki bu yoğun gerilimi yatıştıracağını umarak.

Lowe ve ben bir tahterevalliyiz. Her an içine düşmek üzere olduğumuz *bu* her neyse, onun eşiğinde tehlikeli bir denge için sürekli itiyor ve çekiyoruz. Kaos içinde gidip geliyoruz.

"Tamamen iyileşti," diye kabul ediyor. Bu konuşmayı yapmak için çok yakınız. Gerçekten çok yakınız.

"Baş belası haline geri döndü."

Küçük bir geri adım atıyor, bir santim bile değil ve ben neredeyse rahatlamaktan ya da hayal kırıklığından ya da her ikisinden birden ağlayacağım. "Evet," diyor, cevaplanacak bir soru olmamasına rağmen. Bu bir noktalama işareti, o gidiyor. Gitmek üzere.

"Bekle," diye ağzımdan kaçırdım.

Durdu. Onu neden burada, bana bağı tuttuğumu sormuyor bile. O biliyor. Aramızdaki atmosfer bilmeyeceği kadar garip, zengin ve bereketli.

"Sen-" diye başladı, küçük, başarısız, alışılmadık derecede güvensiz bir el hareketiyle, tam ben "Ne zaman-" derken.

Bir anda sessizliğe gömülüyoruz, cümlelerin aramızda salınmasına izin veriyoruz. Sessizlik büyüyor, üçe katlanıyor ve kritik kütleye ulaştığında kafamın içinde patlıyor.

Bu sefer yaklaşan benim. Başım lezzetli bir şekilde dönüyor. "Neler oluyor? Aramızdaki bu şey de ne?"

"Bilmiyorum," diyor. Ve sonra. "Bu bir yalandı. Biliyorum."

Ben de biliyorum. Midem boş, açık bir ağrı. "Senin bir eşin var."

Yavaşça başını sallıyor. "Aklımdan hiç çıkmıyor."

"Ve ben bir Vampyre'ım." Gerçekten bir Vampir olduğumdan emin olmak için dişlerimi yalamam gerekiyor. Çünkü benim halkım onunkine dokunmak için kaşınmaz. Bu işler böyle yürümez.

"Öylesin." Gözleri dişlerimde ve evet. Onları umursamıyor

He

psi "Bu gerçek olamaz, değil mi?"

· Sessiz. Sanki cevabı kendi başıma bulmak zorundaymışım gibi. benim için yapamaz.

"Gerçekmiş gibi geliyor," diyorum ona. Isınıyorum. Parlıyorum. Vücudumun bu sıcaklıklara dayanabileceğini düşünmemiştim. "Korkarım yanlış yorumluyorum, belki de."

Ellerinden biri, büyük ve sıcak, belimin etrafında kıvrılıyor, önce çekingen, sonra sert, sanki tek bir dokunuş açgözlülüğünü ikiye katlamaya yetiyormuş gibi. "Sorun yok, Misery." Başparmağı enseme tırmanıyor, ensemdaki ince tüylere sürtünüyor ve kollarında titriyorum. "Sadece biz olabiliriz," diye fısıldıyor.

Birdenbire, öpmek üzere olmamızın yanlış bir şey olduğundan emin olamıyorum. Kesinlikle doğru *hissettiriyor*. Daha önce kimseyi öpmemişim ve ilk öpüşmemin özel olması fikri hoşuma gidiyor. Ve Lowe-Lowe bu ve daha fazlası.

Kararsızım. Karmakarışık. Dengesiz. Ama bu normal. Onun gibi birinin yanında, onları taşıyacak birinin yanında kim olmaz ki? Ayak parmaklarımın ucunda uzanıyorum, onun dokunuşuna yaslanıyorum ve titriyorum.

Kendimi
hazır
hissediyoru
m. Mutlu
hissediyoru
m.

Başım dönüyor, sanki camdan yapılmışım ve paramparça olmak üzereyim. Uzuvarım hiç bu kadar ağır olmamıştı ve keşke yere düşebilseydim.

Evet, sanırım. Bunu yapmama izin vereceğim.

"Sefalet." Sesindeki endişe ve korku karışımı beklenmedikti. "Neden böyle-"

Yakıcı bir acı tüm vücuduma saplanıyor ve işte o zaman dünya zifiri karanlığa bürünüyor.

CHAPTER 20

Bunu kim yaptıysa cezasını çekecek.

Yavaşça.

Acı verici bir şekilde.

T SONRAKI BİRKAÇ SAAT KATIKSIZ, KONSANTRE BİR İSTIRAPTI.

Sadece nefes almak bile bir çile. Midem kendini sindirmek üzereymiş gibi ağrıyor, binlerce vahşi tarafından içten dışa çürütülmüş Paslı bir bıçakla kaplamasına isimlerini kazımdan çok fazla zevk alan yaratıklar. Bunun sonum olduğundan emin olduğum birkaç an var - ve sonra tek bir an, uzun, uzun süren - eminim, sadece eminim. Yaşayan hiçbir varlık bu seviyede bir işkenceye dayanamaz ve ben öleceğim.

Ki bu gayet iyi. Hiçbir şey şu an yaşadığımdan daha kötü olamaz. Hiçliğin ve tüm o iyi şeylerin mutluluk verici salınımını memnuniyetle karşılıyorum, ama tam boşluğa dalmak üzereyken *bir şey* beni geri çekiyor.

Önce biri -tamam, Lowe, evet, *Lowe*- emir veriyor. Havlayan emirler. Hırlayan emirler. Ya da belki Lowe *değil*, çünkü onu kontrol dışında hiçbir şekilde görmedim. Sesi çaresiz geliyor, bu da acı köşemden sürünerek çıkıp ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istememe neden oluyor - belki *ben* değil ama diğer her şey.

Yine de uzun süre konuşamıyorum. Birçok kez bilincin sınırına kadar sürükleniyorum, ancak tekrar terli, boğucu karanlığa gömülüyorum. Ve sonunda gözlerimi açmayı başardığımda . . .

"İşte orada."

Dr. Averill? Söylemeye çalışıyorum ama dilim damağıma yapışıyor.

Onu tanıyorum. Collateral'ın resmi doktoru. İnsan topraklarına diplomatik geçişle birlikte, ittifak dağılırsa öldürülmeyecek kadar sağlıklı kalmamı sağlamak için beni yıllık kontrollerden geçirirdi, sanırım? Görevleri genişlemiş olmalı, ki bu utanç verici, çünkü şimdi de ben on yaşındayken olduğu kadar yaşlı görünüyor. Onunla ilgili garip bir şey olması dışında. Sakal denemesi mi yapıyor?

"Küçük Misery Lark. Uzun zaman oldu."

"Bıyık değil," diye mırıldanıyorum, sayıklıyorum, göz kapaklarımı yukarıda tutamıyorum.

Dilini gıdaklatıyor. "*Görünüşümü sorgulayacak kadar enerjin varsa, belki de bu ağrı kesiciye ihtiyacın yoktur,*" diye mırıldanıyor her zamanki gibi huysuzca. Özür dileyip şırıngayı elinden alıp vücuduma sokmak istiyorum ama iğne çoktan koluma saplanmış bile.

Yanma sessizleşir. Odanın içinden ya da kilometrelerce uzaktan sesler geliyor.

"-Organizması zehirle başa çıkıyor. Yavaş yavaş iyileşme transına girecek. Çok hareketsiz görünecek ve siz onun öldüğünden endişeleneceksiniz. Ama bu sadece Vampirlerin yöntemi."

"Ne kadar sürecek?" Lowe soruyor.

"Birkaç saat. Belki günler. Bana öyle bakma, genç adam." Birkaç küfür mırıldandı. "Ne yapmalıyım?"

"Yapacak bir şey yok. Enfeksiyonla mücadele etmek artık vücudunun görevi." "Ama ben ne *yapabilirim*? Onun için?"

Dr. Averill iç çekti. "Onu rahat ettirin. Uyandıktan sonra bir noktada beslenmesi gerekecek - hem miktar hem de sıklık olarak normalden daha fazla. Elinin altında kan bulunduğundan emin olun, ne kadar taze olursa o kadar iyi."

Uzun bir duraklama. Lowe'un elini çenesinde gezdirdiğini hayal ediyorum. Endişeli hareketini.

"Ve tabii bir de babası meselesi var. Olanlar hakkında Meclis Üyesi Lark'ı bilgilendirmem gerekecek. Bunu bir saldırganlık eylemi, hatta Vampirlere karşı bir savaş ilanı olarak görebilir. . ."

Dr. Averill'in sesi kayboluyor ve ben tekrar kendi içime dönüyorum.

"... DİNLENMEM GEREKİYOR."

"Hayır."

"Hadi Lowe. Uyuman gerek. Sen uyurken ben ona göz kulak olurum-"

"Hayır."

"-ANA'YI GÖTÜRÜN."

Mick, "Ana'nın gerçek hedef olduğundan emin olamayız," diye itiraz ediyor. "Asıl kurban Misery de olabilirdi."

"Ama ya Ana öyleyse?" Juno dikkat çekiyor. "Bunu riske atmamalıyız."

"Anlaştık," der Cal. "Bunu kimin yaptığını bulana kadar Ana'yı güvenli bir yere taşıyalım."

"Hepimiz Emery olduğunu biliyoruz." Mick.

"Böyle bir şey bilmiyorum ve artık varsayımda bulunmayacağım." Lowe buz gibi, öldüresiye öfkeli. "Karım saatler öncesine kadar ölümün eşiğindeydi. Ana'yı güvenli bir yere götüreceğim. Bu konu tartışmaya açık değil."

"Onu nereye taşıyacaksınız?" Mick soruyor. "Bunu ben bilirim."

SERİN DUDAKLARIM ATEŞLİ AVUÇLARIMA YUMUŞAK BİR ÖPÜCÜK KONDURUYOR.

"Sefalet, ben ..."

İYİLEŞME TRANSINDAN BİR ANDA ÇIKIYORUM, SOMON BALIĞI GIBI bir akarsudan fişkırıyor.

Yatakta doğruldum, nemli, nefessiz ve tamamen şaşırılmış bir halde ağrının kendini göstermesini bekledim. Her zamanki yollarını izlemesini bekliyorum: başlangıç

Midemden uzuvlarıma ışınlar yayıyor, bir bıçak ordusu gibi sinirlerimi tırmıklıyor. Hiçbir şey olmayınca şaşkınlıkla vücuduma bakıyorum, nereye gittiğini merak ediyorum. Ama işte orada: her zamankinden daha soğuk, belki; daha solgun, kesinlikle; bozulmamış, nihayetinde.

İyileşmiş mi? Bu teoriyi test etmek için yorganı geri çekiyorum. Üzerimdeki büyük beyaz tişört bana ait değil, ama güzel dantel iç çamaşırı benim - düğün stilistinin izniyle. Törenden beri giymedim ve nasıl üzerimde kaldığını merak etmeyi reddediyorum. Onun yerine ayakta duruyorum. Yeni doğmuş bir baldırdan daha sallanıyor olsam da bacaklarım işlevsel. Yorgunluğumu bastırıp kendimi yürümeye zorluyorum.

Duvardaki saat sabahın bir buçuğunu gösteriyor ve evde ölüm sessizliği var ama bilincimi ilk kaybettiğimden bu yana birkaç saatten fazla zaman geçtiğinden oldukça eminim. Bir günü mü atladım? Kontrol edecek telefonum yok, bu yüzden teknoloji öncesi şeyi yapıyorum: birine sormak için dışarı çıkıyorum.

Umarım fıstık ezmemi zehirleyen kişi değildir.

Kapıyı loş bir koridora açıyorum ve az kalsın dışarıdaki giysi yığınının takılıp düşüyordum - eminim Anna bebeklerine yeni bir makyaj yapıyordu. Duvara tutunup zayıf adımlarla etrafından dolaşıyorum ama yığın *hareket ediyor*.

Kıvrılıyor. Sonra ayağa kalkıyor. Sonra bir kedinin yapacağı gibi geriniyor. Sonra çok güzel, çok soluk, çok tanıdık bir yeşil olan gözlerini açar.

Çünkü o bir yığın değil. Bir kurt. Odamın dışında kıvrılmış. Kapımı koruyor.

Kocaman beyaz bir kurt.

Lanet olası *devasa* bir beyaz kurt.

"Lowe?" Sesim kullanılmamış ve paslanmış. Bir günden fazla dışarıda kalmış olabilirim. "Sen misin?"

Kurt bana göz kırpmıyor, hâlâ esnemenin tadını çıkarıyor. Ben de ona göz kırpmıyorum, umarım "*pls pls pls beni yeme*" anlamına gelen mors kodunu çözmüşümdür.

"Varsayımda bulunmak istemiyorum ama gözler sizinkilere benziyor ve ..."

Bana doğru koşuyor, ben de panikle geri kaçıyorum ve kendimi duvara yapıştırıyorum. Oh, kahretsin. Oh, *kahretsin*. Cal'den çok daha büyük,

kurtların olabileceğini düşündüğümde çok daha büyük. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

onikiparmak bağırsağımın karın boşluğumdan sökülüp yenmesinin yüksek çözünürlüklü görüntüsü.

Sonra yumuşak ve nemli bir şey kalçamı dürtüyor. Bir göz kapağımı aralıyorum ve işte orada: bir ağızlık, tenime doğru bastırıyor. Nazıkçe ama sıkıca itiyor. Sanki beni güdüyordu. Odanın içine.

"Benden yapmamı mı istiyorsun? ?" Cevap vermiyor ama birkaç adım geri attığımda memnuniyetini belli ediyor ve durduğumda daha da ısrarlı bir şekilde beni tekrar dürtüyor. "Tamam. Ben gidiyorum."

Geldiğim yere geri dönüyorum. Kurt da peşimden geliyor ve ikimiz de odaya girdiğimizde vücudunu eğip kapıyı başparmağı olmayan birinin gösteremeyeceği bir kolaylıkla kapatıyor.

"Lowe?" Sadece emin olmak istiyorum. Gözler yeterince kanıt gibi görünüyor, ama ...

Tanrım, çok yoruldum. "Sensin, değil mi?" Bana ped taktı.

"Sen Juno değil misin? Ya da Mick. Lütfen bana Ken Doll olmadığını söyle." Boğazının arkasından yumuşak, gürültülü bir ses yükselir.

"Sanırım kürkünün koyu renk olmasını bekliyordum. Çünkü saçların öyle." Beni yatağa doğru itmesine izin verdim. "Evet, tekrar uyuyacağım. Kendimi bok gibi hissediyorum ama lütfen yatağa değil. Dolapta."

Anlıyor, çünkü çok etkileyici çenesini bir yastığın etrafına kapatıyor ve onu dolaba taşıyor. Sonra da benim şaşkın bakışlarım altında aynı şeyi bir battaniyeyle yapıyor.

"Tanrım, çok kabarıksın. Ve . . . üzgünüm ama çok tatlısın. Beni kan torbasına pipet sokmaktan daha kısa sürede öldürebileceğini biliyorum. Ama *yumuşaksın*. Ve palton pırıl pırıl pembe bile değil. Neden utandığını bilmiyorum, seni görkemli tüy yumağı-evet, tamam, gidiyorum."

Beni dolaba sürüklüyor ve en sevdiğim yere uzanana kadar bana patronluk taslamayı bırakmıyor. Orayı nasıl bulduğunu merak ediyorum. Kokuyla ilgili bir şey olabilir.

"Bilginiz olsun, Alfa eğilimleriniz bu formdayken daha da kötü." Dili dışarı fırlıyor ve boynumu yalıyor.

"İğrenç," diye kıkırdıyorum. Dişleri kolumun etrafına dolanıyor. Dirsek kemiğimi parçalayabilecek şakacı bir uyarı. Ama kırmayacak.

"Seni sevebilir miyim?"

Başını elimin altına doğru çeviriyor. *Evet, lütfen.*

"Peki o zaman," diyorum yarı gülerek, yarı esneyerek, kulaklarının arkasını kaşıyarak, kürkünün güzel ve rahatlatıcı hissini tadını çıkararak. O bu haldeyken, kucaklanmayı seven vahşi bir avcıyken bunu istemek zor değil: "Kalmak ister misin? Benimle uyumak ister misin?"

Görünüşe göre, evet demek de zor değil. Lowe yanıma kıvrılmadan önce hiç tereddüt etmedi.

Ve derin nefes aldığımda, kalp atışının kokusu her zamanki gibi: tanıdık, baharatlı, zengin.

Onunla sarmaş dolaş uykuya dalıyorum, kendimi her zamankinden daha güvende hissediyorum.

CHAPTER 21

Ona Vampirlerin rüya görmediğini söylemiş. Yine de öğlen istirahati bitip akşam yaklaştığında uykusu huzursuz ve tedirgin oluyor. Dokunuşu onu rahatlatıyor gibi görünüyor ve bu düşünce onu gurur ve amaç ile dolduruyor.

SERENA, TEMINAT KONUTUNA BİR GECE YARISI
hoş ve ılıman bir Ocak ayında, ilk taşındığımdan aylar sonra ve tatsız bir şekilde yağışlı bir Nisan ayının başında, çıtırdarak geçirdiğim İnsan-Vampir Bürosu tarafından kendisine tahsis edilen geçici para miktarının gerçek dünyada ne kadar süreceğini görmek için sayılar. Yağmur, pencere camlarına çarparak aralıksız yağıyordu. Bavullarımızı topladık ve geçmiş on yılın hangi parçalarını yeni hayatlarımıza taşıyacağımıza karar vermeye çalıştık, anıları eledik, nefret ettiklerimizi hala nefret ettiğimiz ama bırakmaya dayanamadıklarımızdan ayırdık.

İşte o zaman geldi: sekiz yaşında bir çocuk, yeni Teminat, resmi vestiyer töreni için Vampirlerden gönderilmişti. Ona Dr. Averill ve çeşitli diplomatik ilişkilerde tanıştığımı hatırladığım birkaç konsey üyesi eşlik ediyordu. Bir deniz dolusu leylak rengi göz. Belirgin bir şekilde, çocuğun ailesinin değil.

Bu, binayı boşaltmamızın çok uzun sürdüğüne dair bir işaretti ama hızlanmadık. Bunun yerine Serena, dizlerimizin derisini yüzdüğümüz, saklambaç kuralları için kavga ettiğimiz, videoya pek de yakışmayan koreografler çalıştığımız, bakıcılarımızın sıradan zalimliği hakkında atıp tuttuğumuz, bir yere uyum sağlayıp sağlayamayacağımızı merak ettiğimiz, birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdikten sonra nasıl iletişimde kalacağımız konusunda paniklediğimiz tertemiz koridorlarda dolaşan çocuğa baktı.

"Neden *hep* çocuklar?" diye sordu bana.

"Önemli biriyle akraba olmalı." Omuz silktim. "Tanınmış bir ailenin varisini alarak Teminat'ı bu şekilde caydırıcı hale getirirsiniz. İktidardaki bir kişi tarafından değer verilen biri."

Kadın homurdandı. "Daha babanla tanışmadılar." "Ah," dedim gülerek.

Çocuk bunu duydu ve sanki benim de onun gibi olabileceğimden şüphelenmiş gibi gözlerini ağzımdan ayırmadan yolumuzda dolaştı. Bize yaklaştığında Serena dizlerinin üzerine çökerek onunla aynı seviyeye geldi. "Burada olmak istemiyorsan," dedi, "bizimle gelmeyi tercih ediyorsan, söylemen yeterli."

Bir planı olduğunu sanmıyorum, hatta göstermelik, olasılıksız bir planı bile yoktu. Ve eğer bizden onu alıp götürmemizi isteseydi, çocuğu nasıl kurtarırdık -kaçırırdık? Onu nerede tutardık? Onu nasıl korurduk?

Ama Serena böyle biriydi. Belalı. Önemseyen. Doğru şeyi yapmaya kararlı.

Çocuk, "Bu bir onurdur." dedi. Sesi prova edilmiş gibiydi, yaşına göre fazla resmiydi. Dokuz yaşındayken babama Vampir bölgesine geri dönmeme izin vermesi için defalarca yalvardığımda yaptığım gibi değildi. "Ben Teminat olacağım ve bu bir ayrıcalık." Arkasını döndü ve gitti.

Reşittim ve nihayet özgürdüm ve törenine katılmamayı tercih ettim.

Bu benim için temel bir anı değil. Neredeyse hiç hatırlamıyorum ama şu anda, gün batımından hemen önce uyanıkken bunu düşünüyorum. Belki de çocuk bizi terk ettikten sonra olanlar yüzündendir: Serena tüm dünyayı yakıp yıkmaya öfkeyle kararlıydı - Vampirler, İnsanlar ve kendilerini Teminat sisteminin suç ortağı haline getiren her kim varsa.

Söylediklerini tam olarak anlayamadan dinledim, çünkü hissedebildiğim tek şey boyun eğmektir. İçimde çok az mücadele kalmıştı ve her sabah düşmanca bir dünyada uyanmak zaten bu kadar yorucuyken bunu umutsuz ve değiştirilemez bir şey için harcamayı göze alamazdım. Öfkesi takdire şayandı ama o zaman anlamamıştım.

Yine de *şimdi* anlıyorum. Dolabımın içine süzülen ve duvarlara sıçrayan bulanık, sarı ışıktaki, içimde yuvalanan yıpranmış ağrıda

Onun öfkesini şimdi anlıyorum. İçimdeki bir şey değişmiş olmalı, ama kendimi hala oldukça doğru bir versiyonum gibi hissediyorum: bitkin ama *öfkeli*. Hepsinden öte, hayatta olduğum için mutluyum. Çünkü yapacak bir şeyim var. Önemsemediğim bir şey. Güvende tutmak istediğim insanlar.

Ve tek bir şeyi önemsemeni istiyorum, Misery, ben olmayan tek bir şeyi.

Serena, istesen de istemesen de hâlâ bunun bir parçasısın. Ama Ana da var. Ve Lowe, gerçekten birisinin onunla ilgilenmesine ihtiyacı var. Aslında, ona gitmeliyim.

Ayağa kalkmak birkaç denememi alıyor. Odasında değil, bu yüzden omuzlarıma bir battaniye sarıyorum ve aşağıya iniyorum. Yolculuk normalden beş kat daha uzun geliyor ama oturma odasına girdiğimde orada, etrafı bir düzineden fazla insanla çevrili.

İkincileri, hepsi. Birkaçını tanıyorum ama çoğunu ilk kez görüyorum. Bir toplantı olmalı, çünkü herkes kısıp gözlü ve ciddi görünüyor. Saçları örgülü yakışıklı bir Were erzaklarla ilgili bir şeyler söylüyor, açıklamasının sonunu yakalıyorum, birkaç kişinin başını salladığını görüyorum ve sonra tanıdık bir ses devam sorusu sorduğunda izimi kaybediyorum.

Çünkü burası Lowe's.

Odanın geri kalanı kayboluyor. Kapı çerçevesine gömülüyorum ve tanıdık yüzüne, berrak gözlerinin altındaki koyu gölgelere ve tıraş etmeye zahmet etmediği kirli sakallarına bakıyorum. Sabır ve otoriteyle konuşuyor ve kendimi oyalanırken buluyorum, içeriğini olmasa da derin sesinin ritmini dinliyorum, iliklerime kadar işleyen yorgunluğum nihayet yatışıyor.

Sonra durdu. Dönerken vücudu geriliyor, bir anda yoğun bir şekilde bana odaklanıyor. Diğer herkes de bana bakıyor ama onlardan beklediğim o üstü örtülü güvensizlikle değil.

Lowe kasvetli bir şekilde, "Gitmelisin," diye emretti. "Sonra görüşürüz."

"Ah, evet." Kızardım. Yarı çıplak olduğumun ve muhtemelen halkımla bitmek bilmeyen çatışmalarını nasıl ele alacakları hakkında önemli bir sürü toplantısını *böldüğümün* farkındayım. "Bölmek istememiştim." Ama bana doğru geliyor ve saniyeler durduğunda, kovulan kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Lowe her zamanki insan formunda ve beyaz kurtla karşılaşmamın halüsinasyon olup olmadığını merak ediyorum. Yanındakiler yanımdan geçip gidiyor, bazıları çıkarken bana kafa sallıyor, birkaçı sırtımı sıvazlıyor, hepsi de bana iyi dileklerde bulunuyor. Lowe ve ben nihayet yalnız kalana kadar ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Evet." Elimle kendimi gösteriyorum. "Görünüşe göre hayatta kaldım."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Tebriklerimi sunarım." "Teşekkür ederim. Ne zamandır yoktum?" "Beş gün."

Gözlerimi kapatıyorum. "Vay be."

"Evet." Kelimeyi söyleme biçiminde bir mikrokozmos var. Bunu keşfetmek istiyorum ama parmaklarındaki hafif seğirme dikkatimi dağıtıyor. Sanki elini uzatmaktan kendini alıkoyuyor.

"Biz-siz . . . savaşta mısınız? Vampirlerle mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Çok yaklaştı. Konsey mutlu değildi."

"Ah. Eminim babamın kalbi kırılmıştır." Kalbi kırılmadı.

Lowe'un gergin çenesi bana babamın ne kadar iyi olduğunu anlatıyor. "Atlatacağından emin olduğumuzda, Averill konseye zehrin Kurtadamlar için de zehirli olduğunu ve sen onu yiyecek yoluyla aldığına göre, başlangıçta senin için yapılmış olmasının pek mümkün olmadığını söyledi."

"Oh, Tanrım." Yüzümü kapı pervazına sakladım. "Babamın fıstık ezmesinden haberi var mı?"

"Seni endişelendiren bu mu?"

"Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim ama evet." İç çekiyorum. "Ana için miydi?"

"Emin olmanın bir yolu yok. Ama evde senden başka düzenli olarak yiyen tek kişi o."

Gözlerimi sıkıyorum, içimi kaplayan öfkeyle başa çıkamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "O nasıl?"

"Güvenli. Buradan uzakta."

"Nerede?" Aklıma bunun bir sır olabileceği geliyor. "Aslında bana söylemek zorunda değilsin. Muhtemelen gizlidir."

Hiç tereddüt etmiyor. "O Koen'le birlikte. Ve evet, bu gizli. Başka kimse bilmiyor."

"Oh." Boynumun kıvrımına masaj yapıyorum. Kavrayamadığım bir güven seviyesi bu. Kimseye söyleyeceğimden değil, hayatım buna bağlı olsa bile söylemeyeceğimin farkında olduğu için. Ben *önemsiyorum*, o da *biliyor*.

"Emery miydi? Loyals mı?"

"Bilmiyorum," diyor dikkatle. "Bırakın bunun için kaynak bulmayı, başka birinin böyle bir nedeni olabileceğini bile düşünemiyorum."

". . . ama?"

"Emery'nin tüm iletişimi izleniyor. İlkbaharda Doğu'daki okullardan birinde meydana gelen kundaklamanın arkasında onun ve adamlarının olduğuna dair kanıtlar bulduk. Ama Ana'nın kaçırılma girişiminin arkasında o varsa, buna dair bir kanıt göremiyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ben de seni taşıyacağım."

"Beni götürür müsün?"

"Vampirlere. Ya da isterseniz İnsanlara. Koen de bir seçenek. O seni güvende tutar, Ana da senin orada olmanı çok ister ve ikinizin birlikte olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir."

"Lowe." Bir adım daha yaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. Görünüşe göre şimdi de başım dönüyor. "Bu, birinin beni ilk kez kovmaya çalışması değil ve ben de gitmeyeceğim - gitmek istemiyorum." Neden gideyim ki? Hani biz ... "Biz bir takımız, değil mi? Hem gidersem ateşkese ne olacak ki?"

"Bunun bir önemi yok. Babanın bilmesine gerek yok. Her şeyle ben ilgilenebilirim ve senin özgür olduğundan emin olabilirim."

"Hayır."

Sözcükler odada yankılanana kadar ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. Bir anlığına Lowe'un yüzünde suçluluk duygusu ve acıyla boğuştuğunu görüyorum. İç çekiyor ve başını eğiyor.

"Neredeyse seni öldürtüyordum, Misery."

"Sen yapmadın. Başka biri yaptı ve kim olduğunu bulmalıyız. Birlikte."

"Benim işim seni korumak ve ben başarısız oldum. Benim gözetimim altında oldu, senden birkaç santim uzakta dururken."

"Al bakalım." Yanaklarım kızardı. "Gitmemem için iyi bir neden. Aslında, beni daha da *yakın* tutmalısın." Bunu biraz çapkınca söyledim ve

benim kadar onun da kafasını karıştırıyor. İçime giriyor, keskin bir nefes alıyor. Sözleri hararetli, zar zor duyulabilen bir tıslama.

"Hiç korkun yok mu senin?"

"Hayır."

"O zaman ikimize de yetecek kadar var." Çenesi çalışıyor, öfkesinin yoğunluğu aramızdaki boşlukta kalınlaşıyor. "Nasılsın?" diye soruyor bir süre sonra, sesi yine sakin. Konuyu değiştirmesi o kadar kaba ki, başım daha da dönüyor.

"Biraz iğrenç mi?" Omuz silkiyorum. "Sanki etrafımda sinekler vızıldıyor olmalı.

Ama belki de olmaz, çünkü derime yapışırlar."

"Birçok kez çarşaflarınızdan terlediniz."

Vampirlerin ter bezleri neredeyse hiç olmadığı için bu bir başarı. "Dr. Averill onları değiştirdi mi?"

"Ben yaptım."

"Oh."

"Juno yardım etti. Bazen. Ona izin verebildiğimde. Sakinleştiğimde." Avucunu yüzünden aşağıya doğru sildi. "Benim için çok zor."

"Neymiş o?"

"Seni böyle görmek. Yaralıyken, hastayken ya da sadece ... başka birinin sana dokunmasına izin vermek. Aslında o nitelemeye gerek yoktu. Başka birinin sana dokunmasına izin vermek ..." Elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor. Tam olarak anlayamıyorum ve sonra anlayabiliyorum, "Artık kime güvenebileceğimden emin değilim" diyor.

"Ah."

"Sana izin vermeyeceğim. . ."

Omuzlarını sıkmak için uzandım. "Lowe, *izin vermek* yok. Ve *bana* güvenebilirsin." Ona gülümsüyorum. "Lütfen. Kalacağım, yardım edeceğim ve ..." Derin bir nefes alıyorum.

Hayır. *Tanrım, hayır.*

"Duş. Duş alacağım. Ne kadar kötü koktuğumu fark *etmemiştim*. Ben kendimi *rencide ediyorum*."

Beni inceliyor, şüphesiz daha fazla çürütme hazırlıyor, argümanlar sıralıyor, hepsi beni uzaklaştırmaya hazır. Ama hiç gelmiyorlar. Onun yerine

Ağzının köşesi yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor ve aniden beni kaldırıyor, kollarını sırtımın ve dizlerimin altına koyuyor. "Ne yapıyorsun, neler oluyor?"

"Yıkanmaya ihtiyacın var," diye kabul ediyor ve beni odadan çıkarıyor. "Beni bahçede hortumla mı yıkayacaksın?"

"Göreceğiz." Ama beni banyoya götürüyor, mermer tezgâhın üzerine yatırıyor ve banyo yaptırıyor. Bunu kendi başıma yapamayacak kadar zayıf değilim ama onun zarif hareketlerini, küveti doldurmak için eğilirken tişörtünün altındaki kasların hipnotik oyununu izlemekten zevk alıyorum. Su seviyesi yavaşça yükseliyor ve parmaklarıyla sıcaklığı test ediyor. Owen'ı düşünüyorum -ölümün eşiğinde olmama uzaktan da olsa üzülebilecek tek kişi. Onunla iletişime geçmeliyim. Lowe'un arkadaşını sormalıyım. Teminat Olan olarak çok korkmuş olmalı, çünkü *benim* ölümüm *onun* ölümüne yol açacaktı. Eminim Lowe da bunun farkındaydı ve eşi için korkuyordu.

Ama aynı zamanda beni önemseydiğine de inanıyorum. Derinden.

Raftan bir lavanta şişesi seçiyor. Kokusunu alamıyorum ama buhar odayı doldururken ciğerlerimi ılık havayla dolduruyorum. Lowe'un hedeflediği kişi olmayabilirim, ama bu burada *bir şey olmadığı* anlamına gelmez. Hayatım boyunca çok az şeye sahip oldum, ya hep ya hiç dememeyi iyi bilirim. İdare etmekte iyiyimdir.

"Hazır," diyor o derin, sıradan sesiyle.

Rüya gibi bir sekans ama aynı sayfadayız: Ayaklarıma doğru kayıyorum ve saçlarımı çözüyorum, omuzlarımda gevşeyene kadar bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Diğer her şeyi çıkarıyorum ve çıplak duruyorum, tenim solgun, serin ve yapış yapış.

Gergin olmalı mıyım? Çünkü ben değilim. Lowe . . . Onun nasıl hissettiğinden emin değilim. Kesinlikle ilgisizmiş gibi davranmıyor ve dolgun görünüyor, her kıvrımımı birden fazla kez takip ediyor, biraz ihanet ediyor ama hiçbir şey saklamıyor. Bir Were kadını gibi yapılmadım. Sıkı değilim ve belirgin kaslarım yok. Ya Lowe bunu beklediğini biliyor ya da umursamıyor. Ben öne çıkarken gözleri parlıyor ve elini uzattığında tutuyorum. Uykuluyum, dizlerim titriyor. Beni küvetin içine indiriyor.

"Bu güzel bir his." Suya daldığımda iç çekiyorum. Öne doğru eğilip alnımı dizlerime dayıyorum ve saçlarımda etrafımda uçuşmasına izin veriyorum.

"Öyle." Banyoda değil, ama belki de bu konuşulmamış anlaşmanın titrek sıcaklığına atıfta bulunuyor. Bu anı paylaşıyoruz. Raftan bir bez alıp suya daldırıyor.

İlk dokunuşu bükülmüş boynumun üzerinden narin bir şekilde geçiyor. "Demek sen de onlardan birisin," diyorum, dokunuşuyla anında rahatlıyorum.

"Kimin?"

"El bezi kullanan insanlar."

Sesinde gülümsemesini duyuyorum. "Süngeriniz varsa ..." "Hiçbir şey kullanmıyorum," diye teklif ediyorum.

Çünkü bu bir teklif. Hatta bir istek. Ama o hiçbir şey söylemiyor ve omzumun üstünden başlayarak kollarımdan tutmaya devam ediyor. Elleri sağlam ama hafifçe titriyor. Bu konuda benden daha gergin olabilir. "Çok ileri gitmişim gibi geldi," diye itiraf ediyor sonunda. Elmacık kemikleri zeytin tonuyla tozlanmış, sesi boğuk. Sabırla ayak bileğime doğru ilerliyor, sonra yavaşça bacağımdan yukarı çıkıyor.

İleri gitmeye karar verdim. Elini elime alıyorum ve başparmağımla her bir boğumunu tek tek okşuyorum ve gardını indirdikten sonra bezi ondan çalıyorum ve uçup gitmesine izin veriyorum. Bana dokunmak istediğini *biliyorum*. İstemeyeceğini *biliyorum*. Bunu yapmama ihtiyacı olduğunu biliyorum - elini tekrar dizime koymama, bu sefer engeller olmadan.

Nefesi kesiliyor, sonra daha hızlı geliyor. Çenesi kayıyor, sanki ağzının içini ısıırıyormuş gibi. Kalçamın derisi gözlerinin altında parlıyor ve parmakları etimin etrafında sıklaşıyor, harika bir şeyin eşiğinde, ikimizin de istediği bir şeyin.

Ama Lowe kendini bundan vazgeçirdi. Gözlerini sıkıyor ve sırtımla ilgilenmek için ayağa kalkıyor.

Bir iniltiyi yutuyorum. "Korkak," diye fısıldıyorum iyi huylu bir şekilde.

Misilleme olarak, uçakta yaptığı gibi enseme öpmek için eğiliyor - emiyor, yalıyor ve hafifçe ısırıyor. Benden farklı olduğunu, tamamen başka bir tür olduğunu ince bir şekilde hatırlatıyor. Eğer bunu yaparsak, işleri yoluna koymak zorunda kalacağız.

"Sen . . . Wereler nasıl seks yapar?"

Tenime karşı usulca gülüyor ama bir gerginlik hissediyorum. "Endişeli misin?"

Başımı arkaya eğiyorum. "Olmalı mıyım?"

Göğüs kafesime masaj yapıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Asla."

"Biliyorum. Neden sorduğumdan emin değilim." Gözlerimi kapatıyorum ve o da bu daveti olduğu gibi kabul ediyor.

Dokunuşunda kendimi kaybediyorum, bu kadar az şey gerektiren bir şeyin nasıl bu kadar iyi hissettirebileceğini merak ediyorum. Göğüslerimde, kalçalarımda ve diğer her yerde oyalanıyor. Tüm kıvrımlar ve açılar, tüm yumuşak, savunmasız yerler. Tenim karıncalanıyor, bilinmeyen bir tür zevkle kaynıyor. Lowe özenli: keşfetmek istediği noktaları buluyor, yavaşlıyor ve nefesi kulaklarımda ağırlaşıyor, yumuşak onay mırıltılarıyla bölünüyor. Acele etmiyor, görevinin tamamlandığına ikna olana kadar devam etmeyi geciktiriyor. Bunda açıkça cinsel bir şey var, buna şüphe yok, ama daha da ötesi var. Keşfediliyorum. Haritalanıyorum. Aynı anda hem yatıştırılıyor hem de ateşleniyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, bir beyandan çok dalgın bir düşünce ve aniden artık buna dayanamıyorum. Gözlerim kapalı, elim suyun altında onunkini arıyor. Parmaklarımızı birleştiriyorum ve iç uyluğuma doğru yönlendiriyorum. Bu sessiz bir yalvarış.

"Sadece çok yorgunum." İç çektim. "Ve bunu gerçekten istiyorum."

"Tanrım, Misery." Kalp atışları bunun için ölecekmiş gibi kokuyor. Yine de bana gerçekten emin olup olmadığını soracak ve ben de ona güleceğim. Ya da hırlayacağım.

"Lowe. Yardım edecek misin? Lütfen?"

"Siktir" demesi yumuşak ve şaşkınlık uyandırıcı ama parmakları ihtiyacım olan yere kayıyor. Parmak eklemleri labiama zar zor değiyor ama o nefes alırken ben tıslıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, odanın içinde dengeleniyor. "Tamam." Göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü. "Tamam."

Başparmağının ucu sıcak, ritmik daireler çizerek klitorisimi buluyor. Lowe dudaklarını yalıyor ve yarı soruyor, yarı homurdanıyor, "Böyle mi?"

Başımı sallıyorum. Kendim için yapacağım bir şey değil ama işe yarıyor, bir şekilde daha da iyi. İkimiz de biraz sakarlık yapıyoruz ama o bana nereden dokunacağını buluyor. Ne kadar uzun. Ne kadar sert. "Evet." Alt dudağımı ısıriyorum, dişlerim ortaya çıkıyor ve ona doğru bastırıyorum.

"Tanıştığımız gece, sen asma kat merdivenlerinden indiğinde," diye inledi omzuma doğru, "bunu yapmayı düşündüm."

Aramızda dramatik, kitlesel bir uyum olmalı, çünkü parmaklarının her darbesini sahip olmamam gereken bu ruhun derinliklerinde hissediyorum. "Öyle mi?" Alt karnımdaki sıcak, artan his bir ısı yumağına dönüşüyor. Kıvraniyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Serin hava ıslak meme uçlarımı süpürüyor.

"Tulumun içinde üşümüş görünüyordun." Emery'nin evinde, asfaltta boynumda sabitlediği aynı noktayı emiyor. "Çok güzel, çok kararlı ve çok yalnız görünüyordun."

Elini sıkıyorum, içimdeki boş, şişmiş hisle utanmadan inliyorum, iki elimle kaslı kolunu körü körüne kavriyorum.

"Seni götürmeyi düşündüm. Sana bir battaniye almayı düşündüm." İşaret parmağı içime kayıyor ve kısa bir ayarlamayla onu itiyorum. "Artık dayanamayacak hale gelene kadar seni ağzımla boşaltmayı düşündüm."

Zevk içimde havai fişekler gibi patlıyor, bir sıcaklık ve rahatlama parıltısı. Lowe'un elinin etrafında kenetleniyorum, kolunun içine kıvrılıyorum, her tarafım titriyor. Boğazımda bir çığlık yanıyor, ama onu yutarak küçük bir inilti haline getiriyorum ve sonra bu, çırpınan kalp atışları ve soluk soluğa nefeslerle bir araya getirilmiş bir karmaşa oluyor. Lowe bana bakıyor, ağzı açık, boğazı titriyor. Buz gibi gözleri benimkilerde parlıyor ve ben ...

Gülüyorum, gırtlaktan ve hırıltılı.

"Ne?" sesi soluğu kesilmiş gibi. Belirsiz bir dönüm noktasından kıl payı kurtuldum. Hâlâ elinin etrafında nabzım atıyor ve dudaklarını yalarken sert meme uçlarımın etrafında şıpırdayan suya bakıyor.

"Sadece ..." Boğazımı temizliyorum, hâlâ gülüyorum.

"Öpüşebilir miyiz?" "Ne?"

"Henüz yapmadık. Yapsaydık güzel olurdu. Bir noktada."

"Bir noktada," diye tekrarlıyor bulanık bir sesle. Eli uyluğumun kaygan iç kısmını kavriyor, kısıtlamayla titreşiyor.

"Şimdi, eğer istersen. Yine de endişeliyim." Kaşlarını çatıyor. "Endişeli misin?"

"Dişlerim hakkında. Ya seni kesersem? Ya da yanlışlıkla dudaklarını ısırırsam?"

"Beni daha önce de ısırmıştın. O zaman aldırmamıştım." Öne doğru eğiliyor, istekli. "Şimdi de aldırmayacağım."

Hemen işe yaramıyor. Burnum onun kine çarpıyor, başımı biraz fazla hızlı eğiyorum, ellerim küvetin kaygan kenarından kayıyor. "Sefalet," diye mırıldanıyor ağzımın köşesine doğru, dudakları bir şekilde oraya vardığında, beceriksizliğimden dehşete düşmekten çok memnun olmuş gibi.

Ama sonra alışıyoruz, ve oh.

Dağınık bir öpücük. Anında, şaşırtıcı derecede iyi. Ben temkinliyim, onu incitmekten korkuyorum, ama Lowe sınırsız olan. Vahşi. Her şeyi hareket ettiren, ısırın, emen ve zedeleyen o. Çenemi yukarı doğru eğmek için başparmağını kullanıyor ve pozisyonumdan memnun kaldığında büyük avucuyla boynumu kavlıyor. Çok derin, çok hızlı ve kendimi ona veriyorum, sanki her tarafımın tadını bilmek istiyormuş gibi beni kirli bir şekilde açıyor.

Nefes almak için geri çekiliyorum ama daha fazlasını istemeden önce bana sadece bir saniye veriyor. Dişlerimi yalıyor ve ben bunu içimin derinliklerinde hissediyorum. Arzusu aramızda patlıyor, özlem dolu, hüsrana uğramış. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum.

Onun için.

"Lowe," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, kendimi ayakta durmaya zorluyorum. Ilık su tenimin üzerinden akıyor ve o her bir damlanın yolculuğunu takip ediyor. Göbek deliğimin altındaki yumuşak tene dudaklarını bastırmak için öne eğiliyor, sonra beni kurulamak için ayağa kalkıyor.

Gömleğinin önü ıslak. Kirpiklerim topaklanmış, suyla boncuk boncuk olmuş ve o gözlerimden damlaları öpüyor. "Korkmuştum." İtiraf gibi geldi. "Kollarımda gevşemiştin ve ben çok korkmuştum."

Başımı salladım. "Ben de öyleydim."

Gözleri her zamankinden daha solgun. "Buraya gel."

Beni tekrar kaldırıyor ve ona savunmasız olmadığımı hatırlatmak istiyorum, ama bu benden çok onun için olabilir. Bu yüzden yüzümü boynuna gömüyorum ve içgüdüsel olarak dilimi bana bahsettiği bezeleri yalamak için daldırıyorum.

Tüm vücudu titriyor ve sonra benim odamdayız. Yatağımın üzerine yuvarlanmamızı bekliyorum ama beni dolabın içine, topladığım battaniye ve yastık yığınının üzerine indiriyor. Sonra hemen geri çekildi.

"Lowe?"

Sesinin tınısı sert ve alçak. "Yeni gelmiş gibi kokuyorsun."

Onun açık sözlülüğü karşısında nutkum tutulmuş bir halde arkama bakıyorum. Az önce geldim. "Ve seni yemem gerekiyor."

Yapması gerek. "Tamam mı?"

"Bu bir Were olayı," diyor neredeyse özür dileyerek.

Başımı sallıyorum ve kalça kemiğimi ısırarak için eğildiğinde gözlerimi kapatıp hoş karşılıyorum: kalçalarım açıldığında gerilmesi, bakarken nefesinin kesilmesi, bakması ve biraz daha bakması, hırıltılı inlemesi ve sonra ağzıyla teması.

Yalama ve emme biçiminde yalvaran bir şey var, tam olarak kontrolümde olmayan bir şey ve zevk midemde yeniden köpürmeye başladığında, dudaklarına karşı kıvranıyorum ve ona istediğini veriyorum. Parmaklarımı kısa saçlarında tarıyorum ama o ellerimi tutuyor, her iki bileğim de iri parmaklarının arasında kilitli ve onları yanıma sabitliyor. "Kıpırdama," diye emrediyor ve beni bağlı görmek ona bir şey yapıyor olmalı, çünkü diğer kolu vücudunun aşağısında kayboluyor, kordonlu omzunun ritmik esnemesi büyüleyici bir görüntü. Kendine dokunuyor çünkü bana yaptığı şey onu bunu istemeye itiyor ve bu fikir karnıma ateş gibi düşüyor.

"Yapamam," diye tıslayarak ona daha da fazla sokuluyorum.

"Sus." Beynim bundan ne kadar zevk alıyor gibi görüldüğünü, çıkardığı sesleri, klitorisimi ve açıklığımı öpme şeklini, uyluklarımın kıvrımına karşı kirli sakalının tatlı sıyrıklarını çözemiyor. Aklım başımda değil, tamamen çözölmüş durumdayım. Ve onu da kendimle birlikte sürüklüyorum.

"*Gerçek* olamazsın," diyor ve bir parmak eklemi içime kaydığında, kendimi onun etrafında kenetlenmiş hissediyorum. Lowe'un deneyimsiz olduğunu düşünmüyorum, ama hareketlerinde becerikli olmaktan çok coşkulu, *mükemmel bir şey* v a r . Şişmiş dudaklarımı nazikçe ısırtıyor, beni sarsıyor ve sonra diliyle acıyı kovalıyor. İçimdeki sıcaklık yükseldiğinde

Göğsümdeki baskı arttığında ve ben çırpındığımda, bir koluyla beni kalça kemiğimin üzerine sabitliyor. Bacaklarımın titremesine, meme uçlarımın sızlamasına ve sertleşmeme neden olan şey bu: Lowe'un varlığı beni çevreliyor, havanın her molekülünü kaplıyor.

Titreyen bir karmaşa haline geldiğimde, amıma doğru iniyor ve alçak sesle "Gidiyorum-" diyor. Kalçalarımı tutuşu neredeyse acı verici bir hal alıyor. Kalçaları sarsılıyor ve zevk içimde bir kez daha şiddetle zirve yaparken topuklarım omzuna gömülüyor.

Muhtemelen biraz bayılmışımdır. Çünkü her şey geri çekildiğinde Lowe'u bedenimi sıkıştırırken buluyorum, hala kalçama sertçe yaslanmış. Kot pantolonu sıcak ve yapış yapış. Başımı boynuna doğru götürürken kalp atışları dilimin arkasında çarpıyor. "Sanırım," diyor soluk soluğa, boğuk bir sesle, "seni sonsuza dek bu dolaba kilitleyeceğim."

Yaklaşıyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi." O hırlayana kadar dişlerim damarına sürtünüyor. Kotunun düğmesine uzanıyorum, kurcalıyorum ve telefonu çaldığında neredeyse açmış oluyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sızlanıyorum. Lowe kalçamı bir kez zorla kavırıyor, sonra bırakmadan önce bir kez daha. Bizi ayırırken sinirli bir gerginlikle titriyor. Arayanın kimliğini kontrol ettikten sonra derin bir iç çekiyor ve telefonu titreyen elleriyle bana uzatıyor.

Üzerimi örtmek için atılmış havluma uzanıyorum ve Lowe'un kendini sakinleştirmeye çalışarak derin nefes alışına dikkat etmemeye çalışıyorum.

Owen'ın resmi "İlk suikast girişiminden kurtulduğunuz için tebrikler" ifadesi o kadar yanlış ki neredeyse telefonu suratına kapatacaktım.

"Benim *ilkim* mi? Pardon?"

Gözlerini deviriyor. "Teminat görevlerinin bu turunu kastetmiştim. Özür dilerim. Tekrar ifade etmeme izin verin: Sana bunun olacağını söylemiştim ve derhal eve dönmen gerekiyor."

"Eve." Parmaklarımı çeneme vuruyorum. "Yani beni iki kez düşman topraklarına gönderen insanlara mı?"

"Sizi teknik olarak *müttefik* bölgesine gönderdiler ve neredeyse öldürülüydünüz, bu yüzden kışınızı buraya geri getirin."

Babamın ölüp onu meclis üyesi yapıp yapmadığını sormak için ağzımı açıyorum, sonra Lowe ekrana girince kapatıyorum. "Onun güvenliği benim önceliğim," diyor Owen'a görkemli bir tavırla.

Ağabeyim çıplak omuzlarımı, Lowe'un göğsünün ıslak tişört yarışmasındaki halini, ikimizin de yanaklarındaki kızarıklığı inceliyor ve "Siz ikiniz gerçekten sikişiyorsunuz, ha?" diyor.

Bu bir soru değil. Dönüp Lowe'a bakıyorum, o da dönüp bana bakıyor. Ve ikimiz de bu alışverişin içinde biraz kaybolduk.

Henüz değil, sanırım.

Keşke olsaydık, der gibi görünüyor.

Belki biz-

"Benim önümde birbirinizin gözünü sikmeyi bırakın, *bu* ensest. En azından hayvanlarla cinsel ilişki. Sefalet." Owen Dil'e geçiyor, "*Sana söylemem gereken bir şey var. Arkadaşın hakkında-*"

"İngilizce olarak," diye araya giriyorum.

Bana kuşkulu bir bakış atıyor, gözleri benimle Lowe arasında gidip geliyor. "Serena'yı aramama yardım ediyor," diye açıklıyorum.

"Sana *yardım ediyor.*"

"Evet."

Yine gözlerini deviriyor. "Arkadaşının dairesine üç gün önce zorla girildi."

"Ne?" Öne doğru kayıyorum. "Kim tarafından?"

"Emin değilim, çünkü bunu her kim yaptıysa apartman kompleksindeki kameralarla da oynamış. Ama bazı arkadaşlarıma alternatif kaynakları araştırtıyorum."

"Ne gibi?"

"Çevredeki binalardaki güvenlik kameralarının görüntüleri." "Bir şey aldılar mı?" Lowe soruyor.

"Mekânı terk ettikleri durum göz önüne alındığında bunu söylemek çok zor."

Serena'nın kendini neye bulaştırdığını milyonuncu kez merak ederek şakağıma masaj yapıyorum.

"Dahası da var," diye ekliyor Owen. "Önemli bir şey. Ama bunu telefonda konuşamam, bu yüzden yüz yüze görüşmemiz gerekecek."

Lowe'a baktım. "Bunu ayarlayabilir miyiz?" "Evet. Bana birkaç saat ver."

"Pekâlâ." Lowe'a başıyla selam veriyor, sonra tekrar Dil'e geçiyor. "*Hâlâ benimle olduğun için mutluyum.*" Gözleri benimkilerle buluşuyor ve neredeyse bunu kastettiğine inanıyorum. Ağzının her iki yanındaki parantezleri fark ettiğimde, genelde kaygısız ve geveze olan ağabeyimde Lowe'unkine benzer bir hava olduğunu fark ediyorum: Yorgun. Endişeli. Ağır.

"*Hâlâ seninle birlikte olduğum için mutluyum,*" diye cevap veriyorum. Birbirimize karşı en savunmasız olduğumuz an bu olabilir. Evlilik beni aptallaştırıyor.

"Ve ikinizin arasında her ne oluyorsa, insanlar öğrenmeden önce sisteminizden çıkarın." Telefonu kapattı ve ben hemen Lowe'a döndüm.

"Gerçekten yapacak mıyız?" Ben soruyorum.

Gözleri anında kapandı. Dudakları birkaç dakika boyunca anlaşılmas bir şekilde kıpırdadı. "İstediğim şeyler-"

"Yani, onunla şahsen tanışacak mıyız?"

"Ah." Boğazını temizliyor. "Ayarlayabildiğim en kısa sürede."

Minnetle başımı salladım. "Teşekkür ederim. Diğer bir şey de, ben-"

Telefonu tekrar çaldı. "Lowe" diyerek açıyor, gözlerini benimkilerden büyük bir çabayla ayırıyor.

"Evet. Tabii ki. Ben halledeceğim."

Telefonu cebine sokuyor ve burada, dolabımın zemininde gereğinden fazla oyalanıyor. "İşe gitmem gerekiyor. Ve önce üstümü değiştirmeliyim. Ama yakında döneceğim."

"Tamam. Burada olacağım, sanırım." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Son bir saat içinde olan her şey yavaş yavaş somutlaşıyor. Aramızda somutlaşıyor ve garipleşiyor.

Bence kalmak istiyor.

Sanırım kalmasını istiyorum.

"Uslu dur," diyor ve ayağa kalkıyor.

Ve sonra hemen alnımdan öpmek için tekrar çömeliyor.

CHAPTER 22

Tekrar resim yapma isteği uyandırıyor.

ITEKRAR UYKUYA DALMIŞ OLMALIYIM, ÇÜNKÜ GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA gece yarısından biraz önce. Üzerime bir tişört ve tayt geçirmek binlerce orduya bedel bir başarı ve ben bunu zar zor başarıyorum. Bir haftadır beslenmedim ve vücudum beslenmeyi talep edecek kadar iyi olmalı, çünkü mideme acı veren kramplar giriyor.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre kansız kalıp kalmadığımı hatırlamaya çalışarak sendeleyerek aşağıya iniyorum. En yakını, İnsan bölgesine ilk taşındığımda, Serena bana paramın yeteceği bir merdiven altı satıcı bulmadan önceydi. Elime küçük bir torba aldığımda üç gün geçmişti ve iç organlarım kendi kendilerine ziyafet çekiyormuş gibi hissediyordum.

Belki de vücudum kapandığı içindir ama Lowe ve Alex'i fark etmeden mutfığa daldım. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi duruyorum ve neden bilgisayarın önünde toplandıklarını merak ediyorum. Toplantı için biraz geç bir saat.

"Ana iyi mi?" Soruyorum ve ikisi de şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ana iyi."

Rahatlıyorum. Sonra tekrar geriliyorum. "Owen o görüntüleri buldu mu?" Lowe başını sallıyor.

"İkiniz de çok ciddi görünüyorsunuz, bu yüzden- Bekle, Alex, nesen sen-" Alex sandalyesinden kalktı ve şu anda bana *sarılıyor*.

Bu bir kabus. Belki de Vampirler rüya görüyordur. "Teşekkür ederim," diyor. "Ana için yaptıkların için."

"Ne yaptım ben- Oh." Bu çok *garip*. "O zehri onu korumak için gönüllü olarak içmediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece utanç verici bir şekilde fıstığa düşkünüm."

"Yine de yapardın," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı.

"Ne?"

"Onu korudu."

Onu nazikçe itiyorum, iyi bir insan olup olmadığını tartışamayacak kadar açım. Benden korktuğu zaman onu daha çok sevebilirim. "Dinle, Ana'nın oyuncaklarından birini ısırmadan ya da-" Nefesim kesiliyor. "Siktir."

"Ne?"

"Siktir, siktir, siktir. Sparkles. Serena'nın lanet kedisi. Onu unutmuşum! Biri onu besledi mi? *Öldü* mü?" Kediler ne kadar süre yemeden durabilir? Bir saat mi? Bir ay mı?

Lowe bana "Ana'nın yanında güvende," diye bilgi verdi.

"Oh." Avucumu göğsüme bastırıyorum. "Serena'yı bulduğumda ona tekrar ihtiyacım olacak. Gerçi şu anda Ana'yla daha uzun süredir birlikte." Buzdolabından bir çanta çıkarıyorum. "Belki ortak velayet konusunda anlaşabilirler-"

"Misery, onu buldum," diyor Alex heyecanla. "Serena Paris!" "*Serena'yı* mı buldun?"

"Hayır, ama bağlantıyı buldum." Beni masaya geri götürüyor ve ikimiz de Lowe'un yanına oturuyoruz. "Senden önce üzerinde çalıştığımız araştırma . . ." Bana eliyle işaret etti.

"Neredeyse nalları dikiyordun?"

"Evet. Sen oradayken devam ettim. . ."

"Neredeyse nalları dikerken mi?"

"Ve şaşırtıcı derecede zordu. O kadar zordu ki, bir şeylerin peşinde olduğumuzu anladım."

"Nasıl yani?"

"Human-Were Bürosu çalışanlarının kimlikleri hiçbir yerde bulunamadı, bu da o tür bir devlet çalışanı için garip." Lowe'a bakıyorum, o da sakince bana bakıyor. Çoktan bilgilendirilmişti. "Ben de daha sıkı araştırdım diyelim. Ve çok tanıdık bir ismin olduğu bir listeye rastladım."

"Hangi isim?"

"Thomas Jalakas. O İnsan'dı-"

"-kamu hesapları müfettişi." Yavaşça başımı sallıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim, ama finans ve ekonomiyle ilgili olduğunu biliyorum, çünkü: "Serena onun ofisine e-posta gönderdi. Yazdığı bir makale için. Sonra da onunla şahsen tanışmış."

"Evet. Onunla röportaj yapmış ama makale hiç yayınlanmamış." "Ama geçmişini kontrol ettim. Konuştuğu herkesi kontrol ettim. İnsan-Varlık Bürosu'nda olduğuna dair hiçbir şey bulamadık."

"Kesinlikle. Özgeçmişi her yerde var ama hiçbir yerde sekiz yıl önce on bir ay boyunca Büro'da çalıştığına dair bir ibare yok."

Başım dönüyor. Ağzımı kapatıyorum.

"Şimdi," diye ekliyor Alex, "ikiniz de çok ketum davrandınız ve ben bunların hiçbirinin önemini tam olarak anlamadım, ama eğer bana bu adamı *neden* araştırdığımı söylerseniz, ben-"

"Alex," diye araya giriyor Lowe nazikçe. "Geç oluyor. Eve gitmelisin."

Alex gözlerini kocaman açarak ona döner.

"Harika bir iş çıkardın. İyi geceler."

Alex'in tereddütü önemsiz. Ayağa kalkıyor, başını bir kez eğiyor ve çıkarken omzumu sıkıyor. Lowe'un gözleri tüm bu süre boyunca benimkileri tutuyor ama "Thomas Jalakas Ana'nın babası olmalı" demek için mutfak kapısının çerçeveye kilitlenmesini bekliyorum. Yani, bu bir tesadüf olabilir mi?"

"Evet."

Alay ettim, kuşkulandım. "Peki. Ama öyle mi?"

Başını sallar. "Sanmıyorum, hayır." Tarayıcı sekmelerinde geziniyor ve bana bir resim gösteriyor. "Bu Thomas."

"Vay anasını." Geniş ağzını inceliyorum. Kare çenesini. Gamzelerini. Ana'ya olan benzerliği yadsınamaz. "Bu demek oluyor ki Serena Ana'nın babasıyla buluşmuş ve ben bunu hiç fark etmemiştim çünkü bunun onun finansal işleri için olduğunu sanıyordum."

Lowe başını sallar.

"Ona Ana'dan bahseden kişi o olmalı. Onunla konuşmak zorundayız."

"Yapamayız."

"Neden? Ondan cevaplar alabilirim. Eğer bana yardım edersen, onu köleleştirebilirim ve-"

"O öldü, Misery."

Dehşet omurgamda geziniyor. "Ne zaman?"

"Serena kaybolduktan iki hafta sonra. Bir araba kazası."

Çıkarımlar anında içime işledi. Serena, o lanet olası salak, kendini son derece tehlikeli bir işe bulaştırdı. Ve bu işe karışan diğer kişi de şimdi ölü, ki-

"Sefalet." Lowe'un eli benimkini örtüyor, büyük ve sıcak. "Bunun onun öldüğü anlamına geldiğini sanmıyorum."

Duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Devam etmesi için sessizce yalvardım.

"Bunun bir tesadüf olduğuna bir an bile inanmıyorum ama ondan kim kurtulduysa bunu bir kaza gibi gösterecek kaynaklara sahipti. Yarım kalan işleri tamamlamak için Serena'ya da aynısını yaparlardı."

Güçlü parmaklarına bakıyorum ve düşünüyorum. Belki de. Evet. Bu yapar

biraz mantıklı. En azından umut edilecek bir şey.

"Onunla değilse bile, yardımcılarıyla, meslektaşlarıyla, selefiyle, birileriyle konuşmalıyız-"

"Vali Davenport."

Yukarı baktım. Lowe'un gözleri sakın. Doğrudan. "Ne?"

"Thomas Jalakas, Vali Davenport Misery tarafından atandı. Hem bürodaki görevi hem de son görevi."

"I . . . Bu normal bir kariyer yolu mu? Türler arası bir bürodan büyük bir finans ofisine geçmek?"

"Mükemmel bir soru." Lowe elini çekti. Serin gece havası bana bir tokat gibi çarpıyor. "Yarın Vali Davenport'un evinde yemek yerken ona sormalısın."

Çenem düştü. "Bize ne zaman yemek daveti aldın?"

"Alex bana bundan bahsettiğinde. Üç saat önce."

"Çok çabuk oldu."

"Ben Güneybatı sürüsünün Alfa'sıyım," diye hatırlatıyor bana biraz küstahça. "*Biraz* gücüm var."

"Sanırım." İnanılmaz bir kahkaha attım. Onu öpebilirim. *İstiyorum* onu öpmek için. "Ona ne söyledin?"

"Ona bir hediye var. Düğün törenimize kendi topraklarında ev sahipliği yaptığı için ona teşekkür etmek için."

"Buna inanıyor muydu?"

"O bir aptal ve görünüşe göre İnsanlar teşekkür hediyeleri konusunda çok iyiler." Omuz silkiyor. "İnternette okudum."

"Vay canına. Kendi başına bir tarayıcı açabildin-"

Başparmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor. "Dövüşebileceğini biliyorum. Çocukluğundan beri kendi başının çaresine baktığını biliyorum. Sürümün bir parçası olmadığını, gerçek karım olmadığını ya da benim Ama seni düşman bölgesine götürmek isteyen tek bir parçam bile yok. Özellikle de benim bölgemde neredeyse öldürüldükten günler sonra. İçimin rahat etmesi için lütfen yarın dikkatli ol."

Güvenliğimi onun kadar önemseyen başka biri olup olmadığını düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Cevap çok iç karartıcı olurdu. "Lowe, teşekkür ederim. Bu uzun zamandır Serena'yla ilgili ilk ipucu ve-" Midem gurulduyor ve aşağıya neden indiğimi hatırlıyorum.

Organizmam, yavaş yavaş kendi kendini yamyamlaştırıyor.

"Özür dilerim." Ayağa kalkıyorum ve tezgâhın üzerine bıraktığım çantaya uzanıyorum. "Şükran ve gökkuşaklarıyla dolu bir an yaşadığımızı biliyorum ama gerçekten beslenmem gerekiyor. Sadece bir-"

Lowe aniden arkamda belirdi. Eli benimkine dolandı ve beni durdurdu.

"Ne-?"

"Onu içmeni istemiyorum."

Çantama baktım. "Mühürlü. Kirlenmiş olamaz. Ayrıca, berbat bir kan kokusu alıyorum."

"Sebebi bu değil."

Kafamı eğdim, kafam

karişti. "Beni kullan."

Anlamıyorum. Sonra anlıyorum ve tüm vücudum eriyip lav oluyor. Önde sertleşiyor.

"Oh, hayır." Sıcak hissediyorum. Beslenme sonrasında daha sıcak. Kendimi kanla doyururken olduğundan daha sıcak. "Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum." Çok içten. Ve genç. Ve onu şimdiye kadar gördüğüm en cesur haliyle -ki temel çizgisi oldukça cesur. "İstiyorum," diye tekrarlıyor, daha da kararlı.

Tanrım. "Owen ile konuştum. Zehirden önce."

Lowe başını sallıyor. Bakışları hevesli.

"Sanırım senden beslenmemeliydim."

"Neden?"

"İnsanların ... olmadıkça yapmaması gereken bir şey olduğunu söyledi."

Lowe anlamış gibi başını sallıyor. Ama sonra dudaklarını yalıyor. "Peki sen ve ben değil miyiz?" Bilmek için o kadar hevesli ki, sanki sinir uçlarına elektrik enjekte edilmiş gibi.

Son birkaç günü düşünüyorum. Aramızdaki artan samimiyeti. Evet, Lowe ve ben *öyleyiz*. Ama bu sadece seksin ötesine geçiyor. Uzun süreli beslenmeler bağlar yaratır ve hayatları birbirine bağlar. Bu, birbirlerine karşı derin duygular besleyen ya da bu duyguları geliştirmek isteyen insanların kesinlikle yapması gereken bir şeydir."

Lowe dikkatle dinliyor, gözleri hiç şaşmıyor. "Peki ya sen ve ben?" diye sorduğunda kalbime bir bıçak saplanmış gibi oluyor.

"Biz ..." Midem boş, açık bir ağrı. "Öyle mi?"

Sessiz. Sanki kendi cevabını bulmuş ama benim bulmamı bekliyor.

"Sadece, daha önce yaptıklarımızdan farklı olacak. Bu sadece seks ya da eğlence değil. Eğer bunu alışkanlık haline getirirsek, uzun vadede bunun sonuçları olabilir."

"Sefalet." Sesi yumuşak. Hafifçe eğleniyor. Gözlerinde ciddi bir parıltı var. "Sonuçlar biziz."

Sorun şu ki, bunun iyi bir şekilde bitmesi mümkün değil. Birinden koşulsuz sevgi ve bağlılık talep etmeye *hazır olduğumdan* bile emin değilim ama Lowe'un kalbi dolu. Ve aramızda olanları, siyasi entrikaların telaşıyla bir araya gelen iki insanın zorunlu yakınlığından daha fazlası olarak görmek pervasızlık olur.

Hayatım boyunca bir şeyin, *birinin* peşinden koştum -her zaman araç oldum, asla son olmadım- ve bununla barıştım. Güvenliğimi Vampirlerin iyiliğinin önüne koyduğu için babama, halefi olarak seçildiği için Owen'a, özgürlüğüne benim arkadaşlığımdan daha fazla değer verdiği için Serena'ya kızmıyorum. Hiçbir zaman kimsenin ana meşguliyeti olmamış olabilirim, ama bu Dünya'daki zamanımı sadece *nankörlük ederek* geçirmemem gerektiğini daha iyi biliyorum.

Ama Lowe ile birlikteyken farklı hissediyorum, çünkü o farklı. Bana asla ikinciymişim gibi davranmıyor, öyle olduğumu bilsem bile. Kendimi kıskanç, haset biri olarak görebilirim. Onun veremeyeceği şeyler için açgözlü. Onun için ikinci planda olmanın acısı hızla dayanılmaz hale gelebilir. Serena'yı bulursam -ne zaman, kahretsin, ne *zaman*- bazı önemli seçimler yapmak zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile.

"Sefalet," diyor, sabırlı. Her zaman sabırlı, ama aynı zamanda acil. Bana elini uzattığını fark ediyorum. Elini uzatmış, beni bekliyor ve ... Bunun iyi bitmesi mümkün değil. Yine de Lowe'un haklı olabileceğini düşünüyorum. İkimiz, aramızdakileri görmezden gelmeyi çoktan aştık.

Gülümsüyorum. Sıcaklığına yoğun bir melankoli karışıyor. Bunun sonu iyi bitmeyecek ama çok az şey iyi biter. Neden kendimizi inkâr edelim?

"Öyle mi?" Elini tutuyorum, parmaklarım parmak eklemlerini geçip bileğinin etrafına dolandığında hafif bir şaşkınlık yaşadığını fark ediyorum. Avucunu iki elimle tutup yukarı kaldırıyorum. Avuç içini izlemek eğlenceli, nasırlarla dolu, pürüzlü deride yara izleri var.

Büyük, yetenekli, korkusuz bir el.

Dudaklarıma götürüyorum. Hafifçe öpüyorum. Dişlerimle hafifçe sıyrıyorum, bu da gözlerinin kapanmasına neden oluyor. Birkaç sessiz kelime mırıldanıyor ama ben çıkaramıyorum.

"Eğer bunu gerçekten yapacaksam," diyorum etine karşı, "boynundan kaçınmalıyım." "Neden?"

"Bir iz bırakabilir. İnsanlar fark edebilir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence umursar mıyım?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Lowe'un başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursadığından şüpheliyim. "Benimle ne istersen yapabilirsin," diyor ve sanki şunu demek istiyor kanından daha fazlası.

Dişlerim bileğini sıyrıyor. Onunla olduğu kadar kendimle de dalga geçiyorum. "Emin misin?" İlk seferki kadar iyi olmayacağından korkarak havada asılı kalıyorum. Belki de kafamda süsledim ve tadı şimdiye kadar sahip olduğum her çanta gibi olacak - tatmin edici, dikkat çekici değil.

"Lütfen," diyor yumuşak, aç bir sesle ve dişlerimi damarına geçiriyorum. Kanının dilime değmesini beklemek binlerce uygarlığın çökmesine yetecek kadar uzun sürüyor. Sonra tadı ağzıma doluyor ve *biz* olmayan her şeyi unutuyorum.

Bedenim yeni bir hayatla çiçek açıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. Güçlü bir çekişle daha fazlasını alıyorum, kolunu kendime doğru çekiyorum ve beni buzdolabına doğru bastırıyor. Dişleri boynuma geliyor ve iz bırakacak kadar sert ısırıyor. Kendinden geçmiş gibi görünüyor, içgüdüsel olarak hareket ediyor. "Özür dilerim," diye nefes nefese kalıyor ve sonra boynumu emmeye, nabzımı yalamaya devam ediyor. Beni işaretliyor. "Tüm iyi şeylerden." Ben kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlarken o da kalçalarımı kavırıyor. "Hayatım boyunca hissettiğim tüm güzel şeyler arasında en iyisi sensin."

Son bir yudum alıyorum ve yarayı dilimle kapatıyorum. Gözleri keskin, geniş. Bir kurdun gözleri. Dişlerime bakıyorlar, sanki onları bir kez daha vücudunda görmek için yanıp tutuşuyor. "Öyle miyim?"

Başını sallıyor. "Ben gidiyorum-" Beni öpüyor, istekli, hemen derin, kanının zengin tadını dilimde tadararak. "Ben ... yapabilir miyim?" Beni kaldırıyor ve üst kata taşıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve bezlerini her kemirdiğimde kolları zevkle geriliyor.

Lowe'un odası karanlık ama koridordan ışık süzülüyor. Beni yapılmamış yatağın ortasına bırakıyor ve gömleğini çıkarmak için hemen geri çekiliyor. Doğrulup etrafıma bakıyorum, bunun gerçekten olduğunu idrak ediyorum.

Lowe, "Uzun süre onları değiştirmedim," diyor.

Onun güzel formuna, vücudunun kordonlu gücüne hayranım. Onu her yerinden ısırabilir ve besin bulabilirdim. Yuvarlak pazularından, karnındaki V'den, kasıklarının tepesinden yudumlardım.

"Ne?" İzimi kaybediyorum. Kelimeleri atlıyorum. "Neyi değiştirmedin?" "Çarşafıları."

"Neden?"

"Senin gibi kokuyorlardı."

"Ne zaman- Oh." Benim zorla girmem. "Özür dilerim."

"Kokusu çok tatlıydı. Kendimi en iğrenç fantezilere kaptırdım, Misery." Beni nazikçe çeviriyor, karnımı yatağa dayıyor. Taytımı kalçalarımın kadar indiriyor, gömleğimi de ters yöne. "Ve sonra koku kayboldu." Üzerime tırmanıyor, bacaklarımın her iki yanına. Elleri kığımın yuvarlak topaklarına yaklaşıyor, yarı okşuyor, yarı kavırıyor. Kot pantolonunun kaba kumaşının arasından ereksiyonu kalçalarımın sürtünüyor. Başımı arkaya çevirdiğimde, memnun bir ifadeyle sırtımın alt kısmındaki sığ çukurların izini sürüyor. "Fantezileri değil ama." Üzerime iniyor, sıcaklığı demir bir battaniye gibi. "Bu konuda olduğumdan başka bir şey olamam," diye fısıldıyor kulağımın kemerine doğru. Orada bir özür iması var.

"Nesin sen?"

"Vardı." Eli göğüs kafesimin etrafını sarıyor ama göğsümün hemen altında duruyor. Her zaman durabileceğimize dair sessiz bir hatırlatma. "Alfa."

Ah. "Senin sen olmamanı istemezdim."

"Yapabilir miyim ..." Dişleri omzumun etrafında hafifçe kapanıyor.

"Kanını akıtmayacağım ya da canını yakmayacağım. Ama yapabilir miyim? "

Yatağa doğru başımı sallıyorum. "Bu adil görünüyor."

Homurdanıyor, minnettar ve omurgamdan ensemeye doğru uzun bir şerit yalıyor. Zevkini sesli bir şekilde dile getiriyor, övgüsünü sesli bir şekilde dile getiriyor ve ben tam olarak anlamasam da bu onun için önemli, tüketilmesi gereken ve hatta belki de gerekli bir şey. Sanki burada kalacağımı bilmesi gerekiyormuş gibi eliyle bileklerimi tekrar başımın üzerinde tutuyor. Sadece test etmek için tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

"Uslu dur." Lowe dilini şaklatır. "Sen iyisin. Değil mi, Misery?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Güzel. Hem de çok. Bunlara son derece takıntılıyım." Tenimde sıcak hava hissediyorum ve kulaklarımdan bahsettiğini anlıyorum. "Hassaslar mı?"

"Sanmıyorum-"

Dişleri ucun etrafına dolanıyor ve sanki içimden bir akım geçiyor.

"Görüyorum ki öyleler," diye mırıldanıyor. Aleti kıcıma daha sert bastırıyor ve dudakları tekrar tekrar enseme kayıyor, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, sanki vücudumun ağırlık merkezi orasıymış gibi. Uçağı hatırlıyorum, bana ilk dokunduğunda kontrolünü kaybetmeye ne kadar yaklaştığını. "Kurtadamların orada bir bezi var mı?" diye soruyorum, kelimeler çarşafta boğuklaşıyor. Hatırladığımdan daha fazla ıslandım. Eğer bu yaşayacağım en ateşli şeyse, nedenini bilmek isterim.

"Karmaşık bir durum." Omurgamın tepesindeki topuzun içine bir işaret sokuyor ve ben de gırtlaktan bir ses çıkarıyorum. Sonra o yaptı. Arkamda bir şeyler karıştırıyor -kemerini çözülmüş, kotunun fermuarı indirilmiş- ve birkaç saniyelik hışırtıdan sonra siki kıcımın yanaklarını yarıyor, aralarına giriyor. Islak ve sıcak, doğru miktarda sürtünme için yukarı ve aşağı sürtünüyor.

Lowe şaşkın bir ses çıkarır.

"Prezervatif," diye nefes nefese kaldım. Vampirlerin kullandığı bir şey değil ama belki de Werre'ler kullanıyordur? "Sende var mı?"

Beni döndürmeden önce son bir ısırık için geri dönüyor. "Hayır." Taytımı çıkarırken gözleri kararlı, yansıyan bir ışıkla parlıyor. Asla duymayacağım pek çok şeyin doruk noktası olarak beni etkileyen bir bakışla bana bakıyor ve köprücük kemiğimi yalamak için eğildiğinde, karnıma doğru sızan ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Onun sıcaklığı kana olan açlığımı kafa karıştırıcı, güzel bir birikimle besliyor.

"Ama bir şey kullanmak ister misin?" Ben soruyorum.

"Buna gerek yok," diyor ve gömleğimi yukarı itiyor. Bu kez ısırıldığı y e r göğsümün yan tarafı. Dili meme ucumun etrafında daireler çizdikten sonra düz bir şekilde bastırıyor. Sonra emiyor, ağzı ıslak ve heyecan verici.

"Dur," demek için kendimi zorluyorum.

Hemen geri çekiliyor, kendini avuçlarının üzerinde tutuyor ve bakışlarını göğsümden biraz zorlukla ayırıyor. "Yapmak zorunda değiliz," diye söylendi. "Eğer sen-"

"Biliyorum, ama." Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Gömleğim kayarak göğüslerimin üst kıvrımını örtüyor. Lowe'un gözleri tekrar aşağıya, pencereye doğru kayıyor. "Neden doğum kontrol hapi kullanmak istemiyorsun?" Eğer Wereler ve İnsanlar üreyebiliyorsa, hiçbir şey söz konusu olamaz.

"İstersen yapabiliriz. Ama seks yapamayız." "Yapamaz mıyız?"

"Öyle değil."

Ben oturup gömleğimi indiriyorum, o da geriye kayarak dizlerinin üzerine oturuyor. Regency döneminden kalma bir düellonun ortasındaymışız gibi nefes nefese birbirimize bakıyoruz. "Belki de bunu tartışmalıyız."

Boğazı düğümleniyor. "Biz böyle uyumlu değiliz, Misery." Bunu bir gerçek olduğunu biliyormuş gibi söylüyor. Üzerinde çok düşündüğü bir gerçek.

Kaşlarım kalkıyor. "Eğer Ana varsa ..." Mümkün olmalı.

"Bu farklı."

"Neden? Vampir olduğum için mi?" Büyük beden gömleğimin eteklerini bir cankurtaran salı gibi tutuşuma bakıyorum. Burada ihtiyacımız olan şey biraz mizah. Etkisiz hale getirmek için. "Yemin ederim orada dişlerim yok."

Gülümsemiyor. "Sorun *sen* değilsin."

"Ah." Devam etmesini bekliyorum. Devam etmedi. "Sorun nedir?"

"Seni incitmek istemiyorum."

Kasıklarına baktım. İç çamaşırını tekrar yukarı çekmiş. Tenteli, oda karanlık ve görüşüm hiçbir şekilde kapsamlı değil, ama normal görünüyor. İyi görünüyor. Büyük, tabii. Ama normal.

Bana İsviçre hakkında anlattıklarını hatırlıyorum. Farklı türlerin bir arada yaşama şekli. Vampirlerle pek takılmadığını söylemişti ama ... "Hiç bir insanla birlikte oldun mu?"

Başını sallıyor.

"Ve sen onlara zarar verdin." "Hayır."

"Sonra-"

"Farklı olacak."

Seksten bahsediyoruz, değil mi? Penetratif ilişki? Bahsettiği bu aşılmaz engel, onun ve benim donanımım arasında bir yerde olmalı. Yapısal olarak standart görünmesi dışında. "Ben bir insanla büyüdüm. Üreme organlarım doğumda dişi olarak atanan İnsanlardan önemli ölçüde farklı değil."

"Vampir olduğun için değil, Misery." Yutkunuyor. "*Kendin* olduğun için. Bunun bana yaptıklarından dolayı."

"Anlamıyorum-" Sözümü bir öpücükle kesiyor, leziz ve çılgınca bir şekilde morartıyor. Yüzümü kavırıyor, dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve ben konuşmamızın izini kaybediyorum.

"Böyle kokacaksın," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Şimdiden oldu ve sen o lanet odada bile değildin." Öyle mi? "Ve bitirmek istemekten kendimi alıkoyamayacağım."

"Sorun değil." Gülüyorum. Alnım onunkine yaslanıyor. "Bitirmeni istiyorum, ben-"

"Sefalet, biz farklı türleriz."

Parmaklarımı bileklerine doluyorum. "Yapacağınızı söylemiştiniz. Yapacağımızı söylemiştin. Emery'nin ofisinde." Kızarıyorum, günlerdir bu sözleri düşündüğümü itiraf etmekten utanıyorum.

"Seni becerebileceğimi söyledim." Boğazı çalışıyor. "Yapacağımdan değil."

Gözlerimi indiriyorum. "Bana söylemeyi düşünüyor muydun? Seks yapamayacağımızı?"

"Sefalet." Gözleri gözlerimi yakalıyor ve her şeyi görebildiğinden şüpheleniyorum. İçimdeki her şeyi. "Bu seks, yaptığımız şey. Yapacaklarımız. Hepsi seks. Ve hepsi gerçekten iyi hissettirecek."

Ona inanıyorum, gerçekten. Ve yine de: "Emin misin? Sen ve ben yapamayız. ?"

"Size gösterebilirim. Göstermemi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum. Beni tekrar öpüyor, şefkatle, belli ki işleri ağırdan almaya çalışıyor.

Gömleğimi çıkarmak için kıvranan bendim.

"Bunları daha önce yaptın mı?" diye soruyor boynumun kıvrımına doğru ve ben başımı sallıyorum. Bunun için beni asla yargılamaz ama açıklamak istiyorum. "Garip hissettim. Onlara zaten her konuda yalan s ö y l e r k e n bunu bir İnsanla yapmak." Ve Vampirler asla bir seçenek değildi. Bu iki dünya arasındaki sınırda hep yalnızdım. Bir Varlık'la, asla yakınında bulunmamam gereken biriyle kendimi hiç olmadığım kadar evimde hissettiğim gerçeği. Bunda yanlış bir şeyler var. Ya da acı verici bir şekilde doğru.

"Daha fazla besle," diye emrediyor ve beni yatağa itiyor. Birbirimize bakacak şekilde yan yattık. Vahşi ve sınır tanımayan cinsel aktivitelerle ilişkilendirebileceğim bir pozisyon değil.

"Eğer beslenirsem, yapamayız-"

Bir elini başımın arkasına koyarak yüzümü boynuna doğru yönlendiriyor. "Yapabiliriz." Kot pantolonunu bir kenara atıyor ve sadece onun teni, benimkine karşı sıcak, kollarındaki ve bacaklarındaki kaba tüyler belli belirsiz yabancı. Bacağımı dizlerinin arasına sokuyorum ve ellerimin merakla, keşfetmeye hevesle dolaşmasına izin veriyorum. Muhteşem bir şekilde farklı ve güzelliğe hayranlık duyan biri olmasam da ondan *hoşlandığımı* düşünmeden edemiyorum: görünüşünden, hissettiklerinden, *benden* hoşlanma şeklinden. Parmakları belime yerleşirken hafifçe titriyor, vücudundaki kaslar sabırlı bir bekleyişle geriliyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor şakağıma doğru. "Bana ilk fotoğrafını verdiklerinden beri öyle düşünüyordum. Koridorda yürüyordun ve ben bakmaya korkuyordum. Daha seni koklamamıştım bile ama bakmaktan kendimi alamadım."

Aklımdan başıboş bir düşünce geçiyor, tatlı ve ürkütücü ve bana hiç benzemeyen: *Keşke senin eşin olsaydım*. Bunu söylemekten daha iyisini biliyorum. Bunu *düşünmemem gerektiğini* biliyorum. Onun yerine iri elinin enseme yaklaştığını hissediyorum. "Gerçekten beslenmeni istiyorum, Misery."

Dişlerimi ona batırmak ikinci doğam haline geliyor, tadı hoş ve tanıdık. Soğuk poşetlere nasıl geri döneceğimi merak etmeme izin vermiyorum. Sadece derin, keyifli yudumlar alıyorum ve onun uzun, titreşimli iniltisini duyduğumda, eli bileğimi sikine doğru çekip parmaklarımı etrafına kapattığında, mutlu, uysal ve memnun etmeye istekli oluyorum.

Sert ama aynı zamanda yumuşak ve fazla bir şey istemiyor. Elimi bir kez yukarı ve aşağı yönlendiriyor, bir kez daha ve bunun ötesinde bana herhangi bir talimat vermiyor. Dokunuşum yeterli görünüyor, tıpkı geri kalan her şeyim gibi.

"Çok hızlı boşalacağım," diye pufluyor.

Islak bir patlamayla damarını bıraktım. "Yapmak zorunda değilsin."

Gülüyor, yumruğuma doğru sallanıyor. "Fazla seçeneğim yok."

Kavrayışımı sıkılaştırıyor, kendine arzuladığı baskıyı veriyor. "Ve sonra bana ne yaptığını sana göstereceğim."

O neye ihtiyaç duyuyorsa, ben de aynısını istiyorum. Uyluklarından biri benimkinin arasına giriyor ve kendimi ona srtyorum, temasın çıkardığı müstehcen, ritmik seslerden, onun üzerinde yarattığım karmaşadan belli belirsiz utanıyorum. Ama iyi hissettiriyor, durmak için çok iyi ve unutmak için yeterince iyi ve sonra eli göğüslerimi yoğurduğunda daha da iyi, kalçalarımı tutmak için sırtımın küçük kısmına doğru hareket ediyor, beni evet-orada, "Orada" olacak şekilde konumlandırıyor. Kelimeyi boynuna doğru mırıldanıyorum, ağız dolusu kanın etrafında. Utanmaz, sersemlemiş ve kısa süreli bir mutluluk içindeyim, sanki benim için sakladığı bir şeymiş gibi zevk almaya çalışıyorum - eğer değil, sadece *ne zaman*. Son bir nefes çekiyorum, yutkunuyorum ve sonra soruyorum, "Bu iyi mi?"

Lowe'un gözleri görmeden benimkilere bakıyor ve konuşamayacak kadar şaşkın görünmesi, zevkle başını sallamaya çalışması, beni iten şey bu.

Alçak, yankılanan bir inilti çıkartıyorum ve orgazmım bir ısı dalgası gibi yayılıyor. Nefeslerim kısıyor, görüşüm daralıyor ve sonra Lowe'un kalçasının üzerinde titriyor, vahşî bir yaratık gibi ona doğru yuvarlanıyorum. Onun için ne yaptığımı, tuttuğum ritmi, hoşlandığı kıvrımlı, kalıcı dokunuşu unutuyorum. Ama o zaman bile, sadece benim zevkimi görmek ve duymak bile ona yetiyor gibi görünüyor.

Kolları etrafımda sıkılaşıyor. Aleti sertleşiyor. Ağzı benimkine karşı, bunu ne kadar çok istediği, ne kadar güzel olduğum, bundan sonra ölene kadar bunu y a p a r k e n hep beni düşüneceği hakkında bir dizi müstehcen, yalvaran şey söylüyor. Menisi parmaklarımda, karnımda sıcak. Boğazından çıkan sesler ormanın alılıklarında yaşıyan bir şeye ait, rasyonel düşünceden yoksun birine.

Bence *bu çok güzel*. Sadece zevk almak değil, bunu bir başkasıyla, değer verdiğim ve belki de biraz sevdiğim biriyle, elimden geldiğince paylaştık.

Ve sonra söylediği şeyler değişıyor. Benim iek açıp patlayan ve azalan orgazmımın aksine, onunki sürüyor. Tepeler. Lowe titriyor, pantolonunu indiriyor ve bana "Bilmek ister misin?" diye sormadan önce inliyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ nefes nefese. Elini aşığı indirerek benimkini sikinin dibine kadar yönlendiriyor.

"Kahretsin."

Yanakları kızarmış, başı geriye eğik. Yumuşak teni değişene kadar hemen anlamıyorum. Avucumun altında bir şey şişiyor. Lowe'un eli benimkinin etrafını sarıyor, oraya bastırıyor, şişen çıkıntının etrafında dönüyor, sanki tek istediği onun bir şeyin içine girmesi, tutulmasıymış gibi. Daha da büyüyor ve Lowe'un bastırılmış iniltileri daha da yükseliyor ve-

"Sefalet."

Adımı dua eder gibi söylüyor. Sanki onunla yeryüzündeki cennet arasında duran tek şey benmişim gibi. İşte o zaman ne demek istediğini anladım.

Cinsel olarak, o ve ben tam olarak uyumlu olmayabiliriz.

CHAPTER 23

Onu güldürüyor. Bu küçük bir hediye değil.

THEDİYEYİ VALİYİ ZİYARET ETMEK İÇİN BİR BAHANE OLARAK KULLANMA SORUNU

Davenport'a elimiz boş gidemeyiz. Lowe ile ikimizin de uygun olduğunu düşündüğümüz bir hediye bulana kadar İnsan bölgesinde bir saat, üç farklı antika dükkânı ve bir sürü çekişme yaşadık. Benim seçtiğim eski model bisiklet pompasını reddediyor ("O bir nargile, Misery."). Ben onun seramik vazosunu veto ediyorum ("Orada birinin dedesi var, Lowe."). Birbirimizin zevklerini önce gizlice, sonra pasif-agresif bir şekilde, sonra d a utanmadan aşağılıyoruz. Tam otoparkta kavga etmeyi ve onun pençelerinin benim dişlerime karşı ne kadar iyi dayandığını görmeyi önerecekken

"Valiyi seviyor musun?" diye sorar. "Hayır."

"Bu konu üzerinde çok fazla düşünüyor olabilir miyiz?"

Gözlerim büyüdü. "Evet."

Son dükkâna girip kutup ayısı şeklinde gizemli bir kül tablası alıyoruz. Aynı zamanda bulabildiğimiz en çirkin şey ve üç yüz doların üzerinde.

"Bu arada para nereden geliyor?" Ben soruyorum.

"Ne parası?"

"Sizin paranız. İkincilerin parası. Sürünün parası." Arabaya dönerken etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için ona ters ters bakıyorum. Kahverengi lens takıyorum ama bir süredir köpek dişlerimi tıraş etmemiştim. Gözlerimi açıyorum.

Halkın içinde ağzımı açarsam muhtemelen hayvan kontrolü beni çağırır.

"Ben gündüz bayginken sigortada mı çalışıyorsun?"

"Banka soyuyoruz."

"Sen-" Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "*Banka soyuyorsun.*" "*Kan bankası değil, fazla heyecanlanma.*"

Sol tarafını çimdikledim, sinirlendim.

"Ouch. Benim . . ." Yaşlı bir İnsan çift yanımızdan geçerken bize hoşgörülü bir *Genç Aşk* bakışı atıyor. "Ciğer?"

"Yanlış taraf," diye

fısıldadım. "Ek."

"Hala yanlış." "Safra

kesesi mi?" "Hayır."

"Lanet olası insan anatomisi," diye mırıldanıyor. Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kendine doğru çekiyor.

"Ciddi değilsin, değil mi? Hırsızlık konusunda?"

"Hayır." Benim için kapıyı açtı. "Pek çok Weres'in işi var. Çoğu Weres'in.

Daha önce bir işim vardı. Önceden."

Hayatı sürüsünün sahip olduğu bir şey haline gelmeden önce. "Doğru."

"Çoğu Were paketinin son derece organize yatırım portföyleri var. Altyapı harcamaları ve başka iş yapacak zamanı olmayan liderlik rolleri buradan gelir." Yolcu koltuğuna geçmemi izliyor ve sonra bir eli kapıda, diğeri arabanın tavanında öne doğru eğiliyor. "Vampirlerin finansal çerçevesinden farklı."

"Çünkü liderlik pozisyonlarımız kalıtsaldır."

"Eminim sizinki gibi aileler nesilden nesile aktarılan mülklere güveniyordur ama genel olarak Vampirler o kadar merkezi değil. Sizden daha az var, daha az topluluk kültürü var."

Dudaklarımı büzüyorum. "Halkım hakkında benden daha çok şey biliyor olman ve bu konuda bu kadar gösterişçi olman biraz can sıkıcı."

"Öyle mi?" diye soruyor. Öne doğru eğiliyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. "Bunu daha sık yapmam gerekecek."

Serena olmayan biriyle yaptığım en eğlenceli şeydi. Hatta bazen *daha fazla*. Gerçi bunun nedeni vitray lambaları incelerken arada bana bakması, mağazanın klimasında titrediğimde sessizce kazağını bana uzatması ve arabada yalnız kaldığımızda nefes almayı unutturan bir öpücük çalması, dilinin bir damla kan tadana kadar dişlerimin üzerinde yumuşak bir şekilde gezinmesi ve sonra inleyerek elini belime bastırıp eve dönmek için sabırsızlandığını söylemesi olabilir.

Home.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum - onun sürüsünün bölgesi kesinlikle benim evim *değil* - ama bu çok zor. Vali Davenport bizi kapısında karşılayıp beni açıkça içeri davet ettiğinde rahatlıyorum. Acaba babam bunca yıllık siyasi ilişkilerinde bu efsaneyi onun için hiç ortadan kaldırmadı mı? Bu onun hoşlanacağı türden bir akıl oyunu.

"Henüz kan dökülmemiş bir Were-Vampyre birliği görmek çok ferahlatıcı." Kanının kokusuna bakılırsa, tam olarak sarhoş değil ama o yolda ilerliyor. Evi güzel ve gösterişli bir karışım ve karısı kesinlikle ilk karısı değil. Muhtemelen ikincisi de değil. Bana yarı babacan yarı müstehcen bir tavırla, "Uslu durmalıydınız, genç bayan," dediğinde Lowe'un bana bakışı açıkça şunu soruyor: *Sen onun şahdamarını parçalara ayırırken onu tutmamı ister misin?*

İç çekiyorum ve ağzımdan bir *Nah çıkıyor*.

Yine de Lowe'un "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz" sözüne sıkı bir el sıkışma eşlik ediyor. Vali bize oturma odasına kadar eşlik ederken parmaklarını göğsünde birleştiriyor ve ben de gülümsememi gizlemek için başımı öne eğiyorum.

Evliliğimizin işleyişine meraklı gibi görünüyorum ve sormaktan da çekinmiyorum. "Zor olmalı. Bahse girerim tartışmalarla doludur."

"Pek sayılmaz," diyorum. Lowe birasından bir yudum alıyor. "En azından anlaşmazlıklar."

Odaya bir göz attım. Lowe iç çekiyor.

"Aster gibi konular gündeme geldiğinde aynı fikirde olduğunuzu düşünemiyorum."

"Ne?" Lowe bana boş boş bakıyor. Aklıma Were'nin olayı başka bir isimle hatırlayabileceği geliyor. Vampirlerin kanına daha az odaklanan bir isim.

"Bizimkinden önceki son görücü usulü evlilik girişimi," diye açıklıyorum. "Werelerin Vampirlere ihanet ettiği ve onları katlettiği yer."

"Ah. Altıncı Düğün. Bu bir intikam eylemiydi. En azından bize öğretilen bu."

"İntikam mı?"

"Vampir damadın bir önceki evlilik sırasında Were gelinine uyguladığı şiddetli muamele için."

"Bize bunu söylemiyorlar," diye homurdandım. "Neden acaba?"

"Bu konuda tartışacak mısınız?" diye soruyor vali, sanki biz onun kişisel eğlence kaynağımız gibi.

Ona sert bakışlar atarak hemen "Hayır," dedik.

Utangaç bir şekilde boğazını temizliyor. "Yemek vakti geldi, sence de öyle değil mi?"

Lowe, Baba'nın Makyavelist ve manipülatif becerilerine sahip değil, ama yine de çok fazla şey anlatmadan konuşmayı gitmesi gereken yere yönlendirmede kurnaz. Valinin karısı çoğunlukla sessiz. Ben de öyle: Serena'ya göre bir zamanlar ayağının altına giren mantardan farklı olan mantarlı risotto'ma bakıyorum, ancak ne şekilde olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Tembel tembel İnsanların ve Werelerin neden bana yemek fırlatıp durduklarını merak ediyorum ve valinin bize babamla "çok iyi arkadaş" olduklarını ve son on yıldır ayda bir kez İnsan bölgesinde buluşup iş konuştuklarını söylemesini dinliyorum - babamın ben Teminat'ken beni yılda bir kez ziyaret etmesine rağmen; şok olmak isterdim ama enerjimi saklamayı tercih ederim. Vali Were bölgesine hiç gitmemiş ama güzel şeyler duymuş ve davet edilmeyi çok istiyor (Lowe bunu kabul etmiyor). Ayrıca Maddie Garcia görevi tamamen devraldığında lobicilik pozisyonuna geçecek.

Sonra Lowe konuyu annesine getiriyor. "Eskiden Roscoe'nun yardımcılarında biriydi," diyor yemeğini bitirdikten sonra tabaklarımızı değiştirip yemeğe yeniden başlarken. "Aslına bakarsanız, İnsan-Varlık Bürosu ile yakın çalışıyordu."

"Ah, evet. Onunla bir ya da iki kez
karşılaştım." "Tanıştınız mı?"

Vali bir parça ekmeğe uzanır. "Hoş bir kadın. Jenna, değil mi?"

"Maria." Lowe'un ses tonundaki hoşnutsuzluğu duyuyorum ama başka kimsenin duyabileceğinden şüpheliyim. "İlişkilerinin çoğunun sınır işlerinden sorumlu biriyle olduğu izlenimine kapılmıştım? Thomas . . . ?"

"Thomas Jalakas?"

"Kulağa doğru geliyor." Lowe sessizlik içinde risotto'yu çiğniyor.
"Acaba onu hatırlıyor mu?"

Gerginim. Ta ki vali "Maalesef bir süre önce vefat etti." diyene kadar.

"Öyle mi?" Lowe şaşırması gibi davranmaz. Çelişkili bir şekilde, bu onun tepkisini daha inandırıcı kılıyor. "Kaç yaşındaydı?"

"Genç, hala." Vali şarabını yudumluyor. Yanında karısı peçetesiyle oynuyor. "Korkunç bir kazaydı."

"Bir kaza mı? Umarım benim adamlarım bu işe karışmamıştır."

"Oh, hayır. Hayır, sanırım bir araba kazasıydı." Vali omuz silkti. "Ne yazık ki böyle şeyler olur."

Lowe'un bakışları o kadar yoğun ki, onunla yüzleşeceğinden şüpheleniyorum. Ama bir an sonra gevşiyor ve tüm oda rahat bir nefes alıyor. "Çok yazık. Annem ondan sevgiyle bahsederdi."

"Ha." Vali şarabının kalanını içiyor. "Eminim öyledir. Etrafta dolaştığını duydum." Söyleyebileceği onca şey arasında en yanlış olanı buydu.

Lowe sakince peçetesiyle ağzını siler ve ayağa kalkar. Telaşsızca masanın etrafında, yaptığı hatanın farkına varmış olması gereken valiye doğru yürür. Ayağa kalkıp geri çekilmeye başladığında sandalyesi gıcırdayarak yere düşer.

"Gücenmek istemedim- Ah."

Lowe onu duvara çarptı. Valinin karısı çılgık atıyor ama sandalyesinden kalkmıyor. Lowe'a koştum.

"Arthur, dostum," diye mırıldanıyor valinin yüzüne. "Yalandan yapılmış gibi kokuyorsun."

"Ben- Ben- Yardım edin! *Yardım edin!*"

"Thomas Jalakas'ı neden öldürttün?" "Ben yapmadım, yemin ederim ben yapmadım!"

Dört İnsan ajanı silahlarını çoktan çekmiş bir halde odaya dalar. Silahlarını hemen Lowe'a doğrulturlar ve valiyi bırakıp geri çekilmesi için bağırlar. Lowe onları fark ettiğine dair hiçbir işaret vermez.

"Thomas'ı neden öldürdüğünü söyle, yaşamana izin vereyim." "Ben yapmadım, yemin ederim ben *yapmadım-*"

Eğiliyor. "Seni onların *beni öldürebileceğinden* daha hızlı öldürebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Vali inliyor. Kırmızı yüzünden bir damla ter damlıyor. "O - Yapmak istemedim ama gazetecilere yönetimimin karıştığı bazı yolsuzluklar hakkında konuşuyordu. Mecburduk! Yapmak *zorundaydık.*"

Lowe doğruldu. Tozunu alıyor, bir adım geri atıyor ve sanki odada sadece iki kişi varmışız ve dört silah hala ona doğrultulmamış gibi bana dönüyor. Eli yavaşça dirseğimi buluyor ve gülümsüyor - önce bana, sonra muhafızlara.

"Teşekkür ederim vali bey," diyerek beni uzaklaştırdı. "Kendimizi dışarıda bulacağız."

"ONU TAKIP EDEN BİRKAÇ KİŞİ VAR." LOWE İÇERİ GİRDİĞİMİZDE BENİ BİLGİLENDİRDİ. Arabayı. "Alex de onun iletişimini izlemeye çalışıyor. Onun peşinde olduğumuzu biliyor ve bir sonraki hamlesini yapar yapmaz bizi uyaracak."

"Umarım şu anda arka bahçesine on kurt sığıyordu," diye mırıldanıyorum ve Lowe yarı gülümseyip elini, ancak yıllardır birlikte bir yerlere gidiyor olsaydık mantıklı olabilecek kolay, dalgın bir şekilde kalçama koyuyor.

"Akla yatkın gelmiyor," diye söylendim. "Diyelim ki Serena gerçekten de bir mali suç haberi için onunla röportaj yaptı. Belki de konuştuğu gazeteci oydu. Ajandasındaki Ana'nın adı *n e r e d e n* geliyor?" Sanırım olabilir

alakasız. "Ana'nın babasıyla tesadüfen tanışmış olması ve Ana'yı başka kanallardan öğrenmiş olması mümkün değil. İmkânı yok. Bu ismi biri mi yerleştirdi? Ama bizim alfabemizde vardı. Başka kimse bilmiyordu." Ben sokak lambalarına bakarak bunu düşünürken sessiz kaldık. Sonra Lowe konuştu.

"Sefalet."

"Evet."

"Başka bir olasılık daha var. Serena ile ilgili."

Ona baktım. "Öyle mi?"

Kelimeleri özenle sıralıyor gibi görünüyor. Konuştuğunda sesi ölçülüdür. "Belki de Serena'ya Ana'dan bahseden Thomas değil, tam tersiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Serena Ana'yı başka bir kaynaktan öğrendi ve sonra bu bilgiyi Thomas'a bir Were ile olan ilişkisi konusunda şantaj yapmak ve onu bilebileceği mali suçları kendisine anlatmaya zorlamak için kullandı. Belki de hikayeyi ortaya çıkarmak istedi ama Vali Davenport tarafından hedef alınma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark edince fikrini değiştirdi. Thomas'ın aksine o kamuya mal olmuş bir kişi değildi ve ortadan kaybolma seçeneği vardı."

Bunların bazılarının belirgin bir olasılık olduğunu fark etsem bile başımı sallıyorum. "Bana söylemeden gitmezdi Lowe. O benim kız kardeşim. Ve dijital izler yok. Onlardan nasıl kaçacağımı bilemezdi. O *ben değilim*."

"Değil. Ama yıllarca senden bir şeyler öğrendi." Bunu söylemek zorunda kaldığı için çok üzgün görünüyor.

Bir kahkaha attım. "Serena'nın beni benim onu önemseydiğim kadar önemsemediğine beni ikna etmeye çalışan sen de değilsin. En kötüsünü düşünmem için beni burada bırakmazdı. Bana her zaman her şeyi anlatırdı."

"Her şey değil." Çenesi gerildi. Sanki bu konuşma onun için acı verici, çünkü *benim* için de acı verici. "O gitmeden önce kavga ettiğinizi söylemiştin. Bazen günlerce tek başına kalıyormuş."

"Asla söylemeden olmaz."

"Belki de zaman yoktu. Ya da seni tehlikeye atmak istememiştir."

Elimi salladım. "Bu çok saçma. Peki ya Sparkles? O kedisini *terk etti*."

"Bana bir şey söyle," diye soruyor. Sesinin bu kadar ölçülü ve mantıklı çıkmasından nefret ediyorum. "Onu a r a m a y a gideceğini ve kediye bulacağını tahmin edecek kadar seni iyi tanıyor muydu?"

O kadar çok hayır demek istiyorum ki, dudaklarım neredeyse acıyor. Ama yapamıyorum ve onun yerine bana söylediği son sözleri hatırlıyorum:

Bir şeyi önemseydiğini bilmem gerek Misery.

Ve arkasında *bir şey* bıraktı. Bakılması gereken bir şey. Lanet olası kedi. Tanrım, bu ne tuhaf bir plan olurdu.

Bir Serena planı.

"Belki de haklısın ve bulunmak istemiyor. Ama bir çocuğun hayatını riske atm a z , kariyerinin en büyük, en sulu hikayesi karşılığında bile. Serena'yı tanıyorum, Lowe."

Lowe'un teorisindeki sorun da bu: Serena'nın güvenli bir yerde saklandığı anlamına geliyor ama aynı zamanda onun benim inandığım kişi olmadığı anlamına da geliyor ve ben bunu kabul edemem. Bir dakikalığına bile.

Lowe bunu biliyor, çünkü başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, şüphesiz kusursuz bir anlam ifade edecek ve solar pleksusta bir yumruk gibi hissedilecek bir şey. Ben de aklıma gelen ilk şeyi sorarak onu durduruyorum:

"Nereye gidiyoruz?" Güneye, şehir merkezine doğru gidiyoruz. Vampir bölgesine doğru.

"Kardeşinle buluşmak için. Neredeyse geldik."

"Owen mı?"

"Başkaları da var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bize geleceğini düşünmüştüm."

"Bizim bölgemiz daha sıkı devriye gezilen ve sızması daha zor bir bölge. Dikkat çekmek ve bunu resmi bir zirveye dönüştürmek istemediğimiz için, onunla Vampir-İnsan sınırında buluşmak daha güvenli."

Bu yolu çok iyi bilirim. Bu yolu ilk kez sekiz yaşındayken, Collateral konutuna giderken kullandım ve o anı hala hatırlıyorum

Boğulma, boğazımdaki yapışkan his, bir daha asla eve gidemeyeceğim korkusu. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, düşüncelerimi *son* sefere yönlendirmeye çalışıyorum. Düşünden kısa bir süre öncesini hayal ediyorum. Belki de hepsi aynı görünen, beyaz, güzel ve solmaya hazır çiçekler arasında seçim yapmam istendiğinde. Bir avuç gün ve bir milyon ömür önce.

"İyi misin?" Lowe usulca sorar.

"Evet. Sadece ..." Genelde duygusal biri değilimdir ama onunla birlikte olmak beni yumuşatıyor. Gardım düştü.

"Garip hissettiriyor,
değil mi?" Başımı
salladım.

"Her zaman geri dönebiliriz," diye teklif ediyor sessizce. "Owen'ın güneye gelmesi için bir yol bulacağım."

"Hayır. Ben iyiyim."

"Tamam." Küçük bir ara sokağa sapıyor. GPS'e baktığımda haritada görünmüyor ama ekili bir tarlanın kenarında duruyoruz.

Lowe'un yüz ifadesi şaşkın. "Aslında bunu merak ediyorum."

Etrafa bakıyorum. Tek görebildiğim karanlık. "Kendi domatesini toplamanın sağlıklı deneyimi hakkında mı?"

"Kardeşinle tanışmak hakkında."

Arabadan indi ve ben de hemen onu takip ettim. Yalnız olduğumuzu sanıyordum ama başka bir arabanın kapı sesini duydum ve işte oradaydı.

Owen, mokasenlerine yapışan toprakla alay ediyor, böcekleri uzaklaştırıyor. Onu gördüğüme bu kadar sevinmem şaşırtıcı. O pislik, davetsiz bir şekilde nezaketime tırmanıyor. Bunu telafi etmek için ona hakaretler yağdırmak istiyorum, ta ki başka bir klik sesi duyana kadar.

Owen yalnız gelmedi. Yanında bir kadın var. Hiç tanımadığım bir kadın. Kanı bir Were'ninki gibi kokan bir kadın.

Lowe'un arkadaşı.

CHAPTER 24

Tüm dünya avucunun içindeymiş gibi hissediyor. O da mutlu görünüyor. Ve kendi mutluluğu karşısında şaşkın, sanki bu duygu yeni ve yabancı bir şeymiş gibi. Adam bu işi yürütüp yürütemeyeceğini merak ediyor. Kadın Were değil ve aşına olmaması bir lütuf olabilir. Gerçeğin tamamını bilmesine gerek kalmayacak, bu da özgürlüğünü garantileyecektir.

LOWE, ARABASININ BAGAJINA YASLANMIŞ BİR ŞEKİLDE Performatif zararsızlığın resmi pozisyonu - çapraz bilekler, rahat omuzlar, en iyi ben-olabilirim-bir-güçlüydüm-ama-ben-sahibim-Seninle kavga etmeye niyetim yok havası.

Owen ve Gabi bize doğru gelirken, göğsümde çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak onun yanına yerleşiyorum. Lowe elini benimkiyle birleştirdiğinde neredeyse irkiliyordum.

"Titriyorsun," diyor. "İyi misin?"

"Nedenini bilmiyorum." Ama ben biliyorum. "Üşüyorum, sanırım."

Beni kendine doğru çekiyor - zaten onun kazağını giydiğim için yapabileceği en iyi şey bu. Vücudunun beni her zaman karşıladığı o kızgın sıcaklığa hemen bürünüyorum ve kalp atışlarının kokusu burun deliklerime çok lezzetli geliyor. Lowe bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi bana bakıyor.

Kendimi hazırlıyorum. Bilemiyorum. Lowe'un *eşiyle* yeniden bir araya geldiğini görmek benim için hazırlık gerektiren bir şey. Aramızdaki bu şeye çok fazla gömüldüm.

"Senden sikip atmanı istemiştim." Owen'ın sesi düz ve sinirli ama normalden daha fazla değil. "Ve yine de, işte buradasın. Beni buna maruz bırakıyorsun."

"Owen," diye uyarıyor Lowe. Gözleri bir an daha bana kaygıyla bakıyor, sonra kardeşimin gözlerine kayıyor. "Memnun oldum."

"Gabrielle ve benden öğrenin," diye devam ediyor Owen. "Yuva'da birlikte yaşıyoruz ama birbirimize karşı gereksiz duygular ya da herhangi bir cinsel çekim geliştirmedik. En iyi ihtimalle hafif bir işbirliği, ortalama olarak da ciddi bir ilgisizlik ilişkisi geliştiriyoruz."

"Gabi." Lowe'un başını sallaması sıcak, samimi ve şaşırtıcı derecede tarafsız.

Parlak siyah saçları ve Owen'la uzun süre uğraşmak zorunda kalan insanların edinmeye meyilli olduğu sabırlı ifadesiyle güzel bir kadın. Lowe'un tüm ikinci adamlarının onu gördüklerinde yaptığı gibi başını kısaca eğiyor. "Seni görmek güzel, Alfa. Evde her şey yolunda mı?" Sözlerinde şefkat ve saygı var. Başka bir şey anlamadım.

"Çoğunlukla."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bana meraklı bir bakış attı. Gözleri kısa bir süreliğine aşağıya kayıyor ve Lowe'un ve benim birleşik ellerimde olduklarını anlamak için onları takip etmeme gerek yok.

Aklıma bir düşünce düşüyor - onu kışkandırmak için beni kullanıyor olabilir. Bir an için beynimi zehirlemesine izin verdim, sonra da yok saydım. Lowe bu tür oyunlara asla tenezzül etmezdi.

"Ne kadar güzel," diyor Owen sert bir şekilde. "Daha az sağlıklı haberlere gelince, Serena'nın evinin dışındaki güvenlik kamerası görüntülerinden henüz bir şey çıkmadı. Onun evinin önündeki apartman kompleksinden iyi bir görüntü almayı umuyorduk ama kameralarla oynanmış."

Lowe kaşlarını çatıyor. "Sadece hırsızlık tarihi için mi?"

"Doğru."

Kaşlarımı çatıttım. "Nasıl?"

Owen omuz silkiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kurcalama nasıl gerçekteşti? Yazılım mıydı? Donanımsal mı? Merceği mi boyadılar, devre kesiciyi mi açtılar ya da veri kablosunu mu kestiler?"

"Emin değilim. Adamım bahsetti ama ..." Owen elini sallıyor. "Kimsenin anlayamayacağı teknik büyücölük bir yana, şu açık-"

"Jammerlar," diyor Gabi ve ben ona şaşkın şaşkın bakınca gülümsüyor. "Sinyali mi bozdular?"

"Muhtemelen yayını anlamak için bir radyo frekans dedektörü kullandı."

Bu sofistike bir yol. Kaynakları olan birinin kullanacağı bir yol. Güçlü insanlar için çalışan ve kaçan bir gazetecinin nerede olduğuna dair ipucu arayan biri. Lowe'un teorisine uyduğu kesin. "Kurnazca," diyorum.

"Değil mi?" Sırıttıyor. Owen ve Lowe birbirlerine acıyan bakışlarla bakıyorlar. "Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum," diye devam ediyor Gabi, "ama Yuva'da benimle konuşacak tek kişi Owen. Bana arkadaşından bahsetti ve başına gelenler için üzgünüm. Belirsizliğin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sözleri kafa karıştırıcı, çünkü daha önce kimse bana bunları söylememişti. Serena'yı bulma arayışında insanlar bana yardım etti, benimle alay etti, beni reddetti, beni dürttü ama hiç kimse durup bana üzgün olduğunu söylemedi. Boğazıma kalın bir his yükseliyor. "Teşekkür ederim."

Owen öğürür gibi bir ses çıkarır. "Ne kadar *dokunaklı*. Daha eğlenceli konulara ve bu toplantının nedenine geçelim." Leylak rengi gözleri benimkilere yerleşiyor. "Babamın konseydeki koltuğunu devralacağım."

Yanlış duymuş olmalıyım. "Ne?"

"Babamın konseydeki koltuğunu devralacağım."

Hayır, doğru duymuşum. "Babam ... öldü mü?"

Owen başını eğiyor. "Babam ölürse sana haber vermeyi ihmal edeceğimi mi sanıyorsun? Aslında, kendimi bunu yaparken görebilirim. Hayır, babam hayatta. Ama son zamanlarda aldığı pek çok karara katılmıyorum. *Birçoğuna*. Daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum ve onun koltuğuna aday olmaya karar verdim. Desteğinizi çok isterim."

"Benim *desteğim* mi?" Arabadan uzaklaşıyorum ve Lowe'dan ayrılıp kardeşime bakıyorum. *Guguk kuşu kardeşim*. "Teklif mi veriyorsun? Bu insanların yaptığı bir şey değil."

Omuz silkiyor. "Bu benim yaptığım bir şey."

"Nasıl?"

"Planımı detaylı olarak paylaşmaktan mutluluk duyarım. İki hafta içinde, yıllık toplantıda, planım-"

"Paylaşmayın." Konuşmamıza dalmış görünen Lowe ve Gabi'nin arasına bakıyorum. "Vatana ihanetin cezasının ne olduğunu biliyor musun?" Bilmeli, çünkü ben biliyorum ve hiçbir zaman bir bok bilmiyorum. Ama yedi yaşındayken Meclis Üyesi Selamio'nun erkek kardeşi onun doğuştan gelen hakkını çalmaya çalıştığında ya da Meclis Üyesi Khatri, iki oğlundan hangisinin görevi devralacağını söylemeden aniden öldüğünde neler olduğunu hatırlıyorum.

Katliam, olan buydu. Bir sürü mor sıçrama. Baba, koltuğunun gasp edilmesine kan dökmekten başka bir şeyle tepki vermezdi. Peki ya tembel, hedonist oğlu tarafından? "O sadece bir üye değil, Owen. O konseyin lideri."

"Gayri resmi."

"Saçmalık."

"Ve her neyse," diye devam ediyor beni duymamış gibi, "onun önde gelen konumu benim lehime olabilir. Birçok meclis üyesi onun gücü ele geçirme şeklinden memnun değil."

Vahşi. Vahşi. "Bunu kim biliyor?"

"Yavaş yavaş bir müttefik ağı örüyorum. Taktiksel işbirlikleri kuruyorum."

O öldü. Geriye kalan tek kardeşim öldü sayılır. "Neden?"

"İhtiyatlı göründü."

Burnumu çimdikliyorum, çünkü siktir. *Siktir*. "Meclis üyesi olmak istiyor musun ki?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Neden olmasın? Eğlenceli olabilir."

"Owen. Sadece . . ." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve Lowe arabanın kaputundan kalkıp bu çaresiz ihtiyaç anında omuzlarıma masaj yapmaya geliyor. Sanırım rahatlatıcı olmaya çalışıyor, ama onun eğlencesini iliklerime kadar hissediyorum.

Belki onu ve Owen'ı yumruklayabilirim. Sadece birazcık. Bu beni daha iyi hissettirmez miydi?

Evet. Evet, olur.

"Sefalet. Kız kardeşim." Dil'e geçer. "Her zamankinden *daha fazla duygu sergiliyorsun. İyi değil misin?*"

Doğrulup derin bir nefes alıyorum. Owen ve ben üç dakika arayla doğmuş olsak da, belli ki yetişkin olan benim. "Dinle, *gerçekten* o kaltak Serena'yı bulmaya çalışıyorum ve Lowe'un sinir bozucu küçük boktan kız kardeşinden gerçekten hoşlanmaya başladım. Ne yazık ki ikisi de başlarını belaya sokmakta *çok iyiler*. Yani iki saat önce tükürük ve ayakkabı bağcıklarıyla yaptığın yarım yamalak bir plan yüzünden hayatımı daha da zorlaştırmaktan kaçınabilirsen-"

"Üç ay önce."

"-bu gerçekten olurdu. Ne?"

Owen'ın gözleri sertleşir. "Üç ay önce, Misery. Babamın kız kardeşimi düşman topraklarına göndermeyi düşündüğünü öğrendiğimden beri bu plan üzerinde çalışıyorum. Yine." Dişlerini gösteriyor ve ses tonu alışılmadık derecede ciddi. "*Biz çocukken hiçbir şey yapamazdım. Sen döndüğünde de bir şey yapamadım çünkü karşı koyamayacak kadar korkaktım. Şimdi de bir şey yapamam ama denemeye kararlıyım.*" Bakışları uzun bir süre benimkileri sabitliyor ve tekrar İngilizce konuşmaya başlıyor. "Bir sonraki ittifaklar dizisini müzakere eden kişi olmak istiyorum. Tüm Teminat sistemlerinin ortadan kalkmasını istiyorum. Yapay sınır çizgilerini uygulamaktan ya da tartışmalı bölgeleri inat uğruna elde tutmaktan vazgeçmek istiyorum. Burayı barut fıçısı olmayan bir yere dönüştürmek istiyorum."

Şaşkınlıkla onu inceliyorum. Aynı geçirdiğimiz onca yıl içinde, ben büyüüp değiştikçe ve kendi hayatımı kurdukça, aptal kardeşimin de büyüdüğünü ve dönüştüğünü fark ediyorum.

Aptal değil, belli ki.

"Babam seni öldürecek," diye tekrarlardım. Bu kez onu caydırmak niyetiyle değil.

"Belki." Omzumun üstündeki bir noktaya dönüyor. Lowe. "Bir darbenin nasıl başarıyla gerçekleştirileceğine dair tavsiyen var mı Alfa?"

"Doyurucu bir kahvaltı önerecektim ama ..." "Ne talihsizlik."

Lowe'un eli belime doğru kayıyor ve beni iri bedenine doğru çekiyor. "Babanın hayranı değilim. Ve Wereler ve Vampirler ittifak kurarken, ben

öncelikleri benimkilerle aynı olan birini görmeyi çok isterim." Kardeşim ve kocam önce bana, sonra birbirlerine bakıyorlar. Aralarında çözemediğim bir şey geçiyor. Bir anlaşma. Ortak bir liman.

Owen sonraki dakikalarını destekçileri, müttefikleri ve işbirlikçilerinden oluşan karmaşık ağ hakkında beni bilgilendirerek geçiriyor. Planından kimsenin haberi olmadığına dair bana güvence veriyor ve şaşırtıcı bir şekilde ona inandığımı fark ediyorum. Gösterişli bir şekilde dikkatsiz görünebilir, ancak bu konuda dikkatli ve ihtiyatlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Yine de çabucak ilgilenmediğim anlamsız dedikodulara geçiyor ve Lowe'un Gabi'ye "... bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorduğunu duyduğumda kendimi onu duymazdan gelirken buluyorum.

"Pek sayılmaz. Şimdiye kadar herhangi bir tehlike belirtisi olmadı. Owen şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaş ve bana oyun konsollarına erişim izni verdi. Diğer herkes bana soğuk davranıyor ve beni yalnız bırakıyor, ki bu harika bir şey - onlar bu Teminat değişimi işinde gerçekten profesyoneller. Onlarca yıldır İnsan çocuklarla uğraşmak zorunda kaldılar ve ben bundan çok daha az bakım gerektiren biriyim. Elbette internet kullanımımı izliyorlar, ancak yüksek lisansım üzerinde çalışmak için bolca zamanım var. Bu dönem beş ders alıyorum."

"Finans, değil mi?"

"Elektrik mühendisliği. Yıl sonunda bitirmiş olacağım."

"Tebrükler."

"Teşekkürler. Ya sen? Mutlu görünüyorsun..." Gabi'nin beni işaret ettiğini düşünüyorum ama doğrulamak için dönemiyorum. Tıpkı Lowe'un başını salladığından ve hafifçe gülümsediğinden emin olamadığım gibi, neredeyse içimde yankılanıyor olsa da, *olduğu* gerçeği. Mutlu olduğundan. Benimle birlikte.

"Gidelim, Gabi," diye sesleniyor Owen, topukları üzerinde dönerek. "Halkımız arasında kimin kimi becerdiğine dair önemsiz ayrıntılarla kız kardeşimin canını sıkıyorum."

Gözlerimi deviriyorum, sonra tekrar kendimi hazırlıyorum. Lowe ve Gabi birbirlerini sıcak bir şekilde karşılamadılar ama şimdi bunun olacağı kesin: bir sarılma, şefkatli bir an, hüznü bir veda. Gabi onun eşi olduğunu bilmiyor olabilir ama Lowe onu hissediyor.

Bana vermeyi seçtiği her şeyi alırdım - en küçük parçasını ya da tüm dünyasını.

Şimdi alabildiğini alacak ve her ne kadar kendime bu olduğunda bununla başa çıkabileceğimi söylesem de, kıskanç kalp ağrısı çok fazla. İzleyemem. Owen ve Gabi'ye el sallayıp Lowe'un arabasının etrafından dolaşıyorum.

Ama "Durum değişirse bana haber ver" cümlesini duyduğumda sadece birkaç metre uzaktayım ve ardından kısa bir "Evet, Alfa" duyuyorum. İki çift adım var: Gabi Owen'ın peşinden yürüyor, Lowe sürücü koltuğuna yöneliyor ve başka bir şey yok.

Dostça bir el sallamaktan başka bir şey değil.

Lowe'a baktığımda, ona doğru bakmıyordu. Gözleriyle onu takip etmiyor. Endişeli, gergin ya da dalgın olduğunda yaptığı gibi avucuyla çenesini ovuşturmuyor. Eşi düşman bölgesine geri dönüyor ve onu bir daha asla göremeyebilir ve o ...

Gülümsüyorum aslında.

Yolcu koltuğunda oturup dizlerime bakarak Lowe'un bana söylediklerini düşündüm. *Bir dost sizi midenizden yakalar*, dedi ve bundan o kadar e m i n d i k i , bunu ben de midemde hissettim. Sanki hiç vazgeçilmeyecek bir düşünce, insanın gözlerini a y ı r a m a y a c a ğ ı bir manzara gibi anlatmıştı. Ama Gabi ile ...

Belki de onu okuyamıyorum. Ama ona yönelmiş gibi görünmüyor. Bütün konuşma boyunca yanımdaydı. Ne *okuduğunu* hatırlayamadı.

Kucağımdan başımı kaldırıyorum. Lowe şefkatli ve eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor. Anahtarlar kontakta ama onları çevirmedi. Hareketsiz, sanki ne yapmak üzere olduğunu unutmuş gibi.

"Ne?" Biraz savunmacı bir tavırla sordum.

"Hiçbir şey." Gülümsemesi yumuşak. Yakalanmış bir çocuk gibi. "İyi misin?" Belli ki ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok.

Başımı sallıyorum, o arabayı çalıştırırken gözlerimi dışarıdaki karanlıktan ayırmıyorum. Yanaklarım sıcak. Bir şeyin eşiğindeyim.

Kurtadamlar hakkında neredeyse hiçbir şey anlamıyor olabilirim. Aşk hakkında. Lowe ve Gabi hakkında. Çok az şeye çok fazla anlam yükleyen bir aptal olabilirim. Ama içimde bir şeyler hissediyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum.

Lowe'un bir eşi olabilir ama o Gabi değil.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

Ona asla söylememeliydi. Bir hata yaptı, aslında birkaç hata.

SBURNUMUN ÖNÜNDE YAKALANMASI ZOR BİR ŞEY SALLANIYOR, AMA YAPAMIYORUM.
ona odaklan. Bu dil ucunda bir durum, başlamayan ve orada bekleyen bir hapşırık.

Lowe'un arkadaşı Gabi değil. Geçmiş konuşmaların anılarıyla oynuyorum, bildiklerimi, Lowe'un açıkça kabul ettiklerini ve kendi başıma doldurduğum boşlukları hatırlamaya çalışıyorum. Göğsümde rahatsız edici bir kıvılcım var, gazlı ve mutsuz olmayan bir şey. Bunu rasyonalize etmeye çalışıyorum ve bu başarısız olunca, "Buradan beş dakika uzaklıkta yaşıyorum" diyerek dikkatimi başka yöne çekiyorum. Dudaklarımı ıslatıp eski mahallemün tanıdık hatlarını inceliyorum. "Yaşadım." Alt dudağımı ısıırıyorum. "Sanırım hâlâ yaşıyorum. Belediye kiramı üstlendi."

"Uğramak ister misin?"

"Neden?"

"Görmek isterim."

Homurdanıyorum. "Mimari açıdan pek hoş bir bina değil."

"Mesele bina değil, Misery."

Oraya varmamız on dakikadan fazla sürüyor ama Lowe hiç şikâyet etmeden tariflerime uyuyor. Ana girişteki kodu giriyorum ama yanımda anahtar getirmediğim için kapımın önüne geldiğimizde bir toka koparıyorum.

"Sen ..." Başını sallayarak alçak sesle, sevecen bir kahkaha atıyor.

Kapıyı itip açıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben mi?" "İnanılmaz."

Göğsüm kalbim için çok dar.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyor, beni içeri kadar takip edip etrafa bakarken.

Kafamda hesapladım. "Dört yıl, aşağı yukarı."

The Collateral'ın küçük bir güven fonu hakkı var ve ben paramın neredeyse tamamını sahte İnsan Kimliklerim için ve ardından kendimi ve Serena'yı üniversiteye yerleştirmek için kullandım. Birkaç yıl boyunca dar bir bütçeyle çalıştık, sıkışık alanları paylaştık ve dekordan sürekli ödün verdik. Sonuçta ortaya çıkan minimalizm ve eski püskü şıklığın bir karışımıydı ve ikimiz de geriye dönüp baktığımızda eşit derecede sevgi ve dehşetle karşılaşıyorduk.

Burası mezun olduktan sonra taşındığım yerd. İlk maaşımı almıştım ve biraz savurganlık yapabilirdim. Temiz ve gösterişsiz mekânlar beni memnun etmişti. Mobilyaların çoğunu Serena'yla birlikte bulutlu günlerde, sabahın erken saatlerinde ziyaret ettiğimiz bit pazarlarından kurtarmıştım ve ortaya çıkan derli toplu ve ferah görüntüye bayılmıştım. Kimse bana yargılayıcı bir şekilde "bu saçmalıktan" hoşlanmama neden olan travmanın ne olduğunu sormadan synthwave müzik dinledim ve hatta lav lambamı tüm görkemiyle sergileyebildim.

Yine de, Lowe'un bakış açısından burayı görmeye çalışarak oturma odasına baktığımda, sadece boş görünüyor. Cansız. Bir müze gibi.

Kendimi içinde hayal ettiğimde midem bulanıyor. Sadece birkaç hafta oldu - zevklerim bu *kadar kısa* sürede bu kadar değişmiş olamaz, değil mi?

Lowe'a dönüyorum ve onu kapının pervazını sıkarken buluyorum. "Sen iyi misin?"

"Senin gibi kokuyor," diyor. Sesi kısık, gözleri cam gibi ve odaklanmamış. "Evimdeki odanızdan daha fazla. Daha ... katmanlı." Dudaklarını ıslatıyor. "Alışmam için bana bir saniye ver."

Ona kokumun onu rahatsız edip etmediğini sormuyorum, çünkü artık rahatsız etmediği çok açık. Gerçi eskiden nefret ederdi. Yoksa ediyor muydu? Bunu kesinlikle inkar etmedi ve ben de son zamanlarda fikrini değiştirdiğini düşündüm, ama belki de ...

"Sen ve Gabi yakın mısınız?" diye sordum. Konuştuğumuz şey bu değildi ama Lowe dikkatinin dağılmasını hoş karşılıyor gibi görünüyordu.

"Onu iyi tanımıyorum." Derin bir nefes alıyor ve yavaşça kendini kontrol altına alıyor. "Birkaç yaş büyük ve başka bir grupta büyümüş. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım."

"Neden Teminat olarak o seçildi?"

"O teklif etti." İçeride birkaç adım atıyor, parmakları boş yüzeylerde hafifçe geziniyor, sanki bu evde kokusundan küçük parçacıklar bırakmak istiyormuş gibi. Kendi kokumla örmek. Hiç toz görmüyorum, bu da Owen'ın bir temizlik hizmeti ayarlamış olması gerektiği anlamına geliyor. Gerçekten de sandığımdan daha iyi bir kardeşmiş. "O bir ikinciydi. Vampirlerle ateşkes istedi. Sanırım savaşta akrabalarını kaybetmiş."

"Anlıyorum. Gönüllü istediniz mi?"

Başını iki yana sallar. "Babanın teklifi yuvarlak masalarımızdan birinde tartışıldı. Kimseden kendini tehlikeye atmasını istemeyecektim ve eğer bir teminat vermemiz pazarlık konusu olmayacaksa, bu evliliği gerçekleştirmeyeceğimi açıkça belirttim. Toplantıdan sonra Gabi beni kenara çekti ve içeri gönderilmeyi istedi."

"Tamam." Mutfığa girip boş boş buzdolabını açıyorum. İçinde unutulmuş bir torba kan var. Ne israf ama. "O sordu. Lowe?"

Duvara yaslanmış, çoktan rahatlamış. "Öyle mi?"

"Üniversitede ne okudum?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sen mi?"

"Ben."

"Neden?" Cevap vermeyince omuz silkiyor. "Yazılım mühendisliği okudun ve adli bilimler alanında yan dal yaptın."

Tamam,

tamam.

Tamam,

tamam.

"Asla o değildi."

Bakışları tamamen boş. "Gabi.

O senin eşin değil."

"O-hayır. Öyle olduğunu mu düşündün?" Anlamsızca göz kırpmıyor. "Vali Davenport öyle söyledi. Törende."

Gözleri anlayışla açılıyor ve farkına varışını izliyorum. "Hayır. Vampirler ve Wereler arasındaki geleneksel sözleşme

Teminat iki şey olmalı: sağlıklı olmak ve sürünün Alfa'sıyla akraba olmak."

Bunu biliyordum. Ama ilk kez gerçekten bunu *düşündüm*. "Ana dışında yaşayan bir akraban var mı?"

Başını sallıyor.

"Anlıyorum. Ve onun gitmesine izin vermeyecektiniz." "Bu da pazarlığa açık değildi."

"Yani . . . ?"

"Bir eşin, bir Were sürüsü içinde kan bağı olan bir akrabaya eşdeğer olduğunu ortaya koyduk. Bu kadar basit değil ama ..."

"Belediye satın aldı."

Lowe başını sallar. "Gabi eve döndüğünde sorun yaşamaması için babandan onun benim eşim olduğunu açıklamamasını istedim. Hiç düşünmemiştim." Anlayışının tamamen içine işlemesini izliyorum. O olduğunu varsaydığımı. *Beni eşiyle* tanıştırmak için getirdiğini düşündüğümü, hatta biz ... "Hayır. Hayır, Misery." Benim adıma üzölmüş görünüyor. "O değil. Özür dilerim."

"Sorun yok." Böyle düşünmem onun suçu değil, zaten benimle de bir ilgisi yok.

Ama *öyle*. Birbirimizi birkaç metre boyunca inceliyoruz ve karnımın derinliklerinde fokurdayan bir soru ve onun içinde kaynayan bir cevap var, aramızdaki havayı ısıtan geçici bir kesinlik.

Ayaklarım beni Lowe'a doğru sürüklüyor. Beni parmak uçlarımda yukarı itiyorlar ve onu öpebildiğim kadar yoğun bir şekilde öpüyorum, çok fazla baskı çok hızlı, kollarım bir ilmik gibi boynuna sıkıca dolanmış. Hemen karşılık vermiyor ama bu tereddütten çok kafa karışıklığı. Bir süre sonra elleri belime dolanıyor, beni duvarla arasına hapsediyor ve teması derinleştiriyor. "Sefalet." Kelimeler dudaklarımızın arasından karmakarışık çıkıyor. Ereksiyonu karnıma sürtünüyor ve ikimizin de nefesi kesiliyor.

"Yapmamalıyız," diyor geri çekilerek.

Ama ona "Neden?" diye sorduğumda dudakları tekrar benimkileri buluyor. Öpücük yüksek başladı, ama yine de tırmanmayı başarıyor. "Biliyorum. *Biliyorum*, sanırım-" Ellerim aşağıya iniyor, gömleğini yukarı çekiyor ve sıcak teninin bir şeridini ortaya çıkarıyor. "İstiyorum-" Bunu yüksek sesle söyleyemiyorum çünkü neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Olmak zorunda

gerçekle ve onun bunu itiraf etmesiyle ilgili, ama bu kafamı karıştıran, acı veren bir diken. "Yapabilir miyiz?"

"Evet. Evet, yapabiliriz." Aynı anda hem acil hem de yatıştırıcı. "Yapabiliriz."

Hemen arkamızda bir kanepe var, ama Lowe önüm duvara, alnım ve ön kolum duvara yaslanana kadar beni çeviriyor. "Yavaşla," diye emrediyor, ağzı boynumu emiyor, iri bir eli sırtımın ortasında geziniyor. Kalbim çırpınıyor. Bu anın kayganlığında, tam da duymaya ihtiyacım olan şey bu.

"Çok iyisin." Yine Were, Alpha ya da *Lowe gibi davranıyor*. Ağzı açık bir şekilde boynumu ısıtıyor. İnliyorum ve o da beni daha çok itiyor. "Bana söylemen gerek. Burası senin gibi kokuyor ve kokun beynime yayılıyor ve seni becermekten başka bir şey düşünemiyorum. Eğer durmamı istiyorsan, bana söylemen gerek."

Alnımı duvara daha sert bastırıyorum. "Lütfen, durma."

Yumuşak bir şekilde küfrediyor, sesi *mahvolmuş gibi çıkıyor*. Hızlıca gömleğimi yukarı çekip kot pantolonumun düğmelerini açıyor. Ona doğru eğildim -ağzına, göğsüne, sikine. Büyük avuçlarından biri duvara, benimkinin hemen yanına geliyor ve küçük parmağımı başparmağına sürtmek için uzatıyorum. *Daha fazlasını* istiyorum ve o da bunu alıyor. Ama bana vermek yerine boğazımın kıvrımına sokuluyor. "Yavaşlamalıyız." Gülüyor, hüzünlü, sıcak bir şekilde tenime değiyor.

"Tam tersi."

"Misery-" diye

başladı. "Seks yapmak

istiyorum."

Özlem dolu, gırtlaktan gelen bir ses tenimde titreşiyor.

"Sefalet." "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Değil."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Kollarını karnımda kavuşturup beni kendine çekiyor, sahiplenici ve biraz da sinirli. "Yapamayız." İkimiz de titriyoruz. İçimdeki bu derin, dipsiz ihtiyaç, *arzu* mu? İnsanlar bu yüzden mi düşüncesizce, akılsızca, öfkeli şeyler yapıyor?

"Bu daha önce de olmuş olmalı. Bir erkek Were ve bir dişi Vampyre." Türlerimiz binlerce yıldır var ve birbirimizden her zaman nefret etmedik. "Deneyebiliriz. Senden korkmuyorum. . "

Boğazıma doğru kararsızca gülüyor. "Adının ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ne fark eder ki?"

"Yanılıyor muyum?" Acı bir mırıltı çıkarıyorum ve o da kulağımın arkasındaki vadiye bir çimdik atarak beni susturuyor. "Ne istediğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Söyle o zaman. O zaman bilirim ve-"

"Bir düğüm. Buna düğüm denir." Kelimenin tadını kafamda çıkarıyorum, ne kadar iyi uyduğuna hayret ediyorum. "Söyle," diye emrediyor Lowe. Tereddüt ettiğimde, "Lütfen" diye ekliyor.

"Düğüm. Bir düğüm."

Kavrayışı sıkılaşıyor. Nefesi sığlaşıyor.

"Kahretsin." "Ne?"

"Sanırım bunu tekrar söylemeni duymak isterim."

Sırf o istedi diye yapıyorum. Sanki tekrarı daha çok seviyormuş gibi kalçamı tutuyor.

"Amacının ne olduğunu biliyor musun?"

Were biyolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirim ama aptal ya da saf değilim. "Evet."

"Söyle."

Bu aynı anda hem utanç verici hem de hayatımın en erotik deneyimi. "İçinde tutmak için."

Eli gömleğimin altından kayarak göğsümün alt tarafını hafifçe okşuyor.

"Neyi içinde tutacaksın, tatlım?"

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim, tenimin her santimetresine çarpan, ağır bir ritimle atıyor. "Geliyorsun."

İri vücudu bir an için titriyor. Sonra beni kulağımın ucunu ısırarak ödüllendiriyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum. İnliyor.

"Seni incitme riskini almak isteyeceğimden emin değilim."

Keşke yüzünü görebilseydim. "Durabilirsin. Acı verirse, işe yaramazsa." "Ya yapamazsam?"

"Yapacaksın. Yapacağını biliyorum."

"Ya da yapamayacağım. Çünkü bunu çok istiyorum." Parmakları tekrar aşağı iniyor, iç çamaşırımı sıyrıyor, parmak eklemleri nemli mavi pamuğa karşı beyaz. Ne kadar kaygan olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve avucunun topuğu yavaş bir ritimle klitorisime masaj yapmaya başladığında zevk ve rahatlama içinde iç çekiyorum.

"Gerçekten istiyorum."

"Siktir," diye nefes veriyor ve sonra arkama geçiyor. Avuç içi duvardaki elimi tamamen kaplıyor.

Ben buradayım. Tamam. Tuttum seni.

"Seni bu şekilde beceremem." Kot pantolonumu dizlerimin etrafından çekiyor ve beni duvara daha sıkı yapıştırıyor. "Seni oraya götürmeme izin ver."

Bir eli kalça kemiğimi kavrayıp diğeri külotumun içine girene ve pamuğu müstehcen hissettirecek şekilde gerene kadar ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum. İki parmağıyla beni ayırıyor ve yumuşak kumaşın altında bana dokunan kendine bakarken sessiz, saygılı bir inilti çıkarıyor. Kalp atışları sırtıma vuruyor ve dişleri boğazımı bulup kazımaya, sonra kemirmeye, sonra yeterince sert ısırmaya başladığında, parmağı klitorisimin etrafında tam olarak dolaştığında, işte o zaman boşalıyorum.

Beklenmedik, çok hızlı. Neredeyse bir tırmanış ve ben zaten aşağı düşüyorum, nefes nefese kalıyorum. Ama bu yarıda kesilmiş, yarım kalmış bir şey gibi geliyor ve nefesimi tutmama izin vermiyorum. Geri uzanıyorum, çılgınca kotunu çözmeye çalışıyorum. "Sessiz ol," diye emrederek ellerimi sırtımın alt kısmına sabitliyor. "Sen bana bir dakika vermeniz gerekiyor. Bunu çözmeye çalışıyorum."

Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Ortalama olarak, *onun insanların cinsiyeti ile benim insanların cinsiyetinin farklı tatlarda olduğu aşikâr*. Tıpkı onun ve benim bazı örtüşen alanlarda yaşadığımızın açık olduğu gibi. Daha azını beklemezdim.

"Biraz daha az sikilecek gibi koksaydın daha kolay olurdu," diyor düzensiz bir şekilde, ama kemerinin şingirtisini duyuyorum ve sonra onu *hissediyorum*, *sikin*in başı amıma yapışan sırlıslıkla külotuma bastırıyor. Kendimi aşağı uzanmak için serbest bırakıyorum, uzunluğunu okşuyorum

ve o boğuk bir ses çıkarıyor. Bu

sıcak ve büyük, ama tabanındaki şey - *düğümü* - henüz şişmedi. Geçen sefer boşaldığında şişmişti. Bunun normal olup olmadığını bilmek istiyorum ama sormak Lowe'u başka bir endişeye sürükleyecek ve onun benim için endişelenmesine ihtiyacım yok.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, koy onu."

Şakağıma doğru başını sallıyor, nefesi sık ve hızlı. İç çamaşırımı kenara asıyor ve sikini içime itiyor, daha fazla ilerleyemeyene kadar yanan gerginlik derinleşiyor ve içimde bir erkeğin -Lowe'un- olmasını beklediğim her neyse, bu farklı.

Aniden nefes alıyorum.

O da aynı şekilde nefes verir.

Pazarlığa gerek yok, acı yok, mücadele yok. Ben uysalım ve o sert. Ben ıslağım ve o inliyor. *Uyumluyuz*. Lowe'un bana bahsettiği biyolojik uyum, eşler arasındaki uyum. . . Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Tek bildiğim, birbirimizi çok iyi hissettiğimiziz.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, dibe vuruyor, kendini toparlamaya çalışır gibi belimi kavırıyor. Nedenini biliyorum: Bu keskin ve acımasız bir şekilde enfes hissettiriyor. Vampirler zihin okuyamaz ama onun ne düşündüğünü biliyorum: Sonsuza dek böyle yaşamamanın ne kadar kolay olacağını. *Hiç* durmamak. "Kıpırdama, yoksa gelirim." Boynumun arkasındaki bir çizgiyi yalıyor. "Kahretsin, yine de boşalabilirim. Sadece kokundan ve küçük bükülmüş boynundan."

Ben de olabilirim. Çok yakında. Özellikle de içimde *her yere* çarpan deneysel, sık itişlerle hareket ederken. Etrafında küçük çırpınışlarla gerildiğimi hissediyorum ve o duruyor. Sonra kulağıma fısıldamak için eğildi: "Boşalmak üzereysen bana söyle. Çünkü bu *benim* boşalmama neden olacak ve geri çekilmem gerek yoksa sana zarar verebilirim. Tamam mı?" Kontrolünü kaybetmek üzereyken bile sesi sakın geliyor.

Başımı sallıyorum, zevk dalgasını engellemeye çalışıyorum.

"Tamam." Ense köküne nazik, iffetli bir öpücük daha konduruyor ve sonra çekiliyor. Sürtünme çok lezzetli ve sadece ucu içeride kaldığında geriye doğru eğilip ağlamaklı sesler çıkarıyorum. Tekrar içeri ittiğinde, biraz daha derine, inliyorum. "Çok mu fazla?"

Bulabildiğim tek cevap sikinin etrafını sıkmak oluyor. Avuç içi bir lanetle duvara çarpıyor.

"Bunu düşünüyordum," diyorum ona, zar zor fısıldayarak.

"Evet" dedi özür dileyerek. "Düşünmemeye çalıştım."

Başımı çeviriyorum. İri yarı, bana sarılmış. Yanağı orada, inatçı ve kızarmış zeytin rengi ve öpmem için mükemmel. "Ben de." Sonra gülümseyerek ekliyorum, "Çok sert değil ama."

İtmeye başladığında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, o da öyle. Birlikte hareket ediyoruz, terli ve soluk soluğa. Birkaç dakika sonra kenarı çıkarmak için duruyor ve ondan birkaç dakika sonra tekrar duruyor. Uyarılmaya ara vermek istediğinde çekiliyor ve ben boş hissediyorum, hayal kırıklığına uğramış zevkle titriyorum, bu yüzden parmaklarını içime kaydırıyor, aşağı inerken beni dolu tutuyor, sıcak ve kalçama karşı sert. Sokağın ışıkları pencerelerden içeri doluyor ve nefes alış verişlerimiz dalgalanıyor. Kendimi durduramadığımda, hassaslaşıp şiştiğimde ve tek bir hamlenin beni boşaltabileceği kadar sert bir şekilde parçalanmak üzereyken, onu uyarmayı zar zor hatırlayabiliyorum.

"Ben-"

Tekrar boşalıyorum, zevk içimde sıkıca kıvrılıyor. Lowe'a ne olduğu bulanık, kendi zevkimin gölgesinde, ama bazılarını seçebiliyorum: keskin bir homurtu; ani bir boşluk hissi; onun o kısmı daha sıcak ve daha sert bir şekilde kıcımın kürelerine doğru şişiyor; sonra onun boşalması, sıcak ve ıslak, sırtımın küçük kısmına birikiyor.

Ve sonra öylece kalıyoruz, birlikte nefes alıyoruz, düşüncelerimiz siliniyor. Alnını omzuma yaslıyor, bir eli beni zapt etmek istercesine karnımın üzerinde duruyor ve belki de seksten sonra Vampirlerin beyinlerini dolduran kimyasallardan kaynaklanıyordur ama bunun kader olmadığını kabullenemiyorum. Olmamamız gerektiğini.

"Weres. . ." İntemelerimi yutmaktan sesim titriyor. Boğazımı temizliyorum ve "Kurtlar hep düğümlenir mi?" diye sorduğumu duyuyorum.

Titreyerek nefes alıyor. "Kımıldama." Elmacık kemiğime bir öpücük konduruyor. "Seni temizleyeceğim. Nerede tutuyorsun-"

"Gitme." Dönüp ona baktım, perişan görünüyordu. Savunmasız. Mutlu. Gömleğim aşağı kayıyor, ama burası benim dairem. Burası benim dairem.

kıyafet değiştirmekten başka bir şey yok. "Önce soruma cevap verebilir misin?" Başını sallıyor. "Vermeyiz." Ama sonra ekliyor: "Durum biraz karışık."

Karmaşık olduğunu sanmıyorum. Aslında, çok basit olabileceğinden şüpheleniyorum. "Bana açıklayın lütfen."

"Bu bir ... işareti. Sadece belirli insanlar arasında olur." Gümleğim tamamen yamuk ve omzumun çıkık kemiğine öpücükler konduruyor, yakamı düzeltmeden önce bu hareketin içinde kayboluyor. Derin derin nefes alıyor. "Bir daha düşündüm de, seni temizlemeyeceğim. Seni böyle bırakacağım." Eli yılan gibi belime dolanıyor. Sırtımın alt kısmına, yapış yapış ve ıslak olduğum yere. "Seni koklayan herkese açık bir mesaj gönder. Kime ait olduğunu."

"Daha önce hiç başınıza geldi mi?"

Başparmağıyla tenime boşalıyor ve ben bunu neden sorun etmiyorum? "Daha önce mi?"

"Benden önce. Knotting. Hiç başka biriyle oldu mu?"

Gözleri kararıyor. "Misery-"

"Bir şeyleri yeni yeni toparlamaya başlıyorum, anlıyor musun?" Hâlâ hazzın etkisindeyiz ve şu anda, savunmalarımız düşmüşken ve yanlış türden hormonlarla doluyken ona baskı yapmam haksızlık olur, ama ... Sadece *ama*. "Sanırım başından beri görmem için oradaydı. Ama beni bilerek yanılttın, değil mi? İlk tanıştığımızda kokuma verdiğin tepki o kadar aşırıydı ki, kokumdan hoşlanmadığını düşündüm. Beni yanında istememekte o kadar kararlıydın ki." Yutkunuyorum. "Başka bir Were olması gerektiğine kesin gözüyle bakmasaydım bunu daha erken fark ederdim. Gabi'nin o kişi olması çok mantıklıydı. Yine de sonuçta her şey seni tanımakla ilgiliydi. Çünkü artık nasıl biri olduğunu anladığım için merak etmeden duramıyorum: Lowe başka birine aşık olsaydı, bana böyle davranır mıydı? Ve bunun böyle olabileceği bir gerçeklik, hatta lanet bir simülasyon hayal edemiyorum." Kısa bir kahkaha attım.

Lowe hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini dikmiş, anlaşılmaz bir şekilde bakıyor. Solgun, terbiyeli, nazik gözleri hiçbir netlik sunmayan bir şeyin içine çekiliyor.

"Eşler arasında olur, değil mi? Düğümlenme yani." Biyolojik olarak pek çok açıdan mantıklı. Dürüst olmak gerekirse, başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Benim, değil mi?" Sallantılı bir gülümseme deniyorum. *Sorun değil. Bunu biliyorum. Ben de hissediyorum.* "Ben senin eşinim. Bu yüzden ..."

"Sefalet." Bana değil, ayaklarımın etrafındaki bir noktaya bakıyor. Ve sesi daha önce hiç duymadığım bir tonda: Okunamaz. Boş.

"Bu yüzden, değil mi?"

Ağır saniyeler boyunca sessiz kaldı. "Sefalet." Yine benim adım, ama bu sefer kelimenin ardında bir dünya acı var, sanki ona işkence ediyormuşum gibi.

"Ben ... değilim. Ben de senin gibi hissediyorum," diye ekliyorum çabucak, onu kontrolü dışındaki bir şeyle suçladığımı düşünmesini istemiyorum. "Ya da belki de değil - belki de donanımım yok. Belki de sadece başka bir Were aynı şeyi hissedebilir. Ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Bundan daha fazlasını. Her şeyi tam olarak çözebilmiş değilim, çünkü duygular konusunda fazla deneyimim yok. Ama belki de bunun beni çok korkuttuğunu düşünüyorsun ve ..." Sesim zayıflıyor, çünkü Lowe bakışlarını kaldırdı ve bana nasıl baktığını görebiliyorum.

Sanırım *anlıyor. Biliyor. O da aynen benim gibi hissediyor.*

Ama sonra ifadesi kapanıyor. Ve ses tonu ancak şefkatli olarak tanımlanabilir. "Aramızda olanlar hakkında sana yanlış bir izlenim verdimse özür dilerim."

Bir dakika öncesine kadar bana karşı olan hislerinden eminken, kendime olan güvenim sarsılıyor. Başımı sallıyorum. "Lowe, hadi ama. Gabi'nin senin eşin olmadığını biliyorum."

"O değil." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ama korkarım yanlış sonuçlara ulaştınız."

"Lowe."

Başını yavaşça sallar. "Özür dilerim, Misery."

"Lowe, sorun değil. Yapabilirsin-"

"Bunu tartışmayı artık bırakmalıyız."

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Ben haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum."

Bana bakışında bir şey var. Sanki beni ve bu süreçte kendisini incitmek üzere olduğunu biliyor ve bu düşünce basitçe

Kabul edilemez. Sanki ona başka seçenek bırakmıyormuşum gibi.

"Bir eşin seni karnından yakaladığını söyledin ve-"

"Sefalet." Bu kez bir çocuğu azarlar gibi sert konuşuyor. "Ağzını anlayamayacağın kelimelerle doldurmayı bırakmalısın."

Boğazım mideme düğümleniyor. "Lowe."

"Sana eş kavramından bahsetmek bir hataydı." Sesi kopuk, sanki bir senaryodan okuyormuş ve performansındaki tüm duyguları emiyormuş gibi. "Bu, bırakın bir Vampiri, Were olmayan birinin bile tam olarak kavrayabileceği bir şey değil. Ama aidiyetle mücadele eden biri için ne kadar çekici olabileceğini anlıyorum."

"Ne?"

"Sefalet." Tekrar iç çekiyor. "Hayatın boyunca terk edildin ve kötü muamele gördün. Ailen tarafından, halkın tarafından, tek arkadaşın tarafından. Sonsuz aşk ve arkadaşlık fikri seni büyülüyor ama bu benim senin için hissettiklerimi yansıtmıyor."

Kalbim çatlıyor. Lowe'un bu versiyonuyla yüzleşirken ayaklarımın altındaki zemin dalgalanıyor. Görünüşe göre ona geçmişimle ilgili anlattığım şeyleri alıp bana karşı kullanacaktı. "Sen . . ." Başımı sallıyorum, sözlerinin ne kadar acı verdiğinden sersemlemiş bir halde. Doğru olamasalar bile. "Sadece beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Söyle bana," diye emrediyorum, birdenbire inatçı kesiliyorum. Kendimi beceriksiz bir karmaşa gibi hissediyorum. Kendimde değilim. Tüm içgüdülerim geri çekilmem için bağılıyor ama bu kabul edilemez, apaçık bir yalan. "Bana aşık olmadığını söyle," diye meydan okuyorum. "Benimle birlikte olmak istemediğini söyle."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Özür dilerim," diyor, k a y ı t s ı z c a , biraz da küçümseyerek. Biraz acıma. Keder. "Bence çok çekicisin. Ve seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Zevk aldım-" Sesi neredeyse kesiliyor. "Seni becermekten zevk aldım. Ve senin için en iyisini diliyorum, ama. " Başını sallıyor.

İyi bir geri dönüş umuduyla ağzımı açıyorum ama nefes ala m a d ı ğ ı m ı f a r k e d i y o r u m . Ve sonra en kötüsü oluyor: Lowe elinin tersiyle, eğer ağlayabilseydim gözyaşlarımın yanağımı çiziceği yeri siliyor.

Reddedilişinin acısı kalbimin etrafında bir yumruk gibi.

"Bunun bir hata olduğunu görüyorum," diye devam ediyor. "Ama en iyisi bu. Benim gibi birine bağlı olmak istemezsin. Özgür olmalısın."

Neredeyse

Son kelimedede t kezliyor ama hemen toparlanıyor. "Ve Şu andan itibaren, sen ve ben muhtemelen ayrı olmalıyız."

"Ayrı mı?"

"Sana yaŐaman için başka bir yer bulabilirim." Gözleri omuzlarımın arkasındaki bir noktaya dikilmiş. "Yanlış fikirlere kapılıyorsun ve açıkçası bunu yapmanı istemiyorum-"

Bir telefon çaldı.

Gözleri sinirli bir Şekilde uzaklaşıyor ama benden uzaklaŐtıĐında bu bir rahatlama oluyor. Ayaklarıma bakıyorum, ortaya çıkan yumuşak konuşmayı duymazdan geliyorum, göğüs kafesimin arkasına yerleŐen ezici soğukta nefes almaya çalışıyorum.

Yanılmışım.

Yanlış anlamıŐım.

Yanılmışım ve o öyle biri *değil*. "Hemen geliyorum."

Lowe telefonu kapattı. Bana hitap ettiğinde, her zamanki sakinliğiyle, sanki konuşmamız hiç gerçekleŐmemiŐ gibi. Sanki aramızda *hiçbir Şey* geçmemiş gibi.

"Gitmem gerek." Pantolonunu düzeltiyor. Başımı sallıyorum.

Zorlukla. "Tamam. Ben-"

"Birinin gelip seni almasını ve Were bölgesine geri götürmesini sağlayacağım."

"Sorun değil. Ben sadece-"

"Bu tehlikeli," diye kesin bir dille araya giriyor. "Yani *hayır*, yapamazsın. G venliğinizi umursamamakta ısrar edebilirsiniz, ama ben ..." Devam etmiyor. Sadece bana bakıyor, bakıyor ve bakıyor ve aramızdaki sessizlik dayanılmaz bir hal alıyor.

"Tamam. Kendin  ıkabilirsin. Ben duş alıp üstümü deĐiŐtireceĐim." Körlemesine yatak odama doğru ilerliyorum ama parmaklarımla etrafındaki güçlü bir kavrama beni yolumda durdurmadan önce ancak iki adım atabiliyorum.

Ona dönmek istemiyorum ama dönüyorum. Ve alnımı öpmek için eğildiğinde titriyorum. Bir kez sertçe nefes alıyor. Dudaklarının tenimde    kısa kelime gibi hissettiren ama muhtemelen öyle olmayan bir Şeye doğru hareket ettiğini hissediyorum. Bir an için belki de haklıydım diye

düşünüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Sonra geri çekiyor ve bir kez daha kendi üzerine çöküyor.

"Git," diye emretti ve ben de gittim. Bu dikkatsiz, acımasız dürüstlükten bu gecelik yeterince çektim.

Odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce onun gitmesini beklemiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

Ona karşı kendisinden daha nazik davranıyor ve onun bunu asla fark edemeyeceğini umuyor.

TBU DAIREDE HIÇ YATAK YOKTU. MUTLU OLDUM ve Serena ne zaman bizde kalsa, kanepede idare ederdi.

Yine de hayatımda ilk kez, keşke İnsan gibi davranıp üzerine düşmek için yumuşak bir şey alsaydım diyorum.

Hal böyle olunca, yere kaymakla yetiniyorum ve alnımı dizlerime koyarak uzun süre kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bebegin ilk kalp kırıklığı sanırım.

İçimdeki bu acınası, ruhumu parçalayan duygu her neyse, taşınamayacak kadar yoğun görünüyor. Çünkü Lowe haklı: Yıllarımı evde hiçbir yerde bulunmayarak geçirdim ve en iyi arkadaşım hayatımızın en kötü tartışmasından sonra ortadan kayboldu - evet, muhtemelen gönüllü olarak ve muhtemelen beni umursamadığı için, benim onu umursadığım kadar bile umursamadığı için. Acıya, yalnızlığa, hayal kırıklığına yabancı değilim ama *bu*. İçimdeki bu baskı *çözülebilir* değil. Bunun ağırlığı, insan buna nasıl dayanır?

Yıldızları görene kadar parmaklarımı gözlerime bastırarak hiçbir cevap bulamıyorum.

Duşum beş dakika sürdü. Cesurca reddedilmeyi ve aşağılanmayı cildimden kazımaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Zil çalmadan ve Mick'in sesi Lowe'un gelip beni almasını istediğini söylemeden önce kıyafetlerimi değiştirecek zamanı zar zor buluyorum. Bir kalp atışı sonra arabasının yolcu koltuğuna kayıyorum. "Nasılsın, Misery?"

"Güzel." Küçük bir gülümseme deniyorum. "Sen mi?"

"Daha iyi oldum."

"Özür dilerim." Ona üstünkörü bir bakış attım. Sonra bir daha. Belki başkasının sıkıntısıyla ilgilenmek benimkini hafifletir. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Sokak lambalarına odaklanmaya geri dönüyorum ve Mick'in etrafta dolanmayı bitirip arabayı çalıştırmasını sabırsızlıkla bekliyorum ama nedenini bilmiyorum. Sabırsız olmak için bir nedenim yok, çünkü gidecek hiçbir yerim yok. Benim diyebileceğim bir yer yok. "Son zamanlarda Ana ile konuştun mu?" diye sordum. Lowe beni başka bir yere gönderirse, muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim. Sanırım ona aşırı bağlandım. Çünkü kalbim daha da sıkışıyor. "Hayır," diyor

Mick. "Ama bence en iyisi bu."

Şakağımı pencereye yaslıyorum. Başım sıkıcı bir ağrıyla zonkluyor. "Nedenmiş o?"

"Karışık bir durum."

Ekşi bir kahkaha atıyorum ve nefesim camı buğulandırıyor. Lowe'unkiyle aynı lanet kelimeler. Gerçeği söylemekten kaçmak için ne kurnazca bir yol. "Siz Werelar bunu söylemeyi çok seviyorsunuz-" Bir böcek tenime batıyor ve onu uzaklaştırıyorum. Ama arkamı döndüğümde bulduğum şey anlamlandırabileceğim bir şey değil.

Mick.

Küçük bir şırınga tutuyorum.

Koluma enjekte ediyorum.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak yüzüne bakıyorum. "Özür dilerim, Misery," diyor. Sesi yumuşak ve gözleri üzgün, hırpalanmış göğsümü daha da acıtacak şekilde aşağı eğik.

Neden? Ben soruyorum.

Ya da bilmiyorum. Kelimeyi çıkaramıyorum, çünkü yorgunum, uzuvlarım ağır ve göz kapaklarım demirle o kadar yüklü ki, arkalarındaki karanlık çok tatlı geliyor-

CHAPTER 27

Sadece onun iyiliğini sağlamak için yapmayacağı çok az şey, öldürmeyeceği çok az insan vardır.

WKÜÇÜKKEN, ON BİR YA DA BELKİ ON İKİ YAŞINDAYKEN Serena fizyolojilerimizdeki farkı kavramayı başardı, bazen öğleden sonralarını tek başına geçirmekten sıkılıyordu

Ev ödevi yaparken ya da televizyon izlerken, güneş henüz gökyüzündeysen beni sarsarak uyandırmak için odama girerdi. Şaşırtıcı derecede acımasız, küçük bedeninin yapabileceğinden daha güçlü olurdu. Omzumu kavrar ve en sevdikleri oyuncağı çiğneyerek yapışkan bir plastik parçasına dönüştüren bir rottweiler sürüsünün gücüyle sertçe sallardı.

Onun burada, benimle olduğunu bu şekilde anlıyorum. Gözlerimi açmadan önce bile. Vampirler rüya görmez. Bu yüzden bu kargaşa gerçek olmalı. Ve Şehir'de, bu Dünya'da, bu kadar sıkık olabilecek başka bir varlık yok-

"Sinir bozucu," diyorum.

Ya da geveleyerek. Dilim hâlâ uyuyor, ağzım için çok hantal ve kâğıt hamurundan yapılmış. Gözlerimi açmalıyım, en azından birini, ama birinin göz kapaklarımı yanaklarıma işlediğinden ve sonra onları süper yapıştırıcıya batırdığından şüpheleniyorum. Düşündüğümde, en iyi seçeneğin tüm bunları görmezden gelmek ve uykuma geri dönmek olduğunu düşünüyorum.

"Sefalet. Sefalet mi?

Sefalet." İnliyorum.

"Bağırma."

"O zaman uyuma, Bleetch."

Bu kelime gözlerimi yaşartıyor. Bir kez daha yattığımı hatırlamadığım lanet bir yataktayım. İç saatim çalışmıyor ve gece mi gündüz mü olduğuna dair hiçbir fikrim yok. İçgüdüsel olarak *boynumu* hareket ettiriyorum.

-Güneş ışığının içeri girip girmediğini kontrol ediyor ve ... buluyorum.

Pencere yok. Ahşap bir çatı katındayım, geniş ve iklim kontrollü, her duvarda kitaplarla dolu tavan yüksekliğinde raflar var. Yakındaki sehpanın üzerinde üzerine makarna artıkları bulaşmış bir tabak, küçük bir yığın soda kutusu ve plastik su şişesi var.

Ağrılı bir nefes alıyorum, uyuşturucunun salyangoz hızıyla azaldığını hissediyorum. Gün doğmadı, henüz değil. Gün doğumuna yakın bile değil. Bir ya da en fazla iki saattir dışarıda olmalıyım, bu da Mick'in beni o kadar uzağa taşımadığı anlamına geliyor. Mick-Mick, *ne oluyor Mick?* Beni bir yere saklamaya karar vermiş olmalı-

Serena.

Serena'ya katılıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, daha dik oturmaya çalışıyorum. Hâlâ çoğunlukla yüzüstü pozisyonda durmayı başarmak için iki deneme ve onun önemli ölçüde yardımı gerekiyor. "*Vay anasını.*"

"Merhaba. En eski ve en değerli dostumun mütevazı evimde bana katılması ne kadar hoş."

"Ben senin tek arkadaşım," diye öksürüyorum, beynimin bir şeyler uydurup uydurmadığını merak ederek. Vampirler rüya görmezler ama halüsinasyon görürler.

"Doğru. Ve kaba."

"I . . ." Dudaklarımı şapırdatıyorum. Bu ağız kuruluğu durumunun ele alınması gerekiyor.

İnsanlar ve Wereler bu yüzden mi sürekli su içiyor? "Ne oluyor *lan?*" "Seni bayılttılar mı? Kafanda bir şişlik bulamadım." "Bana ilaç verdiler. Mick verdi."

"Mick, senin cansız bedenini bir patates çuvalı gibi buraya bırakan ve bana SpagettiOs getiren yaşlı Were mi?"

"*Cansız* değil."

"Vampirlerle ilgili olan şey, oldukça cansız görünme eğiliminde olmanız." "Kahretsin Serena, seni ne zamandır aradığımı biliyor musun?"

Gülümsemesi teselli ediciydi. "Hayır. Ama bir tahminde bulunacak

olursam, diyebilirim ki ..." Çenesine birkaç kez vuruyor. "Üç ay, iki hafta ve

dört gün mü?"

"Nasıl-?"

Arkasını işaret ediyor. Kitaplığın kenarına çizgiler kazıyor, zamanı beşer günlük gruplar halinde sayıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum. Çok *fazla var*. Serena'nın ne kadar uzun süredir kayıp olduğunun fiziksel tezahürü ve-

Hiç düşünmeden, ona sarılmak için yataktan yarı yuvarlandım, yarı ittim. Kollarımı zar zor kaldırılabiliyorum ve bu onun için iyi bir deneyim olamaz, ama o cesurca beni sıkıyor. "Az önce fiziksel teması sen mi başlattın? Neler oluyor? Ben yokken terapiye mi başladın?"

"Seni özledim," diyorum saçlarına. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Her yerde seni aradım ve-"

"Ben buradaydım." Sırtımı sıvazladı. Beni daha sert sıkıyor.

"*Burası* neresi lan?" Onu incelemek için geri çekiliyorum. Üzerinde çok büyük bir kot pantolon ve daha önce hiç görmediğim uzun kollu bir gömlek var. Her zamanki gibi yumuşak ve kıvrımlı, ama onu son gördüğümde perçemleri v e çenesini biraz geçen bir küt saçı vardı ve şimdi saçları tamamen farklı bir kesime dönüşmüş. "İyi görünüyorsun."

Kaşı kalkıyor. "Bu, ortak bir kaçırmanın hayati bilgi alışverişi aşamasında söylenecek garip bir şey."

"Bu lanet bir iltifatı!"

"Tamam. Teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi alnım konusunda her zaman çok mahcup olmuşumdur, ama belki de gereksiz yere? Belki de her ay saçımı kestirmekten vazgeçerim-"

"Tamam, şimdi kapa çeneni. Neredeyiz biz?"

Gözlerini deviriyor. "Hiçbir fikrim yok. Ve inanın bana, anlamaya çalıştım, ama hiç açıklık yok ve burası akustik olarak gerçekten iyi yalıtılmış. Sadece banyodaki boruları dinlediğime göre altımızda en az dört ya da beş kat olmalı. Beni besleyen gardiyanlar kendilerini göstermemeye ya da türlerini tahmin edebileceğim kadar yaklaşmamaya çok dikkat ediyorlar ama arkadaşın Mick de işin içinde olduğuna göre Were bölgesinde olduğumuzu tahmin ediyorum. Yine de bu çok fazla bir şey ifade etmiyor."

Emery. O da bunun bir parçası olmalı. Ve Mick ona başından beri yardım ediyor olmalı. Ne de olsa Roscoe'nun yardımcılarında biriydi.

Alnımı çimdikliyorum. "Neden kendini Weres'lere bulaştırdın?"

"Mükemmel bir soru! Uzun mu yoksa kısa cevabı mı istersiniz? Son aylarda her iki versiyonu da çalışmak için bolca vaktim oldu."

"Sana zarar verdiler mi? Sana işkence mi ediyorlar, seni sorguya mı çekiyorlar, yoksa-"

Başını iki yana sallıyor. "İnsan haklarımın sürekli ihlal edilmesini göz ardı ederseniz, bana iyi davranıyorlar. Ama beni bu odadan hiç çıkarmadılar, ben de denedim. Hastaymışım gibi davrandım, agresifleştim, sonuç yok. Gardiyanlar tarif edilemez boyutlarda pislikler ve benimle konuşmayı reddediyorlar."

"Seni nasıl götürdüler?"

"Hatırladığım son şey, işten senin dairene giderken kaldırımda yürüdüğümdü - sonra bam, buradaydım."

Tavan arasına göz gezdiriyorum. "Her zaman ne yapıyorsun ki?"

"Uykumu alıyordum. Hayat seçimlerimi gözden geçiriyorum. Pişmanlık içinde kıvranıyorum. Çoğunlukla okuyorum." Rafları işaret ediyor. "Ama buradaki seçki klasiklerle sınırlı. Üç Dickens romanı falan okudum."

"Korkunç."

"*Çavdar* Tarlasında *Çocuklar* da."

"Tanrım."

"Ve hiç sevmediğim bir gizem dizisi." Omuz silkiyor. "Şimdi, sana söylemişim diyebilmen için birinin neden beni kaçırma zahmetine girdiğine dair teorimi duymak ister misin?"

Kızgınlık beni sonunda dik oturmaya itiyor. "Hayır, çünkü ben öyle söyle."

"Oh." Başını sallıyor, şaşkın. "Şey, bu hoş bir sürpriz-"

"Sana bunu söyleyemedim, çünkü üzerinde çalıştığın *hikayeyi* ve yaptığın pislikleri benden sakladın."

Kaşlarını çattı. "Peki, tamam. En azından açıklamama izin ver-" "Zaten biliyorum."

"Her ne düşünüyorsanız, öyle değil. Ben aslında-"

"Wereleri, Thomas Jalakas'ı ya da mali suçları falan araştırıyordun. Liliana Moreland'ın muhtemelen türünün tek örneği olan bir İnsan - Were melezi olduğunu öğrendiniz ve çabalarınız için kaçırıldınız."

Serena geri çekilir. "Sen nasıl . . ?"

"Kediniz Ajandanda kelebek alfabesiyle yazılmış bir şey vardı ve ..." Şakağıma masaj yapıyorum. "Açıkçası, herhangi bir şey hakkında istediğimden çok daha fazlasını bildiğimi söylediğimde bana güven. Lowe dedi ki

."

"Lowe kim?"

Kalbim sızlıyor. Anıyı ve acıyı tek bir hamlede silip atıyorum. "Were Alpha. Benim kocam."

"Biliyor musun, önemli değil. Bana nasıl olduklarını söyle-" Aniden durdu. İki kez baktı. Bana birkaç kez göz kırptı. "Az önce ... mi dedin? ?"

İç çektim. "Evet."

"Sefalet."

"Biliyorum."

"Ciddiyim."

"Biliyorum."

"Üç aylığına gittim ve hayatım boyunca hiçbir haber alamadıktan sonra, şimdi de *bir Alfa ile mi evlendin?*"

"Evet."

"Aman *Tanrım*."

"Teknik olarak, bu senin hatan."

"*Affedersiniz?*"

"Tatlı aşkı bir arkadaşlık uygulamasında bulduğum için mi evlendiğimi sanıyorsun? Ben *seni* arıyordum. Gittiğin süre boyunca. Her ne şekilde olursa olsun. Bu şekilde, sömürmeye gönüllü olduğun o *çok* genç, *çok* masum yarı Were kızın kardeşiyle evlendim ve şimdi buradayız ve bizi kaçıranın Emery olduğuna ve Mick'in bunca zamandır Lowe'un arkasından onunla çalıştığına dair tüm bilgisayar korsanlığı araçları koleksiyonum üzerine bahse girerim. . . Ne var biliyor musun? Bahse girerim Emery Ana'nın bir

melez ve Ana'nın asla Wereler ve İnsanlar arasında bir birlik sembolü olamayacağından emin olmak istiyor ve etrafta dolanma şeklin seni Emery'nin radarına soktu ve Serena, *seni bulmak benim için çok zor oldu.*" Her şey o kadar çabuk ortaya çıkıyor ki, ses tonumu kontrol etmek için zar zor zamanım oluyor. Ama Serena'nın eli kalkıp çatlamış dudaklarına bastırduğunda anında pişman oluyorum. Tırnakları hızlıca ısırılmış - yıllar önce edindiği bir alışkanlık.

"Sadece ..." Yutkunuyor. "Emin değildim."

"Neyden emin değildin?"

"Arıyor olman. O kavgayı yaptık ve ..." Sesi biraz kırıldı. "İstemediğim şeyler söyledim ve belki de benimle işin bitmiştir diye düşündüm."

Ona bakıyorum, bir an nutkum tutuluyor. Belki de kiler böcekleri beynini yemiştir? "Dostum. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Küçük bir kahkaha atıyor, her zamankinden biraz daha titrek. "Burada söylediklerimi düşünmek için çok zamanım oldu."

Başımı sallıyorum. Dilimi çok kuru, çok ekşi ağzımda gezdiriyorum. "Benim de orada çok zamanım oldu."

Birbirimize saygı duyuyoruz. Daha iyi insanlar olsaydık, daha az berbat durumda olsaydık, muhtemelen *seni seviyorum ya da tekrar birlikte olduğumuz için çok mutluyum* gibi bir şeyler söyleyebilirdik ya da biraz daha ürkütücü bir şekilde *Ölmediğin için şükürler olsun* diyebilirdik. Ama ikimiz de sessiz kalıyoruz, çünkü yaptığımız şey bu.

İkimiz de söylenmeyi biliyoruz, çünkü biz buyuz.

Serena önce boğazını temizliyor. "Konuyu şimdilik arşivlemiş sayalım mı?" diye soruyor. "Buradan çıktıktan sonra birbirimizin tırnaklarını falan kesebiliriz."

"Mükemmel bir öneri. Ne yapacağımıza odaklanalım."

Güçlendirici bir nefes alıyor. "Aslında bir plan üzerinde çalışıyordum." "Duyalım bakalım."

"Burada kalmayı içeriyor. Bir hayat kurmak. Yaşlanmak. Katarakt geliştirmek."

Gülümsüyorum. "Her zaman en kötü planları sen yapardın."

O gülüyor. Ben de gülüyorum. Sonra biraz daha gülüyoruz, ta ki her şey kahkahadan çok hafif bir histeriye dönüşene kadar ve *Tanrım, bunu özlemişim.*

"Başka bir plan," diyor gözlerini silerek ve sesini alçaltarak, "son üç dakika içinde aklıma geldi, kapıdaki nöbetçiyi cezbetmek ve Vampir sihrini kullanarak bizi bırakmaları için onları büyülemek."

Kaşlarımı çatıyorum. "İnsanlara dokunmadan bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Sefalet. Bebeğim."

"Ne?"

"Başka bir yol olduğundan şüpheliyim."

"Dövüşebiliriz. İki kişiyiz ve kendimizi savunmayı biliyoruz-"

"İçeri girmeyecekler. Her şey bana şu açıklıktan teslim ediliyor." Kapıdaki kare paneli işaret ediyor. "Ama şimdi sen buradasın, onları kandırabiliriz. Gardiyanın dikkatini, ona bir kanca saplayabileceğin kadar uzun süre dağıtabilirim."

Başımı sallıyorum. Hayır demediğimin tamamen farkındayım. "Bu iş çok kötü gidebilir."

"Bunun acısını senden çıkarmazlar," diye belirtiyor. "Sen bir Vampir meclis üyesinin kızıydın ve sanırım *bir Were Alfa'nın eşisin?*" Burnunu çimdikliyor. "Benim aksime, sen pazarlıklarda kullanılacak değerli bir rehinesin ve bu Emery denen adam da bunu biliyor olmalı. Bir şey olsa acısını benden çıkarırlardı ki bu da-"

"Bu da kabul edilemez."

Yanağının içini ısıırıyor. "Buradan çıkmayı gerçekten çok istiyorum. Sylvester ile daha fazla zaman

geçir." "Sylvester mı?"

"Kedim."

"Ah." Suçlulukla bakışlarımı kaçırıyorum. "Bu konuda."

"Yemin ederim, eğer bana kedimin aklıktan ölmesine ya da ipliğimle boğularak ölmesine ya da bir rakun tarafından yenmesine izin verdiğini söylersen-"

"Bunu hak etmesine rağmen yapmadım. Ancak onun adı artık Sparkles. Ve Liliana Moreland'a çok bağlandı, ya da tam tersi."

Onun alaycı bakışını görmezden geliyorum. "Dünyada kedilerden başka bir şey yok ve Sparkles onların arasında vasat, bu yüzden eğer bir gün karşılaşırsak sana başka bir tane alacağım-"

Kapı çalındı ve ikimiz de irkildik.

"Evet?" Serena sesleniyor. Kapı ve yemek yuvası kapalı kalsa bile beni görüş alanının dışına itiyor.

"Bir torba kanım var. Vampir için." "Kimmiş o?"

Fısıldıyorum.

"Bob."

Başımı eğiyorum. "Bob da kim?"

"Gardiyanlar için uydurduğum bir isim. Hepsi Bob." Ve sonra, daha yüksek sesle. "Misery kendini iyi hissetmiyor," diye bağırıyor. Ki bu doğru, kendimi bok gibi hissediyorum. "Sanırım ilaçlar onu öldürmek üzere!"

Ne oluyor be? Ağzımı açıyorum. Şu anda bir Serena planıyla uğraşamam.

"Bu benim maaş derecemi aşar. Zaten bir sülük için hiçbir şey yapamam-"

"O Vampir *kraliyet ailesinden*. Patronun her kimse, senin gözetiminde ölürse senden memnun olacaklarını mı sanıyorsun?"

Zar zor seçebildiğim birkaç küfür mırıldanıyor. Sonra yuva açıldı. "Neler oluyor?"

Şaşkınlıkla Serena'ya bakıyorum. Tek yaptığı bana belli belirsiz bir işaret yapmak, muhtemelen planını telepatik olarak iletmeye çalışıyor. Yüzümü kuru üzüm gibi buruşturarak kendimi bu dünyadan sıyırmayı umuyorum. Bu işe yaramayınca, isteksizce kapıya doğru ilerliyorum.

Açıklık baş hizasındadır, ancak çatı katının yapılış şekli nedeniyle Bob'un içeriği görüşü sınırlıdır. "Bir sorun var. Gözümde," diyorum ona yüz yüze geldiğimizde. O bir Were ve beklediğimden daha genç görünüyor. Bu işi yapmak için çok genç, tıpkı Max gibi.

Siktir git Emery, sen de siktir git Mick.

Sülüklerin sızlanmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve "Sorun ne?"

diye soruyor. "Bu." Burnumu çekiyorum ve bir dizi dramatik ses çıkarıyorum. Sağ tarafımda, Bob'un gözlerinden saklanmış olan Serena

bana başparmağıyla onay veriyor. En çok dünyadaki en işe yaramaz yardımcı. "Gördün mü?"

"Hiçbir şey göremiyorum." Biraz öne eğildi ama kafasını kapıya doğru eğmeyecek kadar akıllı. Yazık, çünkü onu yumruklamak isterdim. Yine de bu beni tatmin ederdi ama yine de burada kilitli kalırdım. "Sadece sıradan bir mor göz. Neyi fark etmem gerekiyor?"

"İlaçlara karşı bir reaksiyon olmalı. Bir doktora söylemelisin," diyorum. Belki de fazla düz bir şekilde, çünkü Serena sadece *histriyonik* bir şey anlamına gelebilecek bir mimik yapıyor. "*Ölebilirim.*"

"Neyden öleceksin?"

"*Bunun*, görüyor musun?" Sağ gözümün altını gösteriyorum ve o da gözüme odaklanıp içinde bir iğrençlik bulmaya çalışıyor. Göz içi kaslarım esareti başlatmak için seğirmeye başladığında, hızlı bir kanca elde etmeyi umarak elimden gelen her şeyi harekete geçiriyorum.

Bir an için işe yarıyor. Kendimi yüzeyin hemen altına sabitliyorum, Bob'un şaşkınlığı gevşek ağzından ve boş gözlerinden belli oluyor. *Onu yakaladım*, diye düşünüyorum. *Onu yakaladım, onu yakaladım, onu yakaladım.*

Sonra kaşlarını çattı ve geri çekildi, ben de başarısız olduğumu fark ettim. Berbat bir şekilde.

"Sen . . ." Bana iki kez göz kırpmıyor ve farkına varıyor. "Az önce beni köleleştirmeye mi çalıştın? Seni lanet *sülük!*"

Öfkeli, o kadar öfkeli ki elini açıklıktan içeri sokuyor ve boğazıma sarılıyor. İşte o zaman Serena bana bir şey hatırlattı.

Her zaman ne kadar *belalı* olduğunu.

Bir İnsan için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı hareket ederek Bob'un bileğini yakalıyor ve doğal olmayan bir açıyla büküyor. Bob çığlık atıyor ve hemen geri çekilmeye çalışıyor, ama benim yarım yamalak esaretim onu bir şekilde etkilemiş olmalı, çünkü tüm gücüne rağmen Serena'nın pençesinden kurtulamayacak kadar zayıf görünüyor.

"Kapıyı aç," diye emrediyor Serena.

"Sikeyim *hayır.*"

Bileğini daha da büküyor. Bob ciyaklıyor.

"Kapıyı aç yoksa bunu yaparım-" Başparmağını kırıyor. Yuvasından çıktığını duyuyorum ve *iğrenç bir şey.* "-*tüm* parmaklarına."

İki kişi daha gerekiyor ama Bob kapının kilidini açıyor. Güçlü olmasına rağmen eğitimli bir dövüşçü olmadığı açık ve onunla yer değıştirmemiz çok az çaba gerektiriyor. İkimiz de soluk soluğayız ve biraz yara bere içindeyiz, ama o içeri girdiğinde, iyi olduğundan emin olmak için Serena'ya dönüyorum ve onun elini ağzına götürüp yerinde zıpladığını görüyorum.

Belki belalı biri ama aynı zamanda inanılmaz derecede aptal. Ne kadar rahatladığımı, ne kadar rahatladığımı ve mutlu olduğumu görünce kalbim küt küt atıyor. O burada. O iyi. Onsuz bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra bile utanmadan kendisi gibi davranıyor.

"Temas kurmadan yapamayacağımı söylemişim," diyorum. Bob onu dışarı çıkarmamız için bağılıyor ve Serena güvenlik kapısına suçlu bir bakış atıyor.

"Ciddi misin?"

"Bir yandan, o bir pislik. Diğer yandan, bir keresinde bana gizlice fazladan vanilyalı puding vermişti."

"Bu huzurevi hayatınızla ilgili *her şeyi* duymak için sabırsızlanıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Hadi gidelim. Yanında telefon olduğunu sanmıyorum ama kaçırmış olabilirim."

Koridorun sonuna doğru koşuyoruz, ancak başka bir kilitli kapı buluyoruz. "Bu oldukça hafif görünüyor. Eğer ikimiz de ağırlığımızı koyarsak, kırabiliriz. Benim üçümde, tamam mı?"

Serena bana şaşkın bir bakış attı. Sonra öne doğru bir adım atıyor, kolu tutuyor ve çeviriyor.

Kapı açılıyor.

"Nereden bildin-?"

"Ben yapmadım. Bu şeyi yaptım - buna kontrol etmek deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Boğazımı temizliyorum ve çıkarken yanından geçiyorum, onu ne kadar özlediğim için göğsüm sıkışıyor.

"Tüm bunları yaparken seni izlemek eğlencenin doruğuna çıkmazdı ama ..." Sustu ve olduğu yerde durdu. Ben de öyle. İkimiz de hareketsizlikten sersemledik, çünkü ...

Serena'nın hücresinin tavan arasında olduğunu söylerken haklıymışım ama bina beklediğimizden çok daha yüksekmiş. Altımızda en az yirmi kat var. Bu çok tanıdık bir yüksek bina.

Çünkü içinde büyüdüm.

"Yuva burası mı?" Serena mırıldanıyor. Buraya sadece bir kez gelmişti ama burası unutulmayacak kadar kendine özgü bir yerdi.

Yavaşça başımı sallıyorum. Arkama baktığımda, az önce çıktığımız kapının duvarla aynı renge boyanmış o l d u ğ u n u görüyorum. Neredeyse mükemmel bir kamuflaj. "Anlamıyorum."

"Bob bir Were'di, değil mi? Yanlış anlamadım, değil mi?"

Başımı salladım. Bob'un kanı bir insanınkinden çok daha hızlı pompalanıyordu ve o kesinlikle bir Vampir değildi.

"Yani muhafızlarımız vardı ve Mick denen adam sizi buraya getirdi ama biz Vampir bölgesindeyiz. Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Serena kendini sallar. "Bunu daha sonra çözebiliriz. Biri bizi yakalamadan önce buradan defolup gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum ve merdivenlerden inmeye başlıyorum. İlk katın yarısına geldiğimizde Serena elimi tutuyor. Sona geldiğimizde parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama Serena burada ve eğer-

"Dur," dedi arkamızdan bir ses. Çok unutulmaz bir ses.

Korku ensemden yukarı tırmanıyor. Topuklarımın üzerinde döndüğümde Vania'nın bana gülümsediğini görüyorum.

"Benimle gelmene ihtiyacım olacak. Son bir kez, Misery."

CHAPTER 28

Onu daha fazla sevebileceğini düşünmüyordu, ama o sürekli bir sürpriz.

SERENA VE BEN SAVUNMA KONUSUNDA OLDUKÇA İYİ EĞİTİMLİYİZ, AMA VANIA babamın en yetenekli infazcısı. Elinde bir değil iki bıçak var ve yanında iki muhafız var.

Haftalar önce Vampir bölgesi. Onları ele geçirmeye çalışmak ciddi bir aptallık olurdu ve Serena ile ben *o kadar da* kötü değiliz. Bu yüzden ellerimizi başımızın üzerine kaldırarak onun önünde yürüdük ve talimatlarını takip ettik. Birimiz kaçmaya karar verirse, diğerimizin sırtında bir bıçakla kalacağının farkındayız.

Gerçekçi olalım: *Serena'nın* sonu sırtında bir bıçakla biterdi. Muhtemelen babamın önünde kulağımdan sürüklenirdim.

Çünkü Yuva'dayız. Ve Vania ona hesap veriyor, başka kimseye değil.

"Beni öldürürlerse intikamımı al," diye fısıldıyor Serena.

Bana olan inancı çok hoş. "Nasıl olacağı konusunda bir tercihin var mı?"

"Yaratıcı olun."

Babam ofisinde bekliyor, bir kez daha büyük ahşap masasının arkasındaki yüksek arkalıklı deri sandalyede oturuyor, etrafı dört gardiyanla daha çevrili. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, ayağa kalkmıyor ya da bize oturmamızı teklif etmiyor. Bunun yerine dirseklerini koyu maun ağacına dayıyor ve parmak uçlarını yüzünün önünde birleştirerek bir şey söylememi bekliyor.

O yüzden yapmıyorum.

İncindim, ihanete uğradım, babamın *böylesine* korkunç bir olaya karışmış olmasından dolayı şok oldum ama aynı zamanda ... değilim. Acımasızlığıyla nam salmış, bencil bir katil, akrabanız bile olsa sırtınıza bıçak sapladığında şaşırmanın bir anlamı yok. Bıçaklamanın nazik, iyi bir insan olduğunu düşündüğünüz biri tarafından yapılması ise tamamen farklı bir hikaye. *Arkadaş olarak gördüğünüz biri.*

Bakışlarım, babamın masasının yanında onun infazcılarından biri gibi duran Mick'e takılıyor. Mick'in kendi gözlerini indirmesi için gereken süre kadar kalıyor. Utanmış görünüyor ve ben bunu sorun etmiyorum.

"Neden?" Ona açıkça sordum. Hiçbir şey söylemeyince, "Sendin, değil mi?" diye ekledim.

Ağzının kenarlarındaki oluklar derinleşiyor.

"Emery de bu işin içinde mi? Yoksa etrafınızdaki herkesi onun Ana'yı hedef aldığına inandırdınız çünkü Sadıklar uygun bir günah keçisi miydi?"

Sadece onaylarcasına başka tarafa bakıyor ve yumruklarım korku ve öfkeyle kıvrılıyor. *Aşağılıksın*, demek istiyorum, *senden nefret ediyorum*. Ama o çoktan kendinden iğrenmeye başlamış gibi görünüyor.

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Oğlum elinde," diye fısıldıyor babama bakarak. Yüzünde, oyundaki herkesi alt etmiş birinin kendinden memnun ifadesi vardı.

"O zaman Lowe'a söylemeliydin."

Mick başını sallar. "Lowe yapamaz-"

"Lowe senin için *her şeyi* yaptı," diye tıslıyorum, öfkeden midem bulanıyor. "Lowe bir sürü üyesine bir şey olmasına izin vermeden önce kendisi ölürdü. Onu çocukluğundan beri tanıyorsun, o senin Alfa'n ama yine de onu hiç anlamıyorsun." Öfke kabarıyor. En son ne zaman biriyle bu kadar sert konuştuğumu hatırlamıyorum. "Zehir, *sendin*, değil mi? Ana'nın peşinden Max'i de sen mi gönderdin?"

"Sefalet," diye araya giriyor babam. "Sen hiç bitmeyen bir hayal kırıklığı kaynağısın."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Öyle mi? İnsanları rehin alıp onlara şantaj yaptığından beri aynı şeyi söyleyebilirim, ama bar

zaten çok *düşük*."

Gözleri sertleşir. "İşte bunu özlüyorsun, Misery. Neden asla bir lider olamayacağın."

Homurdanıyorum. "Çünkü ben etrafta dolaşıp insan kaçırmıyorum."

"Çünkü sen her zaman bencil ve dar görüşlü oldun. İnatla sonuçların araçları haklı çıkardığını ve adalet, barış ve mutluluk gibi şeylerin belirli bir kişiden ya da bir avuç insandan daha büyük olduğunu anlayamadın. Çoğunluğun iyiliği, Misery." Omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "Sen ve kardeşin küçükken ve bir Teminat ihtiyacı ortaya çıktığında, hanginizin konseyde benim yerimi alacak cesarete sahip olacağına karar vermem gerekiyordu. Ve senin yerine Owen'ı seçtiğim için mutluyum."

Gözlerimi deviriyorum. Owen'ın darbesi gerçekleştiğinde hayatta olmama ihtimalim çok yüksek ama keşke babamın altına sığına tanık olabilseydim.

"Vampirlerin neden hâlâ güç sahibi olduğunu düşünüyorsun, Misery? Dünyanın her yerinde topluluklarımız parçalanıyor. Birçoğu kendi bölgelerini ellerinde tutamıyor ve İnsanlar arasında yaşamak zorunda kalıyor. Yine de, azalan sayılarımıza rağmen, burada Kuzey Amerika'da hala evimiz var. Sizce bu neden böyle?"

"Yolunuza çıkan herkesi *özveriyle* öldürdüğünüz için mi?"

"Dediğim gibi: bir hayal kırıklığı kaynağı."

"Bu coğrafi bölgedeki stratejik ittifaklarınız nedeniyle," diye cevap veriyor Serena benim yerime. Herkes şaşkınlıkla ona dönüyor, sanki onun varlığı unutulmuş bir şeymiş gibi.

Babam tarafından değil ama. "Bayan Paris." Kibarca başını salladı. "Elbette haklısınız."

"Geçtiğimiz yüz yıl içinde İnsanlar ve Wereler birbirlerini görmezden gelmekle sınır anlaşmazlıkları yüzünden savaşın eşiğine gelmek arasında gidip geldiler. Her ikisinin de Vampirlere karşı fiziksel ve sayısal avantajları var ama bunları kullanmayı hiç düşünmediler bile. Çünkü Vampirler bunu bir şekilde başardılar ... şey, bir *şekilde* değil," diye açıklıyor Serena, ses tonunda o acının izi var. "Teminat sistemi sayesinde, İnsanlarla çok faydalı bir siyasi ittifak geliştirdiniz. Ve Wereler bunu biliyorlardı, tıpkı İnsanlara yönelik herhangi bir açık saldırının

Vampir bölgesi, İnsan askeri gücünü onların üzerine salar. Üç türün en savunmasız olmanıza rağmen on yıllar boyunca kendinizi bu şekilde güvende tuttunuz."

"Çok kapsamlı." Babam memnun bir şekilde başını sallar.

"Sanırım daha fazlası var. Örneğin, son birkaç on yılda Wereler ve İnsanlar arasındaki sınır çatışmalarına yakından bakacak olursak, bunların Vampir eylemleri tarafından kolaylaştırıldığını göreceğimizden eminim. Tıpkı hatırı sayılır rüşvetlerin işin içinde olduğundan emin olduğum gibi. Vali Davenport da şüphesiz bu rüşvetleri kabul etmekten çekinmiyor."

Babam bunu inkar etmiyor. "Okuyarak geçirdiğiniz haftaların muhakeme yeteneğinizi geliştirdiğini görüyorum, Bayan Paris."

Çenesi kalkıyor. "Muhakeme yeteneğim her zaman yerinde olmuştur, sık kafalı."

Peder'e ilk kez *böyle* deniyor olmalı. Odayı dolduran hafif öfkeli, çoğunlukla şaşkın tereddütün tek açıklaması bu: kimse açık bir hakarete nasıl karşılık vereceğini bilmiyor, çünkü ince iğnelemeler ve suikast girişimlerinin aksine, Baba'nın dünyasında böyle bir şey yok. Sonunda, birkaç garip saniyeden sonra, Vania öne çıkıyor ve Serena'ya vurmak için elini kaldırıyor.

Kendimi ikisinin arasına sokuyorum, bu da Serena'nın *beni* korumak istemesine neden oluyor. Ama babam buna bir son vererek şöyle emrediyor: "Bırak onları. Şimdilik ikisini de sağlam istiyoruz."

Vania Serena'ya ters ters bakıyor. Babamın bileğinin bir hareketiyle iki muhafız yanımıza geliyor. İma edilen tehdit çok açık.

"Arkadaşını öldürebilirdim, Misery. Pek çok kez. Neden yapmadığımı biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Duygularımı incitmemek için mi?" Şüpheyle cevap veriyorum.

"Bu güzel bir bonus oldu, katılıyorum. Çünkü siz ne düşünürseniz düşünün, ben sizi incitmekten ya da sizden bir şeyler almaktan hoşlanmıyorum. Çocuğumu gönderdiğim için mutlu değildim, buna inanacağınızı hiç sanmıyorum. Ama sonuçta, hayır, sebep bu değildi. O halde Bayan Paris'in size onu neden almak zorunda kaldığını söylemeyi ihmal ettiğini varsayabilirim."

"Bana bir bok anlatmasına gerek yoktu. Ne olduğunu zaten biliyorum." Ama Serena'ya baktığımda gözlerini kaçırıyor. İşte o zaman midem sıkışıyor. "Bir makale üzerinde çalışıyordu," diye ekliyorum, bakışıma karşılık vermemesine rağmen. "Ve öğrenmemesi gereken bir şey öğrendi."

"Yani gerçekten hiçbir fikrin yok." O kibirli, kendini beğenmiş sırtış, babamın suratını yumruklamak istiyorum. "Sizi aydınlatmama izin verin: Birkaç yıl önce, sevgili dostum Vali Davenport bana ilgimi çekebileceğini düşündüğü bir şey söyledi."

"Tabii ki vali de bu işin içinde," diye alay ediyorum.

"Oh, ona çok fazla kredi veriyorsun." Babam elini sallıyor. "Bazen o da işin içinde oluyor. Yıllar geçtikçe onun zihnini iyice tanıdım. Onu köleleştirmek, beynine kancalar yerleştirmek gittikçe daha kolay hale geldi. Neredeyse iz bırakmadan. Bana çok faydalı bilgiler veriyordu, bazıları özellikle ilgi çeki c i y d i . Örneğin, bana Were ve İnsan ebeveynlerden doğan küçük bir çocuktan bahsettiğinde."

Ana. Tabii ya. Vali öğrenmiş olmalı, belki Thomas'tan, belki de ... Tekrar Mick'e dönüyorum. "Valiye söyledin mi?"

"Oh, hayır," diye araya girer babam. "Yanılıyorsun, Misery. Mick yakın zamana kadar bu işin bir parçası değildi ve onu arayan bendim. Beni kalpsiz bir canavar olmakla suçlayacak olsanız bile, övgüyü hak ettiği yerde alacağım. Bir baskın sırasında kaçırdığımız çocuğun önde gelen bir Were ile bağlantıları olduğunu fark ettiğimizde oğlunu kullanmak *benim* fikrimdi. Onu köleleştirmek benim için yeterince kolaydı. Hatta Bayan Paris'i korumaya bile yardım etti."

"Ne kadar övünülecek bir şey baba."

"Gerçekten de öyle. Ama vali bana yarı Were, yarı İnsan çocuktan bahsedeli epey oldu. Aslında yirmi yıldan fazla oldu."

Kaskatı kesildim. İçimi bir korku dalgası kaplıyor.

"Daha önce de hikayeler vardı. Üreme uyumluluğu söylentileri. İnsanların iyi olduğu bir şey varsa o da üremektir." Babam ayağa kalktı, dudakları hafif bir tiksintiyle kıvrıldı ve masasının etrafında yavaş adımlarla ilerledi. "Ama hikayeler başka ülkelerden geliyordu ve hiçbir zaman kanıt yoktu. Burada, Wereler içine kapanık, İnsanlar ise korkaktır. Bayan Paris'in dediği gibi, onlar sadece

Yeterince etkileşimde bulundum. Ancak bu çocuk çok küçüktü. Çeşitli nedenlerden dolayı biyolojik ebeveynleri tarafından büyütülmüyorlardı. Kökenlerini ya da şüpheli genetik yapılarını bilmiyorlardı ama babalarına çekmiş gibi görünüyorlardı. Tamamen insan gibi görünüyorlardı, itiraf etmeliyim ki bu da onları benim için daha az ilginç kılıyordu - varlıklarının iması çok daha az endişe vericiydi. Yine de bu olay benzersizdi ve durumu izlemeye karar verdim. Yapılacak en akıllıca şey buymuş gibi hissettim." Masasına yaslanmış, parmaklarını ahşap kenarlara vuruyor. Dehşete yakın bir şey boğazımın içini doldurmaya başlıyor. "Bir Vampir, İnsan gibi görünen yarı Were bir çocuğu nereye saklayabilirdi? İnsan bölgesi en iyi seçenek gibi görünüyordu. Ama nasıl? Bu imkânsız bir çıkmaz gibi görünüyordu. İşte bu noktada, benim de İnsan bölgesinde sakladığım bir çocuğum olduğunu hatırladım. Ve onun da biraz arkadaşlıktan hoşlanabileceğini düşündüm."

Kalbim göğüs kafesimin sınırlarında gürültüyle çarpıyor. Gözlerimi babamdan ayırıp yavaşça sağıma dönüyorum. Serena'yı çoktan bana bakarken buluyorum. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

Cevap vermiyor. Yine de gözyaşları akmaya başlıyor.

"O yapmadı." Söyleyeceklerine olan ilgimi hızla kaybetmeme rağmen cevap veren babam oluyor. "Aksi takdirde bilirdim. Dedğim gibi, onu yıllarca izledim. Teminat olarak görev süreniz sona erdiğinde bile, yaptığı hiçbir şey alarm vermedi. Aslında, Kurtadamlarla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Öyle mi Bayan Paris?" Serena'ya gülümsüyor ve Serena'nın bakışlarındaki nefret onu güneş ışığı kadar yakabilir. Onu görmezden geliyor ve bana dönüyor. "O tamamen finansal gazetecilikle ya da başka bir şeyle ilgiliydi. İtiraf etmeliyim ki, birkaç yıl boyunca dikkatimiz dağıldı. Kız gelecek vaat eden, ama *çok* insani bir genç kadın olmuştu. Bazen hiçbir uyarıda bulunmadan birkaç gün ortadan kayboluyordu ama gençler böyledir. Kaygısız. Maceracı. Bunun genleriyle ilgili bir şey olabileceğinden hiç şüphelenmedim. Ta ki ..."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor Serena.

"Daha azını beklemezdim. İnsan-Veri melezi olduğun için buna yatkınsın ve seni suçlamıyorum. Ama Were yarınız ortaya çıkmaya başladığında ve ebeveynlerinizi araştırmaya karar verdiğinizde bu konuda izlediğiniz özensiz yol, kesinlikle sizin hatanız. Etrafta dolaşıp sorular sordun, İnsan-Varlık Bürosu'nun her köşesine burnunu soktun. İçinde bir şeylerin değiştiğini ve rehberlik aradığını son derece açık bir şekilde ifade ettin." Ses tonu azarlayıcı. Babamın *bana* söylediği her şeyden daha fazla, bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor. "Geriye dönüp baktığımda, her şey anlamlıydı. Seyahatlerinin ve kayboluşlarının çoğunun dolunay zamanına denk gelmesi. Dışarıda olmaya ihtiyacın vardı, değil mi? Doğada olma dürtüsü o kadar karşı konulmaz derecede güçlüydü ki, sen-"

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun," diye tükürür Serena.

"Ama biliyorum, Bayan Paris. Kan tahlillerinizin her yerde olduğunu biliyorum. Duygularınızın neredeyse dayanılmaz derecede keskinleştiğini biliyorum, o kadar keskinleşti ki İnsan doktorunuzun onları ölçme yeteneğini aştı. Genetik testlere tabi tutulduğunuzu ve sonuçların numuneye üç kez virüs bulaşmış gibi çıktığını biliyorum. Her dolunayda derinizden dışarı çıkmak istediğinizi hissettiğinizi ve bir gün kanınızın bir gecede yeşile dönüp dönmediğini görmek için ön kolunuzun etini kestiğinizi biliyorum. O kadar ileri gitmiştin ki içinde bir şeylerin çok ama çok farklı olduğundan şüpheleniyordun."

Serena'nın çenesi sıkıştı. "Nasıl olur da-"

"Bazılarını seni titizlikle izlemeye başladığımızda keşfettim.

Çoğunu bana sen

söyledin." "Hayır.

Asla yapmam."

"Ama yaptın. Buraya geldiğin ilk gün seni tutsak ettiğimde."

Serena'nın ağzı açık kalıyor ve midemin dibindeki ağırlık daha da ağırlaşıyor.

"Hatırlamayacağından emin oldum. Daha önce Misery'nin kölesi olmuş olabilirsin ama onun kültürüyle ilgili diğer her şey gibi kızım da hiçbir zaman doğru düzgün eğitilmedi." Serena'nın dehşete düşmüş ifadesiyle eğleniyor gibi görünüyor. "Ve bana başka ne söyledin biliyor musun? Trajik bir şekilde, kendi anne babanın kim olduğunu öğrenememişsin.

onlardan biri Were idi. Ancak, araştırmaya ve hatırı sayılır araştırma becerilerinizi kullanmaya başladığınızda Thomas Jalakas'ı duydunuz.

"Thomas ilginç bir adamdı. Birkaç yıl önce Büro için çalışıyordu, Roscoe'nun yardımcılarında biriyle bir ilişki kurmuştu ve Sanırım hikayenin nasıl devam ettiğini hepimiz biliyoruz. Ya da belki sen bilmiyorsundur, Misery." Gözleri lazer gibi benimkilere kaydı. "Were kadını hamile kaldı. Thomas, anlaşılabilir bir şekilde, çocuğun kendisinden olduğunu söylediğinde ona inanmadı. İlişki sona erdi ve kariyer politikacısı olduğu için sonraki yıllarda eski sevgilisini pek düşündüğünü sanmıyorum. Bunun yerine, basamakları istikrarlı bir şekilde tırmandı. Sonra, yaklaşık bir yıl önce, bu kez direktör olarak Human-Were Bürosu'na geri döndü. Bununla birlikte gelen güvenlik yetkisi ona çeşitli istihbarat raporlarına erişim sağladı ve eski sevgilisinin akıbetini merak etmeye başladı. Onun adını araştırdı ve çok ilginç bir resimle karşılaştı."

Babamın parmağının en küçük hareketiyle gardiyanlardan biri masasındaki monitörü çalıştırıyor. Dokunmatik ekranı birkaç kez kaydırıyor, sonra bana doğru çeviriyor.

Maria Moreland'ı Lowe'un odasındaki resimden tanıyorum. Ve onun elini tutan Ana'yı da hayatımın son bir ayındaki en güzel anlardan birinden. Göl kıyısında oturuyorlar, ayakları suya batmış. Uzaktan çekilmiş samimi bir fotoğraf, İnsan paparazzinin üreteceği bir şeye benziyor. "Çocuk ilgisini çekti. Bu gece Arthur Davenport'la yüzleştiniz, bu yüzden çocuğun biyolojik babasına ne kadar benzediğini zaten bildiğinizi varsayıyorum. Thomas'ın artık melezlerin mümkün olabileceğine dair çok güçlü şüpheleri vardı. Bu yüzden bilgiyi Vali Davenport'a götürmeye karar verdi."

"Ve vali Ana'nın babasını öldürttü," diye sonuca varıyorum.

"Ana? Liliana Moreland. Aslına bakarsanız bilmiyordu. Ancak iddiaların çok tehlikeli olabileceğini fark etmişti. Bulduğu çözüm, kuşkusuz zayıf bir çözümdü, Thomas'ı Büro'nun başındaki görevinden almak ve ona çok daha prestijli bir görev vermektir. Thomas bundan memnun olmalıydı. Bunun yerine, kızı hakkında daha fazla şey öğrenmeyi saplantı haline getirdi. Dikkatleri üzerine çekti ve birkaç ay sonra

Bayan Paris'e kendisinin sorduğu soruların aynısını başka birinin de sorduğunu söyledi. Bir toplantı ayarladıklarında, nihayet müdahale etmem gerektiğini anladım.

"Yani, hayır, Misery. Thomas Jalakas'ı ortadan kaldıran vali değildi. Ya da öyleydi, ama sadece eğer bunu yapmazsa zimmetine geçirdiği paraların ortaya çıkacağını düşünmesi için onu kandırdım. Tıpkı Liliana'yı almaya zorlandığımızda Emery ve Loyal'ların Lowe'un şüpheleri için uygun bir aday olması gibi. Mick bu konuda çok yardımcı oldu."

"Ana'yı ya da Serena'yı almaya zorlanmadın. Bunu yapmayı sen *seçtin*."

Her zamanki gibi beni hayal kırıklığına uğratarak iç geçiriyor. "Bazen olduğumuzdan daha fazlası oluruz. Bazen semboller haline geliriz. Ve bu senin de farkında olman gereken bir şey, Misery. Ne de olsa hayatının büyük bölümünü bir barış sembolü olarak geçirdin."

"Eğer bir şey varsa, o da İnsanlar ve Vampirler arasındaki mutlak güvensizliği simgelediğimdir," diye karşılık veriyorum.

"Buradaki Bayan Paris ve Liliana Moreland gibi insanlar," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "tehlikelidirler. Her iki türün özelliklerini ve yeteneklerini paylaşıyorlarsa daha da tehlikelidirler. Şimdilik ikisi de yer değiştiremiyor. Ama yine de kendilerini aşabilir ve yüzyıllardır anlamsızca anlaşmazlık içinde olan iki halk arasında önemli, güçlü birlik sembolleri haline gelebilirler."

"Bu da sizi bölgede savunmasız bırakır ve nüfuzunuzu büyük ölçüde azaltır," diye mırıldanıyor Serena, buz gibi soğuk bir sesle. Nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyorum. Belki de ikimizin de öfkesini hissediyorum. "Maddie Garcia İnsan seçimlerini kazandı, değil mi? Tüm gücün onun elinde olduğunu biliyor ve yıllardır Vali Davenport'u kukla gibi oynattığın için seninle görüşmeyi reddediyor."

"Bayan Paris, keşke siyasi zekanızdan biraz da olsa nasibinizi alsaydınız. Belki kızım, halkımın çıkarları doğrultusunda hareket ettiğim için bana kötü biriymişim gibi bakmaktan vazgeçerdi."

"Oh, siktir *git*." En azından içlerinden birinin bunun iğrençliğini görmesini umarak infazcılarına bakıyorum. Heykel gibi duruyorlar ve hiçbir duygu belirtisi göstermiyorlar. "Bunu oylamaya sunmadınız. Kimseyi bilgilendirmedin

senin kararın. Vampirlerin çoğunun, hatta lanet konseyin bile insanları öldürmene ve kaçırmaya ses çıkarmayacağını mı sanıyorsun?"

"İnsanlarımız belli bir konfor düzeyine alışmış durumda. Çok azı bunu sağlamak için neler yapıldığını merak ediyor."

"Beni neden öldürmedin?" Serena sanki konuşmamız anlamsız bir tegetmiş gibi soruyor. Haksız da değil.

"Zor bir karar," diye kabul ediyor onu. "Ama melezler hakkında hiçbir şey bilmediğimiz için, canlı olarak bana daha faydalı göründünüz."

"Ama yine de Ana'yı öldürmeye çalıştın," diye çıkışıyorum.

Bana önce şaşkın, sonra yarı eğlenmiş, yarı acıyan bir bakış attı. "Oh, Misery. Böyle mi düşünüyorsun? Öldürmeye çalıştığım kişinin Liliana olduğunu mu?"

Babamın sözleriyle kafam karışmış bir halde Mick'e bakıyorum, yüz ifadesi benim anlayamadığım şefkatli bir ifadeye dönüşmüş-

Kapının yüksek sesle çalınması beni ürkütüyor. Serena dışında odanın geri kalanı şaşırmadı. "Tam zamanında. Lütfen girin."

Babamın infazcılarında biri daha önce gelir. Hemen arkasında Lowe var, gözleri derin ve kapüşonlu, yüzü taş gibi. Boğazım milyonlarca kez düğümleniyor, sonra Owen onu içeride takip ettiğinde mideme batıyor. Dudakları sıg, esrarengiz bir gülümsemeyle bükülmüş ve nedeni hemen anlaşılıyor.

Lowe'u kelepçeledi. Çünkü Lowe burada kendi özgür iradesiyle *bulunmuyor*. Odaya göz gezdiriyor, babamın, tüm infazcılarının ve Mick'in durumunu değerlendiriyor. En büyük yardımcısı, baba figürü, alışlagelmiş selamıyla başını eğdiğinde bile hiçbir duygunun sızmasına izin vermiyor. Sonra gözleri bana ulaşıyor ve bir an için gözlemlenebilir evrendeki her duygunun gözlerinden geçtiğini görüyorum.

Bir kalp atışından sonra, hiçbir şeye geri döndük.

Beynim çılgınca yetişmeye çalışıyor. Owen babamın koltuğunu devralmak istediği konusunda yalan mı söyledi? Serena'ya yardımı yalan mıydı?

"Lowe." Babamın sesi neredeyse karşılayıcı. "Ben de seni bekliyordum."

"Bundan hiç şüphem yok," diye yanıtıyor Lowe. Derin sesi geniş odada yankılanıyor ve bir düzine insanın başaramayacağı bir şekilde odayı dolduruyor. "Görünüşe göre başından beri bir planınız varmış, Meclis Üyesi Lark."

"Başından beri değil. Biliyorsun, sen köleleştirilmesi çok zor bir adamsın. Evlilik töreninden sonraki tek görüşmemizde denedim. Genellikle bir Were ya da İnsan'a saniyeler içinde bağlanabiliyorum ama sende işe yaramadı. Ne kadar sinir bozucu." İç çekiyor ve Mick'i işaret ediyor. "Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Nasıl olsa senin yakın çevrene sızmıştım. Ama yine de kız kardeşini ele geçirmeyi başaramadım. Ve şimdi onu sakladığınıza göre, nerede olduğunu bulamadım. Sana karşı hiçbir zaman gerçek bir koz elde edemedim. Şimdiye kadar." Owen'a gülümsüyor. "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim evlat. Bunu kesinlikle sadakatinin bir kanıtı olarak görüyorum."

Owen'ın gözleri gururla parlıyor. Dişlerini sıkıyorum. "Lowe sana asla Ana'yı vermeyecek."

"Bir ay önce seninle aynı fikirdeydim. Ama Mick bana birkaç şey açıkladı. Düğünde sana verdiği tepkinin ne anlama geldiği de dahil. Eş kavramı." Babam gelip önümde durdu, bir eliyle omzumu sıktı. "Yararlılığın gerçekten sınır tanımıyor."

"İnanılmazsın." Dokunuşunu iğrenerek silkeliyorum.

"Öyle miyim?"

"Evet. Ve hatalı." Öne doğru eğilip onunla alay ediyorum, yanıldığının yürek parçalayıcı bilgisiyle aniden güçleniyorum. "Ben Lowe'un eşi değilim. Elinde olduğunu sandığın koz her ne ise, o değil-"

"Öyle değil mi, Lowe?" Babam aniden daha yüksek sesle soruyor. Hâlâ gözlerimi tutuyor. "Eşin mi?"

Lowe'un cevabını bekleyerek arkama bakıyorum, babamın gözlerindeki hayal kırıklığını görmeyi bekliyorum. Bu gece daha önce yaşadığım hayal kırıklığının daha az acı olmasını umuyorum. Ama zaman geçiyor. Ve Lowe'un cevabı sadece geçici oluyor, geri çekiliyor, tereddüt ediyor ve asla gelmiyor.

Ona döndüğümde, bir anda boş ve derinden, silinmez bir şekilde üzgün görünüyor. "Söyle ona," diye emrediyorum. Ama hala konuşmuyor ve bu ona bir tokat gibi geliyor.

Yüzüm. Ciğerlerim sıkışıyor ve aniden nefes alamıyorum. "Ona gerçeği söyle," diye fısıldıyorum.

Lowe dilini yanağının iç kısmında gezdiriyor ve ardından küçük, hüznü bir gülümsemeye dudaklarını birbirine bastırıyor.

İçimde bir şey titriyor.

"Artık her şey hallolduğuna göre," diyor babam kuru bir sesle. "Lowe, Mick bana Liliana'nın nerede saklandığını senden başka kimsenin bilmediğini söyledi. Onu istiyorum, merak etme, ondan kurtulmak için değil. Tıpkı fırsatım varken Bayan Paris'ten kurtulmadığım gibi." Sanki minnettarlık bekliyormuş gibi Serena'ya küçük bir gülümseme vermek için duruyor. Ona t k rd ğ n  ve    infazcı tarafından derhal öldürüldüğünü hayal ediyorum. "Tek istediğim İnsanların ve Werelerin Vampirlere karşı güçlerini birleştirmeyeceklerine dair güvence. Ve bu da onlara düşündüklerinden daha benzer ve uyumlu olduklarına inanmaları için bir sebep vermemekle başlar." Babam son bir kez Lowe'a dönüyor. "Kız kardeşini teslim etmek için gerekli hazırlıkları yap."

Lowe yavaşça başını sallar. Ve sonra gerçekten meraklı bir ses tonuyla sorar, "Ve bunu yapardım, çünkü ?"

"  nk  eşiniz bunu talep edecektir."

Lowe sessiz bir kahkaha atar. "Eğer gerçekten böyle bir şey isteyeceğini düşünüyorsanız, eşimi çok az tanıyorsunuz demektir."

Lowe sözlü bir yanıt alamaz. Onun yerine babam ileri uzanıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, hava ivmeyle yer değiştiriyor ve bir anda boynumun yanında soğuk, parlak ve çok keskin bir şey belirliyor.

Vania'nın bıçaklarından birini tutuyor. Boğazıma.

Lowe, Owen, Serena, hatta Mick, hepsi bana uzanmaya çalışıyor ama babamın infazcıları tarafından engelleniyorlar ve bıçağın ucu tenimi sıyırdığında yüzlerinde aynı derecede dehşete düşmüş ifadelerle hemen duruyorlar. Ardından gelen sessizlik aşırı gergin, yüksek kalp atışları ve ağır nefes alışlarla dolu.

"Hayır," diyor babam sakince. Bıçağı tutan eli sabit. "Normal şartlarda bunu istemezdi. Ama ya kendi hayatı ya da Liliana'nın geleceği arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa? O zaman ne olacak?"

"Blöf yapıyor. Beni öldürmeyecek," diyorum Lowe'a, onu rahatlatmak umuduyla.

 fadesiz kalıyor ve kesinlikle rahatlamış görünmüyor. Belki de tam tersi. Acaba olacakları zaten biliyor muydu?

"Değil mi? Seni ben zehirledim. Yüzünü  yle yapma. Evet, zehir senin içindi. Eşini kaybetmenin acısının Lowe'un dikkatini Liliana'yı alacak kadar dağıtacağını umuyordum. Ama Mick dozları karıştırdı,

değil mi? Bu beni, hıncımı oğlundan çıkaracak kadar sinirlendirdi. Ondan sonra Lowe kimseye güvenmeyecek kadar akıllandı." Daha da yaklaştı, gözleri maviye yakın koyu bir mordu. İçimde beni aileme b a ğ l a y a n ne kaldıysa, zaten çatlamış ve hırpalanmış, sonunda parçalanıyor. "Seni daha önce feda ettim ve yine edeceğim," diyor babam. İçinde hiç pişmanlık yok. Çatışma yok. "Vampirlerin iyiliği için tereddüt etmeyeceğim."

Küçümseme dolu bir kahkaha attım. "Ne kadar da korkaksın." Köşeye sıkışmış gibi hissetmeliyim ama sadece kızgıyım. Ana ve Serena adına kızgıyım. *Kendim adına*. Düşündüğümünden daha kızgıyım.

Bir de Lowe ve bana bakışı var. Sakin korkusu, sanki bu işin sonunun hiç iyi bitmeyeceğini biliyormuş gibi. Sanki sonrasında ne yapacağından emin değilmiş gibi.

Üzgünüm, Lowe.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

"Sözlerine dikkat et," diye tembelce uyarıyor babam. Bıçak derimi sıyrıyor. Boynumdan aşağı kayan tek bir mor kan damlası Lowe'un kendini kurtarmak için çırpınmasına neden oluyor, ancak Owen'ın koyduğu kısıtlamalar onu tutuyor.

"Vampirlerin iyiliğini başkalarının hayatlarıyla ödemeyi seviyorsun, değil mi?" Babamla alay ediyorum. "Sadece bir korkak başkalarını kendi önüne koyar."

"Elimden geleni yapacağım."

"Şey, yapmayacağım. Lowe'dan beni kız kardeşine tercih etmesini istemeyeceğim." "Ama b u n a gerek yok, değil mi?" Babam Lowe'a döner. "Sen ne yapıyorsun?"

Ne düşünüyorsun, Alfa? Onu senin gözlerinin önünde öldürmeli miyim? Eşlerini kaybeden Perilerin bazen delirebildiğini duydum. Bundan daha büyük bir acı yoktur," diye ekliyor keyifle.

Acı çekme, diye düşünüyorum, bıçağın parıltısı üzerinden gözlerinin içine bakarak. *Ne olursa olsun, benim için acı çekme. Sadece Ana'yla birlikte ol, resim yap, koşullarına devam et ve belki bazen fıstık ezmesi yerken beni düşün, ama acı çekme-*

"Sefalet," Serena'nın sesi düşüncelerimi bölüyor. Ve sonra başka bir şey söylüyor, karışık ve saçma sapan bir şey, beynim

bir saniye içinde çözülecek. İnfaz memurları aynı derecede şaşkın bir şekilde birbirlerine bakarlar. Baba kaşlarını çatar. Owen merakla başını eğiyor.

Ama dillerde konuşmuyor. Gerçek kelimeler var.

"O yanılıyor." Serena'nın söylediği buydu. Gizli alfabemizde.

Lowe'dan gözümü ayırmadan, "Ne hakkında?" diye sordum.

"Yer değiştirip değiştiremeyeceğim hakkında."

Hemen anlayamadım. Ama gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum. Eli. Hayır, parmakları.

Birdenbire tırnakları uzadı. Doğal

olmayan bir şekilde uzun.

Yeni uzun.

Derin bir nefes alıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Pekâlâ baba," diyorum. Bunu anlayacağını umarak Lowe'un bakışlarını tutuyorum. "Beni öldürmek zorunda kalacağınıza göre, eşimle son birkaç kelime konuşabilir miyim?"

Yutkunuyorum. Lowe benden birkaç adım uzakta ve gözleri Onları tarif etmek imkansız. Kelimelerle değil.

"Lowe. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Ve senden asla Ana'yı benim önüme koymayı istemem." Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazla. "Ve eğer başka birini onun önüne koyarsan, seni biraz daha az severim. Ama onu bir daha gördüğünde, muhtemelen göremeyeceğime göre, ona benden bir mesaj iletir misin? Ona Sparkles kadar sinir bozucu olduğunu söyle. Ve şu yapamadığı şey var ya? Bunun için üzülmemeli. Çünkü büyüyecek. Ve yirmi beş yaşına geldiğinde bunu kesinlikle yapabilecek hale gelecek."

Lowe bana bakıyor, kafası karışmış bir halde - ta ki anlamını kavrayana kadar. Gözleri benimkilerden Serena'ninkilere kayıyor ve keşke bunun ne kadar inanılmaz derecede yanlış, berbat ve *tuhaf olduğunun* tadını çıkaracak zamanım olsaydı: tüm evrenimi oluşturan iki insan bu saçma koşullar altında buluşuyor.

Umarım bir gün üçümüz de bu ana gülebiliriz. Umarım bu bir son değildir. Umarım ben yanlarında olmasam bile, ikisi birbirlerinin yanında olurlar. Umarım, umarım, *umarım*.

Serena başını

sallıyor.

Lowe başını

sallıyor.

Anlayış bir akım gibi içlerinden geçiyor.

"Şimdi," diye fısıldar Lowe.

Birdenbire Owen öne doğru adım atar. Şimşek hızında bir anda Lowe'un bağları çözüldü ve vücudu kaymaya başladı. Biçim değiştirir. Birleşiyor, dönüyor ve dönüşüyor. Serena'ya bakmak için dönüyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum - hiçbir gardiyanın geldiğini görmediği mükemmel, kör edici bir dikkat dağıtıcı. Ne Vania. Ne de babam.

"Nesin sen-" diyecek kadar zamanı var.

Çünkü iki büyük, görkemli beyaz kurt odayı dolduruyor. Yırtılan etin sesi çığlıkların üzerine yükseliyor ve en çok sevdiğim iki insanın hiçbir şeyi esirgememesini izliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

Halletmesi gereken pek çok mesele var ve sürüsünün ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı var ama ondan başka hiçbir şeye konsantre olamıyor. Bazı Alfaların neden bekârlık yemini edip aşktan vazgeçtiğini anlıyor.

Kız onun dikkatini dağıtıyor. Ona karşı olan hisleri, onun dikkatini dağıtıyor.

TİŞTE KENDİME ASLA VE ASLA İZİN VERMEYECEĞİM BİR ŞEY.

Nalları dikeceğim güne kadar, maddenin hiçliğinde yok olacağım ana kadar değil: Werelarla yaşadığım haftalar boyunca, onların kıyafetlerinin nereye gittiğini merak etmek hiç aklıma gelmedi.

Kurt formu.

Çok ama *çok* aptalım.

Ve hayatımın en korkunç gecesinin ardından, Yuva'nın merdiven boşluğunda otururken, Gabi babamın bıçağının köprücük kemiğimin etine açtığı yarayı tedavi ederken, onu bırakamıyorum.

"Bizimle birlikte dönüşeceklerini mi düşündün? *Sartorially*?" Alex tırabzana yaslanıyor. Benimle alay etmekten başka bir nedeni yok. Ya da belki de gerçekten ilgileniyordur, bilemiyorum. Tek bildiğim, benden korktuğu zamanları özlediğim. "Sonucun küçük bir kazak yelek ve papyon giymiş bir kurt olacağını mı düşündün? Açık olmak gerekirse, beklediğin bu muydu?"

"Ne beklediğimi *bilmiyorum*. Ama Serena'nın üst kısmı yırtık pırtıktı ve boynuna yapışmıştı ve ben sadece dişleri Vania'nın boğazına batarken pembe gömleğinin sallanmasını izlemenin rahatsız edici olduğunu söylüyorum." Ovuyorum

Son iki saati görmemeyi umarak avuçlarımla yüzümü sıvazlıyorum. Tekrar kafamı kaldırdığımda, Ludwig, Cal ve bir avuç saniye daha koridorda babamın ofisine doğru yürüyorlardı. Önümüzde durdular ve ...

Hepimiz Mick'i sorguladıklarını biliyoruz. Acaba içerisi hala Aster'e benziyor mu: duvarların her tarafına mor ve yeşil kan sıçramış. Dünyanın en ürkütücü çocuğu tarafından parmakla boyanmış en korkunç çiçekler.

"Hâlâ kıyafetlerden mi bahsediyor?" Ludwig sorar.

Alex derin bir iç çekerek başını sallıyor. Gabi gülümsemesini bastırır.

"Sadece onlara ne olacağını düşündüğünü bilmek istiyorum," diye mırıldandı Cal.

"Düşünmedim," diyorum.

Savunmaya geçerek. "Belli ki," diye mırıldandı Alex.

"Benden *korkman* gerekmiyor mu? Ayrıca, burada ne arıyorsun?" Bu, Vampir bölgesinde şimdiye kadar gördüğüm en fazla Kurtadam olmalı.

"Bir BT uzmanının işe yarayabileceği tespit edildi ve açıkçası tüm korkutma puanlarınızı kaybettiniz."

"Seni hala içerek kurutabilirim, inek."

Owen tartışmamızı bölmek için geldi. "Burada işin bitti mi, Misery? Bir dakikalığına yanımda olmanı istiyorum."

Alex'e son bir bakış atarak onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, çoğunlukla sessizlik içinde. Owen dövüş sırasında biraz hırpalanmış: morarmış gözü Vania'nın ya da belki de ona eşlik eden kumral saçlı muhafızın marifeti. Kendini taşıyış biçimine bakılırsa, sağ tarafının da morarmış olduğundan şüpheleniyorum. Karanlık bir koridora dönüp onu duyamayacağımız bir yere geldiğimizde sessizce "İyi misin?" diye soruyorum.

"Bunu *sana sormalıyım*."

Düşünüyorum. "Serena'yla konuşabilseydim kendimi daha iyi hissederdim." "O kızıyla birlikte.

Kızla, erkekle değil." "Juno. Biliyorum."

"Görünüşe göre, canavara dönüşme ve sonra tekrar insana dönüşme olayını tam olarak çözememiş ve hala kendini kontrol etmeye çalışıyor. Ne bileyim, kurt dürtülerini. Red onu koşuya çıkardı-"

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. Hâlâ endişeliyim. "Ve bu 'dönüş' değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Wereler 'vardiya' terimini tercih ediyor. "

Bana dehşete düşmüş bir bakış atıyor, sanki *öğretmenim beni seç diye* bağırان bir inekmişim gibi ve sonra kapalı bir kapının önünde duruyor.

"Ofise girdiğimde yüzünü gördüm. Sana kazık atacağımı sandın, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırma isteğine direniyorum. "Kocamı esir alarak geldiniz."

"Bu *onun* fikriydi. Siz gittikten yaklaşık bir saat sonra onu aradım - sonunda Serena'nın dairesine yapılan hırsızlığın görüntülerini alabildik."

Demek Lowe bizden sonra bu yüzden gitti. Bunu düşünmesek daha iyi. "Dur tahmin edeyim, Mick'ti."

Başını sallıyor. "Lowe'a kayıtları gösterdim ve onu hemen tanıdı. Misery, çılgına döndü."

"Evet, Mick ve Lowe'un geçmişi çok eskiye dayanır."

"Hayır, Mick'le birlikte olduğunu bildiği için *çıldırdı*. Erkek arkadaşının oldukça sakın bir adam olduğunu sanıyordum ama aslında *kan dondurucu biri*."

İnkâr etmeye zahmet etmedim. "Peki sen ne yaptın?"

"Periler bir sonraki adımının ne olacağını görmek için valiyi izlemeye devam ediyordu ve vali babamı aradı. O noktada, bir konuda işbirliği yaptıkları ve Mick'in de onlara yardım ettiği anlaşıldı. Lowe bana Peder'i aramamı ve yalan söylememi söyledi; hikâyeye göre sen ve Mick ortadan kaybolunca Lowe seni bulmak için benimle temasa geçti çünkü yardım edebileceğimi düşünmüştü ama bunun yerine onu esir aldım. Gerisini gördün." Gözlerini kısarak bana baktı. "Yine *onun* fikriydi."

"Ben bir şey söylemedim-"

"Sana kazık atmayacağım, Misery."

Başımı sallıyorum, neredeyse ikizime yakın hissediyorum. Uzun zaman önce unutulmuş ama tanıdık. "Ben de öyle."

"Pekala, o zaman." Kapıyı işaret ediyor. "Hazır mısın?" İçeride ne olduğunu söylemiyor ama ben zaten biliyorum.

Lowe'un üzerinde bir yerlerden bulduğu bir kot pantolon var, başka bir şey yok. İçeri girdiğimizde bize doğru dönüyor ama duvara yaslanmış, sabırlı bir şekilde duruyor. Birkaç adım ötesinde bir sandalye ve ona kelepçelenmiş bir Vampir var.

Baba.

Kanlar içindeydi, çoğu mordu ama yine de ben de öyleydim. Owen ve katliam sırasında ofiste bulunan herkes de ö y l e . Alex olay yerine vardığında bana ilk sorduğu soru tüm bu kanın beni acıktırıp acıktırmadığı oldu. Were bölgesine geri döndüğümüzde, tuvaletin içine bir krep sürmeyi ve ona da aynısını sormayı planlıyorum.

Eğer Weres'lere geri dönersem.

Gözlerim Lowe'unkilerle buluşuyor, kısa ve çok uzun bir süre. Aramızda geçenler hemen gözümü kaçıramayacağım kadar yakıcı bir an.

"İyi misin?" diye soruyor.

Hayır. "Evet. Sen?"

"Evet." *Hayır* demek istiyor ama şimdilik bir önemi yok.

Babamın gözleri bağlı, sanırım bir geri zekalının içeri girip kendini ölümüne esir etmesini engellemek için. Ona taktıkları kulaklıklar gürültü önleyici olmalı, ama sadece kalp atışlarından ve kan kokusundan bile odada kimin olduğunu tam olarak biliyor. İnfazcılar gitmiştir, gücü de öyle. Yetişkin hayatında ilk kez savunmasız. Gözlerimi kapatıyorum ve her türlü duygunun beni vurmasını bekliyorum.

Kimse gelmedi.

"Alabilir miyim?" Owen babasını işaret ederek içtenlikle sorar. Lowe başını sallıyor, göz bağını ve kulaklıkları çıkarırken onu sakince izliyor. Owen çömeliyor ve kalçalarının üzerine oturuyor. İlk kez böyle bir etkileşime tanık oluyorum: aktif ve dinamik olan kardeşim, kısıtlanmış ve hareketsiz olan ise babam. Zayıf. Kaybediyor.

Birbirlerine bakarlar. Sonunda sessizliği bozan babam olur: "Bilmenizi isterim ki hepsini tekrar yapardım." Sesi benim zevkime göre çok güçlü, neredeyse müstehcen bir şekilde sakın. Keşke merhamet için yalvarışını izleyebilseydim, saçma doğruluğundan ve aptal inançlarının cesaretinden şüphe edişini görebilseydim. Keşke bir gram bile acı çekebilseydi.

Sonunda. Keşke yaptığı her şeyin bir karşılığı olsaydı.

Ve sonra dilek tutmama gerek kalmadı. Çünkü düşünceli bir şekilde başını salladıktan sonra Owen sırttı. Geniş.

"Yeterince adil. Bilmenizi istediğim şey," diye söz veriyor, sesi alçak ve net, "konseydeki yerinizi devraldığım da, son birkaç on yılda inşa ettiğiniz her boktan şeyi geri almak için çok çalışacağım. Wereler ve İnsanlarla sadece *bizim* yararımıza olmayacak ittifaklar kuracağım. *Aralarında* ateşkes sağlamak için elimden geleni yapacağım. Ve bu bölge barışa kavuştuğunda ve Vampirlerin etkisi neredeyse önemsiz hale geldiğinde, senin lanet küllerini alıp eskiden sınırların ve giriş noktalarının olduğu yerlere serpeceğim, böylece Wereler, İnsanlar ve Vampirler farkına bile varmadan üzerlerinden geçebilecekler. *Baba.*" Bir kez daha gülümsüyor, vahşi ve *korkutucu*.

Vay canına. Kardeşim . . . vay canına.

"Misery, seni daha fazla duyamadan önce bu sefil bok parçasına söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ağzımı açıyorum. Sonra daha iyi düşünüp kapatıyorum.

Ona ne söyleyebilirim ki? *Beni* ve sevdiğim insanları ne kadar incittiğinin yüzde biri kadar bile onu incitecek bir şey var mı? Belki sadece: "Hayır."

Owen kıkırdıyor ve Lowe'un yüz ifadesi aynı anda hem şefkatli hem de eğleniyor. Babam etrafta çırpınarak, hakaretler yağdırarak ya da herhangi bir şekilde kontrolü bırakarak bizi tatmin etmiyor. Ama gözleri gözbağının arkasında kaybolmadan önce benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde mağlup bir ifade var ve kendi kendime belki de biliyordur diyorum: Elimden geldiğince uzun bir süre onu mümkün olduğunca az düşüneceğim.

"Onunla ne yapmamı istersiniz?" Lowe, babam bizi duyamaz hale gelince soruyor. Soru Owen'a yöneltilmiş olmalıydı ama o *bana* bakıyor. Belki de bu, halkı adına çalışan bir lider değil de, kendisine soru soran bir Were'dir.

Başımı eğiyorum. Hayır. Bu kelimeyi düşünmeyeceğim bile. Bu gece için yeterince suistimal edildi ve çamura battı.

"Hayatta kalırsa ne olur? Aslında, öldürülürse ne olur? Yankıları olur mu?"

"Were-Vampyre ilişkilerini düzenleyen resmi bir kurum yok. Henüz." Lowe ekliyor. "Sanırım babanızdan ya da onu idam eden kişiden intikam almak ya da cezalandırmak Vampir konseyine bağlı. Onun koltuğuna kim oturursa otursun bu konuda söz sahibi olacaktır."

"Owen, o zaman."

Bakışlırlar. Ve bir anlık tereddüitten sonra Lowe, "Ya da sen." diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Owen başını salladı. Sonra ikisi de beklentiyle bana bakıyor. "Sizce konseyin bir parçası olmak istiyor muyum?"

Lowe hiçbir şey söylemiyor. Owen omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?" İçimden bir kahkaha patlıyor. "Bu da *ne*?"

"Babam onun halefi olmama yıllar önce karar verdi." Owen çok ciddi görünüyor. "Bence onun dediklerini yapmayı bırakmalıyız."

"O koltuğu istersem bana vereceğini mi söylüyorsun?"

"I . . ." Dudaklarını dişlerinin üzerinde yuvarlıyor. "Bu konuda mutlu olmadım. Ve seni uyarıyorum, halkımız bundan hoşlanmayacaktır. Ama Vampirler için hepsinden çok daha fazlasını yaptığını kabul etmek zorunda kalacaklar ve sonunda bununla barışacaklar."

Owen'ın bu kadar mantıklı olabileceğini bilmiyordum. Bunu o kadar şaşırtıcı buluyorum ki aslında durup kendime Vampirlerin arasında gerçekten evimde olabileceğim bir dünya fikrini düşünme izni veriyorum, sadece onların göreve bağlı lideri olduğum için. Yalnız olmayacağım, reddedilmeyeceğim, sürekli yersiz yurtsuz kalmayacağım. Bunun çekiciliği ...

Yok denecek kadar az. Dürüst olmak gerekirse: Vampirleri sikeyim.

"Daha önce söylediğin şey," diyorum Owen'a. "Weres ve İnsanlarla çalışmak hakkında. Ciddiydin, değil mi? Babamla dalga geçmiyordun değil mi?"

"Tabii ki." Kaşlarını çatıyor, kızgın. "Lowe ve ben aslında çok iyi arkadaşız."

Lowe'un şaşkın kaşları iyi arkadaşlığı pek yansıtmıyor.

Owen homurdanıyor. "Güven oyu için teşekkür ederim. Were Alpha'nın ve aynı zamanda kız kardeşim olan gelininin harika bir lider olacağını düşündüğünü bilmek gerçekten ilham verici. Gerçekten de şampiyonların destek sistemi. *Pislikler*."

Gülümsüyorum. Lowe'un dudakları da seğiriyor. Göz göze geliyoruz ve eskisinden daha da tehditkâr hissediyorum, tehlikeli bir fırtına yaklaşıyor, omurgamda uğuldayan bir akıntı ve kuraklıktan sonra gelen su gibi.

Aramızdaki bu şey korkutucu. Bunu kesmem gerek. "Sorularım var. Sorularım var," demek için acele ediyorum. "Mick'in oğlu nerede?"

Lowe, "Owen ve benim onu arayan birkaç adamımız var," diyor. Elini ensesinde ovuşturuyor, acı çekmiş gibi görünüyor.

"Ya Mick? Ona ne olacak?" Yüzü asıldı. "Karar verdiğimde sana haber veririm." "Peki ya Ana? Babam-"

"-Nerede olduğunu hiç bilmiyordum. O güvende." İçimde bir rahatlama hissettim.

"Buna sevindim."

"Durum çözülür çözülmez geri dönecek. Bilmeniz gereken başka bir şey var mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, keşke daha fazla soru sormanın yeri ve zamanı olsaydı. Keşke yalnız olsaydık.

Ben senin dostun muyum?

Fark etmezse sorun olur mu? Olmak istesem sorun olur mu?

Senin söylediklerinin, benim söylediklerimin, herkesin söylediklerinin ne kadarı gerçektir? Bir kısmı gerçek olmalı, değil mi?

"Hayır." Owen'a bakıyorum. Ya bizi yalnız bırakmasını ne kadar çok istediğimin farkında değil ya da umurunda değil. Muhtemelen ikincisi.

Lowe yumuşak bir sesle, "Babanla ne yapmamı istediğini bana hâlâ söylemedin," diyor.

Sandalyeye bakıyorum. Babamın duruşu her zamanki gibi kusursuz, ama kulaklıkla gizlenmiş sivri kulakları ve hafifçe karıştırılmış beyaz saçlarıyla neredeyse insan gibi görünüyor. Güçlüler nasıl da düşmüş.

Belki de gerçekten korkunç biriyimdir. Belki o bunu hak ediyordur. Belki ikisinden de biraz. Yine de diyorum ki: "Umurumda değil. Bunu ikinize bırakıyorum."

Lowe'un yanından geçerken elimin arkası onunkine değiyor ve koluma damıtılmamış bir sıcaklık yayılıyor.

Kapının kolunu kavıyorum, hâlâ parmaklarımda onun sıcaklığını hissediyorum. Dönmeden ekliyorum: "Gerekmedikçe, neye karar verdiğinizi bana asla söylemeyin."

ÇOCUKLUĞUMUN YATAK ODASINDA UYUYAKALIYORUM, Kİ BU GARİP KIRAZ en garip gecenin üstüne.

Düğünümünden önceki bir ay boyunca sık sık Yuva'daydım ama buraya hiç gelmemiştim. Aslında, Teminat olarak mezun olduktan sonra Vampir bölgesine geri döndüğüm kısa süreden beri buraya gelmemiştim. Burası oldukça temiz ve boş rafların tozunu kimin aldığını ya da ampulleri kimin siparişı üzerine değiştirdiğini merak ediyorum. Boş çekmeceleri ve kullanılmayan dolapları açıyorum. Güneş doğduktan yaklaşık bir saat sonra uyumaya gidiyorum.

Yatağım Vampire tarzı, yerde ince bir şilte ve onun yaklaşık bir metre üzerinde, ışıktan korunmak için ideal olan ahşap bir platformdan oluşuyor. Serena ilk gördüğünde "*devrilmiş bir tabut*" demişti ve bu yüzden ondan hâlâ biraz nefret ediyorum. Ama nefis bir rahatlığı var ve bırakın Wereler arasında, İnsan bölgesinde bile böyle bir şey bulamadığım için hayıflanıyorum. Sonra, uyumadan önce, bunun konuyla ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Bundan sonra bana ne olacak? Owen'ın yükselişiyile birlikte, halklarımız arasında mantık evliliklerine ihtiyaç duyulacak mı?

Hayır. Belki de kendi evime dönmeliyim. Ve kalem testlerine. Ama whatshisface-Pierce ile çalışmadan önce güneşe doğru yürürdüm, evet-Pierce ile tekrar çalışmadan önce. O yüzden CV'mi yenilemeliyim.

Gün batımından kırk dakika önce yanımda bir bedenle uyanıyorum. Sıcak, çok yumuşak ve her şey tanıdık geliyor.

"Kendi yatağına git, sürtük," diyorum halsizce, Serena'ya dönerek.

"Asla." Kocaman esniyor, kokan nefesini ya da benim zavallı burnumu umursamadan. "Yani."

"Yani." Gözlerimi temizlemek için uzandım ve tırnaklarımın altındaki Vampir kanının kokusunu hâlâ alabiliyorum. Bir duş almalıyım.

"Hadi şu işi bitirelim," diye başlıyor. "Kızgın olduğumu biliyorum ama-"

"Dur bakalım. Ben kızgın değilim."

Bana göz kırptı. "Oh."

"Kızmayacağım. Kızgın değilim, söz veriyorum." Yüzümü arıyor. "Ama?"

"Aması yok."

"Ama?"

"Hiçbir şey."

"Ama?"

"Tanrı aşkına, sana söyledim-"

"Sefalet. *Ama?*"

Altın lekeler belirene kadar parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. Tanrım, insanların beni *tanımasından* nefret ediyorum. "Sadece ... neden?"

"Neden, ne?"

"Neden bana söylemedin?"

Yanağının içini ısıırıyor. "Doğru. "Evet. Son bir yıl içinde senden akıl almaz sayıda sır sakladım ve hangisinden bahsettiğinden emin değilim, o yüzden-"

"Büyük olan." Ses tonum düz. "Senin aslında, bilirsin işte. Başka bir tür mü?"

"Oh." Burnunu kırıltırıyor. "Doğru ya. Pekala."

"Bana güvendiğini sanıyordum. Bana her şeyi anlatabileceğini ve arkadaşlığımızın koşulsuz olduğunu düşündüğünü sanıyordum ama belki de-"

"Güveniyorum. Sana güveniyorum. Bu ..." İrkilir. Sonra avucunun içiyle alnına masaj yapıyor. "Emin değildim, biliyor musun? Özellikle başlangıçta vücudum çok tuhaf davranıyordu, tuhaf hisler vardı ve her şey çılgınca görünüyordu. Sanrılar görüp görmediğimden emin değildim ve bu tam da kaçınmam gereken bir şeymiş gibi geliyordu

düşünmeye ve sadece dua etmeye başladım. Ve sonra, gerçekten şüphelenmeye başladığımdaBirincisi, siz Kurtadamlardan nefret edersiniz."

Nefesim kesildi, ölümcül bir şekilde kırıldım. "Yok."

"Onlar hakkında sürekli şakalar yapıyorsun."

"Ne şakası?"

"H a d i a m a . Postacıların peşinden koşarlar, sincaplara kafayı takmışlardır.

O ıslak köpekle tanıştığımız gece çok kötü kokuyordu-" "Bu bir *şakaydı*. O zamana kadar bir Were *kokusu* bile almamıştım!"

"Evet, *şey*." Derin bir nefes alır. "Benim kanım kırmızı. Ve baban beni aldığı anda, hala yer değiştiremiyordum. Emin değildim. O noktada tek bildiğim garip, korkunç ve şaşırtıcı bir şeyler olduğuydu ve yemin ederim Misery, son altı aydır tek düşündüğüm şey ya ölürsem? Ya içimdeki bu şey beni öldürürse? Misery o zaman ne yapacak? Onu da yanımda mı sürükleyeceğim, kız kardeşimin, en çok değer verdiğim kişinin, *tek değer verdiğim kişinin*, bu garip karşılıklı bağımlılığımız yüzünden ölmesine ben mi sebep olacağım ve-"

Elimi uzatıp çocukken yaptığımız gibi elimi onunkine doluyorum.

Serena yavaşlıyor. Duruyor. Birkaç dakika sonra devam ediyor ve sesi çok daha sakin. "Son üç ayda çok zamanım oldu. Besbelli. Ve tavan arasında bir güvenlik kamerası vardı ama birkaç kör noktası vardı. Daha önce, bilgiye ihtiyacım olduğunu hissetmiştim. Normalde bir makaleyi araştırır gibi, bir Were ya da tamamen başka bir şey olabileceğim ihtimalini araştırmıştım. Ama yalnız kaldığımda tek yapabildiğim kendimi araştırmaktı. *Hissetmeye* çalışmak. Ve pratik yaptım. Vites değiştirmek bir kası esnetmek gibidir, tek farkı kasın aynı zamanda beyinde de olmasıdır. Ve hala bana ne olduğunu ve neyim Vardı ya da İnsan olduğunu gerçekten anlamıyorum, ama "

Derin bir nefes alıyor. Bir tane daha.

Bir tane daha ve elini sıkıyorum.

"Yani." Ağlamıyor ama sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum. "Can you . . . Bir kez daha tüm bu lanet olası hayattaki tek iyi arkadaşım olabilir misin?"

dünya, Bleetch?"

Gülümsüyoru

m.

O zaman gül.

Sonra da

gülüyor.

"Sanki hiç durmamışız gibi konuşuyorsun."

Şu anda ağlıyor, ben de ağlayabilirdim ama yapamıyorum. Bunun yerine öne doğru kayıyorum, milyonlarca farklı dirseğe çarpıyorum ve ona sarılıyorum.

O da bana sarılıyor, daha sıkı.

"Ne olursan ol, yine de benim arkadaşım olacaksın. Ve senin bir Were olmanla ilgili hiçbir sorunum olmayacak," diyorum toprakla keçeleşmiş saçlarına ve *Tanrım*, bu bebek kurdun da benim kadar banyoya ihtiyacı var.

"Aslında, sanırım bir tanesine aşık olabilirim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 30

Ona gönderilen herhangi biri olabilirdi. Herhangi bir Vampir. Ama yine de oydu.

Bir zar atışı.

Çekiliş şansı.

I LOWE'U ÜÇ GÜN BOYUNCA GÖRMEYİN.

Ya da: Lowe'u görüyorum. Birkaç kez. Hatta sürekli. Ama asla Lowe değil, benimle çatıda takılan ve bana banyo çizen ve Bir keresinde kulaklarımın ucuna bakmak için saçlarımı geriye çekti ve sonra kendi kendine *güzelce* mırıldandı. Her zaman Alfa Lowe'dur. Acil meseleleri tartışıyor. Cal ve yedekte başka bir ikinci grupla birlikte Were ve Vampyre bölgeleri arasında mekik dokuyor. Owen ve Maddie Garcia ile bir parçası olmak istemediğim ama olmayı dilediğim kapalı kapılar ardındaki toplantılarda istişare etmek.

Serena ve ben kalçamızdan bağlıyız, cerrahi olarak, sanki yeniden on iki yaşındaymışız ve birlikte trigonometri çözüyormuşuz gibi. Alacakaranlıkta uzun, rahat ve sessiz yürüyüşlere çıkıyoruz. İsteddiği zaman dirseğinden tüy çıkarabildiği gerçeğiyle ilgili şakalar yapıyoruz. Odamda takılıyoruz, Serena dünyayla bağlantısı kesildiğinde olan biten her şeyi okuyor, ben tavandaki siyah noktalara uykulu gözlerle bakıp bunların küçük böcekler mi yoksa kir lekeleri mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Nedense hep yanılıyorum.

Juno, Serena ile sohbet etmeye geldiğinde bize "İyi genetik test kayıtlarımız var," diyor. "Eski ebeveyninin kim olduğunu bulmaya çalışabiliriz. En azından hangi sürüden ve topluluktan geldiklerini."

Serena bana bakıyor, araştırıyor ve ilk içgüdüm onu cesaretlendirmek oluyor. Sonra boğazının bir kez ve sonra tekrar kararsızca titrediğini görüyorum. "Belki de bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalısın," diyorum ve sanki bunu düşünmek için bile benim iznime ihtiyacı varmış gibi rahatlayarak başını sallıyor.

Bu kararsızlık ona göre değil. Yine de Serena artık *onun* gibi değil. Serena aylarca penceresiz bir tavan arasında tek başına tutuldu ve bu, belki de başka bir tür olduğuna dair bir fikir edinmeye başlamasından *sonra oldu*. Serena garip saatlerde uykuya dalıyor ve sonra dönüp duruyor ve geçen hafta onu, tanışmamızın önceki on yılında olduğundan daha fazla ağlarken yakaladım. Serena azalmış değil ama dikkati dağılmış görünüyor. Asılsız. Geçiş yapıyor.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, dalgın dalgın saçlarını örüp pencereden dışarı bakarken mırıldanıyor: "Acaba Werelarla biraz zaman geçirsem iyi olur mu? Sadece nasıl olduklarını görmek için." Aklıma Juno'nun Serena'nın halkından onu kaçırmayan, hapsetmeyen ya da terk etmeyen ilk kişi olduğu geliyor.

Ertesi gün Owen'ı konsey toplantıları arasında yakaladığımda, "Lowe'a bir şey sormam gerekiyor," diyorum. Kaşlarını çatmış, babamın ofisindeki dokunmatik ekrana bakıyordu. Kan lekelerinin icabına bakılmamış - ya da belki de bakılmış ve siyaha yakın izler kalıcı hatıralar olarak kalmış. "Nerede o?"

"Sanırım evinde." "Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum." Gergin görünüyor, sanki bir elini saçlarında gezdiriyormuş gibi. Güç ona yakışmıyor - en azından henüz değil. "Müzakereler şimdilik sona erdi, yani bir süre için değil."

"Oh." Gözlerim açılıyor ve Owen sonunda kafasını kaldırıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sanırım onunla geri dönebileceğimi düşündüm. Orada yaşadığım için." "İstiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İstemiyorsan orada yaşamak zorunda değilsin."

"Peki ya ittifak?"

Omuz silkiyor. "Gelecek hafta konsey, Kurtadamlarla ittifakımızın parametreleri konusunda resmi bir oylama yapacak. Bu arada Lowe ve ben aynı fikirdeyiz ve ikimiz de senden ya da Gabi'den artık Teminat olarak hizmet etmenizi istemeyeceğiz."

"Konseyin bunu onaylayacağından şüpheliyim-"

"Konsey, Babamın bir sürü yasadışı şey yapmasını sağladı ve şimdi hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorlar ve kışlarını örtmeye niyetli olmasalar bile, onlara Weres ve İnsanlarla şartlı bir ittifak getiriyorum. Yani evet, ben ne dersem onu onaylayacaklar." Tamam, belki de yanılmışımdır. Güç ona dönüşüyor. "Gabi zaten Were bölgesine geri döndü. İstedğin yerde yaşamakta özgürsün, o yüzden sana tekrar sorayım: Lowe'la yaşamak istiyor musun?"

Bu o kadar açık ve doğrudan bir soru ki, ancak başka bir soruyla geçiştirebiliyorum. "Bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

"Yapmamı istiyor mu, yapmamı bekliyor mu gibi. Söyledi mi? *bir şey var mı?*"

Bana acımasız bir bakış attı. "Ben acı çeken bir teyze değilim." Başımı eğiyorum. "Öyle görünüyorsun ama."

"Ofisimden defol git."

Gözünü dikiği kağıt ağırlığından kaçmak için dışarı çıktım. Sonra istediğimi alamadığımı fark ediyorum. İdari bir karar veriyorum: adımlarımı geri çekiyorum, Owen'ın arabasının anahtarlarını alıyorum ve birkaç dakika sonra Serena ve ben yoldayız, meşe ağaçlarının arkasında solgun bir güneş batarken köprüyü geçiyoruz. Üzerimde herhangi bir diplomatik evrak yok ama adımı beyan ettiğimde kontrol noktasındaki Were beni yüz tarayıcısından geçiriyor ve geçmeme izin veriyor.

Serena'yı Juno'nun evine bırakıyorum ve onların kurt formunda ormana doğru zıplayışlarını izlerken gülümsüyorum, rüzgâr yumuşak kürklerinde dalgalanmalar yaratıyor. Serena'nın şu anda ihtiyacı olan şey bir arkadaş ve ben de bunu kolaylaştırdığım için mutluyum. Ayrıca, yardım istediği ve beni dışlamadığı için şaşırtıcı derecede rahatladım.

"Köstekleri kovalamanız ya da birbirinizin kışını koklamanız ya da her neyse, işiniz bittiğinde bana mesaj atın" diye arkalarından bağıyorum. "Lowe's'a gidiyorum!"

Evi her zamanki gibi kilitli değil ama alışılmadık bir şekilde boş. Ayakkabılarımı çıkarıp ahşap merdivenleri tırmanıyorum ve kan torbalarının hâlâ benim için otomatik olarak teslim edilip edilmediğini merak ediyorum. Ana'yı tekrar ne zaman göreceğimi. Serena ve Sparkles/Sylvester'ın yeniden bir araya gelip gelmeyeceğini.

Odama girdiğimde midem bulanıyor. Burası ilk taşındığım zamankinden daha ıssız görünüyor. Biblolarım, kitaplarım, filmlerim ve hatta bazı kıyafetlerim bile kutuların içine geri konulmuş.

Artık burada istenmiyorum. Tahliye ediliyorum.

Muhtemelen bir sebebi vardır. Lowe seni öylece kovmaz.

Ama umursamamak için kendimi zorlayamam. Kalbimde daralan bir çekim var ve eğer dışarı atılmıyorsam, yine de uzaklaştırılıyorum. Amacıma hizmet ettim ve-

"Sefalet mi?"

Arkamı döndüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Lowe. Tavan ışıklarının sıcak parıltısında bana bakıyordu. Gülümsemiyor ama beni gördüğü için mutluluk saçıyor. Deri bir ceket giyiyor ve elleri yanlarında, biraz sert. Sanki onları bilinçli olarak orada tutuyormuş gibi. "Selam."

"Selam." Gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor. Sonra baş başa yaptığımız son konuşmayı hatırlamama yetecek kadar uzun bir süre sessiz kaldık.

Çok uzun.

"Yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Umarım izinsiz girmiyorumdur."

"İzinsiz girmek mi?" Beni gördüğüne duyduğu sevinç yerini şaşkınlığa bırakıyor ve bu şaşkınlık yerini sert bir anlayışa bırakıyor. "Burada yaşıyorsun."

Sormuyorum, değil *mi*? Çünkü bu güvensiz, mızımız ve belki biraz da pasif agresif bir tavır olurdu ve şimdi bunların hiçbirini olmadığını hatırladım. En azından Lowe'a karşı.

"Serena'yı bıraktım ve bence o ve Ana buluşabilseler harika olurdu. Bu Serena'ya iyi gelebilir, ya da tam tersi. Dışarıdaki tek yarı Weres'in onlar

olduğundan şüpheliyim ama ..."

"Bildiğimiz kadarıyla."

Başımı salladım. "Sorun olur mu?"

Çenesini kaşıyor. Sakalı onunla tanıştığımın beri en uzun sakalı. Son birkaç gün onun için nasıl geçti? "Koen onu geri getirdiğinde Ana'ya ailesinden bahsetmeyi planlıyorum. Bu konuşmayı daha sonraya saklayacaktım ama bunu bilen çok fazla insan var ve bunu başkasından öğrenmesini istemiyorum. Ondan sonra, Serena ile tanışmasını çok isterim. Ve tabii ki, Serena'ya kapımız her zaman açık. Eğer isterse sürümümüzün bir parçası olabilir. Ben yokken Juno'yu onu kontrol etmekle görevlendirdim ama şimdi döndüğüme göre her şeyi açıklamak için bir toplantı ayarlayacağım."

"Geri mi?"

"Emery ile uğraşıyorduk."

Gözlerim büyüdü. "İğrenç mi?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ve omzunu kapıya yaslıyor. "Gerçekten de öyle."

"Yanlış Were'den şüphelenmiştik, değil mi?"

"Konu Ana'ya geldiğinde. Sonunda Emery'yi üç ay önce bir okulda meydana gelen patlama da dahil olmak üzere Loyalların faaliyetlerinden sorumlu tutmak için yeterli kanıtımız var. Ona bir mahkeme olacağını bildirmeye gittim. Ama konu kız kardeşime gelince ..." Yüz ifadesi kararıyor. "Mick'e inanmayı seçtiysem bu onun suçu değil."

"Oğlunu buldun mu?"

"Evet. Birlikteler ve çok iyi korunuyorlar. Ne yapacağımdan henüz emin değilim." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Gerçekten üzgünüm Lowe," diyorum ağır bir sesle. "Ona ne kadar güvendiğini biliyorum."

"Başka bir Were olsaydı, bana yalan söylediklerini anlardım. Ama Mick'in kokusu büyük ölçüde değişmişti. Ekşi, acı ve baskındı ama kederden kaynaklandığını düşündüm. Birinin eşini ve oğlunu kaybetmesi insana bunu yapar."

Bir adım daha yaklaşıyorum, onu rahatlatmak istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Sonunda son derece yetersiz bir "Özür dilerim" cümlesini tekrarlıyorum. Devam etmeye çalışıyorum,

Mideme ağır gelen o kelime yumağını açmaya çalışıyorum ama ses dudaklarımda boğuluyor. Bodurum, tutarlı olmaktan acizim.

"Senin gibi değil," diyor ince bir gülümsemeyle. "Ne değil?"

"Tam olarak ne düşündüğünüzü söylemiyorum."

"Doğru. Evet." İçimi bir öfke dalgası kaplıyor. Onu savuşturmak için ayağımı zıplatıyorum. "Bana karşı dürüst olduğunu düşündüğümde sana karşı dürüst olmak daha kolaydı."

Kaşlarını çattı. "Benimle dürüstçe konuşabilirsin, Misery. Her zaman."

Sabırsız bir nefes veriyorum, sonra ona doğru yürüyorum, saldırmaya hazırım. Çok yaklaştığımda duruyorum, gözlerimin içine bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. "Neden yapayım ki? Beni uzaklaştırman gerektiğine karar verdiğinde en derin yaralarımı ve geçmişim hakkında bildiklerini beni incitmek için kullanabilesin diye mi?"

Bana söylediği şeyleri hatırlayınca sanki benim kadar onun da canını yakmış gibi çökmüş görünüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Yalan söyledin," diye suçluyorum. "Bunların hepsini söyledin ve hepsi yalandı."

İnkâr etmiyor ki bu beni daha da kızdırıyor. Onun yerine ciğerleri dolana kadar derin ve yavaş nefes alıyor.

"Neden?" Dürtüyorum. Cevap gelmeyince elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. "Bana gerçeği söylemen için seni zorlayabilirim." Başparmağım kaşlarının arasına bastırıyor. "Seni köleleştirebilirim."

Gülümsemesi hüzünlü görünüyor. "Zaten yaptın, Misery."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Sonra onları açıp soruyorum, "Ben senin eşin miyim?"

"Söylediklerimde ciddiydim," diyor sakince. "Anlayamadığınız kelimeleri kullanmamalısınız."

"Doğru." Öfkeyle topuklarımda üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum. Sikerim böyle işi. Eğer Were kelimelerini kullanmamı istemediyse, o zaman onları bana vermemeliydi.

"Sefalet." Lowe'un eli bileğime yapışıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Kıpırdanmaya çalıştığımda, kolu beni tekrar kendisine çekmek için belimi sarıyor.

Sıcaklığı kavurucu. Yanağının boynumun kıvrımına sürtünmesi, lezzetli bir şekilde kaba.

Tekrar nefes aldığını duyuyorum, bu sefer kendini tutmadan. "Benim duygularım. İsteklerim. Arzularım. . . Onlar benim, Misery. Senin uğraşman gereken şeyler değil."

Öfkeyle elini sıkmaya çalışıyorum. "Tabii ki öyle. Bu da ne demek oluyor-"

"Bu, *benim* ihtiyaçlarıma göre karar vermeni istemediğim anlamına geliyor. Mecbur olduğun için benimle birlikte olmanı istemiyorum çünkü aksi takdirde mutsuz olacağımdan endişeleniyorsun." Keşke gözlerini görebilseydim. Sesi aynı anda kalın, kaba ve alçak, sanki biri içine mümkün olduğunca çok duygu doldurmuş ve sonra da silmeye çalışmış gibi. "Düğünde, ilk kez yanıma geldiğinde çok kızmıştım. Kaderin bir cilvesi olarak eşimi bulduğum ve asla gerçekten sevemeyeceğim biri olduğu için öfkeliydim. Seni her şeyden çok istiyordum ama yine de kendimi *kapana kısılmış* hissediyordum. Sonra seninle vakit geçirmeye başladım. Seni tanımaya başladım ve sen beni mutlu ettin. Beni daha iyi yaptın. Kendimin her parçası olmak istememi sağladın, geride bıraktığımı sandığım parçalarım bile. Ve bir gün uyandım ve dünyadaki en güzel şey gibi kokmasan da seni daha az istemeyeceğimi fark ettim."

"Lowe-"

"Ama sensiz de hayatta kalabilirim, Misery. Tek yapmam gereken ..." Sıcak, sessiz bir kahkaha atıyor. "Sensiz olmak. Tek yapmam gereken buna katlanmak. Ve bu iyi olmayacak. Ama yine de senin mutsuz olmanı izlemekten daha iyi olacağını düşünüyorum. Sana olan aşkımın seni bana bağlamasına izin vermektense-"

"Peki ya *benim* sana olan aşkım?" Kollarında dönüyorum ve bu sefer bana izin veriyor. "*Bu* beni sana bağlayabilir mi? Hissettiklerine karşılık vermek için iznin var mı?"

Dudakları ayrılıyor.

"Hayır. *Hayır*. Sana karşı hissettiklerime şaşırmamalısın. Bu konuda dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım ve biliyor musun?" Ellerim titremeye başlıyor ve onları göğsüne doğru yumrukluyorum. "Hayır. Eğer aptal kocama aşık olmak istiyorsam, kocama aşık olacağım."

Aptal kocamdı, beni sevdiğini kabul etse de etmese de. Dahası da var. Burada yaşayacağım, o yüzden kutuları hemen boşaltabilirsin. Ana'nın hayatında olacağım, çünkü o beni seviyor ve ben de bir *şekilde* onu seviyorum, tamam mı? Ve Were bölgesinde kalacağım, çünkü en iyi arkadaşım sizden biri ve hayatımda ilk kez insanlar bana gerçekten çok iyi davrandılar ve bir gölde yaşamayı seviyorum ve bu sürünün kan emici ucubesi olmayı umursamıyorum ve

-" Daha fazla tehdit savurabilirdim ama sözümü kesti. "Pencereler.

Onları değiştiriyorum."

"Bu nasıl olur-"

"Yuva'da sahip olduklarınızı gördüm. Owen nasıl çalıştıklarını anlattı. Seni taşı mıyordum, sadece eşyalarının zarar görmesini istemedim."

"Oh." Anlaşılmıyor. "Bu çok düşünceli. Ve pahalı?"

Umursuyor gibi görünmüyor. Onun yerine alını alnıma değiyor ve eli yanağı mı sarıyor. Sesi kırık bir fısıltı. "Korkuyorum, Misery. Dehşete düştüm."

"Neyin?"

"Beni terk etmene nezaketle izin vereceğim hiçbir dünya, hiçbir senaryo, hiçbir gerçeklik yok. Eğer şimdi gitmene izin vermezsem, beş yıl, beş ay, beş gün sonra bunu yapamayacağım. Her saniye seni çok istiyorum ve her saniye seni daha çok istemenin eşiğindeyim. Her saniye, iyi olanı yapmak için son şansım. Hayatının tamamını almadan yaşamana izin vermek için-"

Ağzımı onunkine bastırmak için çenemi yukarı kaldırıyorum. Birçok kez öpüştük ve bu muhtemelen içlerinde en ölçülü olanı. Ama dudaklarının dudaklarıma yapışmasında çaresiz ve çılgınca bir şey var, tamamen kaybolmuş bir şey.

Geri çekiliyorum. Gülümse. "Kapa çeneni, Lowe." de.

Gülüyor, adam elması sallanıyor. "Katılmak istediğini iddia ettiğin sürünün Alfa'sıyla konuşmak için uygun bir yol değil."

"Doğru. Kapa çeneni, Alfa." Onu tekrar öpüyorum, bu sefer uzun uzun. Beni sıkıca tutuyor, sanki durduğu anda kaçacakmışım gibi morarıyor. "Beni daha önce

Serena," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Fikrimi değiştirecek bir tip değilim." "Hayır, değilsin."

"Anlıyorum, eş meselesi yüzünden kendini sıkışmış hissediyorsun." Aceleyle bir adım geri atıyorum, aniden bu konuşmanın fiziksel mesafe gerektirip gerektirmediğini merak ediyorum. "İstesene bile çekip gidemeyecekmişsin gibi hissetmek zor olmalı. Sanki biri sonsuza kadar senin sorunun olacakmış gibi-"

Başını sallıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Sen bir sorun değilsin, Misery. Sen bir *ayrıcalıksın*."

Lowe'un ki hızlandıkça benim kalbim de yavaşlıyor, benim her bir atışıma karşılık onunki üç atıyor. Bedenlerimiz, en temel seviyede ne kadar farklı olduğumuzu haykırıyor.

Yine de umurumda değil. Onun da umurunda değil. "Deneyeceğiz o zaman. Sonuçta her ilişki böyle değil midir? Biriyle tanışmak ve o kişiyle birlikte olmayı herkesten çok istemek ve bunu yürütmeye çalışmak. Ve ben ... belki donanıma sahip değilim, ama yazılım burada ve onu ben programlıyorum. Belki benim sana uygun olduğum şekilde sen bana uygun değilsin, ama ben yine de seni *seçeceğim*, tekrar ve tekrar ve tekrar. Benim olduğundan emin olmak için özel bir genetik izne ihtiyacım yok-"

Cümlemi bitiremiyorum. Çünkü beni hiç durmayacakmış gibi doyumсуzca öpüyor ve ben de onu aynı şekilde öpüyorum. Bu sefer yoğunluk, rahatlamayla birlikte artıyor.

"Buradasın," diyor boynuma doğru, beni geriye doğru iterek. Bu bir soru değil, benim için de değil. Güçlü elleri başımın arkasını kavıyor ve başımı sallamama izin vermiyor. "Kalıyorsun." Meselenin onun içine yerleştiğini hissediyorum, ikimizin kesinliğini.

Lowe'un farklı bir parçası devreye giriyor ve beni tekrar duvara doğru itiyor.

"Eşim. Eşim," diye inliyor, sanki o ana kadar bu kelimeyi kendisiyle ilgili olarak düşünmesine izin vermemiş gibi. Beni kucağına alıp yatağı taşıdığı anda içimdeki hava boşalıyor. "Dostum," diyor tekrar, sesi her zamankinden daha derin, o kadar sert ki kollarımı boynuna dolayıp onu aşağı çekiyorum, içindeki aceleciliğı, ellerindeki çılgınca titremeyi yatıştıracağını umarak. Nefesi saçlarımda sendeliyor, ben de onu itiyorum.

geniş omuzları bizi çevirene kadar. Sonra durgun, tadını çıkaran öpücüklerle tempoyu ayarlayan ben oluyorum ve içindeki o canlı gerilim yavaşça eriyor.

Kanının kokusunu içime çekiyorum, baş döndürücü ve güçlü. "Bunu seviyorum," diyorum. "*Seni seviyorum.*"

İnanılmaz bir nefes çekiyor. Sıcaklık karnıma, belkemiğime doğru ilerliyor. Gömleğimi çıkarıyorum, o da elleri ve ağzıyla hevesle beni takip ediyor. Köprücük kemiğimi ısıtıyor, meme uçlarımı emiyor, göğüslerimi dişliyor. Her dokunuşta yavaşça birbirimize bağlandığımızı hissediyorum - ta ki o durana kadar.

Uzun parmakları kalçalarımın etrafında inanılmaz derecede sıkı bir şekilde bükülüyor, sonra gevşiyor.

Bana bakmak için geri çekildiğinde dudakları koyu kırmızı, gözleri keskin ve berrak.

"Durmamız gerekebilir."

Gülüyorum, zaten nefes nefese kalmışım. "Bu da başka bir Alfa Were suçluluk duygusu nöbeti mi?"

"Sefalet." Durdu. Dudaklarını yalıyor. "*Gerçekten yaralıyım. Ayrı kaldık ve sen çok güzel kokuyorsun ve sarhoş edici şeyler söyledin, kalmak için burada olduğun gibi ve ben sınıra daha yakıyım-*"

Çenesinin kenarına doğru gülüyorum. "Tamam. Daha fazla kendinden nefret etmeye başlamadan önce şunu söyleyeyim, kanını tekrar içeceğim. Tamam mı Lowe?"

Kısık bir "Siktir" tıslıyor ve hevesle başını sallıyor. "Ve seks yapacağız."

Kalçaları benimkilere baskı yapıyor. Nefeslerimiz kesiliyor. "Tamam. Tamam," diye tekrarlıyor, aniden kararlı. Kendini kontrol ediyor. "Durabilirim. Ne zaman duracağım-"

"Durmayacaksın." Yanağını öpüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve sonra kulağına fısıldıyorum. "Senin ... düğümün gerçekleştiğinde, sen ..." Bağlamak mı? Bağlamak mı? *Bağlamak mı?* Daha iyi bir kelime dağarcığına ihtiyacım olacak. "Bunu içimde yap."

Lowe beni göğsüne bastırdı. "Eğer seni incitirsem-"

"O zaman canımı biraz yakacaksın. Senden beslenirken canını *yaktığım* gibi, çünkü derini yırtıyorum. Ve birkaç dakika sonra benim için gerçekten iyi oluyor ve sanırım senin için de öyle."

Tek cevabı derin bir homurtu oluyor. İstemsiz gibi görünüyor ve gülmemek için alt dudağını öpüyorum.

"Her şey yoluna girecek. Olmazsa, bunu konuşuruz. Biz farklı türleriz ama bu uzun vadeli bir ilişki ve isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız konusunda dürüst olmalıyız ve senin bunu *istediğin* ve hatta muhtemelen buna *ihtiyacın olduğu* açık-"

Gözlerini kapatıyor. Sanki buna gerçekten ihtiyacı varmış gibi.

Ama en önemlisi: "Mesele şu ki, yapmanı *istiyorum*. Bu farklı bir şey, bunu inkar etmeyeceğim ve belki de çok iyi sonuç vermeyecek ama bu fikir ..."

"Garip mi?"

"Aslında şöyle diyecektim..." Ağzım kurudu. "Sıcak."

Gözbebeklerinin büyüdüğünü görüyorum ve iş bitiyor. Lowe'un otokontrolü kırılıyor ve ben onun altındayım. Kıyafetlerim çılgınca çekiştirilerek çıkarılıyor, ardından onunkiler geliyor ve buna yakın bir şeyi ilk kez yaptığımız zamanı hatırlıyorum. Küvetteki ölçülü tereddütünü. Bana dokunma şeklini, elinin belimi şekillendirip bedenimi bir adak gibi onunkine doğru eğmesini zar zor fark edebiliyorum.

İkimiz de bu işi yavaştan almak istiyoruz ama o düşündüğümünden daha sert ve ben de onun beklediğinden daha ıslığım. Çok az sürüyor, kıvrımlarımın arasından sadece birkaç itiş, ama eşiğindeyiz. Sikin küt başı klitorisime çarpıyor ve geri çektiğinde, girişime takılıyor, içeri kaymaya hazır.

"İçiniz çok sıcak. Çok ıslaksın, sadece benim düğümüm için." Şakağıma bir öpücük konduruyor ve *yumuşak* olabilecek bir şeyler fısıldıyor. Sonra içimin derinliklerine doğru itiyor. Kafamda hafif alarm zillerini çaldıran, gerici ve tatmin edici bir şekilde büyük. Kıvrıyorum, kendimi kısıtılmış, kazığa oturtulmuş hissediyorum ve bu ikimizin de ihtiyacı olan yeniden ayarlama.

Kabzasına kadar giriyor.

Avuçlarımı şilteye vurarak doğruluyorum.

Kalplerimiz aynı anda durdu ve sonra devam etti. Benimki gecikmeli g mb rt lerle. Onunki davul sesi gibi.

"Sefalet. Senin içinde yaşamak istiyorum."

Beni kollarının arasına aldı. A zının k  esini öpmek için çenemi kaldırıyorum ve sekse hiç ara vermiyoruz. Lowe sonuna kadar çekiyor ve sonra düzensiz, vurucu bir ritimle, hızını kesmeden tekrar içeri itiyor. Geçen sefer sonunu getirmeye  alı mı tı. Bu sefer, gelmekte olan şeye balıklama atlıyor ve bedenim anlamıyor olabilir ama coşkuyla karşılık veriyor. Beni sikerken bakışları benimkileri tutuyor, kalçalarının baskısı beni açıyor ve gözlerim kapandığında zevke teslim oluyorum. Kula ıma bir şeyler söylüyor, *iyi* ve *tamam* gibi şeyler, anlamsız bir konuşma, çünkü düşüncenin çok ötesinde. İ  kaslarım onu daha uzun süre içimde tutmak için kasılıyor, sikinin etrafını sıkıyor ve artık a ına olduğum o sıvı ısı içime tırmanıyor.

Ve sonra bir şeyler de i iyor. Lowe bir, iki kez o kadar sert pompalıyor ki ellerim onun terli omuzlarına kayıyor. Ağır nefes alıp vermelerin kre endosu aniden duruyor ve gözlerim açılıyor.

Onu yine endişeli bulmayı, onu rahatlatmak zorunda kalmayı bekliyordum ama kontrolü bunu açtı. "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor ve sesinde hiçbir belirsizlik yok, sadece bunun böyle olması gerektiğini biliyor. Konu amıyorum, o yüzden başımı sallıyorum. O da ba ını sallıyor ve "Ba lıyor." diyor.

Bir an sonra muazzam bir baskı hissediyorum. Beni yavaşça dolduruyor, sikinin dibindeki  i lik geri çıkamayacak kadar büyüyene kadar bir, iki kez yavaşça itiyor. Sonra titriyor, derinlerden homurdanıyor. Di lerimi boynunda gezdiriyorum, o da inliyor, yüzümü boğazına, kalçalarımı da kasıklarına bastırıyor. D   m n n  i kinli i gittikçe büyüyor.

Tuhaf hissediyorum. Dolu. Güzel. Hatta hissedebilirim bile.

"Bunu yapacağım, Misery. Gelmem gereken yere geleceğim." Sesi zar zor anlaşılıyor. "O küçük, daracık aletine bir d   m ataca ım-" Ani bir kayma ve basınç artıyor. Lowe geliyor, orgazmı ikimizin de hazır olmadığı kadar güçlü bir şey. Gidecek yer kalmadığında bile daha derine inmeye çalışıyor, hatta benim

zevkinin sona ermiş olması gerektiğini düşünüyorum. "Benim güzel eşim." diyecek kadar aklını başına toplayana kadar kendimi uysal ve misafirperver hale getiriyorum. Çok iyi karşılıyorsun." İçime fişkirirken bir başka zevk dalgası üzerine çöküyor ve boynu geriye doğru geriliyor, gözleri kamaşıyor.

Kalçalarımın etrafında dönüyorum, test ediyorum, çekiştiriyorum ve onun içime yerleştiğini ve birbirimize bağlandığımızı görüyorum ve evet, bu

"Güzel," diyorum. Acının sınırındayım. Ama aynı zamanda ısı ve hislerden oluşan bir varlığım. Kaslarım seğiriyor ve o hala içimde titreyerek nefes veriyor. Doruk noktasının spazmları koca bedenini kasıyor. "Bu çok iyi. Ben sadece "

Çok güzel hissettiriyor, daha fazla temasa ihtiyacım var. Daha fazla sürtünme. Hareket edemese bile hareket etmesini istiyorum. Düğümünün üzerinden kendimi becermeye çalışıyorum ama hiç esneme yok. Etrafında sıkışmaya çalışıyorum ve Lowe nefessiz bir kahkaha atıyor. Kendini orgazmın sersemliğinden kurtarmış gibi görünüyor, beni susturup aramıza uzanacak kadar.

Çok az sürüyor, sadece başparmağının bir fırçası ve sonra ben de geliyorum. Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor ve hiçbir şeyi bu kadar şiddetli, çılgınca, acı verici bir şekilde iyi *hissetmemiştim*-

"Lowe." Bu kadar yoğun olmasından korkuyorum. Ama o sözsüz bir inilti çıkarıyor, köprücük kemiğimi ısıyor ve onun da tıpkı benim gibi hissettiğini biliyorum, zevk acımasız, titreşimli, durdurulması imkansız.

"Benim güzel eşim, düğümümün her yerine boşalıyor. Bunu her gün yapacağız," diye kulağıma fısıldıyor. "Ve hazır olduğunda, seni önemli yerlerinden ısıracağım. Bir yara izi bırakacağım ve her sabah ve her gece onu yalayacağım. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Vahşi, dipsiz bir coşku içimde tatlı tatlı titreşiyor. *İşe yarıyor*, sanırım. *Biz çalışıyoruz*. Ama bunu söylemeye zahmet etmiyorum, çünkü çok açık. Onun yerine "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Titriyor ve ben onun üzerine çıkana kadar bizi çeviriyor. Sırtımın kabarıklığını izlerken elleri hafifçe titriyor. Tırnakları ... hayır. Hayal görüyor olmalıyım. "Şimdi..." Gözlerini kapatıyor ve sanki içimde daha derine inmeye çalışıyormuş gibi kalçalarını kaldırıyor. İşe yaradığından emin değilim ama düğüm duvarlarıma güzelce sürtünüyor. Haz ve zevk arasında enfes bir çizgi çiziyor.

ve benim tarafımda daha fazla spazmı tetikliyor. Sonra da onunkini. "Siktir," diye mırıldandı kısaca. Ve tekrar konuşabildiğinde homurdanıyor: "Şimdi her şey olması gerektiği gibi. Seni istediğim yere getirdim."

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum." Şakağımı öpüyor. "Uzun bir süre, umarım."

"Yani, önemli bir telefon görüşmesi yapmak için gerçekten ayrılmam gerekirse ..."

Kalçalarımı öyle bir sıkıyor ki neredeyse güleceğim. Lowe dudaklarıma doğru ilerliyor ve beni bir anlığına derinden öpüyor. "Acımadığına emin misin?"

"Hayır. Bu . . ." *Olağanüstü. Fantastik. Tuhaf bir şekilde güzel.* "Sanırım ben Were seksini seviyorum."

"Seks değildi." Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor. "*Eş* seksi."

Bu kelime karşısında gülümsediğimi hissediyorum. "Bu her seferinde olacak mı?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyor, eli terli saç tellerimi geriye itmeye geliyor. "Hissettiklerime bakılırsa, olmayacağını hayal bile edemiyorum."

"Çünkü biz-" Elini fark ettiğimde duruyorum. Elinin büyük bir kısmı hâlâ insan formunda ama tırnakları pençeye dönüşmek üzere.

"Özür dilerim," diyor utangaç bir ifadeyle. Vücuduna hayran kalarak onları geri çekmek için gösterdiği çabayı izliyorum. Benimkinin içinde nasıl hissettirdiğine. Yapabildiği şeyler. "Olmam gerektiği kadar kontrollü değilim. Her şey gerçekten ..."

"Yeni mi?"

"Güzel. Başka hiçbir şey gibi, asla."

"Werelerin genelde yaptığı bir şey var mı? Benim yapmam gereken bir şey?"

Sessiz bir şaşkınlıkla gülüyor ve başını sallıyor. "Olsaydı bile bilmezdim. Bunu istemezdim. Sen mükemmelsin ve ben ..." Parmakları aramızda kayıyor, göbeğimizin terini geçerek beni daha fazla zevkle seğirtiyor. Kaslarım onun etrafında çırpınıyor ve buna karşılık olarak içime daha fazla sıvı dolduğunu hissediyorum. Ve yeni zevk dalgası sona erdiğinde ve ben onun üstünde nefes nefese kaldığımda, Lowe'un bana birleştiğimiz yerden dokunduğunu fark ediyorum. Sikiinin içimde kilitlendiği yere. Sanki bunun gerçekten olduğuna dair dokunsal bir kanıtı ihtiyacı varmış gibi.

Bizi yan çevirdiğinde, uzun bacaklarımdan biri onunkinin üzerine çıktığında, bedenlerimizin mühürlenmesinin ötesinde bile boşalmasının içimden damladığını hissedebiliyorum. Ve

Yatağın ve birbirimizin dağınıklığı. Nedense, bu iyi bir şey gibi görünüyor.

Dışarıda, dalgalar göl kıyısına çarpıyor. Lowe'un parmakları yanağımı sarıyor. Zevkin içimde bir kez daha yükseldiğini hissediyorum ve uzun bir süre için yerleşiyorum.

UYANDIĞIMDA HALA GECE YARISIYDI. YALAN SÖYLÜYORUM

Yatağa uzandım, yanağımı yastığa gömdüm, kendimi gevşemiş ve sıkılmış hissediyorum, sanki bir ömürlük his vücuduma sıkıştırılmış ve sonra da vücudumdan sıkılmış gibi.

Şaşırtıcı derecede güzel.

Lowe yanımda, bir dirseğine dayanmış, yarı dalgın, yarı takıntılı bir şekilde her yerime dokunuyor. Kürek kemiklerimi birleştiren çukurda geziniyor. Kıçımın yuvarlak hatlarını takip ediyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve kulağımın ucunda gezdiriyor. Tam bacaklarımda arasını avuçluyor, umursamıyor ya da belki de orada bıraktığı kaygan karmaşadan heyecan duyuyor, harcamasını içime geri itmeye hevesli.

Göz kapaklarımda çırpınarak açılmasına izin veriyorum ve onun vücudumun her kıvrımını, açısını ve eğimini gözlemlemesini, gözlerindeki büyülenmiş bakışla büyülenmesini izliyorum. Odaklanmış, basit bir dokunuşta kaybolmuş ve yüzüme bakıp beni uyanık bulana kadar birkaç dakika geçiyor. Gülümsemesi aynı anda hem çekingen ve tereddütlü hem de gururlu ve ışıltılı.

Onu istiyorum - *bunu* onunla birlikte istiyorum - o kadar çok, o kadar güçlü bir şekilde, eşit derecede dehşet verici ve uçurucu.

"Merhaba."

Ben de gülümserim. Dişlerimle. "Ne kadar sürdü? ?"

"Yaklaşık otuz dakika." Omzumun hizasında ağzı açık öpücükler bırakmak için eğiliyor. Kulağıma mırıldanırken eli kıçımın etrafında kıvrılıyor, "Çok iyiydin, Misery. Kolay olmamıştır ama beni çok iyi karşıladın. Sanki bunun için yaratılmışsın."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Vücudumdaki zengin acının tadını çıkararak yer değiştiriyorum. "Ana ve sürünle ne kadar meşgul olduğunu düşünürsek, seks için bir program yapmamız gerekebilir."

Şaka gibi ama ciddiyetle başını sallıyor. "Beni takvimine ekle."

"Pazar sabahları erken saatlere ne dersin? Ama sabah 10'dan önce, yoksa üzerine yıkılırım."

"Siktir et. Her gün iki saat tasarruf edin."

Gülüyorum ve keskin elmacık kemiklerinde kalan yeşil kızarıklığa hayretle bakıyorum. *Benimkiler*, diye düşünüyorum, mutlu, açgözlü, açgözlü. Bu yeni bir duygu, ait olmak. Sahip olmak.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor usulca ve ben bir kez daha gülüyorum. "Canını yakmış gibi mi görünüyor?"

Tereddüt ediyor. "Uzun sürdü ve işe yaradı ... belki de benim için biraz fazla işe yaradı. Bir süre neredeyse baygınlık geçiriyordum ve en dikkatli halimde olduğumdan şüpheliyim."

"Hayır, acımıyor Lowe." Gözlerini tutuyorum ve sakın bir şekilde soruyorum, "Peki ya sen?"

Bakışları solgunlaşıyor ve tekrar gülmek istiyorum. O ve ben. Birlikte. Asla gerçekleşmemesi gereken, tüm zamanların en büyük olayı.

"Serena beni aramaya gelebilir," diyorum. "Yakın zamanda travma geçirmiş benliğinin türler arası bir seks anına rastlayıp *daha* da travmatize olmasını istemiyorum, o yüzden-"

"O yarı Were yarı İnsan," diyor Lowe. O meramını anlatmaya devam edene kadar merakla onu izliyorum. "Ortaya bir sürü melez çıkmadığı sürece, sadece türler arası ilişkileri olacak."

"Oh." Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalışıyorum ama vazgeçmek zorunda kalıyorum. Beynim yumuşacık, zevk kalıntıları, gürültülü bir sessizlik ve Lowe'un kanının kokusuyla yumuşak. "Her iki durumda da duş almalıyım."

"Hayır," diye sertçe emrediyor, Alfa sesiyle. Kasları sanki dövüşe hazırlanmış gibi kasılıyor. Sonra tepkisinin gülünçlüğünü fark etmiş olmalı, çünkü gözlerini kapatıyor, boğazı çalışıyor.

Başımı eğiyorum. "Eskiden banyo yapmamı sorun etmezdin."

"Bu farklı. Çok şey oluyor." Başını işaret ediyor ama sonra vücuduna bakıyor. *İçimde çok şey oluyor*, demek istiyor. "Birkaç gün gözümün önünden ayrılmama izin verebileceğimi sanmıyorum. Ya da haftalarca." Sesi özür dilemeyen ve pişmanlık duyan bir tondaydı - mümkün olduğunu düşünmediğim bir kombinasyon. "Ve şu anda benim gibi kokuyorsun. Sanki inanmayacaksın, Misery. *İçten içe* benim gibi kokuyorsun ve her lanet hücren bana seni bu hale getirmenin hayatımda yaptığım en iyi şey, belki de tek iyi şey olduğunu haykırıyor ve buna izin veremem."

"Lowe." Dirseklerimin üzerinde doğrulup öne doğru eğilerek onu dudaklarından öpüyorum ve kelime selini durduruyorum. "Benimle duş almaya gelir misin?" Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "Böylece kokuyu hemen değiştirebilirsin ve beni gözünün önünden ayırmana gerek kalmaz?"

Gerginlik anında vücudunu terk eder. Gözleri yumuşar. "Bunu yapabilirim."

Beni banyosuna taşıyor ve ılık su fiskiyesi, her damlanın vücudumdaki yolculuğunu takip eden elleri kadar beni rahatlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve onun yeni normali gibi görünen o zoraki, içine kapanık tavırla bana dokunmasına izin veriyorum. Bunu kabullenmiş gibi görünüyor

-*Zahmetsizce*, koşulsuzca. Ama merak etmeden de duramıyorum.

"Lowe?"

"Mmm?"

"*Ben* senin eşin *olduğum için* ve seni bırakmayı gerçekten planlamadığım için . . *bunu* asla bir Were ile yapamayacaksın," diyorum gözlerimi açmadan. "Donanım deneyimini asla yaşayamayacaksın."

Sabunlu avuç içleri tenimi köpürtüyor, göğüslerimin üzerinde uzun süre kalıyor. "Bunları bir Were ile yapma fikri seninle tanıştığım gece öldü." Sözlerindeki kovulmayı duyuyorum. Eklediği şey bir mırıltı, benden çok kendisi için. "Zaten başka kimse olmazdı. Sen beni istemesen bile, ben isteyemem."

"Ama gerçek şu ki, benim senden çok daha fazla sınırlamam var. Birlikte asla kurt formunda koşuya çıkamayacak olmamız tuhaf mı olacak? Asla güneşin altında yürüyüşe çıkamayacak olmamız? Birlikte yemek yiyemeyecek miyiz? Hatta ikimiz için de uygun bir uyku programı bulmamız gerekecek."

Başparmağı ve işaret parmağı çenemin etrafına dolanıyor ve ben gözleriyle buluşmak zorunda kalana kadar nazik ama kararlı bir şekilde çenemi kaldırıyor. "Hayır," diyor basitçe. Bu, uzun bir konuşmadan ya da şiddetli bir inkârdan daha güçlü bir güvence. Sonra bir tutam saçı kulaklarımın arkasına itiyor ve boynumda onun manyetik kuzeyi gibi görünen noktalardan birini emmek için öne doğru eğiliyor. Mırıldanıyor ve usulca dişleriyle kazımaya başlıyor.

"Devam edebilirsin o zaman,"

diyorum ona. Yumuşakça ısırıyor.

"Mmm?"

"İstersen ısır beni." Geniş göğsünün benimkine karşı sertleştiğini hissediyorum. "Gördüğüm tüm eş yara izleri gibi."

Göğsünden derin, yankılanan bir gümbürtü yükseliyor. Kısa bir an için belimi neredeyse acı verecek şekilde sıkıca kavırıyor. Sonra bırakıyor, sanki çelikten yapılmış ve kısıtlanmış gibi görünüyor. "Hayır."

"Eğer fikrimi değiştireceğimi

düşünüyorsan-" "Bilmiyorum. Ama

şimdi değil."

"Şimdi olmaz."

"Ritüeller var. Gelenekler. Bizim için bir anlam ifade eden şeyler. Benim için," diye ekliyor. "Seni o müstehcen tören işaretleriyle tekrar görmek istiyorum. Onları sana takmak istiyorum. Bu sefer tek başıma... Etrafta seni öyle görüp fikir yürütecek kimseye ihtiyacım yok. Ve sonunda seni ısırduğımda, bu boynunda olmayacak." Kederli bir kahkaha atıyor. "Bizim için onurlu bir şey yok, Misery."

Oh. "Nerede?"

Avuç içi boğazımda dolaşıyor. Ensemi kavırıyor. Başparmağının ucu omurgamda bir ya da iki omurun izini sürüyor. "İşte. Sanırım seni buradan ısıracağım." Sanki bir süredir üzerinde çalıştığı gizli, iğrenç bir planmış gibi söylüyor bunu ve sonra pişman, sinirli bir ses çıkarıyor. "Saçlarını toplayacaksın ve insanlar bunu görecektir ve güzel Vampir gelinimi kurtların yaptığı gibi aldığını ve onun bunu sevdiğini bilecekler. Sen de benim için iyi olacaksın ve bana izin vereceksin, değil mi?"

Sanırım *şu anda sana izin verirdim*, ama söyleme zahmetine girme. Lowe'u ve kendini inkar etmeye alışkın olduğu şeyleri artık biliyorum.

"Bunu dört gözle bekliyorum." Sanki ona aklının alamayacağı zenginlikler vaat etmişim gibi gözbebekleri genişliyor. O dünyayı hak ediyor. İsteddiği her şeyi hak ediyor. "Bu arada, *seni* ısırmamı ister misin?"

Ağzım boğazının dibindeki salgı bezlerinden birine ulaştığında usulca küfrediyor ve sonra dişlerim onu delip geçtiğinde "Siktir, evet" diye fısıldıyor. Başparmağımı diğer taraftaki bezin üzerinde gezdiriyorum, titrediğini hissediyorum ve *lütfe*n ve *daha fazlası* ve *ihtiyacın olan her şeyi al* yankılarını duyuyorum. Lowe daha önce de sertti, ama şimdi sabırsızlığını kanının bakırında tadabiliyorum ve parmaklarını içimde derinlere kaydırduğında, nefesi düzensizleştğinde ve bana boşalmamı emrettiğinde, hemen *şimdi boşal* ki beni tekrar becerebilsin, zevkimin vücudumda yutan dalgalar halinde yuvarlanmasına izin ve r e b i l i y o r u m . Sonra beni kaldırıyor ve fayanslı duvara yastıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve onu kalçalarımın arasında karşılıyorum.

İçeri itiyor ve bu sefer bir rüyadaki kadar kolay oluyor. Yanmanın gerildiğini hissediyorum ve tırnaklarımın onun sert sırtına yarım aylar çizmesine izin veriyorum. *Bir keresinde bunun işe yaramayacağını düşündüğüne inanamıyorum*, neredeyse gülüyordum ama kanının tadı içmeyi bırakamayacak kadar güzeldi ve içimde, eskisinden bile daha derinde olduğunu hissetmekten aklım başımdan gitmişti.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye fısıldıyor tenime ve sikinin etrafını sıkarak verdiğim karşılık ağzının omzuma doğru açılmasına neden oluyor. "Siktir. Şimdiden hissedebiliyorum. Tekrar şiştiğini hissedebiliyorum-Misery, sen-?"

Onun kaniyla ziyafet çekmekle o kadar meşgulüm ki ona ne kadar *yapabileceğimi*, ne kadar istediğimi söyleyemiyorum. Yine de ona gösterebilirim. Bezini daha sert emiyorum ve o da inleyerek içime öyle sert ve derin giriyor ki bir an ikimiz de nefes alamıyoruz.

Sonra bedenimde dolaşan zevkin ilk çırpıntılarını hissediyorum, Lowe'un düğümünün içimde hızla genişlediğini ve beni ona bağladığını hissediyorum ve suyun ılık fiskiyesinin altında damarına doğru gülümsüyorum.

EPILOGUE

Lowe

S "RESMEN ÖMÜR BOYU HAPSE MAHKUM EDİLDİNİZ
"Sefalet" esprileri yapıyor ve Lowe bunları ilk başta komik bulup
bulmadığından emin değil, hele ki şimdi ona kavuşalı bir hafta
olmuşken.

her seferinde memnun olmak.

İç çekip başını onaylamaz bir şekilde sallarken bile.

"Sağa doğru. Aslında, sola. Aslında, bırak da *ben yapayım*," diye
homurdanarak çekici adamın elinden alıyor. Bir kez daha Ana'nın odası
olacak odanın duvarına bir resim asıyorlar. Çok aptalca, Lowe'un dün
kafasına göre çizdiği bir şey, çünkü o hep böyleydi: Spontane. İlham verici.
Mutlu.

Hollywood tabelasının üzerinde yükselen Godzilla benzeri dev bir
Sparkles -ki üzerinde LILIANA yazıyor- Lowe'un alışlagelmiş sanatsal
işlerinden değil. Ve sonucun *o kadar da* iyi olduğunu düşünmüyordu. Ama
eskiz defterini mutfak tezgahının üzerinde açık bıraktığında Misery ve
Serena bir göz attılar ve her itirazına gözlerini devirerek ve iltifat beklediği
suçlamalarıyla karşılık verdiler. Güneş batar batmaz arabasını çaldılar ve
mükemmel kareyi bulmak için saatlerce arabayla dolaştılar.

Onlar yokken Lowe, Misery'nin kutularını bitişikteki odaya taşıdı. En
mantıklısı bu olduğu için Lowe'un odasında kalacak.

Sadece onunla
ol. Onun
arkadaşı.
Onunla birlikte.

Bu fikre tam olarak alışmadı. Misery'ye duyduğu gibi büyük, ezici ve her şeyi kapsayan duygular söz konusu olduğunda, alışmak asla gerçekleşen bir şey değildir. Ham değerlilik asla geçmeyebilir. Ve ne zaman geleceğe, olasılıklara odaklansa, kalp atışları sanki kendisiyle yarışıyormuş gibi hızlanıyor.

Ve Misery her zaman fark eder.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, kelimeleri dişlerinin arasındaki çivinin etrafında mırıldanıyor. "Kardiyak olay mı?" Güzel leylak rengi gözleriyle ona yandan bir bakış atıyor. Profili yumuşak, narin çizgiler kulağının, dişlerinin ve çenesinin dramatik noktalarıyla noktalanıyor. Neredeyse ciğerlerindeki havayı dışarı atacaktı.

Ona nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Bu yüzden daha da yaklaşıyor, o duvara vururken bir elini sırtında gezdiriyor. Bu da yetmeyince kollarını onun gövdesine doluyor. Onun heyecan verici, akıllara durgunluk veren kokusunu içine çekiyor. Gözlerini kapatır.

Onun karşısında yalnız değildi. Biri sorsaydı, mutsuz olduğunu itiraf etmezdi. Bakması gereken bir sürüsü ve kız kardeşi, tutkuyla bağlı olduğu şeyler, uğruna canını verebileceği arkadaşları vardı. Hiçbir şeyi kaçırdığını düşünmemiştii. Ama şimdi . . .

Şu anki hayatının sıcaklığını hak ettiğinden emin değil ama yine de devam edecek.

"Merhaba," diyor Misery, sanki bütün akşam, uyandığı andan beri hiç birlikte olmamışlar gibi. Çekiç ve çiviye şifonyerinin üzerine bırakıyor. Solgun eli yumuşak bir şekilde onun koluna dolanıyor. Adam derin bir mutluluk hissediyor.

"Hey," diyor.

Derisine harfler çizmeye başlıyor ve ona yavaşlamasını, kelimeleri tekrar hecelemesini söylemek istiyor. Ama sonra bir L, bir V ve bir Y harfi seçiyor ve belki de tahmin edebileceğini düşünüyor-

"Haşere geldi," diye fısıldıyor heyecanla, bir araba pencerenin altından garaj yoluna girerken. Misery ona sarılmaktan kurtulur ve Lowe

Eşinin ilk ve tek meşguliyetinin kendisi olmadığına dair asık suratlı bir homurtuyu yutuyor. Sonra onu aşağıya kadar takip eder.

Ana'yı iki haftadan uzun bir süredir görmemişti ama kız kardeşi ona üstünkörü bir sarılma bile göstermedi; Miresy ve yeni arkadaşı Serena'ya Koen Amca'nın Sparkles için aldığı yeni taşıyıcıyı göstermekle meşguldü.

Lowe gülümsemesini bastırır ve tam en yakın arkadaşı arabasından inerken dışarı çıkar. "Teşekkür ederim. Sana bir borcum var."

Koen homurdanır. "Kardeşim, bana on dolar borçlusun. Ve Ana yüzünden değil." "Başka ne var?"

"Emery aile sohbetini havaya uçuruyor. Görünüşe göre diğer şeylerin yanı sıra." Lowe'un kaldırdığı kaşına omuz silkiyor. "Ne yani? Çok mu erken?"

Lowe iç çeker ve ona içeri girmesini işaret eder. "İçeri gel. Sana son on günün boktan olaylarını anlatayım."

"Hakkında her şeyi duymak için çok heyecanlı-"

Evin içine tek bir adım attığında Koen sanki bir tuğla yığınının içine girmiş gibi durur. Avuçları destek aramak için duvara uzanıyor.

"Ne oluyor be?" Lowe kaşlarını çatarak ona bakar. Cevap gelmeyince arkadaşını incelemek için döner. Vücudu çok hafif de olsa titriyor. Gözbebekleri, bir Varlık değişiminin eşiğindeyken sık sık yaptıkları gibi küçülüyor. Ve gözleri ...

Lowe, Koen'in bakışlarını takip eder. Oturma odasının zeminine çömelmiş küçük bir figüre odaklanmış. Şu anda mırıldanan Sparkles'ın çenesini kaşıyor ve ona özürler mırıldanıyor.

Serena.

Koen'in bakışları uzun süre orada kalır, sanki esir alınmış ya da belki de bırakmak istemiyormuş gibi.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor. Sesi hırçın. Fazla derinden. "Boku yedim, tamam mı?"

Lowe'un kafasında hemen bir anlayış belirir.

Bunun bir sorun olacağını düşünüyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram sayfamızı takip edebilirsiniz.

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)